

[Vampire Knight] Cách (Quy Luật)

Contents

[Vampire Knight] Cách (Quy Luật)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3: Valentine	8
4. Chương 4: Tra Phòng	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9: Lăn Ngoại: Đau Răng	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19: Tâm Tế	58
20. Chương 20: Lệ Táng (end Phần 1)	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	73
25. Chương 25: Lăn Ngoại: Hẹn Hò	76
26. Chương 26	80
27. Chương 27	83
28. Chương 28	87
29. Chương 29: Phòng Thi? Chiến Trường!	90
30. Chương 30: Tình Dạ	94
31. Chương 31: Câu Chuyện “ở Chung”	97
32. Chương 32	101
33. Chương 33	103
34. Chương 34	107
35. Chương 35	110
36. Chương 36	113
37. Chương 37	116
38. Chương 38	119
39. Chương 39	122
40. Chương 40: Phiên Ngoại: Buồn Vui Kí Túc Xá Mặt Trăng	125

41. Chương 41	129
42. Chương 42	132
43. Chương 43	135
44. Chương 44	138
45. Chương 45: Chương Cuối	141
46. Chương 46: Phiên Ngoại: Dục Vọng	144
47. Chương 47: Phiên Ngoại: Tiểu Quỷ Tới Tập	148
48. Chương 48: Phiên Ngoại: 100 Câu Hỏi	151
49. Chương 49: Phiên Ngoại: 100 Câu Phỏng Vấn – Hạ	156

[Vampire Knight] Cách (Quy Luật)

Giới thiệu

Pairing: KanZe, một vài couple khác. Thể loại: Loạng Loạng hay Toki Jung cũng rứa. Tấn công một nhân loại chẳng th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vampire-knight-cach-quy-luat>

1. Chương 1

Yếu đuối, chính là tội lỗi... Để trở nên mạnh mẽ, ta nguyện trở thành ác quỷ.

“Zero! Zero!...!” Vừa quay đầu nhìn lại, giữa những tán cây anh đào xinh đẹp hiện lên một thân ảnh trắng bạc, bên dưới là một đứa bé tóc trắng giống y hệt đang giơ cao tay của mình, loạng choạng, gọi: “Zero! Anh lên đó làm gì?”

Đứa bé đang tựa vào thân cây phía trên chậm chạp mở mắt, đôi mắt vô thần dạo quanh một vòng khung cảnh chung quanh, dừng lại trên người đứa nhỏ ở dưới kia “À...” Cậu gái gái mái tóc bạc mềm mại của mình, đôi mắt thạch anh tím xinh đẹp ánh lên một niềm vui nhỏ, “Là Ichiru sao? Có muốn lên đây chơi không? Phong cảnh trên này rất đẹp.”

“Không được.” Ichiru ngẩng đầu nhìn lên người con trai đang chăm chú nhìn một nơi xa xăm nào đó, cho dù là chuyện gì cũng luôn mang phong thái hờ hững lạnh lùng như thế, ánh mắt, luôn nhìn thẳng vào người khác nhưng không thể nào nắm bắt được suy nghĩ. Thật sự, vẫn là không cam lòng, dù anh có nhìn em chăm chú như thế nào, thì lưu lại trong mắt anh, rốt cuộc là cái gì?

Cánh hoa anh đào bay qua, làm say đắm ánh mắt người đi đường, từng cánh hoa hồng nhạt rơi xuống, hòa cùng những sợi tóc bạc bay nhẹ trong gió, gương mặt xinh đẹp nhẹ nhàng. Ichiru nhìn anh mình qua làn mưa anh đào, lại cảm thấy được xa thật xa... Khoảng cách giữa hai người, thực xa xôi. Thấy được, lại không thể nào chạm đến.

Zero ngắt một nhánh cây nở rộ, nhảy xuống, đưa cho cậu em đang chìm trong suy nghĩ của mình, “Ichiru, chúng ta về nhà thôi.”

“A?” Ichiru sực tỉnh, cúi đầu nhìn cành anh đào trong tay, lại ngẩng đầu, nhìn thấy ánh tà dương sau lưng như ánh lên quanh anh mình một vầng hào quang... Chúng ta là anh em sinh đôi, không một ai có thể gần gũi anh hơn em...

Tay đột nhiên bị nắm thật chặt, Zero nhìn Ichiru đang bình tĩnh nhìn mình, giống như muốn nói cái gì rồi lại không biết phải nói như thế nào. “Ichiru, thấy không thoải mái sao?”

Ichiru dùng sức lắc lắc đầu, “Không có. Zero, chúng ta về nhà đi.”

“Ichiru.” Zero dịu dàng ôm lấy người em song sinh dường như đang có ưu tư của mình, “Nếu cảm thấy không khỏe nhất định phải nói ra, cho dù không thích nơi này cũng phải nói ra. Với anh, chỉ cần là yêu cầu của

Ichiru thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Bởi vì Ichiru là em trai yêu quý nhất của anh. Nếu... Không phải anh cướp lấy sức mạnh của em...”

“Hả?”

“Không có gì.” Zero trong ánh mắt tràn đầy tình cảm ấm áp, nhẹ nhàng xoa đi sự bất an của Ichiru, “Chúng ta về nhà đi.”

Vẻ đẹp của anh đào chỉ là ảo ảnh, luôn úa tàn vô cùng nhanh chóng, tuyệt, sự thuần khiết giả tạo, sẽ tan biến rất nhanh. Con người, cũng như thế.

Ngay lúc tưởng rằng hạnh phúc sẽ mãi mãi bên mình, vận mệnh lại trêu ngươi, một nụ cười tàn độc, mưa anh đào tung bay đầy trời, từng chút từng chút một nhuộm màu đỏ tươi, sau đó, bị gió vùi sâu vào lòng đất. Cho dù là tuyệt thuần khiết, cũng sẽ bị sự ô uế của nhân gian tan thành nước biển. Con người...

“Zero! Không sao chứ? Zero?...”

“Thầy... Con có phải hay không... Thực vô dụng? Không thể... Bảo vệ người thân của mình...”

Zero từ nhỏ cho đến nay, Toga Yagari chưa bao giờ thấy cậu rơi nước mắt, nhưng bây giờ đây, Zero, đôi mắt tím ráo hoảnh, lại nhuộm một màu đau thương tuyệt vọng. Tất cả thống khổ đau đớn trong lòng đều hiện diện trong ánh mắt, đọng lại thành một giọt nước trong suốt rơi xuống, ướt tóc mai.

“Không phải lỗi của con, Zero.”

“Cái gì cũng không làm được... Chính là lỗi... Yếu đuối, chính là tội lỗi...”

Ichiru... Lúc đó vì mất đi quá nhiều máu, làm cho ý thức của Zero càng lúc càng mơ hồ, muốn nắm lấy tay Ichiru, lại chỉ có thể trở mắt nhìn cậu rời đi, từng bước một ra khỏi tầm mắt của mình... Ichiru lúc đó, giống như đang khóc, ùng khóc, Ichiru... Đáng hận, nếu không có sức mạnh sẽ không thể nào bảo vệ những người mình thương yêu, nếu không có sức mạnh, cũng chỉ có thể đứng nhìn những người thân yêu chết trước mặt mình...

Sức mạnh! Thời điểm ý thức càng trở nên mơ hồ, lại có một ý niệm càng lúc càng rõ ràng... Nếu có thể có được sức mạnh, thì ngay cả hồi sinh ma quỷ... Không! Cho dù là biến thành ma quỷ, cậu nhất định cũng phải có được sức mạnh!

Chợt nhớ tới thật lâu trước kia nghe trộm cha mẹ nói chuyện... Cặp sinh đôi bị nguyên rửa, sức mạnh của một hunter... Bởi vì rất để ý, cho nên sau này luôn luôn đi tìm đáp án. Nhưng lại tìm không thấy... Có lẽ, chính cậu đã sai rồi, không phải là không có đáp án, đáp án, chính là ở đây.

Biện pháp để xóa bỏ lời nguyên, chính là biến thành thứ bị nguyên rửa... Biện pháp để tiêu diệt ác quỷ, chính là trở thành ác quỷ. Nếu thật sự sức mạnh của hunter là đến từ vampire thủy tổ, như vậy, chỉ cần hồi sinh sức mạnh ngàn năm kia...

Nhất định sẽ không để em phải có biểu tình như vậy nữa, Ichiru... Nhất định phải tìm được em... Cho dù, có biến thành ác quỷ...

Ánh trăng nhợt nhạt trải lên toàn bộ khung cảnh, Yagari ngồi ở trên giường, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một tiếng mở cửa, giống như là âm thanh của xương cốt bị đánh gãy phá tan sự im lặng, Zero trong bộ đồ ngủ sạch sẽ chậm rãi đi tới. Sắc mặt tái nhợt, không có một chút hồng hào, ánh trăng chiếu vào trên người cậu, tạo nên một cảm giác ma mị. Yagari thấy khóe môi Zero hơi cong lên, trên mặt xuất hiện một nụ cười bình thản, mặc dù là mỉm cười, nhưng lại rất lạnh, lạnh như băng, lạnh thấu xương tủy.

“Ngày mai, ta sẽ dẫn con đến chỗ của một người đáng tin cậy...”

“Thầy, có hay không phương pháp giúp con không bị biến thành loại quái vật này?” Đôi mắt tím mang theo một cảm giác mơ hồ, tựa như đang buồn ngủ mà lại rất tĩnh lặng, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì. Zero như vậy càng làm Yagari tận sâu trong lòng cảm thấy sợ hãi... Zero trước đây tuy thích dùng sự lạnh lùng che giấu nội tâm của mình, nhưng sau khi trải qua chuyện đó, trong mắt của cậu giờ đây xuất hiện một loại lạnh lùng khác, loại cảm xúc này, tựa như sóng dữ ngủ yên trong lòng đại dương.

Zero trước đây, như một cái giếng cổ, yên ả, tĩnh lặng, nhưng không thể nào đo được chiều sâu của nó. Zero bây giờ, có khi bình tĩnh, nhưng không ai biết bao giờ dậy sóng, thoạt nhìn giống như vừa trải qua một cơn sóng gió nên tính tình thay đổi, nhưng thật ra, là đại dương sâu thẳm không biết khi nào sẽ dậy lên cơn thịnh nộ, hủy thiên diệt địa, nhấn chìm tất cả.

“Không có?... Đúng không? Con hiểu rồi, vậy thì con sẽ làm theo cách của mình. Mong thầy không ngăn cản con.”

“Zero...”

Một bàn tay lạnh lẽo không hề có hơi ấm chạm nhẹ lên mắt phải của Yagari, Zero nhẹ nhàng mỉm cười, ngay cả ánh mắt cũng rất dịu dàng, nhưng trong mắt ông, đó lại là một nỗi đau không nói nên lời... “Sau này, tuyệt đối sẽ không để cho những người được con bảo vệ bị thương tổn. Nếu như thất bại, thì tự tay con sẽ chấm dứt tất cả, sẽ không để cho loại quái vật không có tâm tính đó sinh ra trong tay con.”

“Con định làm gì? Zero?” Yagari thanh âm không thể không chế run rẩy đứng lên, ông có một dự cảm mãnh liệt, rằng chuyện Zero định làm vượt xa tất cả những gì ông có thể tưởng tượng.

“Tổ tiên của con, đã từng ăn sống một vampire thủy tổ...” Zero vẫn bình thản mỉm cười, thanh âm vẫn ôn hòa như bình thường.

“Zero?!”

“Con muốn hồi sinh nó... Con muốn hồi sinh lại cội nguồn sức mạnh của hunter, giống loài ma quỷ đang ngủ say trong cơ thể con.”

Nó biết việc cấm kỵ đó... Yagari chưa bao giờ xem thường Zero, nhưng mà giờ khắc này, ông thật sự bị chấn động. Quả thật tổ tiên của hunter vì muốn đạt được sức mạnh có thể tiêu diệt vampire nên đã từng ăn sống một vampire thủy tổ, sức mạnh vampire kia cứ như vậy truyền xuống cho đời sau theo con đường huyết thống, thông qua những bản thể không thuộc dòng giống của mình, vẫn còn tồn tại. Nhưng chuyện cấm kỵ như vậy, một đứa nhỏ như nó sao lại có thể biết được? Hơn nữa lại nảy sinh tư tưởng điên cuồng hồi sinh vampire thủy tổ kia... Khoan đã, nói vậy, nó ngay từ đầu đã biết về cặp song sinh bị nguyên rủa?... Zero, con rất cuộc...

“Mong thầy đừng ngăn cản con, một khi nói cho thầy biết tất cả, có nghĩa là con đã quyết mọi chuyện rồi...” Zero chậm rãi buông tay, xoay người, dáng người nhỏ bé và yếu ớt, lại khiến cho Yagari cảm thấy một sự áp bách. Tử vong, chia ly, đã khiến ác ma ngủ say trong cơ thể con tỉnh lại sao? Vì bảo vệ, cho nên phải hóa thành ma quỷ, Zero, tâm can của con, nhất định, thống khổ hơn bất kì ai. Chỉ là một đứa nhỏ... Thế nhưng phải gánh vác trên lưng hết thảy...

Đối mặt người như vậy, ông phải như thế nào ngăn cản?

“Được rồi, vậy thì ta sẽ chuẩn bị mọi thứ cho con. Cho nên, đừng để ta có lí do giết con, đứa học trò mà ta tự hào nhất.”

“...” Zero dừng lại một chút, đứng lẳng lặng tại chỗ vài giây, “Cám ơn, sư phụ.”

Kể từ sau việc đó xảy ra, lần đầu tiên Kaien gặp lại Zero Kiryuu, là lúc cậu đang ngồi ngoài một quán cà phê nhỏ, dưới bóng râm của cây dù che nắng, dùng nụ cười ngọt ngào thỏa mãn thưởng thức ly kem hoa quả trong tay. Ánh mắt dịu nhẹ, giấu dưới hàng lông mi dài, thoạt nhìn như bao đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên bình thường.

Từ lúc nhà Kiryuu xảy ra chuyện đến bây giờ cũng được nửa năm, không ai biết trong khoảng thời gian này cậu và Yagari đi đâu, nhưng đột nhiên bây giờ Yagari lại muốn ông phải thu nhận Zero Kiryuu.

Trong nhà xảy ra biến cố như vậy, còn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một linh hồn tuyệt vọng trong cừu hận... Cho nên hiện tại nhìn cậu bình tĩnh như thế này, lại xuất hiện một loại cảm giác khó nắm bắt. Đứa bé này, xem ra thật không đơn giản. Nhưng mà Yagari cái gì cũng không chịu nói, ông cũng không hỏi. Hơn nữa, trải qua chuyện như vậy mà vẫn phải duy trì vẻ ngoài bình thản, quyết định chôn sâu tất cả đau khổ của mình, cho dù là người trưởng thành cũng chưa chắc làm được, huống chi là một đứa nhỏ... Ông cũng không đành lòng đi vạch trần vết sẹo chưa lành đó.

“Zero, từ giờ trở đi con sẽ sống với ông ấy.”

Zero ngược đôi tinh thể tím của mình nhìn Kurosu Kaien, đột nhiên đưa tay ra, cầm lấy tay của ông. Tay cậu rất lạnh, dưới cái thời tiết như thế này, tay lại lạnh như thể quả thật có chút không bình thường. “Sau này, xin chỉ dạy nhiều hơn.” Nói xong những lời này, cậu lập tức thu tay về, tất cả sự chú ý lại quay về hướng ly kem trên bàn.

Biển ảo không ngừng, đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Kaien về đứa trẻ này.

Ông liền chú ý đến hình xăm trên nền cổ trắng như tuyết của cậu... Đó là... Để ngăn cản cậu biến thành một vampire mất đi nhân tính sao?

“Nếu phát sinh tình hình gì không kiểm soát được, lập tức báo cho ta biết.” Yagari nghiêm túc nhìn Kaien, vừa nói vừa kéo một bên mũ xuống, bên dưới những sợi tóc đen rối bù, ánh mắt của ông có chút chân thành tha thiết.

Tình hình không kiểm soát được sao? Kaien cân nhắc những lời này, lại cúi đầu nhìn Zero Kiryuu đang tận hưởng ly kem của mình. “Được rồi, mọi chuyện giao cho tôi. Tôi sẽ chăm sóc nó thật tốt”

-----TBC-----

2. Chương 2

Nếu đã không thể kêu gào trong đau đớn, vậy thì hãy lặng thầm mỉm cười đi.

“Này – Zero đang ngủ kìa.”

Chỉ với một câu, toàn bộ nữ sinh đang liến thoắng trong phòng học lập tức dừng các cuộc trò chuyện của mình, đồng loạt nhìn về phía dãy cuối cùng. “Đáng yêu ~” một nữ sinh rút cuộc nhìn không được cảm thán một câu thay cho toàn bộ cái nhìn lúc đó. Tuy rằng bình thường luôn mang một dáng vẻ lạnh lùng lại không thân thiện, hơn nữa lại cùng với Kurosu luôn ngăn cản mọi người đến gần khối Đêm, nhưng mà... Nhìn cách cậu ta ngủ dễ thương như vậy, thật sự vẫn là không thể nào tức giận.

Zero chính là người duy nhất của khối Ngày có thể so sánh với các nam sinh của khối Đêm, bất luận là khuôn mặt, dáng người, sự thông minh hay là năng lực vận động. Chỉ có điều lúc cậu ta tỉnh táo lại rất khó gần, ngoại trừ Kurosu ra thì rất ít cùng mọi người nói chuyện, cho dù là lúc một người một chỗ cũng chỉ lẳng lặng nhắm mắt nghỉ ngơi, làm cho mọi người không dám đến gần.

“...”

“A, dậy rồi!”

Lúc Zero mơ mơ màng màng vò rối mái tóc bạc để tỉnh táo lại, trong phòng học đã khôi phục sự ồn ào ban đầu... Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vô cùng chói mắt, đem đến một cảm giác thiêu đốt khó chịu. Vẫn còn chút thời gian, đến chỗ Lyly vậy, ngủ ở nơi đông người thật sự chẳng thoải mái chút nào.

Ngay lúc quay người định rời đi, một bàn tay kéo cậu lại “Zero! Cậu lại định trốn tiết? Thân là một thành viên của tổ Sao Đỏ...” Không một từ nào sau đó có thể chui lọt vào tai cậu. Không hề đẩy cô ra, cũng không phản bác hay tức giận, chỉ là quay đầu, gương mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú vào bàn tay đang kéo mình kia. Thật là...

“Có chuyện gì sao?”

Yuuki đông cứng người, rõ ràng là ngữ khí rất bình thường, lại mang đến một cảm giác... Bị đẩy ra nhẹ nhàng. Tuy rằng cậu không có nói: “Cậu có tư cách gì xen vào chuyện của tôi?” Như trước đây. Nhưng so với việc đó lại càng thêm tàn nhẫn...

Lúc Yuuki vừa buông tay, Zero nhẹ nhàng quay người, nhân lúc thầy giáo quay hướng khác liền rời khỏi phòng học.

“Zero...” Nhìn theo bóng dáng cậu, Yuuki lặng lẽ nắm chặt tay, “Chẳng lẽ thật sự không ai có thể khiến cậu mở rộng trái tim mình sao?”

Zero Kiryuu... Lúc phát hiện ra kẻ đang nằm trên đồng rơm rạ kia là ai, người thuần chủng hơi nhú mày. Anh biết người này, bởi vì cậu ta luôn hiện diện quanh Yuuki... Có thể bảo vệ người mà anh muốn bảo vệ, chỉ vì bảo vệ Yuuki, cậu ta có lẽ cũng không biết mình có bao nhiêu may mắn.

Để cho một vampire đến gần như thế này cũng không biết sao? Không giống cậu ta bình thường. Kaname cho tay vào túi, xoay người định rời đi...

“Ichiru...”

Vừa đau khổ mà lại rất dịu dàng gọi lên một cái tên... Gương mặt in đầy sự dằn vặt cùng tuyệt vọng... Đây không phải là Zero Kiryuu mà anh vẫn thấy hằng ngày. Zero Kiryuu kia, luôn dùng ánh mắt lạnh đậm không chút gợn sóng nhìn thẳng vào mọi thứ làm cho người ta vô cùng chán ghét, dường như chuyện gì đều không quan tâm, cái gì cũng không cần. Chẳng qua, mỗi lần xảy ra một biến động nhỏ, Bloody Rose sẽ không chút do dự nhắm ngay trái tim mà bắn, không một dấu hiệu báo trước, cũng không có sát khí tỏa ra, chỉ cần là vampire tấn công con người, cậu ta liền có lý do thích đáng cho việc xóa sổ vampire khỏi mặt đất. Cho nên, Zero Kiryuu, thân là người đứng đầu thế giới vampire anh không thể không chú ý đến cậu ta.

“Ichiru...”

Người hunter lại một lần nữa gọi lên cái tên này. Kaname chợt để ý một chút, chỉ là một chút, giống như sợi tơ nhện mỏng manh. Trên đời lại này có người khiến cậu ta có biểu tình như vậy, dùng một giọng nói thực đau thương mà tràn đầy tình cảm gọi tên... Khiến anh có chút tò mò. Nhưng nếu cơn ác mộng kia khiến cậu ta bất ngờ tỉnh lại, mọi chuyện sẽ rất phiền toái, cho nên tốt hơn hết vẫn là rời đi.

Ichiru... Đứng đi... Những cơn ác mộng cứ như bóng với hình, mỗi một ngày, chỉ cần nằm mơ, là sẽ lại nhìn thấy cảnh Ichiru kiên cường nén nước mắt rời đi... Nếu lúc ấy mình có thể bảo vệ Ichiru... Là anh của Ichiru, đồng thời cũng là người cướp đi sức mạnh của cậu, nếu có thể dùng cả tính mạng này bảo vệ Ichiru...

“Xin lỗi...” Một giọt nước theo khóe mắt cậu chảy xuống, Lyly cúi cái cổ dài của nó xuống, dùng mũi cọ nhẹ lên mặt cậu. Zero mở mắt, sau đó chống hai khuỷu tay ngồi dậy, xoa nhẹ hai bên thái dương... “Ta lại ngủ quên sao?”. Bốn năm qua, cậu đã học được cách để không chế giấc ngủ của mình, bởi vì chỉ cần ngủ một cách thật sự, sẽ nhớ tới những kí ức hằn sâu trong tiềm thức, còn có sự vô dụng của bản thân... May mắn là mặt yếu đuối kia của cậu không bị ai nhìn thấy...

Zero lấy tay che mắt, cậu nhất định phải thật mạnh mẽ, cho dù là cơ thể hay linh hồn, không bao giờ được sợ hãi... Không thể để bất kì kẻ nào nhìn thấy bộ mặt kia của cậu. Zero ở trước mặt những người khác, phải là một kẻ không hề có bất kì nhược điểm nào để bị tấn công.

Chỉ cần để lộ một sơ hở, đã có thể trở thành con mồi cho kẻ khác, cho nên... Zero Kiryuu, tuyệt không được có tình cảm. Bắt đầu từ khoảnh khắc được sống lại kia, cậu đã không còn sống vì mình nữa.

“Đã hết giờ chuyển tiếp, quay về đi nghỉ đi. Yuuki. Hay là cậu muốn ở lại nhìn thêm chút nữa?”

“Hả? A! Tôi không có nhìn Kaname-senpai...” Yuuki vội vàng quay lại, nhưng phản ứng của Zero vẫn lạnh lùng như cũ, “Đúng vậy sao?”

‘cũng chẳng phải chuyện của tôi ‘ý cậu là vậy đúng không, cảm thấy có chút khó chịu... Đáng ghét, Zero luôn luôn là mang bộ mặt như vậy, chẳng phải chính mình cũng đã quen với việc đó sao? Có ngoảnh đầu nhìn về phía Kaname đang đứng tại cửa sổ.’ Ngày mai gặp lại, Kaname-senpai’ Yuuki ở trong lòng thì thầm với anh, đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng.

“Vậy tớ đi trước, Zero, cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Zero vẫn luôn dõi theo Yuuki, cũng biết ánh mắt mà cô dành cho tên vampire kia, chẳng qua cậu cũng không muốn biểu hiện ra ngoài quá nhiều. Mặc dù cảm thấy được, rất đau, một cơn nhói lên trong lồng ngực... Cho dù cô có luôn hướng ánh mắt ngưỡng mộ cùng si mê về phía tên vampire kia, cậu vẫn muốn được ở bên cô, nhưng lại không thể không kiềm chế bản thân đến gần cô. Có lẽ, đã khiến cô thất vọng. Không có cách nào có thể sống hòa bình với vampire. Trải qua chuyện như vậy, như là một dao đâm thẳng vào tim, tâm cũng được, tình cảm cũng được, đều nên bị hủy diệt hoàn toàn. Nếu không thể tiếp tục truy sát vampire, cậu cũng không biết mình còn sống vì cái gì nữa. Cho nên, nhất định đã làm cậu thất vọng rồi, Yuuki. Tôi quả nhiên, vẫn là không có cách nào tha thứ cho giống loài kia.

“Yuuki!” Nhìn dáng lưng Yuuki rời đi, Zero gần như là theo bản năng, ma xui quỷ khiến gọi tên của cô. Nhưng khi đối diện với đôi mắt trong trẻo xinh đẹp kia, lại không biết nên nói gì... “Trở về, cẩn thận một chút.” Quay sang, không muốn để cho cô nhìn ra những cảm xúc không tự nhiên này của cậu.

“Uhm... Cậu cũng thế nhé.”

Tạm biệt Yuuki, Zero xoay người đi vào rừng cây bên cạnh. Đường như có hai bóng đen mới lướt qua, còn có mùi máu thoang thoảng, như vậy những kẻ khác cũng có thể chú ý đến... Aidou Hanabusa, là cái tên liêu lĩnh kia sao? Còn có Kain Akatsuki. Nếu như có thể một lần giải quyết cả hai, như thế cũng không tệ...

Một vệt sáng chữ thập màu đỏ lướt qua má Aidou, những hàng cây phía sau lưng cậu đổ rạp. Người vampire tóc vàng không kịp phản ứng đứng ngẩn ra một hồi. Lập tức quay đầu nhìn kẻ vừa suýt tặng cho cậu vết thương chí mạng, sau một hồi hít thật sâu, cậu tức giận nhảy dựng lên, “Zero Kiryuu! Ta vừa rồi không hề gạt ra chuyện gì hết! Người tính làm cái gì?!”

“Trượt tay.” Zero không biết từ nơi nào đi ra liếc về phía dãy cây vô tội phải chịu trận sau lưng Aidou, có chút tiếc nuối tặc lưỡi một tiếng.

“Người tuyệt đối là cố ý! Nhìn người rõ ràng là không có một chút thành thật!” Aidou tức giận đến nổi thiếu chút nữa là muốn xông đến hung hăng cấm phạp rằng nanh của mình lên chiếc cổ trắng nõn của Zero, nhưng mà không biết từ lúc nào Kaname đã có mặt ngăn cản hành động của cậu.

Nếu Kiryuu cố ý muốn giết Aidou, với khả năng của cậu ta, Aidou giờ phút này sớm đã bị trọng thương, làm gì có thể còn đứng đây vừa tức giận vừa đòi trả thù. Phát súng vừa rồi, giống như một trò đùa ác ý, tuy nhiên, sự thật là ở một góc độ nào đó thì dường như cậu ta đang cố tình khiêu khích anh.

“Xóa trí nhớ của bọn họ, đưa về kí túc xá. Kaname Kuran.” Dem súng cất kỹ, có vẻ Zero cũng không có ý định trông nom hai nữ sinh không nghe lời này.

“Cứ như vậy giao cho chúng ta? Bảo vệ bọn họ không là công việc của cậu sao? Zero Kiryuu.” Cố tình nhấn mạnh hai từ cuối, đây không phải là lần đầu tiên Kaname thể hiện sự hứng thú của mình, tên thợ săn trước mặt hoàn toàn không dễ đoán giống bất kì kẻ nào anh từng gặp, căn bản không thể biết trong đầu cậu ta đang nghĩ cái gì.

“Ngay cả Aidou Hanabusa cũng không bị máu của bọn họ hấp dẫn, xem ra là tôi đã lo xa. (Aidou ở một bên tức giận mặt đỏ rần: Đây đây đây! Người có ý gì? Zero Kiryuu người nói vậy là ý gì?) Huống chi, tôi nghĩ không có kẻ nào lại muốn dùng tính mạng của mình để trao đổi với hai nữ sinh kia. Cho nên, giao cho anh.”

Vẫy vẫy tay, Zero thong thả rời đi, ba vampire với đôi mắt ánh đỏ trong bóng đêm phía sau, một nửa bóng dáng cũng không lưu lại trong mắt cậu.

Kaname lúc này cũng không biết là nên khóc hay cười, cứ nhiên lại bị một người ‘ra lệnh’ như thế này, cũng không phải là cảm giác gì dễ chịu... Bỗng nhiên, hình ảnh tại chuồng ngựa ban sáng lại hiện về, trên thế giới này cũng có người có thể khiến cậu ta nhớ đến trong cả giấc ngủ sao? Zero Kiryuu?

“Zero Kiryuu chết tiệt! Dám như vậy chọc ta, thật sự rất quá đáng!” Aidou với khuôn mặt bánh bao thờ phỉ phỉ đích dùng bút vạch từng nét lên hình vẽ Zero trên giấy, nhìn hồi lâu, lại một lần nữa nhớ tới hôm nay, hôm qua, hôm trước, còn có hôm kia... Tên Zero Kiryuu chết tiệt kia từ ngôn ngữ, hành vi, thái độ đều cực kì vô lễ, vì thế, Aidou lập tức thù mới chồng lên hận cũ, mảnh giấy nho nhỏ vẽ hình Zero lại một lần nữa vô tình bị bút máy vạch lên vài đường.

“Aidou, người làm như vậy... Thật giống như ta đã nói ngày hôm qua, người thật sự thích tên đó sao.” Ruka một phen giật lấy mảnh giấy trên bàn Aidou, nhìn khuôn mặt ngoằn nghèo méo mó trong đó, chỉ cảm thấy buồn cười. Cũng không phải con nít lên ba, sao lại có thể ngây thơ như vậy. Ngày hôm qua là bởi vì Zero Kiryuu huých một chút tay của Kaname-sama, hôm nay, lại gặp phải cái tên vô lễ kia. Mỗi ngày đều giống như vậy thờ phỉ phỉ trước bức tranh Zero Kiryuu sau đó hung hăng trút giận lên tờ giấy, không thấy nhàm chán sao? Những tên không có đầu óc, thật sự là không thể nào hiểu được.

“Thích?” Aidou sưng sốt hai gáy mới kịp phản ứng, lập tức, khuôn mặt trắng nõn đỏ lên, không biết là lúng túng hay là tức giận, “Người dám nói? Ta hận không thể tự tay giết hấn, tên Sao Đỏ thối tha chết tiệt

đó!”

”Những lời này người ngày hôm qua có nói một lần, nhưng cái tên Sao Đỏ thôi tha chết tiết đó mới này vẫn ở trước mắt chúng ta đấy thôi.”

“Đó là bởi vì...”

Kaname Kuran vẫn lạnh lùng nhìn thuộc hạ của mình bên kia khắc khẩu không ngớt, ngẩng đầu, nhìn đến một màu bạch kim nhàn nhạt dần chiếm cứ hết bóng đêm, “Đêm, đã bắt đầu rồi...”

3. Chương 3: Valentine

Thư tình có thể không cần để ý, nhưng chocolate nhất định phải nhận... Lãng phí, đáng xấu hổ.

Không ngừng tát nước lên mặt, Zero với gương mặt lạnh cảm cùng cơ thể tái nhợt, tay đặt ngay tại cổ của chính mình, móng tay đột nhiên dài ra đâm vào làn da nơi vết xăm, nhưng ngay trước khi máu có thể tràn ra liền dừng lại: “Nếu mùi máu lan ra, sẽ bị phát hiện.” Cậu thì thầm tự nói, “Chuyện trở thành vampire nếu bị lộ ra... Sẽ làm Yuuki khó xử... Ha ha...” Biết rõ là yêu say đắm trong vô vọng, cậu rất cuộc còn chờ mong cái gì? Mọi chuyện đã đến nước này, không có đường lui, cũng không có tương lai, nếu càng lún lại càng sâu, đối với bất kì ai đều không có lợi.

“... A...” Sức mạnh của ấn chú sắp biến mất sao? Gần đây, càng ngày càng khát máu, vẫn không thể nào nuốt trôi những viên máu thay thế này... Lúc này, thật có chút khâm phục Kaname Kuran, cơn khát máu ở những kẻ mang dòng máu thuần chủng mãnh liệt hơn vampire bình thường gấp trăm lần, nhưng anh ta vẫn có thể kiềm chế. Trái lại chính mình, thường xuyên đem ánh mắt đặt trên cổ của Yuuki, thất bại... Zero đưa tay vò mái tóc bạc ướt nước, tâm mắt có chút mơ hồ... Hương vị ngọt ngào của máu, nếu như là của Yuuki... Đáng chết! Ta là con người! Không phải hạng người vô năng dễ dàng bị dục vọng khống chế! Tuyệt đối... Không thể!

Bất kể tên vampire nào tấn công con người đều đáng chết!

Sức mạnh của ta, là để bảo vệ.

--*--

“Hiệu trưởng, ông tìm tôi?”

“Cái gì mà Hiệu trưởng? Sự xa cách của con thật khiến ta đau lòng~ là cha! CHA!”

Zero không có cảm xúc gì đứng ở trước mặt Kaien, ánh mắt tự động xem nhẹ một loạt động tác hành vi đùa giỡn của ông. “Có chuyện gì không?”

“Ahhh... Zero thật vô tình.” Kaien vuốt tóc, nghiêm mặt nói: “Cơ thể con, có vấn đề gì không? Nếu...”

“Không có vấn đề gì cả.” Zero thản nhiên trả lời, “Nếu đến lúc không thể kiểm soát được, tôi sẽ tự động gia nhập khối Đêm.”

“Vậy sao?” Kaien cười cười, Zero chưa bao giờ để người khác vì nó lo lắng, nhưng việc luôn suy nghĩ cho người khác mà không ngại đẩy bản thân vào vực tối như thế này, kẻ làm cha chính là không thể không để ý. Quan tâm người khác đương nhiên là tốt, nhưng cũng không thể không chăm lo cho bản thân... Haizz, vậy nên mới làm người ta phải lo lắng, thật muốn được đứa trẻ này làm nũng một lần xem sao...

“... Như vậy, tôi đi trước.” Mắt thấy Hiệu trưởng đã muốn tiến vào thế giới của mình, cậu không có hứng thú ở trong này tiếp tục làm khán giả.

--*--

“...” Zero hai tay vòng trước ngực, dựa vào thân cây lạnh lùng nhìn quang cảnh ồn ào trước mắt. Ngày mai là lễ tình nhân... Phải không? Có nghĩa là, ngày của chocolate. Zero ngẩng lên, trong đầu lướt qua đủ loại

chocolate, màu đen, màu trắng, rải hạnh nhân cùng đậu phộng... Cậu đối với cái loại lễ tình nhân này nó đều không có hứng thú, nhưng là, đối với chocolate thì ngược lại.

Kaien nói chi phí cho đồ ngọt của cậu gần đây cao hơn trước rất nhiều, cần phải tìm cách giảm bớt. Nhưng với cậu, đồ ngọt chính là thực phẩm có thể áp chế bản năng khát máu tốt nhất.

“A...” Máu... Lại tới nữa sao? Tần suất dường như so với trước kia cao hơn rất nhiều... Yết hầu của cậu cứ lên xuống không ngừng... Rất khát...

Zero không biết đang suy nghĩ điều gì, chậm rãi đem ngón trỏ trái để vào trong miệng... Cắn xuống, một hương vị nồng đậm ngọt ngào, mùi của máu... Dòng máu thuần chủng tinh khiết, quả nhiên rất ngọt... Máu của chính mình, có vẻ như đã hoàn toàn bị đồng hóa, đã hoàn toàn biến thành thủy tổ rồi sao, như vậy, còn có thể tiếp tục lừa mình dối người tự xưng con người sao?

Có máu tươi làm dịu, hô hấp cũng dần vững vàng bình thường trở lại. Zero cười khổ một tiếng, nhìn về phía Yuuki.

Nếu một ngày nào đó hoàn toàn trở thành vampire, sẽ không thể ở tiếp tục mãi ở bên cạnh Yuuki... Đến im lặng nhìn cô cũng không thể... Cho nên, nhất định phải khống chế chính mình, trong chốc lát cũng được, chỉ cần được ở bên cô ấy dù chỉ là một khoảnh khắc...

Zero Kiryuu, lộ ra vẻ mặt như thế, là đang suy nghĩ cái gì? Kaname nghiêng đầu nhìn về phía người thợ săn đứng tách biệt với đám đông ở xa xa, anh không biết tại sao mình luôn nhìn không được đi tìm bóng dáng người này, có lẽ chính là bản năng đề phòng của một vampire đối với hunter, cũng có thể là vì quan hệ với Yuuki.

Anh nhìn Zero chậm rãi đem ngón trỏ rời khỏi miệng, không có hương vị của máu, nhưng... Vừa rồi, nhất định là có chuyện. Người thuần chủng có một cảm giác mãnh liệt, nhất định là cậu ta đang giấu điều gì đó, điều gì có thể làm cho một con người bình tĩnh kiểm soát như cậu ta có một hành động liêu lĩnh như vậy... Rốt cuộc là chuyện gì?

Động tác đem ngón trỏ cho vào miệng như thế, nhìn thế nào cũng giống như nhịn đến cực hạn nên muốn hút máu của chính mình... Nhưng là, cậu ta có mùi của thuần chủng? Giống loài cậu ta oán hận nhất?

Theo tầm mắt thủ lĩnh của họ, tất cả thành viên khối Đêm cũng nhìn đến nơi Zero đang đứng... Tên Sao Đỏ bọn họ vô cùng chán ghét... Aidou trong nháy mắt liền biến thành một cái mặt bánh bao.

Kaname xoay người hướng Zero đi đến, các nữ sinh tự động tách ra, tạo thành một con đường rộng rãi để anh có thể thoải mái đến trước mặt cậu thiếu niên tóc bạc.

“Zero Kiryuu.”

“Gì?”

Gió nhẹ dịu dàng phất qua mái tóc của hai người, màu nâu đen của bóng đêm, hòa cùng bạch kim của ánh sáng. Đôi mắt mang màu máu của Kaname nhìn thẳng vào đôi mắt tím của Zero, giờ phút này, trong cặp tinh thể kia hiện lên hình bóng của anh, nhưng Kaname biết, hình bóng này giống như là lá rụng xẹt qua mặt hồ, chỉ là gợn sóng, trong chốc lát, có lẽ ngay tại giây tiếp theo, sẽ biến mất như chưa từng tồn tại.

Rốt cuộc chuyện gì mới có thể lưu lại trong ánh mắt người này? Nếu có, phải chăng là một chuyện anh không thể kiểm soát được.

“Thân thể, vẫn tốt chứ?”

“?!” Tên thuần chủng này, không lẽ đã biết gì sao? Chính mình đã che dấu rất kĩ, không thể nào... “Không phiền anh lo lắng.”

“Vậy sao.”

Nụ cười này là đang tính toán gì? Anh ta đã biết những gì, hay là đang đánh lạc hướng mình? Zero nhìn thẳng vào mắt Kaname, muốn tìm ra gì đó, nhưng chỉ nhìn thấy huyết sắc bao trùm, còn lại đều nhìn không ra.

Hừ, phản ứng này... Nhất định là có chuyện gì đó. Tuy rằng không đạt được một đáp án vừa ý, nhưng... Như vậy cũng đủ rồi. Kaname mỉm cười xoay người rời đi, lưu lại một Zero đang nhíu mày cùng một đám người ngoài không biết chuyện gì đang xảy ra.

Không khí giữa hai người trong lúc đó, giống như cả thế giới chỉ còn đối phương tồn tại, kể cả Kaname-senpai và Zero, đều đang giấu mình chuyện gì đó... Yuuki lo lắng nhìn về phía hai người, có lẽ chính mình suy nghĩ nhiều rồi.

--*--

Là tình cảm dành cho Kaname Kuran sao?... Zero tựa vào trên vách tường, nghe thanh âm phía bên kia truyền đến. Thanh âm của một cô gái dồn hết tâm huyết vào chocolate cho người mình yêu... Ngu ngốc, lại đi yêu một vampire, không phải là tự mình tìm đau khổ sao? Có lẽ, cả hai chúng ta đều ngu ngốc rồi, Yuuki.

Yuuki, cho dù bị chán ghét, tôi cũng sẽ ngăn cản cậu... Đúng vậy, cho tới nay cậu đều là nghĩ như vậy, nhưng chính vì không muốn nhìn thấy khuôn mặt u sầu kia, cho nên mỗi một lần đều nhân nhượng. Nhìn người mình yêu vui vẻ đứng bên cạnh Kaname Kuran, dùng ánh mắt ẩn tình nhìn theo anh ta, cậu chỉ có thể phản bội ý chí cùng cảm nhận của mình, đứng ở một bên. Không có cách nào ngăn cản, cũng không có cách nào khắc chế chính mình, cậu cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể nhìn sự tình tiếp tục phát triển, cái gì cũng không thể làm, mà cậu cũng không có cái quyền đó.

Nếu có thể là người thân, hay chỉ đơn giản là bạn bè... Chính là mình cái gì cũng không phải. Ở trong mắt cậu, tôi đến tột cùng là như thế nào? Cũng như chocolate mà cậu đang làm, những sản phẩm tốt nhất đều là dành cho Kaname Kuran, còn lại, phải chăng chỉ là những thứ dư thừa an ủi?

Nếu đến cuối cùng cái gì cũng không thể cho, thà ban đầu đừng bước vào trái tim tôi? Dùng hy vọng tạo ra tuyệt vọng, tàn nhẫn... Nhưng mà tôi lại lưu luyến sự thuần khiết dịu dàng của cậu, giống như thiêu thân, không kiềm chế được đi yêu cậu, biết rõ phía trước chỉ có vực thẳm, nhưng vẫn như kẻ điên tự nguyện đi vào, ngu ngốc, là tôi hay là cậu?

Không được... Tôi phải rời xa cậu, thời gian cũng đã sắp hết, thời điểm rời xa cậu, rõ đến mức tôi đã nhìn thấy được rồi.

Zero như mất đi tất cả sức lực, suy sụp ngồi bệt dưới đất, hai tay vòng sau đầu đặt ở đầu gối, đem tất cả suy nghĩ chôn sâu.

Kaien đứng cuối hành lang trầm mặc nhìn Zero như bị bủa vây trong bóng tối, ở trong lòng hít một hơi, quả nhiên vẫn phải cùng Kaname thương lượng một chút.

--*--

Lẽ tình nhân, là thời điểm hỗn loạn nhất trong năm... Zero im lặng đứng ở một bên, Yuuki đứng bên kia, những nhóm nam sinh cũng không có hành động gì vượt giới hạn, chỉ có nữ sinh là điên cuồng... Mặt khác, thành viên khối Đêm quả nhiên làm người khác chán ghét, hoàn toàn chán ghét. Mà trong đó, cái tên đáng ghét nhất, chính là kẻ mang bộ dáng tao nhã nhất – Kaname Kuran, một lũ đối trá.

Bỗng nhiên nhận thấy tầm mắt của người bị mình thăm rủa đang nhìn mình, Zero quay mặt qua một bên, hừ mũi một tiếng. Đang nghĩ ngợi tìm kiếm một lối ra cho riêng mình, dù sao đám người kia cũng đã đi xa, chợt...

“Kiryuu-kun! Cậu... Mong... Nhận lấy chocolate của mình!”

Chỉ là một thanh âm không lớn, lại làm cho đám đông nhón nháo nháy mắt an tĩnh lại, cả thành viên khối ban Đêm sắp đi đến cửa cũng dừng bước, tất cả đều quay đầu lại nhìn. Nhưng diễn viên chính Zero Kiryuu, vẫn trong trạng thái sững sờ, có chút lúng túng, không biết chuyện gì xảy ra.

“Dám nói ra...”

“Thật là lợi hại...”

Tất cả nữ sinh khối Ngày chung quanh đều thì thầm to nhỏ với nhau, Zero nhìn cô bé đang ngượng ngùng trước mặt, cúi đầu, bàn tay nắm chặt chocolate có chút run run... “Cám ơn.” Không có lý do cụ thể, vì thế do dự một chút cũng nhận lấy. Không ngờ hành động kia lại giống như chìa khóa mở ra cảm xúc của cậu trong mắt mọi người, những nữ sinh luôn vây quanh khối Đêm đều dừng lại, vốn những thanh chocolate được gói cẩn thận dành cho thần tượng khối Đêm của họ chỉ trong nháy mắt đều ở trên ngực cậu. Đến khi đám đông dần tản ra, từ đầu đến chân cậu đều phát ra hương vị ngọt ngào của chocolate, mà Zero dường như chưa kịp phản ứng với chuyện vừa xảy ra, vẫn chớp mắt đứng tại chỗ, miệng hơi hé mở... Cậu vừa rồi, tiếp nhận một cái chocolate... Sau đó, làm sao vậy?

Đến khi cậu phục hồi tinh thần, vừa lúc nhìn đến ánh mắt Yuuki chăm chú nhìn Kaname Kuran, món quà chocolate mà cô cố gắng cả buổi tối bị nắm gắt gao trong tay... Khổ cực như vậy làm ra đến đây, không đưa được cho đối phương thì có ý nghĩa gì. Zero cười khổ một tiếng, đi qua, một tay ôm chocolate, một tay nhanh chóng cầm lấy chocolate trên tay của Yuuki ném tới Kaname đang đứng cách đó không xa, “Này! Của anh làm rơi.” Cuối cùng lại tự tay mình đưa chocolate cho tình địch. Đúng là châm chọc.

“Zero! Làm vậy thật không tốt... Hơn nữa, cũng chỉ có một viên.” Yuuki vội vàng thấp giọng nói, có chút vui mừng, còn có chút bất an cùng lo lắng.

“Dám vô lễ với Kaname-sama!” Những thành viên còn lại của khối Đêm nhìn về phía cậu với ánh mắt càng nhiều sát khí, dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với Kaname-sama, kiêu căng ngạo mạn quá mức.

Kaname nhìn cậu, sau đó nhìn sang Yuuki có chút ngượng ngùng lo lắng ở phía sau, cười, “Cám ơn, Yuuki.” Đem viên chocolate kia cho vào túi, xoay người rời đi, thành viên khối Đêm dù đang tức giận cũng đành rời đi theo, nhưng có vẻ mầm mống của chiến tranh đã bắt đầu... Buổi tối, chờ xem, Zero Kiryuu.

-----TBC-----

4. Chương 4: Tra Phòng

Không được lãng phí cơ hội việc công báo thù riêng, thời gian có thể ở địa bàn của địch mà điều vô dương oai phải biết quý trọng.

“Các người cần gì sao?” Một đám vampire quý tộc đều xuất động? Thật vinh hạnh... Zero rút ra Bloody Rose, tay buông xuống như thường, bình tĩnh nhìn thẳng vào những vampire đang bao vây mình, “Nếu muốn đánh thì lên một lượt đi, tôi không có nhiều thời gian rảnh để lãng phí với các người.”

Cái gì? Đúng là một tên không biết điều... Không thể tha thứ. Aidou dùng ánh mắt lạnh như băng chăm chú nhìn Zero, một lớp băng từ chân người vampire này chạy thẳng đến chân cậu, “Chỉ là một con người thấp kém, lại dám đối với Kaname-sama nói năng vô lễ, ta hôm nay phải dạy cho người biết một số điều, Zero Kiryuu!”

Vô lễ?... Có sao? Không có đánh, cũng không có mắng anh ta, vô lễ chỗ nào? Thật sự là một lũ vampire tội nghiệp. Zero đem Bloody Rose cất vào, cậu không cần vì những thứ vô nghĩa mà dùng đến vũ khí của mình, cũng không có nghĩa vụ phải cùng những kẻ nhảm chán này chơi đùa.

Ngay lúc tất cả vampire có mặt đều đã chuẩn bị sẵn tư thế ‘tham chiến’, người hunter lại làm ra vẻ mặt mất đi hứng thú xoay người rời đi “Này! Zero Kiryuu, người đi đâu?”

“Tắm rửa, ăn cơm.” Zero theo bản năng trả lời, lời nói vừa ra khỏi miệng đã cảm thấy có chút không đúng, dùng một khuôn mặt ‘những kẻ đáng chán’ quay đầu lại nhìn những nam thanh nữ tú sau cậu.

“Chết tiệt! Người rốt cuộc là có ý gì?” Aidou nhanh chóng phát cáu liền định xông lên, may mắn nửa đường bị Kain ngăn lại. Ruka vuốt vuốt mái tóc dài, cũng không còn hứng thú, chuẩn bị bỏ đi. Những người khác cảm thấy cũng chẳng còn trò gì vui, tuy rằng vẫn có chút tức giận bất bình, cùng lắm, quên đi.

“Không được đánh nhau ở đây!” Yuuki lúc này từ trên cây nhảy xuống, nghiêm trọng nhìn Zero lẫn những vampire có mặt tại đây.

“Đi thôi. Không có việc gì...” Zero ngẩng đầu nhìn thoáng qua bóng người ở cửa sổ thủy tinh phía trên, nhíu mày, xoay người liền trở về.

“Chờ đã!! Zero...”

Zero Kiryuu, là một thuần chủng, là sinh vật cậu ta căm thù đến tận xương tuỷ sao? Kaname nhìn chăm chăm vào người thợ săn phía dưới đang nhìn lên trên này, ngay cả một cái nhú mày nhỏ của cậu cũng không bỏ qua. Vì biến cố trong quá khứ kia, cho nên hiện tại mới trở nên như thế này sao?

Điều này cũng dễ hiểu... Nhưng, cũng sẽ đến lúc hoàn toàn trở thành vampire, một người kiêu ngạo như cậu ta, có thể sẽ không chịu nổi. Hơn nữa, cũng cần người này bảo vệ, giám hộ Yuuki. Như vậy đi, thật ra cũng còn chút giá trị sử dụng, nếu không có cậu ta Yuuki có thể gặp nguy hiểm... Kaname lại một lần nữa nghĩ đến nguyên nhân anh để cho Zero Kiryuu sống đến bây giờ, cũng không biết đang thuyết phục ai.

“Kaname-sama, bọn họ cũng đã bình tĩnh lại. Hơn nữa dễ dàng bị Aidou kích động như vậy, cũng là bởi vì tên Sao Đỏ kia quả thật làm người khác khó chịu.”

“Điều này cũng không có gì lạ... Trở nên như thế này, cũng là bởi vì bị kích thích sát bốn năm trước của nhà cậu ta...”

“...” Kaname-sama... Ngài đang nói đỡ cho Zero Kiryuu sao?

“...!” Kaname ý thức được chính mình trong lúc vô tình đã nói một điều không nên nói, xoay người, biến mất trong màn đêm.

--*--

“Tịch thu.” Vẫn giữ khuôn mặt như cũ khi nói ra câu này. Zero một tay giật lấy quyển ghi chép trên tay lớp trưởng, ném vào gói đồ sau lưng. Phía sau cậu, một đám nam sinh lén lút lút lút đi theo nhìn chăm chăm vào gói đồ một cách lưu luyến, cùng vô số người vì tức quá mà đỏ bừng mặt.

Không thể hiểu được, đem những thứ của những người không thuộc về mình giữ bên người, cảm thấy hạnh phúc sao? Cậu lại thấy như vậy thật khổ sở. Bởi vì bất luận yêu thích đến thế nào, bất luận ở trong mơ người kia thân mật với mình như thế nào, một khi trở lại hiện thực, còn lại, cũng chỉ là một nỗi buồn không thể nào tiêu tán. Không bằng, đối với mình tàn nhẫn một chút, đừng để bất cứ hy vọng nào len lỏi vào tâm, cái gì cũng đừng nhớ đến, sẽ không phải bị thương về sau.

“Zero, cậu định đi đâu?” Yuuki cũng ôm một gói đồ lớn cùng sau lưng là biết bao ‘oan hồn’ như cậu đi tới.

“Yuuki...” Zero nghiêng mặt, “Đến giờ rồi. Đến chỗ khối Đêm.” Nhưng con người vẫn luôn tham lam lưu luyến sự dịu dàng không thuộc về mình... Nếu tình cảm có thể bị người khổng chế, thật tốt...

“Uhm.”

“Đây là lần đầu tiên tớ vào kí túc xá Mặt Trăng...” Yuuki hồi hộp nói, thật ra mỗi ngày đều đến, chỉ là không qua cửa. Mà Zero vẫn im lặng không nói theo phía sau cô, chợt nhớ tới lời hứa với Hiệu trưởng, chính là nếu đến lúc cậu không còn kiểm soát được bản thân sẽ tự gia nhập khối Đêm, tự động rời xa Yuuki. Không đơn giản chỉ vì cậu là vampire, mà còn có nhiều nguyên nhân khác. Yuuki vốn không cần cậu, mà cậu là tình nguyện đi theo bảo vệ cô, đến lúc không còn nguy hiểm nào có thể đe dọa cô. Phải rời khỏi, trước khi thật sự làm cô thấy khó xử.

“Yuuki.”

“Hả?” Yuuki xoay người, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của cậu, “Zero, chuyện gì thế?”

“Cậu thích Kaname Kuran.”

“Hả? Việc này, này... Cho dù... Tớ... Cùng Kaname-senpai khoảng cách rất xa, tớ căn bản là không có cơ hội...”

Quả nhiên là thích tên vampire kia sao? Nhìn đến vẻ mặt cô đơn của Yuuki, trong lòng cậu bất chợt nảy lên một câu hỏi: ‘Nếu tôi cũng biến thành vampire, cậu sẽ nghĩ thế nào?’ Yuuki, chắc hẳn là cậu cũng muốn trở thành đồng loại của Kaname Kuran, như Yuuki nói, khoảng cách giữa cậu và Kuran chẳng phải đã nhỏ đi sao... Chỉ có điều, việc biến thành vampire, cậu tuyệt đối không muốn.

“Đi thôi, hôm nay phải kiểm tra xong tất cả các phòng ở kí túc xá Mặt Trăng. Ở đây ngoại trừ Kuran và đám quý tộc ra, còn có rất nhiều level C, D, vì lo lắng cho an toàn của học viện, Hiệu trưởng cũng có nhờ Kuran cùng đi. Nhưng vẫn phải cẩn thận... Vampire, đều chỉ là một lũ mặt người dạ thú.”

Có thể cùng Kaname-senpai... Biết rõ không nên, Yuuki vẫn không ngăn được nội tâm mừng rỡ, không chú ý tới ánh mắt phức tạp cùng những suy nghĩ không thể nói ra của người bạn bên cạnh mình.

Lúc hai người tiến vào phòng khách, Kaname đã có mặt, Zero đi lên đối mặt với anh, hai ánh mắt lướt qua nhau, sau đó mỗi người đều tự đi làm công việc của mình.

“Yuuki, ta đi cùng em.”

Zero nghe được giọng nói dịu dàng của Kaname, không quay đầu lại, cậu có thể tưởng tượng, Yuuki phía sau hẳn là giống như một đóa hoa dưới tia nắng ban mai mềm mại, mang theo vài phần thẹn thùng của con gái... Biểu cảm này sẽ không bao giờ ở trước mặt cậu mà lộ ra. Chỉ có thể trước mặt người mình yêu mới có.

Tại sao lại nghĩ nhiều như vậy, dù sao, vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về mình. Vì một thứ tình cảm không thuộc về mình mà buồn phiền, thật ngu ngốc. Hít mạnh một hơi, Zero tự ra lệnh cho mình khôi phục bình thường. Lúc này, cậu ngẩng đầu nhìn đến Hanabusa lén lút kéo một cái thùng to phía bên kia...

“Aidou Hanabusa.” Zero đột nhiên xuất hiện khiến Aidou có tật giật mình một phen kinh hãi, mà khuôn mặt đánh chết cũng không cười kia càng làm cho người vampire tóc vàng cười mỉa. “Tra phòng.” Những lời này phát ra từ miệng Zero nặng gấp mười lần, không ai bì nổi, ở trong mắt Aidou lúc này chỉ có bốn chữ — công báo tử thù

Cái đồng lộn xộn này là gì? Liếc qua thùng đồ đã được mở ra, cũng chẳng có gì gọi là hàng cấm, thật không hiểu vì sao lại sợ hãi mà giấu diếm những thứ này.

Đột nhiên muốn đùa giỡn với cậu ta một chút, Zero nhìn quanh phòng, chậm rãi từ từ kiểm tra những nơi mình cho là khả nghi... Bỗng nhiên, cậu để ý đến quyển sổ nhỏ đặt nơi đầu giường. Vốn cũng chẳng có gì, chính là Zero thấy được trên quyển sổ đề tên mình, mà chung quanh còn có vô số mỹ từ khó có thể hình dung lại được viết ra bởi cái tên được mệnh danh là ‘Idol’ này.

Thật đúng là... Zero quay đầu nhìn Aidou mỉm cười. Cậu chưa bao giờ đối một vampire lộ ra nụ cười như vậy, nụ cười mang theo nhiều hàm ý này khiến Aidou sờn gai ốc, theo bản năng liền thối lui hai bước, đứng ở phạm vi tự cho là an toàn.

Zero yên lặng lẩm nhẩm quyển nhật kí trá hình trong tay: Ngày X tháng X năm X: Chết tiệt Zero Kiryuu! Dám đối với Kaname-sama có thể làm chuyện ta muốn nhưng không dám làm (nhớ lại hình như hôm đó cậu và Kuran có chút chuyện, không tránh khỏi đụng chạm tay một chút); Ngày Y tháng Y năm Y: Zero Kiryuu vô lại, cố ý nổ súng! Đi chết đi! (Ngày đó quả thật có hướng Aidou bắn một phát, nhưng đâu có trúng); Ngày Z tháng Z năm Z: Zero Kiryuu thối tha! (Ngày hôm đó không có việc gì cả, tên này không có việc gì làm sao?!); Ngày T tháng T năm T: Zero Kiryuu, làm hại chocolate của ta ít đi một nửa! (Hừ! Xứng đáng)...

Aidou ở một bên chột dạ nhìn nhìn, rồi lại ra vẻ trấn định, đang nghĩ cách làm thế nào đối phó cho tốt, thì thấy Zero quay lại nhìn cậu, mỉm cười, ngón tay thon dài ‘vô tình’ chạm đến những món bảo bối sắp được giấu cẩn thận, ngắn gọn một câu tàn nhẫn: “Tịch thu.” Sau đó vẫn mỉm cười nhìn bộ dạng như chưa đủ tan nát của Aidou mà chêm thêm một câu: “Toàn bộ.” Cái này, khuôn mặt của Aidou nhanh chóng chuyển sang trắng bệch, dường như còn có khói đầu đây.

Vì sao? Vì sao lại toàn bộ? Bảo bối của ta... Aidou hai mắt lưng tròn, cắn cắn tấm khăn nhỏ trong tay, bám tại cánh cửa rưng rưng nhìn Zero thản nhiên đem hết đồng bảo vật mà cậu cất công giấu cả ngày trời ra ngoài... Zero Kiryuu! Ta và ngươi quyết không đội trời chung!

Tuy rằng dọc đường đi luôn gặp phải những vampire như muốn giết cậu ngay lập tức, nhưng việc tra phòng lại thuận lợi ngoài ý muốn. Có lẽ Kaname Kuran đã cảnh cáo trước, cho nên đối với việc để cho kẻ thù nghênh ngang qua lại kiểm tra nơi ở không khác gì việc làm nhục bọn họ, cũng không một vampire nào dám lên tiếng. Về phần cậu, sau khi rời đi phía sau có truyền đến âm thanh vỡ nát hay thiêu rụi gì cũng chẳng

liên quan, cho dù nơi này có sập xuống cũng chẳng sao, bọn chúng dù sao cũng toàn một lũ quý tộc danh giá giàu có, việc xây dựng vài tòa thành với chúng cũng không thành vấn đề, hưởng gì một cái kí túc xá.

Như vậy kể tiếp... Là phòng của Kuran...

“Zero Kiryuu.” Cửa vừa mở, cảnh đầu tiên đập vào mắt là anh ta lại đang ngồi trên trường kỷ màu đỏ xa hoa của mình, một bên lắc nhẹ ly máu, một bên trông về phía trời chiều xa ngoài cửa kính... Một cảm giác chán ghét quen thuộc lại hiện lên trong cậu, rõ ràng là dưới ánh sáng nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác hư ảo. Vampire thuần chủng, không lẽ tên nào cũng mang dáng vẻ ma mị thế này? Chẳng giống với loại thuần chủng nửa vờ như mình...

“Yuuki đâu?” Nếu dám để cô ấy lại giữa một đám ác thú kia tôi quyết không tha cho anh.

“Về phòng an toàn.”

“Vậy sao?” Nếu đã như thế, cũng không có gì đáng kiểm tra ở đây, Zero xoay người về hướng cửa, cậu không muốn cùng kẻ mình tối chán ghét có một chút gì gọi là tiếp xúc.

“Cậu khi nào sẽ gia nhập khối Đêm?” Kaname hỏi, không nhìn cậu, vẫn như trước nhìn chăm chăm vào ánh tà dương đang dần khuất sau đường chân trời.

“...” Zero trong lòng kinh ngạc, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, cũng không trả lời, trực tiếp ra khỏi phòng.

“Cậu không thể trốn tránh vận mệnh mãi như thế được?” Người thuần chủng nâng ly, một hơi uống cạn thứ chất lỏng đỏ sệt dường như ánh lên một màu vàng dưới những tia nắng len lỏi vào phòng, vẻ mặt có chút nguy hiểm, “Zero Kiryuu, nhờ có Yuuki cậu mới có thể sống sót, nhớ rõ điều này... Sự tồn tại của cậu là vì Yuuki, ta sẽ không để cậu tổn thương đến cô ấy.”

5. Chương 5

Khát sao? Vậy uống đi, bởi vì, người là nhân loại.

Kaname Kuran... Rất cuộc là...

“A... Ha...” Lại tới nữa, cái cảm giác thèm khát mãnh liệt kia... Muốn... Ngón tay cậu chạm vào hai răng nanh đang dần dài ra, rất muốn... Được cắm chúng vào chiếc cổ luôn phát ra hương vị mời gọi... Đáng chết! Không được tấn công con người, quyết không vượt qua ranh giới do chính mình vạch ra, không thể thua thứ bản năng này.

Cổ, rất ngứa... Khát... Khát vô cùng... Bốn năm không hề chạm đến máu người, không lẽ đây đã là cực hạn của mình?

“Zero! Cậu đang làm gì vậy?...”

Mùi hương nồng đậm... Là từ đâu bay tới... Ý thức mơ hồ, chỉ nhìn thấy Yuuki mỉm cười từ trên lầu từng bước một đi xuống... “Zero, tớ hiểu được suy nghĩ của cậu. Nhưng vampire cũng có người tốt kẻ xấu, giống như con người...” Cô ấy đang nói cái gì? Nghe không được... Chỉ ngửi được mùi máu tươi ngọt ngào từ lòng bàn tay kia đang không ngừng truyền đến... Ánh tím trong đôi mắt dần dần bị thay thế bởi sắc đỏ của dục vọng...

Chạy đi! Yuuki! Zero cảm giác mình giống như chia làm hai nửa, một nửa rất muốn đẩy cô ra, một nửa...

“Zero?”

Yuuki nhìn Zero chậm rãi vươn tay đến gần mình, gắt gao, thậm chí dường như còn dùng sức nắm lấy bàn tay bị thương kia của cô... “Zero, đau.” Cậu lại giống như không có nghe thấy, chính là chậm rãi, chậm rãi cúi người... Tới gần miệng vết thương đang chảy máu của cô...

Tuyệt đối không thể... Bởi vì muốn bảo vệ con người... Không thể thua bản năng thấp hèn này, cậu cũng không phải một kẻ dễ dàng bị điều khiển. Quyết tâm của mình trước kia... Không thể dễ dàng bị đánh bại như vậy... Đừng mong khống chế được ta...

... Nhân loại... Người đừng tưởng như vậy là xong... Người hồi sinh ta, như vậy chính người đã kéo dài sinh mệnh của ta. Cho dù hiện tại có thể giữ vững ý chí bản thân, thân thể không bị ta cướp đi... Nhưng cẩn thận, nhân loại. Người đã vi phạm cấm kỵ... Sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, người trở nên điên cuồng khát vọng máu tươi... Người rồi cũng sẽ trở thành loại quái vật như ta...

Không... Ta không phải loại phé vật dễ dàng vì máu tươi mà đánh mất chính mình như người...

... Đáng buồn thay vampire là một sinh vật không thể khống chế bản năng của mình...

Thầy... Con không phải vampire, con là một hunter.

Tuyệt đối không được tổn hại đến những người bên cạnh mình!

“Cậu nghĩ... Tôi muốn hôn cậu sao?”

Yuuki nhìn Zero ngừng mọi động tác ngay khi môi cậu kề sát bàn tay chảy máu của cô. Một nụ cười mỉa chậm rãi xuất hiện trên gương mặt cậu... Yuuki nhanh chóng rút tay về, trợn mắt nhìn Zero.

“Cậu thật sự nghĩ như vậy sao?... Bộ dạng cậu bây giờ rất thú vị, rõ ràng lòng đã có người thương lại dễ dàng bị hành động này của tôi đánh lừa...”

“Bốp!” Không nghĩ rằng Yuuki sẽ tức giận đến mức tát cậu, không khí dị thường trầm mặc, áp lực... “Zero! Ngủ giấc!” Zero nhìn cô xoay người chạy đi, biến mất ở góc hành lang.

Chạy đi, cứ như vậy rời đi thế giới của tôi, đừng quay đầu lại...

Trên tay vẫn còn dính một ít máu của Yuuki, lại tản ra một mùi hương thoang thoang... Gương mặt cậu lại toát ra một loại thống khổ cùng lưu luyến, gần ngay trước mắt, lại không thể chạm vào, hóa ra, cảm giác đau lòng là như vậy?... Chậm rãi nắm chặt năm ngón tay, đặt bàn tay còn vương máu của Yuuki lên ngực, ngay tại vị trí của trái tim.

Thiếu chút nữa tổn thương người người yêu, thiếu chút nữa sẽ làm cho Yuuki rơi vào địa ngục... Zero Kiryuu, người lại là hạng người vô năng như vậy sao?

“Xin lỗi, Yuuki...” Tôi biết cậu chỉ muốn một người hút máu mình, máu của cậu đã nói cho tôi biết điều này... Tôi còn có tư cách gì đi yêu cậu? Thật có lỗi, ngày mai, tôi sẽ đi, vì cậu, cũng là vì tôi, tốt hơn hết hãy quên một người như tôi đi.

“...” Zero Kiryuu, đôi mắt dòng màu thuần chủng tinh khiết cũng không rối loạn tâm trí, ngay cả răng nanh đều không có dài ra, thật không đơn giản, quả nhiên ngay cả Hiệu trưởng cũng không biết thân phận thật sự của cậu ta... Kaname hiện lên ở giữa không trung nhìn thấy toàn bộ quá trình, bởi vì người được mùi máu của Yuuki mới tới đây, lại thấy được một tình huống nằm ngoài dự liệu.

Tuyệt vọng như vậy vẫn yêu sao... Zero Kiryuu, cậu cũng chỉ là một sinh vật đáng buồn. Nhưng đã biết rõ thân phận thật sự của cậu, ta không cho phép cậu ở bên cạnh Yuuki, cậu ta bây giờ đối với người quan trọng nhất của ta đã sinh ra uy hiếp.

Ngủ giấc... Chỉ là một nhân loại, lại muốn áp chế bản năng của vampire, không biết là vô vọng sao? Chỉ cần buông tha cho bản thân sẽ không có thống khổ, cậu ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Muốn bảo vệ cái gì? Bốn năm trước đã mất đi tất cả, hiện tại cho dù có làm gì cũng còn ý nghĩa sao? Không giống ta, còn có một người ta phải bảo vệ...

Rốt cuộc mình đang suy nghĩ gì? Kaname đưa tay che trán, như vậy không phải tốt lắm sao? Cậu ta đem Yuuki trở thành người cần bảo vệ, cho dù đau đớn đến cỡ nào vẫn muốn bảo vệ Yuuki, là một quân cờ rất đáng sử dụng...

Bốn năm trước đột nhiên xuất hiện tự nguyện bảo vệ Yuuki, đối với anh luôn phòng bị cảnh giác, không cho Yuuki lâm vào bất kỳ nguy hiểm nào. Zero Kiryuu, nếu cậu biết người mình luôn bảo vệ, cũng chính là thứ cậu luôn muốn hủy diệt... Có hay không, hối hận?

Ta thật đúng là... Tàn nhẫn.

--*--

“Cái gì?!”

“Cái gì?!”

“Cái gì?!”

“Zero Kiryuu phải chuyển tới kí túc xá Mặt Trăng?!”

Aidou Hanabusa một tay chỉ vào Zero với bộ đồng phục màu đen cùng vali đồ đang đứng ngay cửa, “Cho dù đột nhiên nói hấn là vampire phải chuyển vào khối Đêm cũng... Hơn nữa bộ đồ hấn đang mặc rõ ràng là đồng phục khối Ngày! Kaname – sama, ngài thật sự xác định hấn ta là vampire sao? Hấn căn bản không có mùi của một vampire!”

“Bởi vì đồng phục màu trắng rất dễ bị dơ, những thứ sạch sẽ không phù hợp với những sự tồn tại dơ bẩn.” Zero mặt không chút thay đổi giải thích nguyên nhân cậu vẫn không chịu đổi đồng phục khối Đêm, nhưng câu giải thích này lại châm ngòi lửa giận của những vampire đang có mặt tại đây... Hấn ta là cố ý, cố ý đến mức khiêu khích...

“Im lặng, Zero Kiryuu. Nhớ rõ đây là nơi nào.” Một màu đỏ ngay lập tức ở trong mắt người thuần chủng hiện lên, một áp lực khủng khiếp trong nháy mắt phóng tới đẩy lùi cậu về phía sau, té ngã trên đất.

Đây là sức mạnh của những thuần chủng chân chính sao? Zero chậm rãi theo trên mặt đất đứng lên...

“Zero Kiryuu, là một vampire thì phải nhớ rõ điều này, không được cãi lời cấp bậc cao hơn mình. Nếu cậu còn không rõ, sẽ phải trả cái giá rất lớn đấy.”

“Sợ hãi vẫn là sợ hãi, nhưng không phải vì sợ hãi mà thối lui, hèn nhát không dám tiến lên...” Giữa những ngọn đèn mờ tối, Zero chậm rãi ngẩng đầu, ánh tím trong mắt dịu nhẹ nhưng phát sáng như ánh sáng từ một viên kim cương được mài giữa cẩn thận, kiên định, “Đây là lý do tại sao nhân loại càng ngày càng lớn mạnh, mà xã hội vampire lại ngày càng đi xuống.” Nhếch lên khóe môi, gương mặt cậu có một loại thần thái cùng ma lực làm cho không một ai có thể không nhìn chăm chú, “Dùng những quy luật của vampire để khắc chế tôi, anh mơ một trăm năm nữa đi! Kaname Kuran.”

Nhưng trong mắt người thuần chủng, loại tự tôn này, thuần hóa được một tên vampire kiệt ngạo bất tuân như vậy, có lẽ cũng là một thú tiêu khiển không tồi. Kaname trên mặt không có một chút dấu hiệu của sự tức giận, anh chỉ bình tĩnh luồn tay vào phần tóc trước, che đi sự hứng thú cùng tàn độc hiện lên nơi khóe mắt, thuận tiện ngăn trở thuộc hạ tấn công người hunter dưới lầu. Với anh mà nói, không cần phải vì món đồ chơi nhỏ nhỏ này mà tức giận. Không vì hành động cùng lời nói của một quân cờ mà phát sinh những cảm xúc khác, chỉ bởi vì khinh thường... Cho đến khi cậu ta hết giá trị sử dụng, trước đó, tạm thời bỏ qua những vô lễ bất kính này đi.

“Ra vậy? Cậu thật sự nghĩ như thế sao? Tiếc thật, nơi đây vẫn là thế giới của vampire, những thứ quy luật yếu ớt của nhân loại không dùng được đâu. Ichijou, dẫn cậu ta về phòng.”

“Vâng.” Ichijou cung kính đáp, “Kiryuu, đi theo tôi.”

“Nếu linh hồn bị bẻ gãy...” Zero không có ngẩng đầu nhìn Kaname đứng trên lầu, cũng không để ý những vampire với ánh mắt địch ý vây quanh cậu, mở miệng, cũng chỉ như tự nói với chính mình, “Nếu khuất phục cái vận mệnh này... Tôi cũng không cần... Phải tiếp tục nữa.”

Vậy sao? Thật đúng là ý nghĩ khờ dại của một đứa trẻ... Một ngày nào đó cậu sẽ thật sự hiểu được, trở thành một vampire cậu mất gì... Và được gì.

Trên đường đi đến phòng mới của chính mình, Zero nhớ lại những lời Kaname đã nói. Muốn ở trong cái thế giới này bình yên tồn tại, nhất định phải lạnh lùng, phải quyết đoán, phải tàn nhẫn hay bất cứ điều gì, cậu cũng biết. Nhưng làm không được, đem bản thân hoàn toàn trở thành một vampire máu lạnh, cậu làm không được. Cho dù biết tiếp tục như vậy chỉ chuốc thêm thù hận, cũng không cách nào vứt bỏ những tình cảm vốn có của bản thân.

Từ lúc thật lâu trước kia, lúc cậu vẫn còn là một đứa trẻ, thời điểm quyết định trở thành loại dã thú này, cậu đã chuẩn bị tất cả kĩ càng... Trước khi tìm được Ichiru, nhất định phải sống, phải giữ vững tín niệm của cha mẹ, phải bảo vệ nhân loại. Dùng sự sống bị nguyên rửa này đi bảo vệ những sự sống khác.

“Cậu thật khiến người khác khó chịu, Zero Kiryuu.” Zero nghe được sát khí Ichijou cất giấu trong lời nói, nhưng khi nhìn thẳng vào anh ta, cũng chỉ là nụ cười như thường lệ. Đúng là một lũ vampire dối trá... Zero cười cười, từ hôm nay trở đi sẽ sinh hoạt tại địa bàn của địch, mọi chuyện đều phải thật cẩn thận, tất cả ở đây dù sao cũng đều là một lũ dã thú đội lốt người.

Zero... Là một vampire... Một người coi thường vampire như Zero, lại chính là một trong bọn họ. Như thế nào, tại sao lại có chuyện như vậy? Không thể tưởng tượng được... Không, mình cũng đã loáng thoáng có chút dự cảm, từ lúc nhìn thấy những viên thuốc trong phòng của Zero, còn có cái không khí kì lạ giữa cậu ấy và Kaname - senpai...

Cuối cùng chỉ có mình mình là người bị bỏ lại? Yuuki ôm chặt cơ thể... Cô không thể tha thứ cho chính mình, tại sao lại có cảm giác một chút ngưỡng mộ như vậy, được trở thành một vampire giống như Kaname - senpai... Dù biết rất rõ Zero có bao nhiêu thống khổ, lại đột nhiên suy nghĩ như vậy, nếu cô cũng có thể biến thành vampire... Thật sự là một suy nghĩ của người luôn sống trong bình yên. Cảm thấy được chính mình thật đáng ghét, vẫn luôn hướng về Kaname - senpai, đến lúc Zero rời đi rồi lại cảm thấy cô đơn. Bình thường đều là mình ý lại Zero, chỉ là đến bây giờ mới phát hiện chuyện này.

Zero chán ghét vampire như vậy, phải đến sống ở kí túc xá Mặt Trăng đối với cậu ấy chắc chắn không phải chuyện gì vui vẻ. Sống cùng một chỗ với một những vampire luôn thù địch cậu ấy... Mười ngón tay của Yuuki siết chặt nếp áo vốn đã nhàu nát... Zero một câu chào từ biệt cũng không nói, ngày hôm qua mình không nên chạy đi. Chỉ là bị nói trúng tim đen, tát cậu ấy một cái rồi lại hối hận, mới chạy trốn. Zero là cố ý nói với mình câu đó, vì làm cho mình tức giận... Nhưng cho dù Zero là vampire hay bất cứ thứ gì, cô cũng sẽ không sợ hãi, cô vẫn luôn hy vọng Zero có thể trở về một ngày nào đó. Nhưng bây giờ, cậu ấy còn có thể giống như trước luôn xuất hiện trước mặt mình sao?

”Yuuki... Ra dùng cơm đi.” Ngoài cửa là giọng nói thân thiết của Kaien, Yuuki xoa xoa mặt, Zero đã xảy ra chuyện như vậy, mình không thể vẫn phiền cậu ấy lo lắng, được rồi, đi ăn cơm thôi.” Nhất định còn có thể lại nhìn thấy Zero, một lúc nào đó...

-----TBC-----

6. Chương 6

Trêu chọc người, không phải chán ghét người, có lẽ chỉ vì thích trêu chọc người.

Ngày đầu tiên tại kí túc xá Mặt Trăng.

Ánh mặt trời hào phóng trải đều trong sân trường, những cô cậu học sinh đầy sức sống thanh xuân vui vẻ tràn ra khỏi kí túc xá dưới ánh nắng mai — Zero theo thói quen vò đầu tỉnh dậy, tuy rằng ý thức vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, cơ thể đã tự động mặc xong quần áo, sau đó hướng phòng tắm đi đến.

Đây là... Ngạc nhiên trong vài giây, Zero lập tức từ trạng thái buồn ngủ tỉnh táo hẳn. Xem ra cậu thật sự đã tiến vào kí túc xá Mặt Trăng... Cũng chỉ có ở nơi này mới có những kẻ có thể vô tư vui mình trên chiếc giường rộng lớn vào lúc mặt trời lên đến đỉnh như heo này.

Có thể khiến Zero phải động não để tìm đúng ngôn từ hình dung như vậy... Chỉ có thể là một Kaname Kuran nhằm chán cùng một tên vừa nhìn thấy mặt là đã muốn trêu chọc, Aidou Hanabusa. Về phần vì sao lại thích trêu tức cậu ta, Zero giải thích như vậy, trên mặt Aidou luôn hiện lên hai chữ, bên trái viết ‘mời’, bên phải viết ‘trêu’.

Vốn Zero chỉ là một ex – human bất cứ lúc nào cũng có thể sa đọa thành level E, không có tư cách đến sống ở đây, nhưng vì đủ loại nguyên nhân, cậu bây giờ lại đi quanh nơi này như nhà của mình, cũng chính là cái nơi chỉ có những vampire cao cấp mới có thể đến ở. Dù sao đây cũng là một cách giám sát không tồi, Zero biết rõ đối phương cũng có suy nghĩ như vậy, bất luận nói như thế nào cậu vẫn còn là một hunter, đến sống ở nơi này cũng chỉ có thể nói là oan gia ngõ hẹp.

Tuy rằng nhìn nhau rất không vừa mắt, Zero cũng không lo lắng sẽ phát sinh xung đột gì to tát, trừ khi bọn họ có ý định tấn công con người.

Quay trở lại căn phòng hiện tại của cậu, Zero kinh ngạc phát hiện trên vách tường của căn phòng được trang hoàng xa hoa này có một cánh cửa, đằng sau nó là một bồn tắm lớn màu trắng ngà cùng một đồng chai lọ cậu không biết dùng để làm gì, bên cạnh còn có một tủ quần áo, có lẽ là nơi chứa khăn mặt áo tắm và những thứ gì đại loại thế. Dục chỉ có một thứ khiến Zero cảm thấy biến thái đó chính là tấm gương lớn đặt ngay giữa phòng... Cậu cũng không có cái sở thích ngắm thân thể mình trong lúc tắm... Zero vò rối mái tóc, yên lặng đi vào nơi gọi là phòng tắm này.

Đến lúc hoàn toàn tỉnh táo đi xuống phòng khách dưới lầu, một người cũng không có. Thật đúng là, bên cạnh bỗng xuất hiện một người nữ vampire, có lẽ là hầu gái của nơi này, đang cố gắng mỉm cười thân thiện, sau đó hỏi Zero có cần gì không.

“Bánh ngọt.” Theo thói quen ngắn gọn hai chữ, người nữ hầu gái vẫn giữ nguyên nụ cười lui ra. Đây là một trong những quy tắc của vampire sao? Zero buồn chán đến ngồi trên ghế sa lon gần người. Chịu sự chi phối của huyết thống, những vampire thấp hơn phải chịu cúi đầu trước những vampire có cấp bậc cao hơn, nói gì nghe nấy, không được cãi lời, càng khó chịu hơn là một điều cậu không tài nào hiểu nổi, những vampire cấp thấp lại xem đó như là một việc gì đó vinh dự, cũng giống như những tên vampire nhàm chán luôn vây quanh Kaname. Quả nhiên, không phải một vampire chân chính thì sẽ không thể nào hiểu được, mà cậu cũng không có ý định tìm hiểu vấn đề này.

Cậu không phải cam tâm tình nguyện biến thành loại sinh vật này, cũng không muốn tiến vào thế giới của vampire... Ichiru... Zero trong lòng yên lặng hít một hơi, cậu không biết Ichiru còn sống hay không. Nhưng một khi chưa có được đáp án chính xác, cậu vẫn sẽ chờ đợi cùng chiến đấu như vậy, cho đến lúc gặp lại nhau, hoặc là, xác định được cái chết của em mình.

Ichiru, cái tên này, là chìa khóa khuấy động tất cả đau xót trong cậu... Từ lúc sinh ra đều ở cạnh nhau, so với anh em bình thường càng thêm thân mật. Trong trí nhớ của Zero, Ichiru luôn bám theo cậu, cậu đi đến đâu cũng dẫn Ichiru theo, một phần bởi vì cơ thể yếu ớt thường xuyên sinh bệnh của Ichiru khiến cậu không an tâm. Zero bất cứ làm việc gì cũng luôn cố gắng thay phần em mình... Cậu biết thể chất của Ichiru là không thể nào thay đổi, nhưng nếu có thể làm cho nó vui vẻ lên một chút, Zero chuyện gì cũng sẽ làm. Luôn liều mạng cố gắng như vậy rốt cuộc thu lại được gì, tuy rằng ngay từ đầu là vì Ichiru, nhưng kết quả lại ngày càng xa nhau. Những lo lắng bất an của Ichiru, Zero cũng biết, cũng rất muốn xoa đi nó... Đáng tiếc, trước khi có thể làm được việc đó, hai anh em họ đã phải xa nhau.

Ichiru, em hiện tại ở nơi nào? Đang làm cái gì? Có vui vẻ không?... Zero lại một lần tự hỏi chính mình, nhưng cũng biết sẽ chẳng tìm ra đáp án. Đáp lại cậu chỉ có một không gian trống trải yên tĩnh đến áp lực trong lòng.

Bánh ngọt và một ly hồng trà rất nhanh đã được đưa đến trước mặt Zero, người hầu gái vẫn mang chiếc mặt nạ mỉm cười như khi nãy, lui ra, biến mất trong bóng đêm.

Zero cầm lấy thìa, chẳng biết tại sao lại buông xuống, nhanh chóng đứng lên, vò vò phần tóc chưa kịp khô. “Quên mất một thứ rất quan trọng... Đang sống tại địa bàn của địch, như vậy không được.” Bloody Rose bị để lại trong phòng. Không nên phạm phải một lỗi cơ bản như vậy, chỉ vì tâm tình có chút không thoải mái, có lẽ bởi vì vẫn chưa hoàn toàn thích nghi với việc tiến vào kí túc xá Mặt Trăng nên có chút khẩn trương.

Cất kỹ súng, Zero đang chuẩn bị xuống lầu giải quyết chiếc bánh ngọt thoạt nhìn có vẻ rất ngon kia, thì...

“Đã cho vào chưa?”

“Rồi! Rõ ràng chỉ là một con người trở thành level D, lại ngang nhiên... Nghe nói hần ta còn là một hunter luôn đối nghịch với Kaname - sama, thật sự là vô lễ.”

“Vì vậy nên chúng ta mới phải dạy dỗ hần một chút.”

“Ha ha... Nói không sai, tuy rằng chỉ có một chút, nhưng cũng sẽ làm hần cần máu tươi gấp nhiều lần so với khi khát máu...”

Thật đúng là đáng sợ... Vampire. May mắn mình còn chưa chạm đến đĩa bánh ngọt kia... Zero mang theo nụ cười mỉa mai đi xuống lầu, lại nhìn thấy một người không nên thấy... “Aidou Hanabusa?! Chết tiệt...”

Cái thứ thuốc kia là được cho vào bánh hay hồng trà? Zero giờ phút này lại không hy vọng nó được bỏ vào trong hồng trà. Mặc dù chỉ là một tên vampire đáng ghét, nhưng...

“Hanabusa... Aidou...” Ánh mắt, đã hoàn toàn biến thành màu đỏ... “Mẹ ngươi không có dạy ngươi không được tùy tiện đụng vào đồ của người khác sao?” Zero dùng tốc độ nhanh nhất đến bên cạnh người vampire tóc vàng, một tay áp chặt cậu ta xuống ghế sa lon, “Tên ngu ngốc này!”

“Kiryuu, Zero, ngươi tại sao lại... Ah...” Sao lại thế này, khó chịu vô cùng... Aidou hơi ngẩng đầu lên, muốn tiếp cận cổ của Zero... Máu...

Còn là một tên chẳng có chút ý chí... Zero quyết định thật nhanh, một tay áp lên trán Aidou, dùng sức giữ yên cậu ta trên chiếc ghế sa lon mềm mại, tay kia đưa lên, cổ tay đặt ngay bên hai chiếc răng nanh đã sớm lộ ra miệng Aidou... “Hả...” Vì cái gì?... Nhưng những nghi vấn trong lòng đều bay biến toàn bộ khi chạm đến những giọt máu tươi của Zero... Loại máu thơm ngon này... Đây rốt cuộc là...

“Dám để trần ra dù chỉ một chút hương vị của máu... Ta giết ngươi.” Zero nơi lỏng bàn tay đang đặt ở trán Aidou, nhìn chăm chú vào cặp con ngươi dần trở lại bình thường kia... Máu của ta... Dòng máu thuần chủng tinh khiết thật sự tốt như vậy sao? Nghe nói uống máu của dòng thuần sẽ bị Nguyên lão Viện truy sát, không biết có phải thật vậy không. “Này! Không được được dằng chân lân dằng đầu! Đồ vampire!” Mắt thấy người nào đó không có ý định dừng lại, Zero nhú mào, đánh vào phía sau ót của Aidou, tay cậu vừa rời đi, trong nháy mắt miệng vết thương liền khép lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra, trong không khí cũng không có tản mát ra mùi máu nào.

Tại sao ngươi lại làm như vậy... Zero Kiryuu... Để cho ta biết được bí mật của ngươi... Nhưng làm sao lại có thể, một ex - human... Làm sao có thể là... Một thuần chủng?!

“Máu của ta, mùi vị như thế nào?”

“Cái gì!...”

Khóe môi Zero chậm rãi nâng lên cho một nụ cười mỉa... “Bất luận kẻ nào, phát sinh chuyện vừa rồi ta đều làm như vậy. Mọi việc chỉ có thế. Còn nếu ngươi tấn công con người, thời điểm ta giết ngươi cũng chẳng có thứ gọi là do dự. Cho nên, quên hết đi...”

“Từ từ! Zero Kiryuu, ta vừa mới tấn công ngươi, như vậy không gọi là...”

Zero đứng lại, không quay đầu, “Chẳng lẽ hiện tại ta còn có thể tự xưng là con người sao?...”

Aidou ngẩn người ngồi ở trên ghế sa lon, còn có một loại cảm giác như đang nằm mơ... Tay cậu đưa lên vuốt đôi môi hoàn toàn khô ráo của mình... Dịu nhẹ, lại mang một mùi đau thương... Máu của hắn ta, hương vị...

- *_-

“Cũng thật là? Xem ra phải trừng phạt bọn họ một chút...” Đang đưa lưng về phía Aidou chính là vị thuần chủng tối cao Kaname Kuran, dần xoay người, ánh mắt sắc bén hướng thẳng đến Aidou cung kính đứng một bên, “Như vậy, sự khát máu của cậu... Là máu ai giẫm bót?”

Aidou không nói gì... “Ta hiểu rồi... Xem ra với cậu ta mà nói, cậu cũng không hẳn là một tên vampire không nên tồn tại?” Cậu ta hận nhất, có lẽ chỉ là những thuần chủng. Kaname khẽ cười đứng lên, chẳng biết tại sao làm cho Aidou cảm thấy được, vị đế vương của mình dường như có một chút tức giận, còn có cái gì đó, nhưng được che giấu rất kỹ sau gương mặt lạnh lùng khiến cậu không tài nào nhìn ra.

“Cậu đã dùng rất nhiều máu?” Kaname nghiêng ngẫm nhìn Aidou khó nhọc khổ sở... Cho tới nay, Zero dường như rất thích việc trêu chọc Aidou. Anh luôn cho rằng chỉ bởi vì Aidou là một người dễ dàng tức lên khi bị trêu... Nhưng một người cắn hận vampire như Zero Kiryuu, sao lại dễ dàng cho một vampire khác uống máu của cậu ta? Trong lúc cơ thể đang điên cuồng gào thét đòi máu tươi, lại để cho người khác hút máu, sẽ chỉ khiến cái bản năng cần máu kia trở dậy mạnh mẽ hơn. Zero Kiryuu, cho dù biết trước việc này cũng muốn dùng máu mình để giảm bớt cơn khát máu cho Aidou sao? Nên gọi cậu ta là tốt bụng hay ngu xuẩn? Nhưng việc quan trọng là... Tất cả chuyện này cùng ta có liên quan gì? Là cậu ta tự nguyện hiến

máu của mình, tại sao phải tức giận như vậy? Những chuyện phiền toái như vậy, thật có chút khó chịu, dù chẳng biết tại sao.

Không thể để Kaname – sama biết chuyện của Zero Kiryuu? Trong lòng Aidou lần đầu tiên có loại chờn chờn này... Một ít máu vốn không đủ để giảm trừ cơn khát máu ở những vampire quý tộc, trừ khi là của đẳng cấp cao... Nhưng cậu không thể nói dối Kaname - sama, chuyện này tuyệt đối không làm được. “Thưa, không phải rất nhiều... Bị đánh một cái, liền tỉnh táo lại.”

Không phải rất nhiều... Càng ngày càng rõ ràng hơn suy đoán kia. Tất cả manh mối bằng chứng đều quy về một chỗ, không còn nghi ngờ gì nữa, điều đó là sự thật... Việc cậu ta là một thuần chủng. “Nếu không còn việc gì, cậu có thể ra. Nhân tiện bảo người làm một ít đồ ngọt đem qua cho Zero Kiryuu. Cậu ta giờ phút này, nhất định đang rất cần đến nó”

--*--

“...” Đáng chết, tại sao lại phát tác lúc này? Zero ngồi ở trên giường, tay phải đặt ngay vị trí yết hầu, tay trái gắt gao che miệng, hơi thở đứt quãng, cổ họng khô rát luôn phát ra những âm thanh khó chịu, thanh âm trầm thấp, có chút khàn khàn. Bởi vì cố gắng khắc chế bản năng của cơ thể, Zero chỉ có thể không ngừng thở dốc như vậy, thở dốc để tiêu trừ cái khát vọng máu tươi đang thiêu đốt cơ thể cậu. Đôi mắt tử đinh hương nháy mắt nhuộm thành màu đỏ, nhưng rất nhanh đã bị áp chế mà biến mất, nhưng cậu rõ hơn ai hết, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ có một ngày không thể khống chế được nữa...

“Này! Zero Kiryuu!”

Người nào? Zero dùng một ít lý trí còn sót lại phán đoán... Là Aidou Hanabusa. “Vào đi.” Khi nói ra câu đó, Zero đã đứng lên, những tiếng thở dốc nhẹ như tiếng mèo thở bị cậu ra sức ngăn lại trong cổ họng, đến mức trên mặt ửng hồng, còn có một ít mồ hôi nơi trán.

“Kaname – sama căn dặn, bảo ta đem một ít đồ ngọt đến cho người... Người làm sao vậy?”

“Ra ngoài!” Trong đôi mắt Zero chợt ánh lên một màu đỏ, lúc Aidou kịp phản ứng lại, thân thể đã tự động nghe theo mệnh lệnh đứng ngoài cửa, “Zero Kiryuu người... Oa a!” Cánh cửa lập tức bị một lực đóng lại, vừa vặn đánh trúng mũi của người đang đứng ngoài, “Zero Kiryuu người tự đứng sao lại nổi nóng với ta?!... Đau quá... Này! Không sao chứ? Zero Kiryuu...”

Không muốn nói thêm gì nữa... Zero dựa lưng vào cánh cửa ra sức thở gấp, vươn tay cầm lấy chiếc bánh ngọt nhét vào miệng... Vị ngọt ngay lập tức giảm bớt cơn khát trong cậu... Vì cái gì Kuran biết cậu sẽ cần đến thứ này? Đến Hiệu trưởng còn không biết, tại sao anh ta lại biết? Kaname Kuran... Người này rốt cuộc còn biết chuyện gì? Tuy rằng mọi chuyện của mình đều nằm trong tay kẻ địch thật không tốt, nhưng hiện tại, cũng chỉ có thể như vậy...

-----TBC-----

7. Chương 7

Ta vốn chỉ là kỵ sĩ, đến khi hoàng tử xuất hiện, cũng chỉ có thể thỉnh lặng rời đi.

Lắc lắc bịch máu thay thế trong tay, Aidou chỉ cảm thấy nó thật vô vị tẻ nhạt, chỉ cần nhìn đến cái loại này liền không thoải mái, rõ ràng là đã có... Đột nhiên bị chính ý nghĩ của mình dọa đến ngẩn người. Khát vọng máu của thuần chủng là điều cấm kỵ, Aidou không ngừng ở trong đầu nhắc nhở chính mình, nhưng hương vị đó... Căn bản không có biện pháp quên được.

“Aidou? Làm sao vậy?” Kain ngồi cạnh cậu em họ của mình, nhắm mắt lại một hơi nuốt cạn thứ chất lỏng màu đỏ trên tay, trên mặt không biểu hiện ra loại cảm xúc gì, chán ghét cùng thích đều không có. Bọn họ đều là quý tộc, trước đây đều không ít lần dùng qua loại máu mới mẻ thơm ngon, bây giờ hằng ngày phải dùng đến loại máu thay thế thấp kém này... Nếu không phải vì Kaname Kuran, căn bản không có người vampire nào chấp nhận việc tra tấn vị giác của mình như thế này.

“Sau khi thưởng thức qua thứ mỹ vị đích thực thì đối với cái loại này quả thật không chịu nổi...” Zero Kiryuu chết tiệt... Tại sao lại cho cậu được uống thứ máu ngọt ngào như vậy? Từ giờ về sau phải làm sao đây?

Không lẽ nhện đói đến chết. Aidou dùng đôi mắt thần thờ nhìn theo bịch chất lỏng lay động trên tay... Hẳn là cố ý, muốn dùng biện pháp như thế làm cho cậu chết đói.

Kain cả kinh, “Em sẽ không đói Yuuki...” Kaname - sama là đặc biệt quan tâm đến Yuuki, không lẽ Aidou nhất thời chịu không được đã... “Ai cũng có thể, chỉ có Yuuki là không được... Máu của cô ấy chỉ có thể thuộc về Kaname - sama...”

“Không phải... Máu của cô ta tuy rất thơm nhưng so với loại kia còn không bằng.” Nếu hút máu của Yuuki cùng lắm bị Kaname - sama trừng phạt một chút, nhưng thứ mỹ vị mà mình đã hút, là dòng máu tinh khiết... Nếu bị lộ ra ngoài nhất định sẽ bị truy nã, cũng coi như còn một chút may mắn, đó là mình có nói ra cũng không ai tin, gia tộc Kiryuu là một dòng dõi hunter chính thống, làm sao có thể...

Kain như còn muốn hỏi cái gì, lại nhìn thấy Zero từ trên lầu đi xuống, lập tức im bặt lờ đi. Những người khác cũng như vậy... Chỉ có Aidou là nhanh chóng liếc mắt nhìn một cái... Thoạt nhìn tinh thần không tồi, chắc là không có vấn đề gì.

Chỉ thấy Zero mặt không chút thay đổi đi thẳng đến bên cạnh Kain ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi, giống như đã xem nơi đây hoàn toàn là nhà của mình. Đối mặt với hành động được xem là mặt dày này, Kain vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh băng của mình để chống lại cái ‘xác chết’ bên cạnh... Dù sao cậu ta cũng là một ‘xác chết’ nguy hiểm.

Nhưng Aidou ở một bên thì lại không được như thế, đã biết Zero là một thuần chủng (tạm thời nghĩ không ra hẳn ta tại sao lại là một thuần chủng), nhưng lý trí vẫn luôn gào thét hẳn ta là người mình ghét nhất. Nhưng vừa nghĩ tới chính mình hút đi một lượng máu không nhỏ từ người kia, lại ít nhiều có chút áy náy... Mặc kệ mặc kệ. Là chính miệng hẳn ta nói phải quên chuyện kia đi.

Cảm giác thật đúng là kỳ quái, cả người đều không được tự nhiên, cùng khối Đem bước ra từ cánh cửa kia. Nghĩ sao cũng thấy không thoải mái. Bị vô số ánh mắt không lấy gì làm thân thiện nhắm tới, Zero dù không muốn cũng không thể không mở mắt, đôi mắt tím nhạt lướt qua một lượt chung quanh, làm cho một ít tầm mắt lùi về, nhưng luôn luôn có hai ánh mắt, bị bắt gặp ‘nhìn trộm’ người khác không những không đỏ mặt dời đi, ngược lại lại đường đường chính chính xem xét đánh giá, ra vẻ nghiên cứu cậu từ đầu đến chân, sau đó mới khinh thường đem tầm mắt dời đi... Vampire, quả nhiên thật chán ghét, đặc biệt cái loại luôn cho mình là cao quý, lúc nào cũng nhìn người khác bằng ánh mắt khinh miệt.

Nhưng sống ở một nơi như vậy cũng có điểm tốt, nguy cơ lúc nào cũng rình rập khiến cậu luôn phải đề phòng cao độ, như vậy sẽ không có nhiều thời gian cùng sức lực mà đi suy nghĩ lúc gặp lại Yuuki sẽ ra sao. Bởi vì không biết nói gì nên rời đi mà không lời từ biệt, không biết phải như thế nào đối mặt, phải như thế nào nói ra sự thật cho cô biết, cũng không hy vọng nhìn đến ánh mắt sợ hãi của cô, có lẽ là cậu đang trốn tránh đi. Người này quá mức trọng yếu, mỗi một tiếng nói hành động đều trực tiếp đánh thẳng vào nội tâm của cậu, mỉm cười sẽ làm cậu cảm thấy vui mừng, rơi lệ sẽ làm cậu tay chân luống cuống, tức giận lại khiến cậu thấp thỏm lo âu... Càng sợ hãi khi nhìn thấy mình và Kaname Kuran cùng bước ra khỏi cánh cửa kia, cô ấy sẽ lại càng thêm rõ ràng vị trí của mình cùng Kaname trong lòng là rất khác nhau. Yuuki đối với mình, chỉ là thói quen ỷ lại, nhưng đối với Kaname Kuran, mới là...

Cậu cũng chỉ có thể làm một kỹ sĩ, có thể anh dũng từ trong tay ác long đem công chúa trở về, vẫn mãi bảo vệ nàng, nhưng một khi hoàng tử xuất hiện, kỹ sĩ sẽ tự tay đem công chúa giao cho chàng, sau đó biến mất như những câu chuyện cổ tích xa xưa. Tất cả những kết thúc đó, đều là hoàng tử cùng công chúa gặp nhau, hạnh phúc mãi mãi về sau. Nhưng trong cái hạnh phúc đó, không có nơi nào dành cho kỹ sĩ, bởi vì hạnh phúc của công chúa chỉ có thể do hoàng tử mang đến, kỹ sĩ làm không được.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng xôn xao, Zero nhìn đến vị hoàng tử cao quý đang chậm rãi từ trên lầu đi xuống — nếu anh ta không phải là vampire, thì quả thật phù hợp với vai hoàng tử, mà chính mình nếu không phải một tên vampire có thể gây nguy hiểm cho công chúa, cũng thật giống một người kỹ sĩ.

“Zero Kiryuu, thân thể có khỏe không?” Kaname Kuran đi đến trước mặt cậu đầu tiên, điều này lập tức làm cho những vampire khác thay đổi sắc mặt, nhưng Zero lại không thích loại quan tâm đặc biệt này, càng chán ghét những câu nói luôn đầy hàm ý của người trước mắt.

Thấy Zero không trả lời, Kaname cũng không có biểu hiện gì khác lạ, chỉ đơn giản là nhìn cậu, “Một vampire

nảy sinh bài xích với viên máu, dạng phiên toái này ta lần đầu tiên gặp. Làm khó cậu vẫn luôn áp chế đến hiện tại, đối với một con người mà nói, đã là rất giỏi.”

“Không sa đọa thành E khiến anh thất vọng rồi sao?” Zero cũng bình thản đáp lại, trong giọng nói không có một chút ác ý, nhưng những lời này vẫn làm cho không ít vampire có mặt tại đó càng thêm khó chịu.

Kaname mỉm cười nhìn Zero, “Không, cậu sẽ không bị rớt xuống level E.” Sự khẳng định trong lời nói kia khiến Zero nhất thời kinh ngạc, người kia... Là đã phát hiện điều gì, hay vẫn đang thử mình?

Cánh cổng lớn chậm rãi mở ra, giữa tiếng thét chói tai của những nữ sinh khối Ngày đã vây quanh con đường từ bao giờ, toàn bộ khối Đêm vẫn bình thản đi qua. Yuuki lập tức phát hiện một màu đen nổi bật giữa những bộ đồng phục trắng, nhưng đã không còn giống với trước kia, cho dù là mặc cùng một loại đồng phục, Zero cùng cô cũng không có cách nào trở lại như xưa.

“Zero...” Yuuki mở miệng gọi tên cậu, lại nhìn đến Zero vẫn lạnh lùng giống như không nghe thấy... Cậu ấy nhất định là nghe được, nhưng là làm như không có nghe đến... Yuuki rất muốn chạy lại cầm lấy tay cậu như trước kia, nhưng lúc vừa mới vươn tay cô lại rút trở về, cô rất sợ, cho dù có nắm chặt bàn tay kia, cũng chỉ có thể nhìn thấy một ánh mắt xa lạ, cùng một câu nói lạnh lùng không chút cảm tình: “Có việc gì?” Cô sợ rằng mình sẽ không được đáp lại, sợ rằng mình sẽ bị tổn thương.

“Hôm nay em vất vả rồi, Yuuki.” Thanh âm trầm thấp dịu dàng của Kaname – senpai lướt qua lòng cô, mang theo vài phần lo lắng, nhưng Zero vẫn không nói một tiếng bình thản đi lướt qua hai người, ngay cả một ánh mắt, một câu nói đều không có... Rõ ràng, hai người từng thân thiết như thế...

Yuuki cứ như vậy nhìn bọn họ — những vampire không giống mình, đi vào dãy phòng học chỉ dành cho khối Đêm... Tại sao lại có thể quên, tự xem mình không giống với những nữ sinh khối Ngày khác, là một người Sao Đỏ, có thể thường xuyên cùng những vampire khối Đêm tiếp xúc, nhưng như thế không có nghĩa mình đặc biệt hơn so với bọn họ. Căn bản chỉ có Kaname – senpai là đối xử tốt với mình, hiện tại Zero...

Đột nhiên cảm thấy thật đau khổ... Vì cái gì chỉ có cô là không phải, vì cái gì lại có cảm giác bị bỏ lại?

Lúc cánh cổng lớn lại chậm rãi khép lại ngăn cách hai thế giới, Kaname chú ý tới Zero đang quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ là nghiêng đầu trầm mặc.

Cậu ta hẳn nhất định không biết một thói quen của mình, mỗi khi nội tâm nổi lên điều gì gợn sóng, luôn hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng bất cần, tránh đi tầm mắt mọi người, một câu cũng không nói.

Yuuki... Tôi không muốn dùng màu đen làm vấy bẩn thế giới thuần khiết của cậu, cho dù hiện tại có chút thống khổ cũng không vui, nhưng cũng sẽ rất nhanh qua đi... Tôi đã trở thành loại dã thú mang lột người, đối với cậu mà nói, là vô cùng nguy hiểm. Chỉ là một con quái vật tham lam lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào cổ cậu... Cho nên trước khi mất đi sự kiểm soát của bản thân, trước khi làm ra loại sự tình gì không thể cứu vãn... Để tôi rời xa cậu vậy.

Ánh mắt ngỡ ngàng đau thương của Yuuki như đâm vào trái tim cậu, nhưng chỉ càng làm kiên định thêm ý chí kia, không quyết tâm rời đi, với Yuuki mà nói mới là tàn nhẫn. Đau lâu dài, không bằng đau thoáng qua.

Zero luôn giữ khoảng cách với những vampire kia, một mình một người ngồi ở vị trí góc tối. Ánh trăng rơi xuống trên người cậu, phát ra một màu bạc lóng lánh, gương mặt tái nhợt được bao phủ bởi một tầng ánh sáng dịu nhẹ, thoạt nhìn có một chút hư ảo... Thật sự là thích hợp làm một sinh vật của bóng đêm, Kaname trầm nghĩ, tuy rằng cậu ta vẫn luôn chấp nhất chuyện bản thân là một vampire, nhưng bất luận cậu ta có nói hay nghĩ cái gì, vẫn rất thích hợp làm một vampire, hòa mình vào bóng đêm, cũng giống như bây giờ, bị ánh trăng bao phủ, tản ra một vầng sáng mê người nhưng không hề chói mắt.

Một người đột nhiên đứng chắn ở trước mặt cậu, Zero ngẩng đầu, nhìn thấy Kaname Kuran liền hơi cau mày, “Có chuyện gì sao?”

“Hôm nay, là cậu khiến Yuuki phải buồn.” Giọng nói của anh rất nhẹ, rõ ràng không muốn làm cho những vampire luôn chú ý đến cậu nghe thấy. “Là cậu luôn khiến Yuuki bận tâm, cho nên ta thật chán ghét cậu, nhưng lại hận không thể giết chết cậu, nếu cậu chết, Yuuki sẽ đau lòng...”

“Những lời này phải dành cho anh mới đúng, thuận tiện thêm một câu, tôi tuyệt đối không giao cô ấy cho một tên vampire như anh.” Zero dùng một ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào người thuần chủng, “Nhất là một thuần chủng, những kẻ chỉ biết kéo nhân loại vào địa ngục của chúng.”

Một thuần chủng? Cậu ta không phải sao? Nói xong câu này có hay không đau lòng?... “Cho dù cuối cùng Yuuki hận cậu?” Kaname cười nhạo nhìn Zero, cậu ta cho mình có thể ngăn cản được mọi chuyện sao? Rất nhiều chuyện đã được định đoạt, chỉ là một nhân loại nhỏ bé có thể vùng vẫy được gì? Cho dù có thể thay đổi vận mệnh level E của mình, cũng chỉ là may mắn, có vài thứ không phải cứ có quyết tâm cùng nghị lực là có thể thay đổi. Cho nên nói cậu ta thật sự là khờ dại, Zero Kiryuu. Một kẻ linh hồn không hề bị vấy bẩn như cậu, nếu có thể phá nát nó, nhất định sẽ là một chuyện rất thú vị... Xem cậu có thể kiên trì đến bao giờ? Cho dù là có thể tới hiện tại, nhưng còn tương lai? Cậu có thể kiên trì như thế cả đời sao?

“Hận...” Như vậy sao? Có lẽ... Một tia âm đạm lướt qua mắt cậu, nhưng rất nhanh lại khôi phục sự kiên định ban đầu, “Cho dù Yuuki có hận tôi, cũng không thể ngăn cản tôi. Cho nên đừng dùng tình yêu đùa giỡn cô ấy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Ha ha...” Kaname nhin không được nhếch môi... Nhưng chỉ là một nụ cười thoáng qua, liền ngừng lại. Thật là phiền phức, vận mệnh rối rắm của cậu ta, Zero Kiryuu. Bất luận cậu ta có cố gắng đến thế nào, cũng chỉ là sự giãy giụa nhỏ bé, tất cả đều đã được quyết định, cậu cái gì cũng không thể thay đổi được. Giống như bị nguyên rửa, đúng vậy, sự nguyên rửa của dòng thuần. Gia đình hạnh phúc bị phá nát, con ác ma trong cơ thể cậu bây giờ, ngay cả người cậu luôn yêu mến và bảo vệ cũng là giống loài mà cậu luôn muốn hủy diệt, thuần chủng. Như vậy liều mạng đi bảo vệ người khác, lại đem tất cả đau thương gánh trên lưng, trên thế giới này tại sao lại có một loại vampire ngu ngốc như vậy?

“Quan hệ giữa ta cùng Yuuki, bất cứ ai cũng không thể chạm tay vào. Chúng ta, chính là vận mệnh.” Cho nên, người vẫn là lựa chọn cho chính mình, nếu không, nhất định sẽ bị thương.

“Anh muốn nói thượng đế đã an bài? Đừng quên, tôi và anh đều là những kẻ bị thượng đế vứt bỏ, cho nên, tôi không tin vận mệnh.”

“Tin hay không, tùy cậu.”

-----TBC-----

8. Chương 8

Tình cảm thống khổ nhất thế gian, không gì ngoài hận, sức mạnh to lớn nhất thế gian, cũng là hận.

“Đứa học trò yêu quý của ta, con đã hoàn toàn trở thành một vampire rồi sao?”

Thầy của cậu... Tại sao lại đột nhiên xuất hiện tại chỗ này... “Thầy...” Zero đứng lên, muốn đi đến chỗ Yagari lại dừng lại, không biết phải lấy gì mặt nhìn ông. Tuy rằng chưa từng bước qua ranh giới cho chính mình đặt ra, không công kích bất cứ người nào, nhưng việc đứng ở chỗ này cũng đã chứng minh việc cậu không còn biết mình có thể kiểm soát bản thân trong bao lâu nữa?

Mắt phải của thầy, là vì cứu cậu nên mới mất đi, ngoại trừ cha mẹ ra, ông là người cậu tôn kính nhất... Cậu nhớ từng nói với ông, nếu một ngày kia cậu mất đi lý trí, biến thành một vampire thật thụ, sẽ tự tay kết liễu bản thân... Thầy, người xuất hiện ở nơi này, là bởi vì nhận thấy được bản năng trong cơ thể con đang trở dậy sao? Là nhận thấy được con sắp không khống chế được cơn dục vọng máu tươi kia sao? Nhất định đã khiến người thất vọng rồi.

“Ngu ngốc!” Lại lộ ra vẻ mặt như thế, còn tưởng rằng ta cái gì cũng không biết sao? Cũng quá coi thường thầy của mình rồi, Zero. Yagari bước nhanh đến gần, ở trước mặt Zero dừng lại, mang theo một ánh nhìn thần nhiên nhưng bàn tay âm áp lại một lần nữa xoa lên mái tóc bạc của cậu, “Đừng để ta có lý do giết con, Zero.”

“Còn có một việc ta nghĩ nên nói cho con biết...” Yagari cúi đầu gần sát tai cậu, thấp giọng nói: “Người đàn bà kia... Có vẻ như còn sống...” Nói xong liền trực tiếp vòng qua cậu thẳng hướng lại bụi giăng, để mặc Zero đứng tại chỗ, dùng khuôn mặt lạnh băng che giấu nội tâm lại một lần dậy sóng vì tin tức kia...

...

Ký ức hằn sâu về ngày đen tối nhất đời cậu, về một buổi tối rét căm bốn năm trước bị bao trùm bởi những cánh hoa anh đào... Từng cánh hoa hồng nhạt nhẹ nhàng phiêu dạt khắp nơi, phủ lên nền tuyết trắng... Mùi hương anh đào nở rộ trái mùa truyền đến từng trận bi thương, còn có hơi thở mục nát...

Lặng lẽ đứng dưới tán cây anh đào, dịu dàng trong chiếc kimono trắng, hướng bọn họ mỉm cười... Một nụ cười tàn ác, ánh mắt đỏ rực như dòng máu chảy trong người cậu... Chính màu đỏ này, đã nhấn chìm tất cả của cậu, quá khứ, hiện tại, và tương lai...

“Zero!... Chạy mau! Không được đụng đến nó...”

Máu... Rất nhiều máu... Cha, mẹ, chảy rất nhiều máu. Bọn họ vẫn vừa chiến đấu vừa gọi tên cậu, cho đến khi cả hai đều quỵ xuống trước mặt cậu, không bao giờ có thể gọi được nữa... Màu đỏ, màu trắng, tuyết toàn bộ bị nhuộm thành màu đỏ, những gì nhìn thấy được, tất cả đều là màu đỏ, trên người, cũng là màu đỏ...

Người đàn bà tóc bạc kia vẫn giữ nguyên nụ cười, theo gió dội đến bên tai, giọng nói của cha mẹ, tiếng chuông vang, tiếng cười điên cuồng, thanh âm của máu bị rút đi, tiếng súng... Tất cả đều tụ tập cùng một chỗ, biến thành nỗi ám ảnh, vô số lần vang vọng trong giấc mơ.

Mùi máu xộc vào mũi, tanh hôi, hủ bại... Rất muốn giãy giụa, muốn ôm lấy truyền hơi ấm cho cơ thể của cha mẹ... Lại không thể cử động khi đối diện với ánh nhìn kia. Thì ra nhỏ yếu cũng là tội lỗi... Một tội lỗi không thể tha thứ.

Lúc ý thức dần mất đi bởi vì mất quá nhiều máu, lại thấy được người thân cuối cùng còn sót lại của mình...

Ichiru... Em muốn đi đâu? Em muốn đi đâu... Chạy mau... Vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn anh... Chạy mau, Ichiru...

“... Lấy cừu hận làm động lực mà sống, mau trưởng thành đi... Zero đáng yêu của ta, dùng sắc tím bị cừu hận vậy bản kia nhìn chăm chăm vào ta... Ta và cậu trong lúc đó, đã hình thành một ràng buộc không thể xóa bỏ... Nguyên rửa vận mệnh thảm khốc của cậu đi... Ta sẽ chờ cậu đến giết ta, nhưng cậu vĩnh viễn cũng không giết được ta.”

Cho tới bây giờ nếu được lựa chọn cậu sẽ không bao giờ chọn oán hận, bởi vì thù hận chỉ có thể làm lãng phí cuộc sống, là thứ cảm xúc đau đớn. Nhưng mà một khắc kia, thế giới của cậu hoàn toàn biến thành màu đen...

Tên của ả...

Người đàn bà cướp đi tất cả mọi thứ...

Người đem đến sinh mệnh bị nguyên rửa cho cậu...

Shizuka Hiou!

...

Kaname nhìn người hunter lấy hai tay che lỗ tai, đồng tử dường như hơi lớn hơn, hô hấp có chút dồn dập, không biết là đang sợ hãi hay phẫn nộ, thân thể run lên từng đợt với một biên độ rất nhỏ. Người kia rốt cuộc đã nói cái gì? Chưa từng thấy qua cậu ta như vậy, đang nhớ lại chuyện gì đáng sợ sao? Phải chăng... Là chuyện của bốn năm trước?

Đã không còn gì để mất... Nhờ người đàn bà kia ban tặng, đã hoàn toàn rơi vào địa ngục... Báo thù của ta, sẽ không chấm dứt đơn giản như vậy... Zero trong chốc lát ngừng run rẩy, tay buông lỏng dọc hai bên cơ thể, đôi tinh thể tím bình tĩnh che dấu từng đợt sóng dữ bên trong, trên mặt là một loại thần nhiên, thoạt nhìn dường như còn nhẹ mỉm cười... Vì báo thù, ta đã đem linh hồn bán cho ác ma. Giết không được người sao? Nếu đây lý do lúc đó người để ta sống, ta sẽ cho người hối hận. Cho người hối hận vì đã lưu lại ta, vì đã hủy diệt hết thủy của ta, lại gieo mầm cừu hận trong ta, biến ta thành một mầm mống quái vật.

Tất cả những thống khổ ta từng trải qua, sẽ cho người nhắm nháp một lần.

Sẽ từ tay người đem Ichiru trở lại... Đem đứa em bị người cướp đi trở về.

Đem cái chết bao trùm lên sinh mệnh bất tử đáng buồn của người!

Ngọn lửa báo thù nhanh chóng thiêu đốt nội tâm tĩnh lặng của cậu thành một biển lửa, màu đỏ dày đặc che khuất hết thấy. Vết xăm nơi cổ nháy mắt đỏ rực lên, đau đớn tĩnh lại tất cả những ký ức bị chôn sâu, những thứ vẫn chống đỡ cho cậu đi đến hiện tại, tất cả phần nộ, cùng tuyệt vọng, bị ai.

“Zero Kiryuu?...!” Đối diện với ánh mắt của người kia, Kaname trong nháy mắt giống như bị sự thù hận đó đóng băng... Mỗi hận với những thuần chủng... Cổ hận ý kia, chẳng biết tại sao lại làm cho người thuần chủng tức giận... Ngay lúc Zero cùng anh lướt qua nhau, bàn tay như mất đi kiểm soát vô thức đưa lên giữ chặt ống tay áo của cậu, kéo cậu quay lại đối mặt với anh. Kaname cúi đầu kề sát tai cậu, nghiêng rằng, “Ta không phải người gieo rắc thù hận cho cậu! Zero Kiryuu, nhìn cho rõ ta là ai!” Ta không phải kẻ phá hủy hạnh phúc của cậu, không thể đem thù hận của cậu đổ lên người ta, ta quyết không thừa nhận mỗi hận này vô cớ như vậy!

“...” Zero không hề ngăn cản anh, “Tôi biết anh là Kaname Kuran, thì sao?” Vampire thuần chủng... Ngọn nguồn của tội ác... Zero quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt huyết sắc của Kaname, “Việc của tôi, không liên quan đến anh...”

“...” Kaname hơi ngạc nhiên buông lỏng tay ra, Zero tiếp tục cất bước như cuộc đối thoại vừa rồi không hề diễn ra. Giọng nói... Cùng gương mặt đó, thật giống như đang muốn khóc, giống như tất cả bị thương giấu trong lòng đều sắp tràn ra... Cảm giác chỉ cần nói thêm một câu, người kia sẽ bị chính mình bức điên, sẽ chịu không nổi mất...

--*--

“Ichiru... Đang nhìn đi đâu vậy?” Đôi tay trắng thuần đột ngột che đi cặp mắt tím lạnh lẽo, cô gái tươi cười hồn nhiên ngồi xuống cạnh người thiếu niên tóc bạc, “Mấy ngày nữa sẽ chuyển tới học viện Cross, sẽ nhìn thấy anh của cậu... Kích động sao? Ichiru?”

“Kích động? A... Đúng vậy. Thật hồi hộp, chỉ cần nghĩ đến tận mắt thấy bộ dạng của người đó rơi vào địa ngục, bị cừu hận tra tấn đến mình đây thương tích...” Ichiru nhẹ kéo bàn tay che tầm mắt của mình xuống, xoay người, “Ánh mắt đó, không biết có còn mang phong thái như trước đây, cái gì cũng không thể lưu lại trong đó?”

Cô gái bỗng nhiên nở nụ cười, bởi vì nhìn thấu nội tâm của đứa trẻ trước mặt, “Lừa mình dối người. Nhưng mà Ichiru như vậy thật đáng yêu... Rõ ràng là đang ghen tỵ cùng lo lắng, lại mạnh miệng... Chúng ta thật giống nhau.” Những ngón tay trắng nhợt lùa vào mái tóc bạc, “Chúng ta thật giống nhau, cô đơn...”

“Shizuka – sama tại sao không hút máu của ta? Biến ta thành người hầu duy nhất của ngài, như vậy ta có thể mãi mãi bên cạnh ngài...” Ichiru vội vàng nói, lại bị Shizuka Hiou dùng một ngón tay chặn những lời còn lại.

“Như thế sẽ không thú vị.” Nhẹ nhàng đi ra, giống như một thiếu nữ uyển chuyển nhảy múa dưới ánh trăng, “Tim của Ichiru đều hướng về ta, đem cậu biến thành người hầu rất không thú vị. Nhưng Zero thì khác, cậu ta sẽ không bao giờ để mình bị khuất phục, cho dù là bản năng của vampire, hay là ta. Ha ha, ta rất nôn nóng muốn nhìn lại ánh mắt đó. Bốn năm qua, cậu ta nhất định đã trưởng thành, bây giờ chắc đã là một thiếu niên rất đẹp trai... Như vậy gặp lại nhau mới có hứng thú... Hận ta không? Ichiru? Cướp đi gia đình cùng tất cả của cậu, khiến cậu thành một kẻ mất đi nhân tính bán đứng người thân trong mắt nhân loại.”

“Không. Đó cũng là bởi vì người nhà ta mù quáng nghe lời Hiệp hội giết chết người yêu của Shizuka - sama... Ta tuyệt không hận người. Từ nhỏ đến lớn, ai cũng đem ta cùng Zero ra so sánh, cha mẹ cũng thế, thầy cũng thế, chỉ biết chú ý đến một mình Zero, chỉ có Shizuka – sama là khác bọn họ. Ta vì có thể đi theo người nên mới sống sót đến tận bây giờ.”

“Cho dù bị Zero chán ghét... Hoặc hận cậu?”

“Ta hận nhất, chính là người ngay từ trong bụng mẹ đã đoạt đi tất cả của ta... Nếu anh ta không tồn tại... Có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.” Nếu không phải sinh đôi, liệu chúng ta có hạnh phúc hơn không? Zero... Ta đã

rất mệt mỗi việc lúc nào cũng phải cố gắng đuổi theo bóng dáng của anh. Những kỷ niệm trẻ thơ, từng vô cùng thân mật, đều trở thành oán hận cắn nuốt linh hồn ta... Oán hận ta đi, nếu điều này có thể khiến anh không thể không quay đầu lại nhìn ta. Nếu đây là biện pháp duy nhất khiến hình bóng ta có thể lưu lại trong đôi mắt kia...

Cô gái nhìn cậu một cái, cười, "Ichiru thật đáng yêu..."

--*--

Trước mắt Zero là một màu đen ám ảnh, vươn tay cũng không thể chạm đến thứ gì. Đằng trước là ánh trăng bạc chiếu sáng hai cậu bé, Zero hoảng hốt nhìn thấy Ichiru lúc nhỏ, mang theo khuôn mặt dè dặt, khe cau mày, luôn tránh ở phía sau cậu, còn có một chút sợ người lạ. Người em trai cậu yêu quý nhất... Liệu có còn sống? Zero không dám nghĩ tiếp đáp án, có khi nằm mơ nhìn thấy Ichiru ngã vào trong vũng máu, mái tóc bạc nhuộm đỏ, người đàn bà kia đứng một bên mỉm cười... Cậu luôn bị hình ảnh đó làm cho bình tĩnh, mồ hôi lạnh ướt đẫm chân.

Có lẽ đây đúng là số mệnh của mình, những người mình yêu đều lần lượt rời đi. Nhưng cho dù như vậy, cũng quyết không đầu hàng. Cậu không phục, vì sao vận mệnh của mình lại không thể nắm giữ trong tay, mà phải giao cho một vị thượng đế hư vô mờ mịt nào đó? So với cái thứ gọi là 'bánh xe số phận', Zero càng tin tưởng vào những cố gắng của cậu, tương lai sẽ trả lời tất cả. Cho nên mỗi một bước đi cậu luôn gắng cao đầu, một khi đã tiến lên sẽ không quay đầu lại, kiên trì ý niệm của bản thân, cho dù người khác có nhìn cậu như thế nào, cậu cũng sẽ không bao giờ phá hỏng những quy cách của mình.

Zero đôi khi cảm thấy mình thật khờ dại, nhưng mỗi lần nhìn lại chặng đường đã qua, cậu càng thêm tin tưởng vững chắc vào lựa chọn của mình. Nếu bốn năm qua có một khoảnh khắc nào đó cậu phản bội chính mình, hiện giờ có lẽ đã không thể ngồi đây mà suy nghĩ.

Người đàn bà kia còn chưa chết, như vậy, chờ cậu đến báo thù đi. Dòng máu bị cừu hận pha loãng của cậu, toàn bộ sẽ trút xuống trên người của cô ta. Zero lấy Bloody Rose vẫn luôn đem theo bên mình ra, hôn nhẹ lên báng súng một chút, "Sau này có lẽ cần phải dùng đến người... Để có thể kết liễu sinh mệnh tội ác kia. Người phải chuẩn bị thật kĩ?" Đối thủ không phải là những vampire cấp thấp như thường, mà là một kẻ rất mạnh chúng ta chưa bao giờ đối đầu, thuận chủng. Zero cũng rõ ràng, đối mặt với một kẻ như vậy, muốn toàn mạng sống sót là điều không thể. Nhưng nội tâm cậu giờ đây lại bình tĩnh đến lạ lùng, có lẽ là đã chờ rất lâu, có lẽ là vì hiểu được đây sẽ là thời cơ duy nhất mà cũng là cuối cùng của cậu, sẽ không có lần thứ hai.

Bi ai cùng tiếc nuối? Có lẽ... Nhưng nhiều nhất có lẽ là sự giải thoát, một sẽ giải thoát cậu khỏi cừu hận cùng đau đớn, hoặc là giải thoát cậu khỏi vận mệnh bị nguyên rủa của một thuận chủng... Cả hai, đều là khát vọng của cậu.

Nghiêng Bloody Rose trong tay, thân súng mạ bạc của nó phản chiếu lại ánh trăng, lướt qua nụ cười lãnh khốc đang dần hiện lên trên khuôn mặt cậu, "Người cùng ta trong lúc đó, nhất định phải có một sinh mệnh đáng buồn phải trôi đi, Shizuka Hiou."

-----TBC-----

9. Chương 9: Lần Ngoại: Đau Răng

Thời điểm mọc răng khôn, cho dù là vampire, cũng nhất định rất đau!

Chậm rãi cầm lấy thìa, Zero mặt không chút thay đổi xúc một miếng bánh ngọt thật to, nhưng lúc đưa lên trước miệng lại chần chờ một chút, buông thìa xuống, cúi đầu, rất nhẹ cho ra một tiếng thở dài.

Kỳ lạ, cái tên mê đồ ngọt kia lại có lúc ở trước đĩa bánh ngọt dùng ánh mắt chán chường đó... Mặt ngoài tất cả vampire có mặt lúc đó đều lo làm chuyện của mình, nhưng dù sao Zero vẫn là một hunter đang sống tại nơi ở của họ, nhiều ít cũng chú ý một chút, kể cả lúc dùng bữa.

Cho tới nay, bọn họ đều nghĩ một kẻ thích ăn đồ ngọt như Aidou đã là trăm năm khó gặp, nhưng từ khi Zero Kiryuu tiến vào, nhìn hắn ta đem đồ ngọt làm bữa ăn chính, ngay cả uống mật trà đều phải thêm vào

bốn năm thìa đường, mọi người mới lĩnh ngộ, đây mới thật sự là tín đồ của đồ ngọt.

“Kaname - sama.” Nhìn đến người vừa xuất hiện tại thang lầu, Ruka nhanh chóng cho ra một nụ cười, cung kính cúi mình.

Kaname chỉnh lại cổ áo, sau đó hơi gật đầu nhìn Ruka. Nhưng khi đi đến trước bậc thang anh liền nhận ra không khí nơi đây có chút kỳ lạ, mà cái kẻ có thể tạo thành bầu không khí như thế này, cũng chỉ có thể là Zero Kiryuu. Lúc này đang dùng khuôn mặt lạnh băng đối mặt với món ăn ưa thích của cậu ta, tay phải cầm thìa, lại giữ nguyên trên mặt bàn, đôi tinh thể tím nhìn chằm chằm vào đĩa bánh ngọt trước mắt, dường như không có ý định dùng bữa.

“Đau răng sao?”

Câu nói của anh vừa vang lên cả đại sảnh liền im lặng, chỉ một mình Zero là có vẻ khẩn trương lên một chút, quả thực giống như mèo bị giẫm lên cái đuôi, tuy rằng mặt như trước không chút thay đổi. Giống như không nghe thấy câu nói của Kaname, nhưng chậm rãi nâng thìa, chậm rãi bỏ vào trong miệng...! Trong nháy mắt, khuôn mặt nhìn cả ngày cũng không tìm ra một biểu cảm gì kia lập tức nhăn lại, nhíu mày, nhưng rất nhanh liền biến mất, khôi phục nguyên dạng. Tất cả những ai nhìn thấy vẻ mặt đó của cậu đều nghĩ đây là ảo giác, rõ ràng người kia vẫn là khuôn mặt băng giá như cũ, chẳng qua ánh mắt nhìn đĩa bánh ngọt kia đúng thực là yêu hận đan xen...

Trên mặt của mỗi người đều lặng lẽ hiện lên một chút khó hiểu, dường như còn kìm chế không cười... Lần đầu tiên biết, thì ra vampire cũng sẽ bị đau răng, cảm giác lúc này tốt hơn hết vẫn là làm lơ hẳn ta đi, trên người hẳn ta đã đủ phát ra oán khí rồi, cơ hồ còn nhìn thấy một đám mây màu xám nhỏ phiêu dạt trên đầu.

“...” Coi như không nghe không thấy... Tất cả vampire tại đại sảnh đều chọn phương án tốt nhất này mà thực hiện, đáng tiếc, luôn luôn tồn tại một người không nghĩ đến hoàn cảnh mà quên đi tác dụng của đại não, ví dụ như Aidou Hanabusa.

“Thật ngu ngốc, vampire mà lại có thể bị đau răng. Zero Kiryuu, người có cần một ít thuốc giảm đau của nhân loại không?”

Aidou nói ra những lời này, không nói còn tốt hơn, vừa nói xong, đám mây xám xịt kia ngay lập tức chuyển sang đen kịt, thế nhưng người thợ săn lại thản nhiên tươi cười... “Tự nhiên lại được quan tâm...” Zero ngã người ra sau dựa vào thành ghế, thanh âm rất nhẹ, “Tại sao lại có cảm giác giống như bị nguyên rửa nhỉ?”

“...”

“Kain, đừng cản em, em muốn giết hắn! Nhất định phải giết hắn!”

“Đừng xúc động.”

- *_-

Ngồi suy nghĩ cả buổi sáng, Zero vẫn tìm không ra nguyên nhân của việc này. Cơ thể của vampire luôn được biết đến như là mình đồng da sắt, chuyện này cậu vẫn biết, huống hồ từ nhỏ đến giờ cũng chưa từng nghe qua có một vampire nào lại chết trên giường bệnh, cho nên Zero từ đầu tới đuôi cũng chưa từng lo lắng việc dùng quá nhiều đồ ngọt sẽ dẫn đến sâu răng, vì thế giờ phút này viên kẹo đang nằm trong tay như đang nhìn một bên má hơi sưng lên của cậu mà châm chọc. Càng tệ hơn là cả đám vampire dưới kia đều đã biết... Oán niệm của cậu đối với Kaname Kuran ngày càng sâu, nghĩ tới vẻ mặt nhịn cười của đám vampire khi này cậu càng thêm hận không thể giết anh ta ngay lập tức.

“... Làm sao có chuyện vampire lại đi dùng thuốc giảm đau, còn là bởi vì đau răng...” Nghĩ đến đây, Zero không biết nếu một ngày phải đến bệnh viện để chữa bệnh sẽ phải nói cái gì, cũng không biết phải giải quyết như thế nào hai cơn đói trong người của cậu, tuy rằng mỗi ngày uống chocolate nóng cũng không phải là không thể được...

Thật sự là tai nạn bất đắc dĩ, Zero càng thêm tin tưởng mình hoàn toàn không hợp với khối Đêm. Đã nhiều năm ăn đồ ngọt, tại sao vừa tiến vào kí túc xá Mặt Trăng mới đau răng, làm gì có chuyện ngẫu nhiên trùng hợp như vậy?

Nhất định là bởi vì tiến vào nơi này... Nghĩ như vậy, Zero âm thầm cắn răng một cái... Oa a! Đau đến không nói thành lời, khuôn mặt xinh đẹp hài hòa lập tức nhăn lại, đôi mắt tím nhanh chóng bị tuyến lệ phủ một tầng nước mờ.

Đau răng không phải bệnh, đau răng chỉ là chuyện bình thường của con người, không đúng, là chuyện bình thường của vampire. Bàn tay đang ôm một bên má bắt đầu thả ra, người hunter tóc bạc yên lặng không nói gì thả mình trên giường suy nghĩ tại sao mình lại bị đau răng. Mỗi ngày sáng trưa tối ba lần đều vệ sinh răng miệng đầy đủ, đến cả răng nanh cậu cũng chùi sạch sẽ, dù cho vẫn luôn căm ghét việc trở thành vampire, nhưng răng nanh luôn được cậu chăm sóc kỹ càng nhất, chẳng lẽ là bởi vì buổi tối ngủ hay ngậm một viên kẹo? Từ từ! Zero chợt nhớ tới một chuyện bị cậu sơ suất bỏ qua: Hôm trước lúc ngủ trưa vì lơ là nên đã quên đánh răng... Chẳng lẽ bởi vì một lần không cẩn thận kia làm cho những con vi khuẩn đáng chết xâm nhập vào răng nanh của cậu? (=)

Nghĩ thêm một hồi, Zero đối với suy luận của mình có chút hoài nghi, theo cậu biết, đau răng không nhất thiết là bởi vì sâu răng. Hơn nữa, cơ thể vampire dù bị thương miệng vết thương sẽ ngay lập tức liền lại, như thế nào vi khuẩn có cơ hội để xâm nhập? Như thế nào những lỗ sâu răng đó có thể tồn tại? Như thế nào lớp men bảo vệ lại dễ dàng bị mài mòn như thế?

Nhưng ngoài nguyên nhân bị sâu răng, còn có cái gì lại khiến cậu đau răng chứ?

Đường đường một vampire thuần chủng lại bị đau răng?

Ngồi ở trước bàn làm việc là Kaname Kuran lúc này cũng đang nâng cằm suy nghĩ vấn đề này. Là bởi vì Zero Kiryuu? Không không không, càng nghĩ càng không có khả năng, anh làm sao có thể lãng phí thời gian cùng trí lực đi trông nom một kẻ như cậu ta... Tuy rằng thật sự cũng có một chút để ý...

Đưa mắt nhìn ly rượu nho đã vơi nửa trên bàn, Kaname cảm giác cơn nhói đau khi nhấp rượu khi này lại trở dậy, liền nhíu mày một chút... Vì cái gì lại đau răng? Zero Kiryuu cậu ta có thể nói là bởi vì nghiện ăn đồ ngọt, nhưng còn chính mình? Anh hoàn toàn lại không ăn đồ ngọt, sở thích chính là rượu nho, cũng rất chú ý vấn đề vệ sinh răng nanh.

Hai ngày nay đau đến không thể dùng đồ rắn, chỉ có thể uống rượu nho... Mặc dù là thức uống ưa thích, nhưng anh cũng không phải là Zero Kiryuu, không có thích một thứ gì đó đến độ biến thái như cậu ta (=), mỗi ngày đều uống rượu nho, dù thích cũng không chịu nổi, mà hiện tại anh đã chán ngấy thứ này rồi.

Nếu đi khám sẽ rất mất mặt, thân là một thuần chủng rồi cao, được xem như người đứng đầu thế giới vampire, làm sao có thể để người khác biết anh bị đau răng giống Zero Kiryuu? Nhưng không lẽ cứ để yên như vậy, tâm tình vì vậy cũng không khá lên, hai ngày nay những vết nứt tại kí túc xá Mặt Trăng không hiểu sao xuất hiện ngày càng nhiều... Bây giờ là ban ngày, tất cả mọi người đang ngủ... Thật đúng là một thời cơ tốt. Nếu âm thầm đi đến một phòng nha nào đó xa học viện, nhất định sẽ không ai biết được.

Được rồi! Chống cằm tính toán một hồi, người thuần chủng dần mỉm cười. Quyết định vậy đi! Ngay lúc giữa trưa, là vampire tuyệt đối sẽ không ai đi ngoài vào thời điểm này, đi đến một phòng nha nào đó xa nơi này một chút, bí mật giải quyết vấn đề này!

Cứ như vậy bí mật giải quyết nó! Chỉ cần ngoài phạm vi của nơi này sẽ không ai biết cậu là học sinh khối Đêm của học viện Cross. Để đề phòng hơn, cậu hôm nay sẽ mặc y phục hàng ngày đi ra ngoài trường, đánh chết cũng không thừa nhận mình là học sinh... Được rồi, cứ như vậy! Hơn nữa bây giờ là giữa trưa, dù là vampire hay học sinh khối Ngày, đều là đang ngủ (ngủ trưa), nguy cơ gặp phải người quen là rất thấp, cho dù có vô tình gặp phải học sinh khối Ngày, cũng có thể xem như người xa lạ, dù sao trước giờ đều là như vậy...

Zero tưởng tượng một chút về cảnh tượng kia, đột nhiên cảm thấy rùng mình một cái... Quên đi, tốt hơn hết vẫn là đeo thêm khẩu trang.

Bịt kín khẩu trang, mặc quần áo hàng ngày đến một phòng nha nào đó cách học viện thật xa.

Zero lập tức hạ quyết tâm, xoay người bắt đầu mở tủ lấy quần áo, lấy ra một bộ đồng phục. Mở một ngăn khác, cũng là đồng phục. Mở hết tất cả các ngăn... A, tất cả đều là đồng phục, xếp thành một hàng giống nhau như đúc đều là đồng phục đen của khối Ngày... Đứng giữa một đồng phục trầm mặc hồi lâu,

Zero đột nhiên ngẩng đầu nắm tay đập vào lòng bàn tay kia, “Tiền tiêu vật!” Vì thế cậu lại vội vội vàng vàng đi tìm ví tiền bị bỏ quên đóng mạng nhện trong góc... “Một, hai, ba... Dư sức mua một bộ quần áo bình thường.” Trước kia tất cả tiền của cậu đều đổ vào đồ ngọt, đến khi tiến vào kí túc xá Mặt Trăng mọi chi phí sinh hoạt đều được miễn, ngay cả đồ ngọt cũng cần là có, cho nên hiện tại mới có nhiều tiền như vậy.

“Nói như vậy... Thì ra phí dụng cho đồ ngọt của mình trước đây cao như vậy, thật đúng như lời Hiệu trưởng nói sao?” Zero cầm ví tiền nặng trĩu của mình, lần đầu tiên nhận ra bản thân là cỡ nào nghiện đồ ngọt.

“Như vậy là có thể xuất phát... Khoan đã! Mình phải mặc đồ gì để đi mua quần áo hàng ngày?” Quay đầu lại, đập vào mắt vẫn chỉ là những bộ đồng phục đen của học viện Cross, khuôn mặt vừa mới bừng sáng của cậu nhanh chóng lại bị một màu đen bao trùm.

--*--

Đến khi Zero đã ngụy trang đầy đủ, một cái khẩu trang trắng bịt kín mặt, trong tay là một cái ô màu đen thật to lén lút nhìn chung quanh, hành vi khả nghi đứng trước một phòng nha cách học viện Cross một thị trấn, kim đồng hồ vừa mới chỉ đúng 12h trưa, cũng chính là lúc bức xạ mặt trời mãnh liệt nhất.

“Xin chờ một chút, vừa mới có một người khách tới trước.” Cô hộ sĩ sau khi đưa thẻ chờ cho Zero liền mỉm cười rời đi. Một mình cậu ngồi giữa phòng chờ yên ắng buồn chán nhìn xung quanh, hít một hơi thật sâu, tràn vào phổi là mùi hăng hắc của thuốc sát trùng, cùng một màu trắng đến nhức mắt khắp căn phòng, tất cả đều nói cho cậu biết đã đến nơi an toàn.

Bỗng nhiên, cậu chú ý tới chiếc ô đen giống như của mình được dựng sát cửa phòng nha sĩ, sao lại trùng hợp như thế, mang cùng một loại ô như của cậu, hơn nữa đây lại là chiếc ô cậu vợ đại trong kí túc xá Mặt Trăng, người khách đến trước kia?

“Không biết so với mình người đến trước có bị nặng hơn không?” Zero tự hỏi, ánh mắt liếc về phía cánh cửa được hé ra một chút kia... Nhìn qua chắc cũng không sao... Zero từ từ đến gần, mùi thuốc sát trùng có vẻ nặng hơn một chút... “Ồ tuổi này mọc răng khôn cũng là chuyện rất bình thường, nếu nó gây trở ngại đến cuộc sống hằng ngày của cậu, chỉ cần nhổ đi là được...” Zero nghe lời khuyên của nha sĩ, bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, lúc này vị nha sĩ mới đi qua một bên kê đơn... “?” Khuôn mặt kia sao nhìn quen quá?..

Cánh cửa bỗng nhiên bị đẩy ra một chút, vị nha sĩ kinh ngạc nhìn số trên thẻ chờ của cậu, “Cậu bé này, xin đợi một lát được không?...”

“...”

“...”

Ánh nhìn màu đỏ đối diện với đôi mắt tím, trong nháy mắt, không ai biết nên nói gì...

“Mỗi ngày bốn ly kem.” Zero nhanh chóng mở miệng, sau đó vươn một ngón tay, mặt không chút thay đổi nói ra điều kiện.

Kaname Kuran hơi nhếch lên khóe miệng, “Không thành vấn đề.”

--*--

“Thì ra anh cũng là mọc răng khôn? Còn đâu danh dự của một thuần chủng cao quý...”

“Dám nói ra ta giết cậu.”

“Kem ly của tôi...”

“Đã biết.”

“Còn có bánh ngọt linh chi...”

“Có cái này sao?... Được rồi.”

“Chocolate hạnh nhân?...”

“Đừng làm tới.”

“... Được rồi, vậy chocolate bình thường.”

“...”

Dưới trời chiều, hai bóng dáng một trước một sau không nhanh không chậm vô tư bỏ qua ánh nhìn cùng nhận xét ngưỡng mộ của người đi đường rải dài trên vỉa hè lợp đá, cuối cùng biến mất tại góc phố...

-----TBC-----

Ps: Một cái extra cute trước khi bước vào cao trào. *I”m dead*

10. Chương 10

Khi ánh mắt của người luôn không tự chủ được vây quanh một người, cẩn thận, đừng để tình yêu bắt được.

Từ lúc nhìn thấy người thợ săn lớn tuổi đó trở đi, Zero trên mặt vẫn luôn là mỉm cười, chẳng biết tại sao, cảm thấy được có chút làm cho người ta không khỏi nhớ tới mùi máu ngọt lành kia, sự đau thương trong đó, muốn ngừng mà không quên được... Ngón tay Aidou chạm lên môi của mình, bên trong vẻ ngoài chán ghét, lại là một linh hồn khiến người ta không thể nào vứt bỏ, “Haizz... Ngay từ đầu đáng lý ra không nên đến gần hẳn. Càng tới gần, biết càng nhiều, lại càng không thể rút ra. Thật sự là quá nguy hiểm, người quả thực là một nhân vật nguy hiểm...” Khiến cho cậu không thể không chú ý người này, quả thực giống như bị thôi miên rồi.

“Cái gì nhân vật nguy hiểm?” Từng ngón tay của Kain nhẹ nhàng vuốt ve sau đầu cậu em họ của mình, “Từ này đến giờ em luôn ngăn người như vậy.”

“Đang nghĩ về thầy giáo mới kia... Cảm thấy được có chút nguy hiểm. Rốt cuộc ông ta là ai, có thể đến gần Zero Kiryuu như thế...” Aidou ở trong tiệm thức hung hăng đánh mình một cái, không thể còn muốn... Từ lúc hút máu của hắn mình trở nên điên rồi. Ahhhh! Nhất định là bởi vì nó liên quan đến dòng máu thuần chủng. A a a! Ngày đó tại sao cứ luôn luẩn quẩn trong lòng? Tại sao hôm đó mình lại thức dậy giữa chừng như vậy, còn bị đĩa bánh ngọt kia hấp dẫn

nhưng nếu không có sự cố đó, có lẽ cả đời đều bị cái tên kia lừa, không biết dưới lớp mặt nạ chỉ toàn hung hăng cùng lạnh lùng kia, lại che giấu một linh hồn đầy sẹo như vậy.

Lại ngăn người... Kain thở dài một tay vòng qua cánh tay của Aidou, một đường kéo thẳng cậu đến phòng ngủ. Trời sắp sáng, Kaname - sama cũng đi rồi, nếu cứ tiếp tục dây dưa tại đây thế nào cũng gặp nữ sinh khối Ngày, tự dưng rước lấy phiền toái. “Đi thôi.”

“Hà?” Aidou vừa phục hồi tinh thần lại quay đầu nhìn quanh, “Cái gì?!!! Sao chỉ còn hai người chúng ta? Khi nào thì...?”

--*_--

Cho ngay một viên chocolate lớn vào miệng, vị ngọt tan ngay khi chạm vào đầu lưỡi, tiếp theo chỉ còn vị đắng đọng lại... Zero ngồi cạnh cửa sổ dường như mệt mỏi nhắm mắt lại, thanh chocolate ngay lập tức phát huy tác dụng làm dịu cơn khát của cậu, vì thế mà cặp răng nanh nhỏ vừa mới dài ra cũng yên phận lui trở vào trong.

“Ghét nhất vị ngọt... Sẽ làm con người bị lạc trong đó, đạt được thỏa mãn trong ngắn ngủi, sau đó khi đối mặt với vị đắng lại muốn nó nhanh chóng biến đi. Zero Kiryuu, nếu yên bình tận hưởng cuộc sống này, ta tuyệt không tha thứ cho người.” Zero thấp giọng nói xong, lại một lần nữa lấy một viên chocolate lớn cho vào miệng.

Nhớ về trước đây, từng nhiều lần do dự suy nghĩ, chính mình có thể hay không biến thành một loại quái vật không phân biệt được thiện ác. Bởi vì lúc đó còn nhỏ chưa hiểu biết nhiều, luôn mở to mắt nghe lời người lớn nói, nhưng cuối cùng bản thân tìm ra lại là loại chân tướng gì. Cũng đã từng nghĩ qua, cha mẹ, rốt cuộc hai người tồn tại vì cái gì? Người bảo vệ nhân loại, người truy sát vampire? Hay chỉ là một trong những công cụ mù quáng của Hiệp hội? Nhưng bất luận thế nào, với cậu cùng Ichiru mà nói, cha mẹ mãi là cha mẹ, là những người thân quan trọng nhất, cho bọn họ sinh mệnh, nuôi nấng bọn họ lớn lên, không

một câu than phiền đòi báo đáp. Cho nên không thể tha thứ, người đàn bà dưới ánh trăng đã cướp đi tất cả ánh mặt trời của cậu, vampire.

Chỉ cần là vampire chủ động tấn công giết chết nhân loại, kết liễu bọn chúng là trách nhiệm của một hunter, nhưng cậu không muốn dùng thân phận hunter đi gặp cô ta, bởi vì với cậu, thứ mãnh liệt nhất, không phải thân phận hay trách nhiệm, mà là hận, mầm mống cừu hận bị lưu lại đối với kẻ đã gieo mầm nó.

“Ta sẽ tìm được người, sau đó giải thoát cả hai chúng ta khỏi cơn ác mộng này.”

--*--

“Kaname - sama vẫn ở nguyên trong phòng sao? Ngày hôm qua cũng thế, không biết là có chuyện gì.”

Ngoài cửa là thành viên của khối Đêm đang lo lắng, phía bên kia, Kaname vẫn đang trầm mặc nằm trên chiếc tràng kỷ nhưng đồ yêu thích của anh... Biết cứ tiếp tục như vậy đi xuống sẽ làm cho bọn họ càng thêm lo lắng, nhưng anh cần phải nghiêm túc suy nghĩ về tất cả mọi chuyện bây giờ. Anh, đối với Zero Kiryuu, rốt cuộc là cảm giác gì?

Ngay từ thời điểm đầu tiên nhìn thấy cậu, Zero Kiryuu là kẻ địch của anh – một hunter, có thể coi là tình địch, sau này tính toán lại, cậu ta có nhiều điểm rất đáng để sử dụng, vì thế trở thành một trong những quân cờ trọng yếu của anh. Nhưng gần đây... Vì cái gì anh lại luôn vì một quân cờ, một ex – human mà tâm tình rối loạn như thế này, anh trước nay luôn giữ cho mình bình tĩnh, vì tin chắc mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay mình, nhưng con người này... Tại sao chỉ cần lướt qua ánh mắt của cậu ta lại khiến anh phập phồng, hỗn loạn không yên. Rốt cuộc là chuyện gì, vừa nghĩ đến người kia hận mình đến mức nào, một sự khó chịu không hiểu tại sao cứ nhói lên trong tim, tức giận đến mức muốn phá hủy tất cả.

Zero Kiryuu, cậu rốt cuộc đã làm gì ta? Người thuần chủng mệt mỏi nhắm mắt lại, chính là vừa tiến vào bóng tối, đôi mắt kiên định tràn ngập hận ý cùng tuyệt vọng kia lại hiện ra ở trước mặt mình, đuổi đi không được.

Mỗi hận đó, Kaname đương nhiên biết nhắm vào chính là ai, mà nó cũng là một trong những lợi thế quan trọng của anh, chính nó đã biến người kia thành một quân cờ trên bàn cờ anh dàn ra. Nhưng mỗi khi nghĩ đến mục tiêu của nó cũng hướng về phía mình, dù cho chỉ là một chút, vẫn làm cho anh... Quả thật không giống mình tí nào. Khi nào thì ảnh hưởng của cậu ta đối với mình lại sâu đến như vậy? Sâu đến mức lúc anh phát hiện ra, cũng đã biết đây không phải là vì lo lắng cho Yuuki, nhưng không thể nào rút tay về.

Không được... Tuy rằng không phải thật sự là anh của Yuuki, nhưng ta đã thề sẽ mãi bên cạnh Yuuki, đem Yuuki trở thành người quan trọng nhất, cho em ấy một cuộc sống bình yên hạnh phúc. Đó không phải là nguyên nhân ta tự nguyện tiến vào học việc Cross sao?

Zero Kiryuu, tuy rằng cảm thấy cậu rất đáng thương, nhưng ngay từ đầu, cậu đã nằm trong ván cờ của ta, hiện giờ đã không còn đường lui thối lui.

Đến lúc tất yếu, ta sẽ không do dự...

... Hysteria!

--*--

Đem từng đợt sóng trong lòng ép vào nơi sâu nhất của linh hồn, Zero đã khôi phục bộ dáng của ngày xưa, có chút lạnh lùng, có chút kỳ quặc khó hiểu, còn có chút khiến người khác chán ghét. Nhưng không một ánh mắt nào hướng đến cậu như mọi khi, cả ngày hôm qua cậu giam mình trong phòng, nơi này hình như xảy ra chuyện gì, bầu không khí thật lạ, không lẽ vì ông nội của Ichijou – người đứng đầu Viện nguyên lão hiện tại đến đây nên cảm thấy lo lắng. Ngay cả Zero xuất hiện đều không có phát giác, hay là đã chán việc lộ liễu theo dõi cậu rồi.

Vì sự bình yên của những vampire khối Đêm à... Zero không có đi xuống thang lầu, đơn giản là ở trên lầu nhìn. Chính lúc này, Kaname mở cửa phòng đi ra, liếc mắt một cái xem như không nhìn thấy cậu, bình thần đi xuống. Những vampire có mặt ở dưới đều nhanh chóng đứng dậy cúi mình cung kính, có vẻ sắp có kịch hay, thật may mình không phải là một trong những diễn viên của nó.

Tiếp theo, xuất hiện một ông lão, cũng là vampire và có vẻ như là nguyên nhân của bầu không khí kì lạ này, được xem như ngang hàng với Hội trưởng Hiệp hội Hunter, Nhất ông Asato Ichijou. Khi tiến vào lạnh lùng khinh thường liếc nhìn cậu một cái.

Có vẻ như là chuyện nội bộ của vampire, thật sự không nên can thiệp quá sâu, nhưng mà vị quân vương của bọn họ nhìn có vẻ như cũng đang thưởng thức kịch hay, không hề có ý giấu diếm, vậy thì tại sao cậu lại có tật giat mình. Nghĩ như vậy, Zero liền yên tâm thoải mái xem trò vui không bình thường này.

Nội dung phía dưới không hề làm cho Zero cảm thấy một chút hứng thú, chỉ có hai sự kiện làm cho cậu thay đổi ánh nhìn trong chốc lát, một việc là Aidou Hanabusa bị tát một cái, việc thứ hai, là Yuuki đột nhiên xuất hiện.

Cậu vẫn luôn nghĩ Kaname Kuran là một vampire máu lạnh đối trá, nhưng có vẻ, anh ta chỉ máu lạnh với những kẻ xa lạ, hoặc là kẻ địch. Cái tát vừa rồi, dường như là bảo vệ Aidou... Thì ra anh ta cũng có tâm, quên mất, đương nhiên là có tâm, ai cũng biết anh ta đối với Yuuki là đặc biệt dịu dàng cùng quan tâm.

Zero ở trong lòng nhẹ nhàng hít một hơi, quay mắt thản nhiên nhìn về phía ánh mắt buồn rầu khó xử như muốn nói gì đó của Yuuki, cậu cũng không biết mình có thể làm cái gì. Hơn nữa cậu còn một mối hận phải trả. Một người mang theo loại tình cảm xấu xí này trên lưng, không có cách nào mang lại hạnh phúc cho người khác.

Ngồi trên ghế sa lon trong chốc lát, Zero bỗng cảm thấy thật mệt mỏi, trong đầu vẫn là ánh mắt vừa rồi của Yuuki. Cậu đứng dậy chuẩn bị trở về phòng của mình, nhưng lúc vừa lên hết cầu thang lại đột nhiên cảm giác không khí có chút khác thường, nhìn cẩn thận chung quanh, ra là tên gốc Aidou, cậu ta đang ngồi xổm trước cửa phòng, đeo một vẻ mặt chán chường giống như trẻ con vừa mới bị mắng.

“Người ngồi giữa đường thế này thật vướng chỗ.” Chú ý tới khu vực áp suất thấp này, Zero lui lại vài bước đến trước mặt Aidou. Thoạt nhìn giống như một con mèo nhỏ bị ốm... Bởi vì chuyện vừa rồi sao? Không ngờ tên này không chỉ gốc mà còn trẻ con nữa.

“Người nói xem, ta có phải hay không... Luôn rất lỗ mãng, khiến người khác lo lắng?”

Aidou ngẩng đầu, nhìn thấy người đến là Zero, cũng đứng lên, dùng đôi mắt thạch lục bảo thất thần hỏi cậu.

Zero bỗng cảm thấy đứa trẻ trước mặt thật cô đơn, không giống như bình thường hoạt bát quá mức, chỉ bị trêu một chút liền gờ nanh múa vuốt, thật giống như... Ichiru. Ở trong trí nhớ của cậu, Ichiru luôn vì cơ thể yếu đuối của mình mà thường xuyên tự trách bản thân, cũng giống như Aidou lúc này, tuy rằng bộ dạng tuyệt đối không giống.

“Về mặt này hoàn toàn không hợp với một kẻ như ngươi.” Zero không hề chú ý tới giọng nói dịu dàng vừa rồi của mình giống như trước đây mỗi khi an ủi động viên Ichiru, “Con mèo nhỏ kiêu ngạo lại bốc đồng như trước đây đâu rồi? Mắc mưa? Mới bị đánh một cái liền không đứng lên nổi sao?”

“Ai là mèo nhỏ? Chết tiệt thợ săn thối Zero Kiryuu! Người quả nhiên là rất ghét ta?” Aidou lúc này lại tức giận vì bị ‘coi thường’, cũng đã quên mới vừa rồi buồn rầu vì cái gì.

Thật mất mặt, giống như một đứa trẻ... Chính mình cũng chưa từng trải qua chuyện này, bởi vì từ nhỏ đã sớm quen được mọi người chung quanh gọi là ‘sama’ hoặc ‘ngài’. A, đột nhiên cảm thấy hâm mộ những đứa nhỏ có thể thích gì nói vậy.

“Tuy rằng thực chán ghét vampire, nhưng ngươi là một người thẳng thắn, cho nên ta không hề ghét ngươi. Thật sự là kỳ quái, rõ ràng ngươi cũng là một vampire...” Chẳng biết tại sao, luôn luôn nghĩ muốn cương chiều Aidou như em mình, đứa trẻ này tuyệt đối không giống Ichiru, nhưng lại muốn bảo vệ nó như bảo vệ Ichiru vậy.

“Con nít có một đặc quyền, đó là nói sai làm sai. Huống gì việc vừa rồi ta cũng thấy rõ, không phải là người sai. Cái sai chính là sự đối trá trong mối quan hệ của giới vampire quý tộc. Người chỉ là muốn bảo vệ Kaname Kuran, không phải sao?” Zero đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc vàng của người trước mặt, thật mềm mại, bây giờ thì cậu có thể hiểu tại sao thầy lại thích vuốt tóc cậu đến như vậy. Cảm giác như là người anh đang cương chiều em trai vậy. A... Nếu cậu ta biết hẳn sẽ tức giận, đúng là một đứa con nít.

“Ta mới không phải con nít!” Aidou cau mày trừng mắt Zero, “Đừng làm rối tóc ta! Vừa mới tắm xong!”

“Vẫn là loại vẻ mặt này tốt hơn. Nếu nghĩ muốn bảo vệ Kaname Kuran, vậy thì cứ dùng hết sức mình mà bảo vệ. Vì chỉ có con nít mới vì một chút việc vặt như vậy mà từ bỏ ước muốn của bản thân... Nếu lần sau còn giống như vậy phủ định suy nghĩ của mình, ta sẽ làm người khóc đấy.” Zero rút tay về, mỉm cười cho tay vào túi, xoay người trở về phòng, đóng cửa lại.

“Đã nói không phải con nít... Tại sao lại đối xử tốt với ta như vậy?” Aidou nói xong mặt không tự chủ được đỏ lên, tay nhịn không được sờ lên phần tóc mới bị ai đó vò rối, vết đỏ trên má liền tự động mở rộng đến cả khuôn mặt...

Cuối hành lang, một người vẫn luôn không tự chủ được đặt ánh mắt quanh người hunter, dựa lưng vào tường, cẩn nhẹ môi dưới, một thứ tình cảm chưa bao giờ có, tên là ghen tị đem ánh mắt của anh nhuộm thành màu đỏ, sức mạnh không cách nào khống chế phát ra ngoài. Bên tai là âm thanh của những vết nứt chạy dọc, mọi thứ trong chốc lát vỡ vụn rơi xuống phía sau lưng, tạo thành một tấm mạng nhện lớn trên tường, rối vò như tâm anh lúc này...

-----TBC-----

11. Chương 11

Sorry mọi người (trong trường hợp còn có ai khác ở đây ngoài mình:))) Vì lâu update như vậy. Vừa mới bị chê là “Edit thô như cái bô”, nên muốn coi lại tất cả những chap mình đã edit xem nó ‘thô’ chỗ nào, rồi cuộc tìm k ra, nhưng đúng là cảm thấy bản edit của mình bị thiếu ‘hồn’, cố gắng sửa mấy ngày nay nhưng có vẻ không khá hơn là bao, hy vọng sẽ cải thiện được điều này một ngày không xa T^T

Hạnh phúc hay bất cứ thứ gì, thường chỉ đến lúc mất đi chúng ta mới biết được nó từng tồn tại.

Một đêm yên tĩnh, mây đen che khuất cả bầu trời, chiếc xe ngựa trắng mang theo bầu không khí u ám thẳng hướng học viện Cross, mở ra một cánh cửa vận mệnh mới...

Chạy đi... Ichiru. Nguy hiểm...

Từng sợi tóc đâm máu dán chặt vào trán, nhiễu loạn tầm nhìn, rõ ràng là đứa em hiền lành vẫn thường lặng im của cậu, lại tiến đến bên cạnh người đàn bà trong bộ kimono nhuộm đỏ máu của cha mẹ, lộ ra nụ cười tàn nhẫn...

“Ichiru!... Ichiru? Lại ác mộng sao?” Zero đưa tay vén những sợi tóc bết mồ hôi lạnh của cậu... Tại sao lại mơ thấy như vậy? Trong ký ức của cậu, chỉ có khuôn mặt bi thương của Ichiru, sau đó hoàn toàn là một màn đêm mơ hồ. Nhưng tại sao hôm nay lại...? Nhìn thấy rất rõ khuôn mặt của Ichiru lúc đó... Về mặt... Không thể nào là Ichiru của cậu. “Rõ ràng mọi việc sau đó mình hoàn toàn không nhớ, bởi vì mất máu quá nhiều nên không nhìn rõ được gì... Nhưng giấc mơ này... Làm cho người ta cảm thấy rất bất an, thật giống như...” Zero ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, tuy rằng ngoài trời vẫn còn tối, nhưng cũng sắp bình minh rồi.

“Cảm giác sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Giống như mùa đông năm ấy...”

Cho dù luôn cố gắng khống chế không cho mình ngủ quá sâu, nhưng căn bản đây là một trong những thói quen sinh hoạt của nhân loại, Zero cũng không quá chấp nhất chuyện này. Cứ xem mỗi lần như vậy là một lần nhắc nhở, không được quên mối hận này, không được vì cuộc sống an nhàn hiện giờ mà quên đi bi kịch của gia đình. Nhưng giấc mơ hôm nay, rõ ràng không giống với những giấc mơ trước đây... Ichiru vào lúc đó, rốt cuộc là về mặt gì? Tại sao mình lại nhìn thấy em ấy trong nụ cười thỏa mãn như thế, ngay trước thi thể vẫn còn ấm của cha mẹ.

Zero trên mặt lại lộ ra một vẻ thống khổ: “Nhất định là nhìn lầm rồi. Chẳng lẽ đây mới thật sự là những suy nghĩ của mình về Ichiru, cho nên mới phản ánh vào giấc mơ? Không đúng! Không có khả năng! Ichiru, Ichiru trong trí nhớ, là mang theo ánh mắt đau thương, giống như mỗi lần nhịn đau đến muốn khóc lên.”

“Ta vĩnh viễn không bao giờ quên đêm đó...” Từng ngón tay lạnh băng lướt trên hình xăm nơi cổ, Zero ngẩng đầu nhìn ánh trăng mờ bạc len lỏi qua tầng mây đen dày đặc... Vẫn chưa sáng sao? Có lẽ nên ngủ

thêm chút nữa? Những vệt tóc bết bưng bình vẫn vương trên trán cậu, từng tầng từng tầng phủ ở trước mắt, đem màu tím lạnh lẽo chất đầy ưu tư che giấu dưới ánh trăng bạc.

Trong căn phòng khác, có một người cũng trầm mặc nhìn thứ ánh sáng mờ ảo sau lớp mây mù... Đường như vị khách kia cũng sắp có mặt tại đây. Kaname như thường lệ ngồi trên chiếc trường kỷ nhưng đỏ ửng thích của anh, bình thần nhấp ly rượu đỏ trong tay.

“Tuy rằng không biết người vì sao lại đến đột ngột như vậy, nhưng không quan hệ, ta đã chuẩn bị tốt hết thấy, ván cờ cũng nên bắt đầu, chỉ chờ người bước vào... Vì một thế giới tuyệt đối an toàn cho Yuuki, ta cần người để đi đối phó với kẻ thù chung của chúng ta, Shizuka Hiou.” Nâng ly uống xong một hơi rượu nho ngọt như dòng máu trinh nữ, khóe miệng người thuần chủng tạo thành một nụ cười lãnh khốc đến cực điểm. “Hoan nghênh tiến vào Học viện Cross... Nơi chôn thân của người.”

--*--

Lại thêm một đêm, thời gian cuồng lạc của vampire. Zero vẫn như trước lẳng lặng đứng ở góc, không nói lời nào, đầu hướng ngoài cửa sổ, ánh mắt chăm chú vào phía trước, nhưng mông lung như đang nhìn vào một không gian khác, trôi dạt đến một nơi không ai biết đến.

Thế giới ban đêm thật yên tĩnh, trong lúc Kaname im lặng đọc sách, tuyệt nhiên không một ai dám phát ra tiếng ồn. Tối nay cũng không có nữ sinh khối Ngày nào dám lỗ mãng xông vào khu phòng học này, bóng dáng của Yuuki hiện lên ở khu rừng cách đó không xa... Tất cả, đều thật bình tĩnh. Nhưng không hiểu sao, Zero lại cảm thấy như mưa bão sắp nổi lên, một loại khủng hoảng không biết từ nơi nào đến. Sự bình tĩnh hiện tại, thật giống như một lớp nguy trang... Cũng không phải chưa từng có chuyện như vậy, vào buổi chiều bình thường đó, lúc vẫn ngây thơ nghĩ rằng quãng thời gian hạnh phúc sẽ kéo dài vĩnh viễn, cuộc sống lại bị đảo ngược hoàn toàn, tương lai, cũng mất đi phương hướng. Giống như người kia, chỉ có thể từng bước một lần mò trong bóng đêm, nhưng hai tay đã dính đầy dơ bẩn, dù muốn cũng đã không thể trở về như trước kia.

Thông thường, hạnh phúc, chỉ có lúc vĩnh viễn mất đi mới biết được nó đáng quý đến nhường nào, hai từ ‘nếu’ cùng ‘hối hận’ có lẽ cũng vì thế mà xuất hiện. Con người luôn nhớ về thời thơ ấu, cũng bởi vì khi đó mới có thể thuần túy vô ưu tươi cười. Cho dù là chính mình, những người bên cạnh, hay là cả thế giới kia đều đơn giản như vậy, như thế nào lại càng sống càng mệt mỏi? Cho dù nhớ về chuyện trước kia, cũng không có cách nào cười một cách thoải mái như xưa.

Nếu như là trước kia, những lúc như thế này, khi bóng đêm bao trùm, ánh trăng xinh đẹp lặng lẽ lộ ra, Ichiru sẽ mang theo đôi dép của mình, nhón chân rón ra rón rén xuyên qua phòng khách, đến gần phòng của cậu, tiến vào trong chiếc chăn ấm. Mỗi lần nhìn đến cậu bị hơi lạnh làm cho tỉnh táo lại, Ichiru luôn nhận không được mà tươi cười giống như vừa hoàn thành một trò đùa dai, nhưng lại sợ tiếng cười của mình bị cha mẹ nghe được, nhất định sẽ bị bắt trở về phòng, cho nên Ichiru luôn giấu nụ cười sau bàn tay che ở miệng, cậu chỉ nhìn thấy em mình cười đến gập người. Ichiru nhất định không biết, kỳ thật cha mẹ mỗi lần như thế đều biết nó trộm chạy đến muốn ngủ cùng mình, chỉ là không nói thôi.

Ichiru hoàn toàn không giống cậu, trời sinh thân thể suy yếu, vì vậy nên luôn không có cảm giác an toàn, có khi lại lộ ra một vẻ cô đơn. Mà Zero lại vốn là anh, có lẽ vì vậy nên cậu trưởng thành sớm, khi đã mang một trách nhiệm nào đó trên lưng, con người sẽ trưởng thành rất nhanh.

Nhưng, Zero hơi hơi nhíu mày: Có lẽ mình đã không làm tròn trách nhiệm, lúc đó còn nhỏ nên cái gì cũng không biết, chỉ đơn thuần là muốn giúp Ichiru, nhưng không hề chú ý tới Ichiru càng ngày càng trầm lặng, cũng không có chú ý tới những hàng động quan tâm chăm sóc của cậu, trên thực tế lại hung hăng thương tổn lòng tự tôn của Ichiru.

Ichiru, em bây giờ như thế nào? Đứng đi chân trần trên sàn nhà, sẽ cảm lạnh đấy...

Vì cái gì đột nhiên nhớ tới những việc trước kia? Chẳng phải từ lúc đi theo Shizuka – sama đã hạ quyết tâm sẽ đem toàn bộ quá khứ vứt bỏ sao... Ichiru đứng trước cửa sổ, để cho ánh trăng trắng ngà tự do rơi trên người cậu.

Cũng một đêm như thế này, tĩnh lặng, còn có một chút lạnh lẽo, cậu sẽ nhận không được trộm chạy đi tìm Zero, làm cho người kia đang trong ổ chăn ấm áp bị hơi lạnh làm tỉnh. Thế nhưng sáng hôm sau người bị

lạnh làm cho phát sốt lại là cậu, khiến Zero bối rối không thể đi đến chỗ thầy Toga, chỉ có thể ngồi bên cạnh cậu để chăm sóc. Đối với tất cả những trò nghịch ngợm của cậu, Zero luôn dùng nụ cười vui vẻ tiếp nhận, không một chút khó chịu... Đúng vậy, Zero chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của cậu, thật giống như, vì cảm thấy có lỗi nên mới làm như vậy.

Thật đáng ghét... Zero chuyện gì cũng giữ cho riêng mình, cho dù có chuyện gì cũng không bao giờ nói cho cậu biết. Rõ ràng chính mình như vậy chờ mong cùng Zero chia sẻ hết thảy, vui sướng cũng như buồn phiền. Nhưng Zero ở trước mặt cậu luôn luôn là một người anh tốt, chỉ là một người anh, không hơn. Rõ ràng thân thiết như vậy, từ lúc sinh ra lúc nào cũng là hai người bên nhau, lại giống như bị Zero ngăn cách ở ngoài... Rất cô đơn.

Có lẽ chính bởi vì thế nên mới bắt đầu hận. Bởi vì cho dù muốn cũng không chiếm được, cho nên bắt đầu oán hận người từng quan tâm nhất.

Zero, anh căn bản là cái gì cũng không cần. Tôi đối với anh mà nói, chỉ là một người em trai. Nếu như là một ai đó cùng anh sinh ra, anh cũng sẽ như vậy đối xử với người đó sao? Anh chỉ muốn đóng vai người anh hoàn mỹ của mình, căn bản không cần biết em của anh là ai. Anh chỉ đơn giản là có trách nhiệm với bất kì ai mang họ Kiryuu, không phải Ichiru...

Tôi muốn hung hăng trả thù anh... Zero. Bởi vì tôi từng như thế để ý anh...

--*--

“!” Loại cảm giác này, phải chăng... Zero giống như ngửi thấy được một mùi máu tươi quen thuộc, tinh thần lập tức khẩn trương cao độ lên, ánh mắt lập tức nhìn về phía người tản ra hơi thở mà cậu tối chán ghét kia... Là cô ta! Cho dù khuôn mặt cải biến... Không sai, chính là người đàn bà đó. Vampire thuần chủng...

Shizuka Hiou!

Shizuka Hiou nhẹ nhàng dừng lại trước mặt Kaname, khờ dại tươi cười che dấu hết thảy chân tướng. Đôi tay trắng thuần cầm thư mời của Kaname chậm rãi nâng lên, nụ cười pha chút thâm ý... Tới gần.

“A... Vua thuần chủng cao quý, Kaname - sama ~”

Rất cục tởm rồi, ta lúc này đã chuẩn bị xong những bước tiếp theo cho người, Shizuka Hiou... Không, lúc này hẳn là nên gọi người Kurenai Maria... Kaname Kuran bình thần cầm lấy thư của mình, khóe mắt liếc qua Zero dường như đã phát hiện, ý cười càng sâu...

Có lẽ đã đến lúc thu lưới, rất lâu trước kia đã gửi thư đề cử đến cho Maria, sau đó vẫn luôn đợi... Đã mất rất nhiều tâm tư để bày ra hết thảy, nếu mọi việc theo như kế hoạch của anh thì sẽ kết thúc như anh mong muốn. Việc im lặng của Maria khiến anh cảm thấy một chút lo lắng. Bây giờ, đã có thể nhìn thấy kết cục rồi.

Cho đến hiện tại, không có bất luận kẻ nào vượt ra khỏi bàn cờ, mỗi một người đều đứng ở vị trí mà anh đã an bài... Hiện tại, chỉ còn chờ chiếu tướng.

Zero Kiryuu, còn có Shizuka Hiou, không cần do dự việc đem nơi này biến thành chiến trường của hai người. Để có được sức mạnh bảo vệ người ta trân quý nhất, ta sẽ thay các người đặt một dấu chấm tròn hoàn mỹ cho chuyện này, vô luận ân oán chuyện xưa của các người như thế nào, kết cục, đều chỉ có thể nằm trong lòng bàn tay ta.

Zero Kiryuu, ngay từ đầu ta là vì cậu luôn bảo hộ Yuuki nên mới để cho cậu tồn tại, cho nên phải nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ. Còn có, đừng chết, sẽ làm Yuuki khổ sở.

Cảm giác áp bách mãnh liệt như thế... Chỉ sợ không phải là một quý tộc bình thường. Như là... Aidou không tự giác nhìn về phía Zero nơi góc, nơi đó không có gì biến hóa, Zero vẫn như trước lạnh lùng ngồi, ánh mắt cũng không nhìn về phía bên này, chính là tay phải của cậu, đang đặt dưới áo khoác đồng phục...

Đó là động tác rút Bloody Rose, Aidou đã thấy qua rất nhiều lần, khả năng bách phát bách trúng của Zero cậu cũng lãnh hội quá không ít, đáng về chuẩn bị, có thể tấn công bất kì lúc nào. Zero tiến vào khối Đêm đã được một thời gian ngắn, nhưng bất luận ngoài miệng nói vampire là dã thú đội lột người hay như thế

nào, cậu ta cũng chưa một lần lộ rõ vẻ công kích đối với bất kì thành viên khối Đêm nào, một lần cũng không có!

Aidou một lần nữa nhìn về phía nữ sinh mới kia, nói như vậy, đó là người trong một đêm đã giết chết nhà Kiryuu... Shizuka Hiou? Vì cái gì vị thuần chủng này lại xuất hiện ở đây? Tuy rằng cũng biết thuần chủng không có khả năng dễ dàng chết đi như vậy, nhưng việc xuất hiện trong này, thật sự chính là vận mệnh an bài sao?

Không phải, dường như có một bàn tay vô hình nào đó đã sắp xếp hết thảy. Trực giác của Aidou luôn chính xác, cậu hiện tại lại cảm thấy được như vậy, cảm giác này như thế nào cũng không thể gọi là trùng hợp. Shizuka Hiou hiện ra ở trong này, cố ý tiếp cận Zero Kiryuu, không phải trùng hợp.

Nhưng mà mặc kệ là chuyện gì xảy ra, mục tiêu của ngài ấy, là Zero Kiryuu? Bốn năm trước hủy diệt gia tộc hunter kia, hiện tại lại xuất hiện tại Học viện Cross, chỉ là vì trả thù sao?

Ta nghĩ được... Mùi của báo thù.

Đã bao năm cầu mà không được, nay con mồi đã tới cửa, phải bình tĩnh. Chỉ có một hunter biết kiên nhẫn mới có thể đạt đến thắng lợi cuối cùng, cho nên, dòng máu đang sôi trào khắp người ta, hãy an tĩnh lại... Ta muốn chuẩn bị tốt cho chuyến đi săn này.

Khóe môi Zero cong lên với một biên độ rất nhỏ, ngoài mặt mỉm cười nhưng không có cảm giác ấm áp. Đôi tinh cầu màu tím lạnh, bởi vì nó phản ánh một nội tâm lạnh lẽo.

-----TBC-----

12. Chương 12

Sức hấp dẫn của sự sống ngay chính nó cũng không biết, đừng vọng tưởng nắm trong tay hết thảy, nếu không, người sẽ chết ở trong tay mình.

Cửa phòng bị đẩy ra, ánh trăng lan tỏa đến nhức mắt. Mái tóc bạc như lấp lánh dưới ánh trăng lạnh băng, mang theo một loại cảm giác bén nhọn như lưỡi dao. Dưới thứ ánh sáng tái nhợt, chỉ nhìn thấy thân ảnh như bị ánh trăng xuyên thấu chậm rãi xoay người, trên mặt không hề có biểu cảm gì.

“Ta chờ ngày này đã lâu... Shizuka Hiou.”

Thanh âm thoảng khàn khàn, giống như mọi thống khổ đè nén trong lòng đang gào thét đòi thoát ra. Ngày này, Zero đã chờ từ lâu lâu lắm, thời gian bốn năm, lại giống như cả đời người, chiếm cứ toàn bộ cuộc sống của cậu, thật là dài đằng đằng. Zero hiện tại cư nhiên còn có thể nhẫn nại không rút ra Bloody Rose trong lòng ngực. Còn tưởng rằng sẽ đánh mất lý trí, giống như một kẻ điên bất chấp tất cả mà lao lên... Cậu lại không hề, thật có chút khâm phục bản thân, không ngờ lại có thể bình tĩnh đứng trước mặt người phụ nữ này như thế.

Shizuka Hiou lộ ra một nụ cười ngạo mạn đặc trưng chỉ có ở những thuần chủng, “Quả nhiên là cảm giác được. Điều này chứng tỏ sự ràng buộc bằng máu của chúng ta rất sâu. Zero đáng yêu của ta... Mầm mống cừu hận ta gieo đã bắt đầu đâm chồi.”

Nụ cười tàn khốc đó, muốn hủy diệt nó khỏi khuôn mặt của cô ta. Vampire ngạo mạn, chính là mang theo nụ cười như vậy cướp đi sinh mệnh của cha mẹ cậu. Zero hận không thể lập tức ra tay, nhưng cậu không muốn cái gì cũng không biết nhưng lại phải mang theo tất cả, hận thù, đau thương. Zero muốn một cái lý do, lý do cho mọi biến cố trong cuộc đời cậu. “Shizuka Hiou, người là một thuần chủng, tại sao lại xuất hiện ở nhà của ta? Vì cái gì muốn giết hại cha mẹ ta?”

“Ha ha... Không nghĩ cậu lại hỏi ta như thế?” Shizuka Hiou nhẹ nhàng lướt qua Zero, đi vào trong phòng, ngồi xuống, “Ta vẫn tưởng hunter là một lũ bù nhìn không có năng lực tự hỏi, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của người khác. Giống như cha mẹ của cậu... Ah~” Trong căn phòng mờ tối, thấy không rõ biểu tình của người nữ thuần chủng, chỉ có thể nghe ra sự cười nhạo cùng hoài niệm trong giọng nói lạnh lùng, “Cho dù ta nói, cậu sẽ tin kẻ thù của mình? Hơn nữa, ta nói, cậu tin, chẳng lẽ bởi vì vậy mà cậu sẽ buông cây súng trong ngực xuống?”

“Không, sẽ không. Bất luận người nói cái gì, cho dù sự thật có như thế nào, việc ta muốn báo thù sẽ không bao giờ thay đổi. Giống như chuyện cha mẹ ta chết dưới tay người vĩnh viễn là sự thật.” Zero dừng một chút, đi hướng Shizuka Hiou, “Ta chỉ đơn giản không muốn sống mà không biết gì. Chuyện gì cũng ngu muội hồ đồ, chỉ có thể bị người khác sai khiến, không thể phản kháng. Ta không muốn trở thành con rối ở trong tay người khác, cho dù muốn ta phải tuân theo vận mệnh, bước trên một con đường như vậy, cũng phải cho ta một cái lý do. Cho nên, Shizuka Hiou, nói cho ta tất cả.”

Shizuka Hiou nhìn chằm chằm vào Zero, một lúc sau cất tiếng cười to, “Zero quả thật đáng yêu, cậu cho là cậu hỏi thì ta sẽ nói ra hết thật? Đúng là một đứa trẻ khờ dại.”

“Vậy sao? Vậy thật sự là tiếc nuối. Vốn chuẩn bị cho người sống thêm vài phút...” Vừa nói tay của cậu vừa đưa lên vị trí trước ngực.

“ZERO!!!” Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên bị đá bung ra, Aidou hùng hùng hổ hổ từ bên ngoài xông vào, “Zero Kiryuu! Người làm ta tìm một muốn chết!” Vừa nói vừa cầm một bên tay áo Zero kéo cậu ra ngoài, “A ~ Kurenai - san, thật có lỗi, cho ta mượn tên này trong chốc lát.”

Bị cắt ngang giữa chừng sao? Dù sao nơi này cũng là địa bàn của vampire, nếu không thể một phát giải quyết vấn đề sẽ chỉ làm mọi việc thêm phức tạp. Còn có cơ hội... Chỉ cần cô ta còn ở trong Học viện, cậu vẫn còn cơ hội... Nghĩ như vậy, Zero cũng không phản kháng gì, để mặc Aidou kéo ra khỏi cửa.

“Aidou, người có chuyện gì?” Sau khi đã đến một nơi cách xa nơi ở của Shizuka, Zero dừng bước, nhìn tên vampire chẳng biết tại sao lại xuất hiện kia, càng không biết tại sao cậu ta phải kéo cậu ra đây.

“A... Việc này, hình như vũ hội thường niên của Học viện cũng sắp đến?”

“Aidou.”

“Người vốn không giết được ngài ấy, Zero Kiryuu.” Bất gặp cái nhìn nghiêm túc của Zero, Aidou cũng đành phải thu hồi biểu cảm không tự nhiên trên mặt. May mắn cậu cảm giác được có gì đó không đúng nên vẫn để ý đến Zero, nếu không khối Đêm sẽ không biết phát sinh chuyện gì nghiêm trọng. “Zero Kiryuu, người...” Dừng một chút, Aidou bỗng nhiên nghĩ đến điều mình sắp nói sẽ chạm đến góc tối sâu nhất trong con người này, trong lúc nhất thời có chút ngập ngừng, không biết phải nói cái gì cho phải... Vampire, là không có cách nào giết chết người đã ‘hồi sinh’ mình. Tuy rằng không hề muốn, nhưng từ lúc Zero Kiryuu sống lại dưới tư cách là một vampire, cậu ta đã là một ‘người hầu’ của Shizuka - sama...

“Người đang nói cái gì?” Cậu ta biết chuyện của mình? Zero kinh ngạc một chút, cậu cũng đoán ra Aidou là đến ngăn cản chính mình, nhưng lại không rõ làm thế nào cậu ta biết được mà đến... Chẳng lẽ là giác quan của vampire quý tộc? Quên mất... Chuyện của nhà Kiryuu cùng vị thuần chủng diên Shizuka Hiou bốn năm trước, có người nào là không biết? Đối với bọn họ mà nói, cũng chỉ là một tin tức không tồi mà thôi. Huống hồ xã hội vampire rất coi trọng thuần chủng, làm sao có thể để cho cậu dễ dàng báo thù? Zero quay mặt đi, đem tầm mắt dời đến nơi khác, trên môi nở một nụ cười lạnh, “Ta biết vampire các người có những quy luật riêng, nhưng ta không phải. Cho nên đừng đem những thứ đó áp đặt lên chuyện của ta.”

Aidou sững sốt một chút... ‘Các người’, hai chữ này nghe thế nào cũng thấy chói tai vô cùng. Một phen nắm lấy cổ áo người đối diện, “Người nghe rõ đây! Người hiện tại cũng là một thành viên của khối Đêm, như vậy phải là ‘chúng ta’! Đừng quên, người bây giờ cũng là vampire!”

“Người nói không sai, ta chỉ là một vampire...” Zero bắt lấy tay của người vampire tóc vàng, gần như ngay tức khắc đem nó đặt ở trên tường, khuôn mặt tinh xảo càng lúc càng phóng đại trong đôi mắt kính ngạc của Aidou, “Vi báo thù, ta đã lựa chọn biến thành một vampire. Bất luận kẻ nào, cũng đừng mong ngăn cản ta!”

Đôi đồng tử tím của Zero như mang theo một thứ ánh sáng đầy cảm dỗ. Trong truyền thuyết của nhân loại, có một vampire với đôi mắt tím luôn khiến nạn nhân của mình rơi vào mê hoặc, tự sa chân vào bẫy, có thể hay không chính là như vậy... Aidou cảm giác mình giống như cũng bị hút vào hố sâu không đáy kia, lập tức tránh ánh mắt của Zero, nhìn sang chỗ khác.

“Nếu người đã quyết ta có trông nom cũng không được, nhưng mà... Ít nhất cũng không nên khinh địch như vậy. Đi đối mặt với kẻ thù mà không có tìm hiểu chuẩn bị trước, chỉ có thể xem như lỗ mãng.”

“...” Này xem như... Quan tâm? Zero buông lỏng tay ra, ngón tay chải vào những sợi tóc trên trán, “Thật xin lỗi... Ta quả nhiên vẫn có chút không khống chế được chính mình. Những lời vừa mới nói, xem như không có nghe đến đi.”

Dưới ánh đèn mờ tối, Aidou bắt gặp trên khuôn mặt tái nhợt của Zero là một vết hồng nho nhỏ. Chưa từng thấy qua vẻ mặt này của người kia, cảm thấy được thật mới mẻ, “Xem như người đang giải thích?”

“Dong dài.”

- *_-

“Zero Kiryuu... Lúc trước để cậu ta sống, quả nhiên là đúng đắn. Ha ha... Đã trở thành một người chói mắt đến như vậy, thật không giống như là một sinh vật sống trong bóng tối, cho nên cảm thấy có chút thất vọng cùng tức giận. Đúng không, Ichiru?”

Ichiru từ sau một cánh cửa trong phòng đi ra, trên mặt mang một chiếc mặt nạ màu trắng, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi mím lại của cậu. Đi đến trước mặt Shizuka Hiou, cái gì cũng không nói, cứ như vậy đứng dưới bóng của rèm cửa sổ.

“Lại đây.” Shizuka Hiou vẫy vẫy tay, Ichiru liền đi tới ngồi xổm xuống, tùy ý cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cậu, “Vẫn mang mặt nạ... Là sợ hãi sao? Mỗi lần nhìn thấy gương mặt giống Zero như đúc này, có phải hay không phát giác ra nội tâm thật sự ẩn sâu trong linh hồn cậu? Thật đáng thương, Ichiru, hai người ngay từ đầu là song bào thai cùng một trứng, khi lớn lên một người là hình người kia lại là bóng. Có thể hay không cảm thấy không cam lòng? Nhưng cũng không sao, những lúc thù hận ngập tràn trong mắt Ichiru, cũng rất đáng yêu.”

Nói xong hơi cúi thân xuống, đưa răng nanh đến gần mạch máu nổi lên trên cổ Ichiru. Ngay lúc chạm vào lại rời đi, trên môi là nụ cười như thường lệ.

“Tại sao không hút máu của ta? Vì cái gì? Shizuka - sama, ta muốn vĩnh viễn ở bên cạnh ngài.” Ichiru thống khổ nhìn lên Shizuka, trên thế giới này chỉ có ngài là người quan trọng nhất của ta, chẳng lẽ ngay cả ngài cũng muốn bỏ lại ta? Giống như Zero... Bọn họ đều là vampire, cũng chỉ có mình là con người, loại cảm giác này...”

“Ichiru đáng yêu của ta... Cậu vẫn là sống dưới thân phận của một con người là tốt nhất. Vampire... Chỉ có thể chậm rãi đứng nhìn những người quanh mình lần lượt rời đi, Ichiru, cậu, không thích hợp làm vampire...” Những kẻ không đủ kiên cường mà trở thành vampire, cuối cùng, chỉ có một kết cục, giống như anh ấy...”

“Ngày mai, phải xin chuyển ra ngoài. Nếu không sẽ có người phá hủy chuyện tốt. Có lẽ phải đến tìm Kaname Kuran, với ta cùng cậu ta mà nói, việc này quan trọng như nhau. Bởi vì chúng ta có cùng mục đích. A... Như vậy ngày mai cũng phải đi tìm Yuuki... Cô bé cũng là một trong những điểm trọng yếu ~”

- *_-

Phòng của người thuần chủng đúng là một vị trí lí tưởng, chỉ cần đứng trước cửa sổ là có thể nhìn thấy rất nhiều thứ. Ví dụ như cuộc nói chuyện dưới bóng đêm của Zero Kiryuu cùng Aidou sau khi bọn họ ra đến cổng kí túc xá Mặt Trăng, tất cả anh đều chứng kiến rất rõ ràng. Có vẻ là bị Aidou xen ngang. Trên thực tế Kaname đã nhìn thấy bóng dáng của Zero đi hưởng phòng của Shizuka Hiou, chỉ là anh không có ngăn cản.

Thật sự là buồn cười, anh bây giờ đứng ra phải đang vui mừng thưởng thức kịch hay do chính mình đạo diễn, thế nhưng lại cảm thấy bất an, ngủ không được, thức uống ưa thích bỗng trở nên chua xót. Anh sẽ không giống như Aidou, nếu làm như vậy, sẽ trở thành một nhược điểm chí mạng cho Shizuka công kích. Trong thế giới vampire, kẻ để đối phương biết càng ít về mình, mới là kẻ mạnh.

Nhưng rốt cuộc là sai chỗ nào? Anh như thế nào có thể đối với một ex – human như Zero Kiryuu lại cảm thấy... Thương tiếc? Không, phải nói, quan tâm, còn có điều gì đó... Con người trở thành vampire không hề ít, mỗi một level E đều giống như cậu ta có một quá khứ sau lưng, trong đó cũng không thiếu những kẻ có ý chí kiên định, nhưng duy chỉ có Zero Kiryuu là làm cho anh mất đi thái độ bình thường, trở nên mâu thuẫn như vậy.

Người hunter với anh mà nói không thể nghi ngờ là chính là quân cờ tốt nhất, từ lúc bắt đầu, anh từng như vậy tính toán qua, khiến cho Zero Kiryuu cùng Shizuka Hiou cùng nhau biến mất, lúc sau lo lắng đến tình cảm của Yuuki, cũng có do dự một chút. Nhưng hiện tại, anh có thể nói những cảm xúc này là vì Yuuki sao? Là một đế vương thuần chủng, lại đi lo lắng cho sự sống của một quân cờ mà mình đã an bài... Càng đáng sợ hơn, thứ cảm giác này đến với anh rất tự nhiên, cảm giác lo lắng cho Zero Kiryuu. Quả thật không giống anh, thiện lương không phải là thứ mà một thủy tổ như anh cần có.

“Ta ngay từ đầu không nên tiếp cận cậu... Một người nguy hiểm. Lần lượt đem từng người bên cạnh ta đều trở nên không bình thường, một kẻ có thể thay đổi kết cục ta đã định ra như vậy là một chuyện xấu, ta nên bóp chết ngay từ đầu... Nhưng có lẽ ta còn có hứng thú với cậu, cho dù lấy tư cách là một kẻ thù xuất hiện. Nếu một ngày cậu biết tất cả, biết mọi thứ đều bị ta bố trí, thậm chí lợi dụng mối thù của cậu, lợi dụng tình cảm dành cho Yuuki, có thể hay không sẽ hận ta? Nói không chừng nhất định là sẽ như vậy, bị cậu ta hận, có lẽ cũng tốt...”

Kaname tự nói với chính mình, những cảm xúc trong lòng cũng giống như ly rượu trên tay, ngọt lành nhưng cất đầu chua xót. Người đứng đầu xã hội vampire, mang trong mình đầy quyền lực lại bị một ánh mắt xem thường rót vào những tình cảm lạ lùng, nhưng Kaname không hề biết, bản thân anh chỉ là đang cố chấp, không muốn nhìn thấy những rung động không nên tồn tại trong lòng. Nhưng một khi tâm đã động, ý chí liệu sẽ không chế nó được bao lâu.

Một Kaname Kuran kiêu ngạo sẽ không biết: Hiện tại, chỉ là những cơn sóng, thế giới của anh, sẽ trở nên càng ngày càng điên cuồng...

-----TBC-----

13. Chương 13

Dùng sức mạnh bị nguyện rửa đi bảo vệ hạnh phúc của người khác, biểu tình của người, vì sao lại như thế ưu thương?

“Gần đây em có phải hay không quan tâm thái quá đến chuyện của Kiryuu? Aidou.” Miệng nói như thế, nhưng Kain vẫn đang chăm chú tìm hiểu những tư liệu cậu em họ của mình đưa cho. Thông tin về Maria Kurenai không có nhiều, đại khái là thân thể suy yếu hơn nữa chưa bao giờ tham gia vào những mối quan hệ xã giao của vampire. Mà Shizuka Hiou, thông tin về thuần chủng chỉ sợ tìm cũng không có.

“Vì sự bình yên của khối Đêm. Anh cũng nhận thấy nữ sinh mới chuyển đến kia rõ ràng phát ra một cảm giác rất nguy hiểm còn gì.”

“Maria Kurenai đúng là có quan hệ họ hàng với Shizuka Hiou, nhưng từ lúc ngài ấy nổi điên rồi biến mất, nghe đồn là đã chết. Kể từ sau vụ việc nhà Kiryuu càng không có tin tức.” Kain vừa nói vừa đi đến ngồi cạnh Aidou. Ngày hôm qua vừa vào học là đã không thấy bóng dáng, có chuyện gì xảy ra sao? Hơn nữa hôm nay còn có ý hỏi anh về chuyện của người mới chuyển đến kia, thật sự chỉ là vì sự bình yên của khối Đêm? Nhưng dù thế nào anh cũng không ngăn cản cậu, cho dù cậu muốn làm chuyện gì. Chỉ cần cậu đừng lộ ra vẻ lo lắng như vậy.

“Không lẽ Shizuka Hiou... Thật sự là diêm xấu” Zero Kiryuu, người sẽ không lại một mình đi gặp kẻ thù nữa đi? Tuy rằng không biết người vì sao biến thành thuần chủng, nhưng người vẫn là không thể nào giết được ngài ấy. Cho nên không được hành động ngu ngốc như vậy, nhất định chỉ có con đường chết.

--*--

Đang trong mùa thi, thành viên của khối Đêm đều đang hưởng thụ cảm giác thanh bình khó mà có được, nhưng Zero một chút cũng không vì tiếng ồn biến mất mà trở nên bình tĩnh, ngược lại càng thêm căng thẳng cùng bất an. Người đàn bà kia đang bước đi trước mặt cậu, ngay trong tầm bắn... Nhưng cậu vẫn phải nhẫn nại, không thể từng giọt máu đang sôi trào muốn thoát ra ngoài. Cổ, nơi bị người đàn bà kia cắn qua, vẫn luôn đau âm ỷ, nhưng tâm, càng đau.

Cha và mẹ, là chết ngay trước mặt cậu... Tất cả đều phát sinh ngay trước mắt, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn họ chết đi. Zero Kiryuu của bốn năm trước, vô dụng, yếu đuối.

Zero ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn bà kia đang bên cạnh Yuuki, mà Yuuki lại đơn thuần nở nụ cười như gặp được bạn tốt... Người muốn làm gì cô ấy?! Người hunter tóc bạc thấy cơ thể mình tự động di chuyển trước cả khi suy nghĩ kia lướt qua đầu cậu, một tay ngăn giữa hai người, đưa lưng về phía Yuuki, che chở cô, màu tím băng giá cảm thù nhìn thẳng vào Shizuka Hiou...

“Zero?” Nhận ra Zero là đang bảo vệ mình, ánh mắt Yuuki chợt sáng lên, mang theo niềm vui trong chốc lát. “Không có việc gì, Zero. Maria –senpai không phải đến làm hại tớ.”

Yuuki thiện lương, căn bản cô không biết cơ thể này đang che giấu linh hồn của ai, Zero không quay đầu lại, cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đem Yuuki lùi ra sau từng bước, sau đó trở lại đội ngũ khỏi Đêm rời đi.

Ngủ ngốc, làm thế Shizuka Hiou sẽ biết người quan tâm đến Yuuki... Như vậy chỉ khiến Yuuki càng gặp nguy hiểm. Kaname Kuran hơi hơi nhú mày, bắt buộc chính mình không chú ý đến chuyện phát sinh phía sau. Nhưng thật ra... Anh đột nhiên có chút ghen tỵ, có thể trực tiếp biểu lộ sự quan tâm để ý như vậy, không như anh, cái gì cũng không thể làm.

Thế nhưng xem ra, Shizuka Hiou tiếp cận Yuuki cũng đã hoàn toàn chọc giận Zero Kiryuu... Đêm nay, có lẽ sẽ là đêm kết thúc...

Người đàn bà kia, là muốn làm gì Yuuki? Đã cướp đi nhiều như vậy, bây giờ còn muốn cướp đi người ta yêu thương nhất sao? Zero dọc theo đường đi vẫn trầm mặc, cậu biết Shizuka Hiou đã xin chuyển ra khỏi kí túc xá Mặt Trăng, Kaname Kuran cũng đã chấp thuận, nói cách khác, cậu bây giờ đã có thể giải quyết mọi chuyện ở một nơi yên tĩnh. Như vậy, đêm nay đi. Ngay tại đêm nay, để cho mọi chuyện chấm dứt.

Lại là một đêm tối đen, ánh trăng thần nhiên khoác lên mình một màu đỏ hờ hững, những sinh vật sống trong bóng đêm đều cảm thấy được hơi thở nguy hiểm mà lẩn trốn đi, rừng cây âm u che khuất tầm mắt của Yuuki, cô đang làm công tác tuần tra như thường lệ của mình, nhưng đêm nay dường như đặc biệt im lặng. Im lặng đến mức dị thường.

Một bóng người bước vội trong bóng đêm lướt qua tầm mắt của cô. Là ai?! Yuuki chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra, Zero! Chưa từng thấy qua một Zero cả người đều toát ra sát khí như vậy. Cậu ấy muốn đi đâu?

Yuuki đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng, nghĩ nghĩ, quyết định theo đuôi, xem cậu muốn làm cái gì...

‘RẦM’, cánh cửa lớn bị Zero đá văng ra, gió đêm thê lương theo cậu tiến vào dãy phòng lạnh lẽo đã bị bỏ hoang này. Từ từ tiến vào theo cảm giác của chính mình, sau đó quẹo vào một căn phòng cũ có chút hơi mốc. Đúng như cậu dự liệu, người đàn bà kia đã đứng ở nơi đó, như là đang đợi cậu.

“Rốt cuộc cũng đến đây, Zero. Nhanh như vậy đã có thể tìm ra ta. Sợi dây máu ràng buộc chúng ta thật đúng là mạnh mẽ đến không ngờ, đúng không...”

“Vậy sao? Là người tự mình đa tình thôi. Ta đối với người, không có cái gọi là ràng buộc, chỉ có cừ hận.” Zero đi vào căn phòng cũng không nhỏ này, trong góc phòng trên lầu còn có một người đang đứng, không có hơi thở của vampire, cũng không thấy rõ gương mặt, nên không cần để ý nhiều, tất cả lực chú ý đều toàn bộ đặt ở trên người Shizuka Hiou.

“Ra là thế. Cậu đến để giết ta... Đáng tiếc, cậu giết không được ta.” Nhìn thẳng vào ánh mắt của Zero, lại nhìn Bloody Rose trong tay cậu đang nhắm ngay ngực mình, cô bỗng nhiên nở nụ cười, “Không phục sao? Thật sự là rất thú vị... Lúc trước lựa chọn cậu quả nhiên là đúng đắn, đối với người cướp đi sinh mệnh nhân loại của cậu...”

“Oán hận. Ta vẫn luôn oán hận người. Cướp đi của ta hết thảy, làm cho ta rơi vào tuyệt vọng chính là người.” Khẩu súng trong tay Zero đã nhắm sẵn đến chỗ trái tim người đối diện, vampire thuần chủng, không biết liệu có giống vampire bình thường bị bắn trúng trái tim sẽ chết, thật tò mò. Thật muốn thử nghiệm một chút.

“Quên mất... Đây cũng không phải cơ thể của ta. Nếu để cậu thương tổn đến thì thật có lỗi.” Shizuka Hiou mỉm cười, tay giơ lên, như đang ra hiệu cho cái gì. Tầm mắt Zero theo hướng cánh tay kia dời đi, người này giờ vẫn đứng trong góc nhỏ quan sát đi ra! Cho dù là mang mặt nạ, nhưng người này...

Zero bởi vì sự xuất hiện ngoài ý muốn tuyệt không có khả năng này nên trong nháy mắt ngăn người, dải lụa của Shizuka chớp thời cơ rất nhanh cắt qua người cậu, theo bản năng lui về phía sau vài bước, tránh thoát, nhưng áo khoác lại bị cắt một đường lớn. Nhanh chóng lấy lại tinh thần, lại nhìn về phía trên lầu, người kia đã lui trở lại vị trí trong góc, nhìn không rõ ràng... Người kia, là Ichiru sao?

Không, sẽ không... Không có khả năng là Ichiru...

Maria - senpai... Là người đã đem Zero biến thành vampire... “Zero!”

Kaname nhẹ nhàng ôm lấy Yuuki té xỉu vào trong lòng ngực, thật đúng là nguy hiểm... Yuuki, em tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Yên tâm, Zero Kiryuu không phải loại dễ dàng bị người khác giết chết như vậy, nếu không ta sẽ không chọn cậu ta. Chỉ có em, ta quyết không thể mất đi, dù cho chỉ là một chút nguy hiểm cũng không cho phép.

Yuuki... Em là ánh sáng suy nhất cho cuộc đời phủ đầy máu và bóng tối của ta, ta thề sẽ đem đến cho em một cuộc sống hạnh phúc an toàn nhất. Về phần Zero Kiryuu, cậu ta sẽ không thua, cho nên cũng sẽ thật an toàn... Không cần lo lắng, Yuuki.

Kaname Kuran nhìn về phía Zero trong phòng, tay cầm súng vẫn đang run nhẹ... Cậu ta như thế, rốt cuộc là như thế nào? Thống khổ?... Liệu cậu ta có như thế sau khi khám phá ra mọi chuyện, khi biết được thân phận thật sự của người cậu ta vẫn luôn trân trọng, vận mệnh tàn nhẫn có lẽ bây giờ mới bắt đầu.

Zero Kiryuu, tuyệt đối không được chết... Sau này cậu có hận ta như thế nào cũng không có vấn đề gì.

Còn có, thật xin lỗi...

“Cậu chỉ là một ‘người hầu’ của ta, không có cách nào phản kháng người đã ban tặng cho cậu cuộc sống của một vampire!” Một vệt sáng màu đỏ không do dự hướng thẳng ngay giữa trán người nữ thuần chủng mà bay đến, Shizuka nhanh chóng tránh được, nhưng vẫn là bị xẹt qua gương mặt. Ngón tay trắng nõn vượt lên miệng vết thương trên mặt, chỉ cần chậm một giây, sẽ bị bắn thủng đầu đi.

Nòng súng màu bạc vẫn chĩa thẳng vào trái tim Shizuka Hiou, đôi mắt tử đinh bị cừu hận chiếm lĩnh, trở thành một vực sâu tuyệt địa không có sự sống. Chỉ sợ dù có bắn thêm nữa cũng không thể tổn thương đến người đàn bà thuần chủng kia. Giờ đây, cậu không còn là một hunter, chỉ là một kẻ báo thù, một kẻ tuyệt vọng đi báo thù.

Zero thu hồi Bloody Rose vào trong ngực, nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra, đó là một đại dương đỏ... Ngoài cửa sổ, mặt trăng nhuộm máu cũng từ từ nhô ra, ánh trăng đỏ phủ kín từng ngõ ngách trên mặt đất... Hơi gọi lên khoe môi, lộ ra hai chiếc răng nanh bén nhọn, lưỡi đỏ chậm rãi liếm qua cặp răng nanh lạnh băng màu bạch kim, trong không khí bao trùm một loại hương vị làm người ta sợ hãi, hương vị của tử vong.

Thời điểm Zero hoàn toàn trở thành một vampire, Shizuka Hiou lập tức nhận ra mọi việc phát triển dường như có điểm không đúng như dự tính. Hơi thở này, là chuyện gì xảy ra? Cho dù cô thân là một thuần chủng cũng cảm thấy được áp lực, không thể cử động...

Shizuka Hiou, Zero vẫn đứng im thờng thức sự thay đổi sắc mặt của kẻ thù? Ha ha, một lũ vampire ngạo mạn, tự cho là nắm giữ trong tay hết thảy nên có thể tùy ý đùa giỡn lòng người, rốt cục cũng nhắm nháp đến cảm giác bức bách không thể di chuyển sao? Sinh mệnh của ta đã biến đổi như người mong muốn, nhưng là không phải loại phế vật như người vẫn nghĩ...

“ ‘Người hầu’?... Thuần chủng như ngươi, vốn không có cách nào tạo ra ta. Cho dù là người cũng không thể phản kháng ta. Vampire đáng thương. Các ngươi mãi không thể thoát khỏi sự quyết định đẳng cấp của máu.” Zero bình tĩnh mà thâm trầm nhìn Shizuka đang kinh ngạc trước mắt, “Loại phế vật do người tạo ra, đã chết rồi. Nó ngay từ đầu đã bị ta giết chết. Cũng là chuyện bất đắc dĩ cả thôi, là tên vampire bị ta triệu hồi đến đây nói, trước tiên phải giết chết bản thân, mới có thể đạt đến sức mạnh. Chết chính là sinh...”

“...” Shizuka Hiou hít sâu một hơi, bản năng sợ hãi làm cho cô nghĩ muốn thối lui, nhưng lại không thể động đậy dưới ánh nhìn của Zero, “Cậu rốt cuộc, đã làm cái gì?”

Tay phải của cậu dần đưa lên chạm vào vị trí nơi trái tim, Zero bình tĩnh tiếp tục: “Ồ trong này... Chỉ có tâm đã chết, mới có thể biến thành vampire... Tên vampire kia đã nói như vậy. May mắn, hẳn không có gạt

ta. Cho nên ta hiện tại mới có thể nhìn thấy người, tự tay chấm dứt tất cả.”

Từng ngón tay tái nhợt chậm rãi nâng lên phía trước. Tuy rằng có thể lập tức hạ sát kẻ thù, nhưng như thế này, có thể làm dịu đi vẻ mặt của cha mẹ trước lúc chết sao, có thể không, cô ta là người đã ban cho mình cuộc sống đáng nguyên rửa này, cùng nỗi tuyệt vọng không có tương lai... Shizuka Hiou, ta thật không ngờ mình cũng có thể hận một kẻ đến như vậy. Vừa lòng sao? Đây là điều người muốn, một kẻ bị cừu hận không chế, nhìn đến ta như vậy, cảm thấy thế nào? Liệu có vượt qua tường tượng của người? Đôi tay từng không muốn vấy máu của bất sự sống nào, kể cả level E, bây giờ không khác gì đôi tay của một tên đồ tể, đứa trẻ vẫn luôn cãi lời cha mẹ quyết không làm một hunter, năm lên tám đã chết trong tay của người. Cho nên, nhìn đến ta, kiệt tác của người, cảm thấy được hài lòng sao?

“... Không ngờ trên đời lại còn tồn tại loại sức mạnh này, thật là ngoài dự liệu của ta, một trong song sinh tử, Zero.”

Song sinh tử? Đúng vậy, ả ta mang đi Ichiru, là trước cơ thể nhiễm bản tội ác của cậu, đem Ichiru mang đi... Zero ngẩng đầu, nhìn về phía bóng đen trên lầu, sau đó cúi đầu nhìn chằm chằm Shizuka Hiou, “Ichiru đâu? Shizuka Hiou, Ichiru bị người mang đi đâu? Đem nó trở về. Trả Ichiru lại cho ta!”

Rốt cục cũng có thể hỏi ra... Ichiru còn sống, Zero vẫn luôn tự cố mục bản thân mình như vậy, nhưng có những chuyện không phải chỉ cần hy vọng là có thể... Chính là, bọn họ là song sinh, nếu cậu còn sống, như vậy Ichiru cũng nhất định phải còn sống... Ít nhất hiện tại cậu còn có một niềm tin như vậy để bám víu.

Trong căn phòng trống rỗng, Shizuka Hiou dường như có thể nghe tiếng trái tim của đứa trẻ trước mặt đang đập ngày càng kịch liệt. Miệng của cô chậm rãi cong lên. Cho dù biến thành một vampire thuần chủng, Zero cũng không phải loại cực mạnh, cậu ta tuyệt đối giết không được mình, bởi vì trong lòng cậu ta còn có một thứ quan trọng hơn cừu hận. Chính là Ichiru.

Như vậy cũng thật sự rất tốt... Ichiru, cho dù ta không may thất bại, mất đi ta, cậu cũng có thể sống sót. Những cũng có điểm thật tuyệt vời, đem cậu giao cho một người hận ta nhất...

“Nó đã chết. Ichiru ‘của người’ đã không còn tồn tại.” Người nữ thuần chủng tóc bạc lạnh lùng lên tiếng, cười lạnh nhìn Zero thất thần lui về phía sau từng bước, đôi mắt tím kia lại một lần căng ra.

Ichiru...

-----TBC-----

14. Chương 14

Có thể khiến anh thống khổ, có thể như vậy tổn thương đến anh, phải chăng biểu hiện anh cũng quan tâm đến em?

Đáng tiếc, chúng ta đều muộn.

Ichiru đã...

“Ta không tin!” Cánh tay đặt giữa không trung sẵn sàng huy động năng lượng bất cứ lúc nào bỗng run nhẹ, trong đôi mắt cậu lảng động một thứ gọi là đau đớn cùng nhẫn nại, hòa vào màu đỏ... Ichiru sẽ không dễ dàng chết như vậy, tuy rằng thân thể yếu đuối, nhưng Ichiru của cậu sẽ không có khả năng bỏ lại cậu mà đi.

Zero đã từng thề, tìm được Ichiru, chiếu cố đứa em này cả đời... Đó là người thân duy nhất còn lại trên cõi đời của cậu, là người duy nhất cậu không bỏ xuống được. Lẽ nào chính mình trả giá như vậy còn chưa đủ? Tại sao lại tàn nhẫn như vậy, đến sự cứu chuộc cuối cùng của cậu cũng muốn lấy đi?

“Ta không tin...” Thanh âm của Zero thấp dần sau mỗi lần lặp lại, không rõ đang muốn nói với ai, đôi môi trắng bệch run rẩy theo từng câu nói.

Tim, rất đau, Zero... Ichiru ngồi bệt trên lầu, tay nắm chặt nơi ngực, trán lấm tấm mồ hôi lạnh...

Nỗi đau mà Zero đang cảm thụ, thông qua một thứ mà cho đến nay nhân loại vẫn chưa lý giải được - tâm linh cảm ứng- truyền toàn bộ vào ngực cậu, từng cơn từng cơn co rút đau đớn, còn có nỗi lạnh buốt dần lan tràn toàn thân... Đau quá, Zero...

Ichiru bưng ngực, thở dốc trong im lặng, khóe miệng lại dâng lên một nụ cười khổ, không ngờ tin mình chết lại làm người kia đau như vậy? Đau đến muốn trái tim mất đi cảm giác ngừng đập cũng không sao... Ichiru cố gắng làm ra một nụ cười bình thường, muốn che giấu thứ chất lỏng trong suốt không nên có đang chậm rãi chảy dài trên gương mặt, thế nhưng càng nỗ lực muốn cười, nụ cười của cậu lại càng biến dạng, càng thấm thương... Nỗi đau cậu gây ra cho Zero, không nghĩ rằng lại thông qua cách này đánh ngược lại cậu... Là quả báo sao?

Tổn thương Zero đến vậy sao? Kiêu ngạo như anh, thà rằng tử vong cũng không nguyện biến thành vampire. Em là như vậy ích kỷ, chỉ cần anh còn sống, lại không nghĩ đến cảm nhận của anh. Chỉ muốn anh sống sót... Giống như Zero lúc này muốn em còn sống.

Thế nhưng, đã không thể trở về quá khứ. Zero cũng vậy, em cũng vậy, đã không còn đường quay đầu lại, chúng ta chung quy chính là càng bước càng xa nhau. Cho dù chúng ta đã từng thân mật đến thế nào.

Hận em đi, Zero, nếu như điều này cho anh một lý do để sống. Ichiru cắn răng đứng thẳng dậy, làm ra một bộ lạnh lùng như thể cái gì cũng không cảm giác được, chậm rãi từ trong bóng tối đi ra. Nhìn thấy em như bây giờ, có thể hay không thà rằng em chết đi? Zero. Đáng tiếc, chúng ta, đều muốn...

“Shizuka - sama, không cần đùa giỡn nữa. Nếu như ngài chết, ta nhất định sẽ rất đau lòng.” Cứ như vậy, đứng, không được để Zero nhìn ra một điểm gì dị thường. Zero là một đứa ngốc cố chấp, nếu như không tàn nhẫn như vậy, nếu như không chặt đứt đường lui của anh ấy. Zero nhất định sẽ luôn truy tìm cậu, ép cậu ly khai Shizuka - sama, thậm chí có thể giết ngài ấy. “Hơn nữa cũng không cần phải lãng phí thời gian quý giá của ngài vì kẻ nhảm chán này.” Ichiru không ngờ lúc này mình lại có thể thản nhiên đến như vậy, có lẽ đến thần kinh cũng đã chết lặng, chỉ biết là miệng mình hoạt động, tai mình hoàn toàn nghe được rất rõ ràng. Những từ này, làm sao lại có thể phát ra từ miệng mình...

“Ichiru cũng cảm thấy chán rồi sao... Như vậy hôm nay dừng ở đây.” Shizuka Hiou chớp thời cơ Zero đang bàng hoàng liền lui về sau, đứng ở thang lầu ngay phía trên Ichiru.

“Ichiru?”

Lại một lần nữa nhìn thấy nụ cười nhạt tàn nhẫn vô tình, chiếc hộp ký ức dần dần được mở ra. Cậu nhìn thấy, Ichiru tại thời khắc sau cùng, tiến đến cạnh người đàn bà đó, lộ ra nụ cười như nhau, loại sự tình này... Trái tim vừa mới khôi phục những nhịp đập đầu tiên lại một lần nữa đóng băng, ký ức vĩnh viễn sẽ không phai nhạt, chỉ là con người có đủ can đảm để nhớ đến nó. Hôm nay, chiếc hộp vẫn bị Zero phong ấn đã hoàn toàn mở ra, sự thật cứ như vậy phơi bày trước mắt, như một mũi dao nhọn đâm vào thân thể cậu, “Ichiru... Vì sao?”

Cơn đau vừa mới bị Ichiru cố gắng chế trụ xuống dưới lại một lần nữa bùng lên để rồi nghẹn lại nơi cổ họng, khô rát nhưng căng cứng. Ta đã không còn là một Ichiru nhu nhược yếu đuối, không phải một người chỉ biết ỷ lại Zero hơi một tí là khóc như trước kia nữa.

Ichiru vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, chỉ có thanh âm trào phúng xen lẫn ý cười là có thể phân biệt với anh trai mình, “Còn hỏi ta vì sao... A, Zero cho đến bây giờ vẫn không hiểu sao? Ta, thật ra rất hận Zero, vẫn căm hận người ngay từ điểm khởi đầu đã cướp đi tất cả của ta.”

“Ichiru... Hận ta?” Zero rất muốn nói gì đấy, thế nhưng không thể mở miệng, xa cách bốn năm, vào lúc này dù cố gắng thế nào cũng không ra một lời. Zero chưa bao giờ nghĩ tới Ichiru lại hận cậu, vẫn luôn căm hận. Không đúng, từ nhỏ cậu đã mơ hồ cảm thấy được điều này, nhưng luôn cho đó chỉ là ảo giác.

Một người anh như cậu, bị hận cũng đúng. Bởi vì, không ai khác mà chính cậu mới là người cướp đi sức mạnh, cùng hạnh phúc của Ichiru.

Hít sâu một hơi, Zero lần thứ hai ngẩng đầu lên, “Coi như là hận anh, nhưng chính ả ta đã giết cha mẹ, chẳng lẽ em không quan tâm? Cho dù không muốn trả thù, nhưng vì sao lại đứng về phe người đàn bà kia?”

“Không sao cả... Cha mẹ hay thứ gì khác, chuyện trước đây ta đều đã quên. Chỉ có Shizuka - sama mới là tối trọng yếu, ngài ấy là người quan trọng nhất của ta. Nếu như anh muốn giết chết ngài ấy, như vậy trước hết phải giết được ta? Mất đi Shizuka - sama, ta cũng không có khả năng tiếp tục sống sót.”

Cả cơ thể Zero đang bị một ngọn lửa thiêu đốt. Tức giận, không phải giận Ichiru, nhưng cũng không biết nhằm vào ai, tất cả, có lẽ, hận cái thế giới đã đưa bọn họ đến nước này.

Ichiru, cho dù em làm sai chuyện gì anh đều có thể tha thứ, duy chỉ có chuyện này. Quên đi công dưỡng dục của cha mẹ, đi bảo vệ kẻ thù của hai người. Nếu như đây là điều mà em cho là đúng, như vậy, em hận anh cũng không sao.

Zero chậm rãi tiến về phía trước, Ichiru cũng từ trên thang lầu đi xuống, từ lần cuối cùng hai người còn bên nhau, đã là bốn năm trước. Lúc đó không ai nghĩ đến lần sau gặp lại sẽ là như thế này, ở chỗ này. Từng là người quan tâm nhất, bây giờ đã đứng ở hai chiến tuyến, quả thật thà rằng sinh ly tử biệt còn tốt hơn. Chỉ là không biết vì sao, Zero đã không còn cảm thấy gì, chỉ là mệt mỏi, không hơn.

“Ichiru Kiryuu, em làm anh thật thất vọng.” Nói xong câu đó, Zero thật sâu nhìn vào mắt Ichiru, sau đó nhìn Shizuka Hiou bên cạnh, tự giễu cười cười, xoay người rời đi, tiếng bước chân vẫn cứ vang lên đều đều cho đến khi chủ nhân của nó biến mất khỏi căn phòng.

Thất vọng... Zero chính là thế, cho dù dưới tình huống như vậy cũng có thể khống chế được ý muốn cho cậu một đám tĩnh lại, thế nhưng sự lạnh lùng này, không có bất luận tình cảm gì, so với sự trừng phạt nào đều tàn nhẫn gấp bội. Zero, anh quả nhiên là người hiểu rõ em nhất, cũng là người độc ác với em nhất.

Gọi Ichiru Kiryuu cái tên này, anh đã không còn gọi em là ‘Ichiru’ như trước đây nữa. Đây gọi là tự làm tự chịu sao, đều nghĩ đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, vậy mà vẫn cảm thấy đau lòng. Thật tàn nhẫn... Zero.

“Không đuổi theo sao? Sau này có thể sẽ không còn khả năng quay đầu đâu.” Shizuka mỉm cười quan sát một Ichiru ngơ ngác nhìn ra cửa, rõ ràng rất để ý, nhưng có chết cũng không thừa nhận, đúng là một đứa nhỏ.

“Đã không còn cần thiết.” Ichiru quay đầu lại, đối mặt với Shizuka, “Ngài không sao chứ? Vì sao khi này lại bị rơi vào tình trạng như vậy.”

“Trong giới thuần chủng cũng phân chia đẳng cấp. Tuy rằng không biết vì sao, thế nhưng Zero hình như đã vượt xa cái gọi là level A. Bây giờ nên gọi cậu ta là thủy tổ mới đúng. Loại năng lực này là không thể phản kháng, là sự phục tùng vô điều kiện đối với tổ tiên của vampire. Cho dù là ta cũng thiếu chút nữa... Nhưng đây cũng không hẳn là chuyện gì xấu. Đối như vampire thuần chủng như ta mà nói, tử vong cũng là một chuyện tốt. Nếu như khi này Ichiru không ngăn cản, có lẽ mọi chuyện đều đã xong.”

“Shizuka - sama?!”

“Yên tâm đi, chỉ ít trước khi giải quyết xong tất cả mọi thù hận, ta sẽ không chết. Giống như Zero, cậu ta cũng sẽ không dừng lại nếu chưa báo được thù. Thế nhưng nếu kẻ đó còn sống, ta quyết không giao ra mạng mình.” Kể từ lúc đó, cô đã không còn lý do tồn tại trên thế giới này, không có người kia bên cạnh, cuộc sống cũng chẳng còn ý nghĩa. Ichiru, ta thật sự không muốn bỏ cậu lại, nhưng cũng không muốn cậu biến thành một sinh vật đáng thương như ta, như anh cậu. Có vẻ như ta sai rồi, lúc đó không nên vì nhìn thấy sự cô đơn của mình trong cậu mà mang cậu theo.

Trên mặt người nữ thuần chủng lại lộ ra một nụ cười nhợt nhạt đáng thương, đưa tay vuốt lên từng đường nét trên mặt nạ của Ichiru.

“Thấy anh cậu rồi, hiện tại, có hối hận không? Chúng ta thật ra vẫn còn một điểm không giống nhau, cậu chỉ ít vẫn còn một nơi để quay về. Zero vẫn luôn đợi và sẵn sàng tha thứ cho cậu, hiện tại, cậu vẫn có thể lựa chọn?”

“Shizuka - sama...” Ichiru áp tay mình lên bàn tay nhỏ nơi má, “Ta sẽ không rời đi ngài. Cho dù phát sinh chuyện gì cũng tuyệt không bỏ lại Shizuka - sama. Ta chỉ mong ngài đừng nghĩ mình chỉ có một người. Chỉ cần ta vẫn bên cạnh ngài, chúng ta không ai phải cô độc cả.”

Mỉm cười, cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, Ichiru. Cho dù là thuần chủng yêu con người hay ngược lại, cũng sẽ không có kết cục tốt. Cũng may cậu đối với ta chỉ là tìm được một chỗ dựa đồng cảm. Nếu như lúc đó ta không đem anh ấy biến thành vampire, có lẽ anh ấy sẽ có một cuộc sống hạnh phúc. Vậy nên, Ichiru, ta tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm này lần hai, sẽ không tái phạm.

--*--

Zero như người mất hồn đi ra khỏi căn phòng chứa đầy ký ức cùng sự tức giận của cậu kia. Shizuka Hiou, Ichiru... Một kẻ ta hận nhất, một người ta yêu nhất, lại cùng lúc hung hăng tại miệng vết thương đã bắt đầu thối rữa của ta, vạch thêm một nhất.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Zero Kiryuu, quyết tâm của người chỉ có như vậy sao? Giác ngộ của người mới đến đó thôi sao?

Zero không ngừng hít sâu, ngực như bị một khối nham thạch đè nặng, áp chế hô hấp của cậu, không thể suy nghĩ. Ichiru còn sống, đúng vậy, đó là mong muốn lớn nhất của mình, ngoại trừ, nó có khả năng sẽ bị chính mình gián tiếp giết chết. Ichiru, cha mẹ, gia đình hạnh phúc của chúng ta với em mà nói là cái gì? Không thể tha thứ, không muốn tha thứ. Phản bội tất cả chúng ta, liều chết bảo vệ kẻ thù của chúng ta. Nhưng mà, em vẫn là đứa em Zero này đã thề sẽ dùng cả sinh mệnh bảo vệ...

Rốt cuộc nên làm như thế nào chúng ta mới có thể quay về như trước đây. Zero thất thần tiến vào rừng cây nhỏ trong học viện, bóng đêm có thể che giấu rất tốt yếu đuối cùng bàng hoàng của cậu lúc này. Dựa vào một thân cây, thân thể chậm rãi trượt xuống, ngồi bệt trên mặt đất, lạnh.

Hướng ác ma khấn cầu sức mạnh, quả nhiên chỉ là là kẻ bị nguyên rủa. Báo thù, buông tha, không ngờ mình lại có ngày xem đây là vấn đề khó nghĩ. Phải chăng bây giờ buông tay mới là lựa chọn tốt nhất, người chết cũng đã chết, có giết cả thế giới bọn họ cũng không thể sống lại được, nhưng những người còn sống...

“A...” Zero cười nhẹ, thanh âm nghẹn lại trong cổ họng, ước gì mình có thể khóc. Buông tha cho cừu hận, cũng là buông tha cho chính mình, như vậy mới là tâm nguyện của những người thân nơi thiên đường!

Chỉ có những kẻ cái gì cũng không biết mới có thể nói ra những thứ cao thượng giả tạo như vậy. Chưa từng mất đi, sẽ không biết cảm giác của người ở lại. Cậu biết không nên vì báo thù mà sống, nhưng nếu không thể giải thoát mình khỏi oán hận, sống, không bằng chết.

“Xin lỗi, anh từng thề sẽ thay mặt cha mẹ chăm sóc em cả đời. Nhưng nếu em vẫn kiên trì lựa chọn Shizuka Hiou, anh chỉ có thể dùng sinh mạng này đi thực hiện lời hứa đó.”

-----TBC-----

15. Chương 15

Đừng hướng hiện thực cầu vọng một bầu trời thuần lam sắc, điều đó chỉ có thể tồn tại trong đồng thoại mà thôi.

Đêm tối đã qua đi, ánh mặt trời, thật đúng là chói mắt... Có lẽ không phải thái dương chói mắt, mà vì chính cậu đã tự nguyện rời xa nó. Quyết định trở thành như bây giờ, cũng là lựa chọn từ bỏ quyền lợi hạnh phúc.

Ichiru nói hận, hận sự tồn tại của cậu, hận cậu cướp đi những gì đáng lẽ thuộc về nó. Cho dù chính mình luôn cố gắng hết sức, hy vọng có thể đem đến hạnh phúc cho nó, vọng tưởng có thể bảo vệ nó, cho nó một cuộc sống vui vẻ không bệnh tật. Hận - nỗ lực đến bây giờ, vẫn chờ mong ngày đoàn viên, vẫn kiên định tin tưởng sẽ có ngày hai anh em gặp lại, lẽ nào làm tất cả chỉ để nhận về một chữ ‘hận’? Ngẫm lại Zero thấy mình đúng là một sản phẩm thất bại.

Có lẽ cậu nên tiếp nhận tất cả, Ichiru cũng tốt, Yuuki cũng tốt, đều chưa bao giờ thuộc về cậu, bọn họ đều chỉ muốn đứng ngoài vòng tròn, cho dù là nhìn cậu, nhưng trong mắt họ lại là một người khác, đều là những kẻ cậu hận nhất.

Có lẽ cậu nên học cách rộng lượng, chỉ cần nỗ lực không cầu hỏi báo, chỉ cần có thể khiến những người mình yêu hạnh phúc, không cần thứ kết quả mỹ mãn xa vời. Thế nhưng, nỗ lực rồi thì sao, như đá chìm đáy biển, tia sáng rơi vào hang sâu, càng kiên cường, lạnh lẽo càng chỉ mình mình biết.

Hoặc có lẽ cậu nên thử lãnh khốc, đem thứ gọi là tình cảm vất ở một xô xỉnh nào đó, như vậy sẽ không còn phải nếm trải thứ cảm giác này.

Đáng tiếc, nếu cậu làm được ‘có lẽ’, thì sẽ không giống như bây giờ, nếu làm được những thứ đó thì sẽ không còn là Zero Kiryu.

Zero từ nơi mình đã ngồi từ nửa đêm đứng lên, thân thể bị gió lạnh sát cứng ngắt, tay chân có điểm tê mỗ, nhưng đầu óc lại rất thanh tĩnh, không ngờ cái cảm giác cả cơ thể đều căng đến đau nhức này lại dễ dàng bị gió khuya thổi bay đến vậy.

Cậu sẽ không suy nghĩ nữa, cũng sẽ không do dự, nếu đây là con đường duy nhất mà cậu có thể lựa chọn, không cần tránh né, chỉ cần chính diện đón đầu, vô luận kết quả có ra sao, cậu chấp nhận.

Ra khỏi khu rừng mà mình ngây người cả một đêm, Zero ngẩng đầu, nhìn thấy nơi ở mới của Shizuka Hiou. Phòng ở rất lớn, bề ngoài hoa lệ mang đến một cảm giác rất Tây Âu, nắng sớm rải trên bức tường gạch trắng, trơn mịn như làn da thiếu nữ, ai có thể tưởng tượng chủ nhân của nó lại là một sinh vật sống trong bóng đêm chứ.

Tuy rằng không có dự định đi vào, Zero vẫn đứng bên ngoài một hồi, đang muốn quay đầu rời đi thì cửa bỗng mở ra. Như trước vẫn là mang theo mặt nạ, Ichiru đơn giản là đứng trong bóng của cánh cửa, đã không có dáng tươi cười lạnh nhạt kia, nhưng cũng không có bất kì biểu hiện gì.

“Muốn vào trong?” Là một câu hỏi, nhưng không hề có ý định rời đi cánh cửa.

“Đúng. Nhưng không phải bây giờ. Có lẽ một lúc sau, có lẽ tối nay, có lẽ ngày mai... Em nghĩ mình có thể thủ ở chỗ này bao lâu?” Lúc mở miệng mới ngộ ra đã không còn cái cảm giác đau lòng như đêm qua, cậu đã suy nghĩ rất kỹ càng, nếu đã tránh không khỏi thì không cần thiết phải lừa dối chính mình.

“Đến lúc ta còn có thể.” Sau một lát trầm mặc, Ichiru lần thứ hai dùng nụ cười kia ngụy trang cho nội tâm của mình, “Vì sao Zero lại là vampire thuần chủng?”

Zero không trả lời vấn đề này, cậu nhớ tới ước nguyện ban đầu của mình khi gọi về vampire kia, giết Shizuka Hiou, tìm được Ichiru, chăm sóc nó.

“A... Không thể trả lời sao? Thực sự là làm cho ta thất vọng... Biết không? Là ta yêu cầu Shizuka - sama đừng giết Zero, đem người biến thành vampire, cả đời cũng không thể chạy trốn cái số phận này. Tưởng đâu còn có thể thưởng thức một Zero điên cuồng như dã thú sắp rơi xuống level E, lại không ngờ người dùng biện pháp gì để biến thành thuần chủng như Shizuka - sama” tận lực đem tâm tư của mình chôn trong bóng tối, ai cũng nhìn không thấy, “Làm hại ta mất đi một trò hay.”

Zero, đến cả một sinh mệnh nhỏ nhoi nhất cũng vô cùng thương tiếc, thiện lương đến mức không thể làm một hunter, thế nhưng hôm nay đứng trước mặt em lại là một thuần chủng, như Shizuka - sama. Không một mỗ sao? Em biết Zero sẽ đem tất cả đau đớn giấu trong lòng, chỉ chia sẻ niềm vui cho người khác.

Nếu có kiếp sau, em làm anh, Zero làm em, được không, Zero?

Đứa em vẫn luôn đi theo bên mình, từ lúc nào trưởng thành như vậy? Giống như chỉ vừa trải qua một giấc mộng, Ichiru liền lớn lên, đã không cần chính mình bên cạnh bảo vệ. Quả thật thời gian sẽ cải biến tất cả sao?

“Ta rất cảm ơn Zero đã từng chăm sóc ta. Chúng ta đã từng là anh em. Vậy nên nếu như người thương tổn Shizuka - sama, tự tay ta sẽ kết thúc Zero theo một cách ít đau đớn nhất. Xem như là báo đáp.”

Tay Zero nắm chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt cắt thành rất nhiều vết thương, nhưng khi buông tay, ngón tay vừa rời khỏi lòng bàn tay, miệng vết thương liền lấy tốc độ mắt thường khó thấy được liền khép lại, làn da khôi phục về ban đầu, đến máu đều không kịp chảy ra, ngoại trừ thời gian, không có bất luận cái gì chứng minh Zero đã từng thụ thương, tựa như, nội tâm của cậu lúc này.

Đáng tiếc, đã là quái vật đi... Em hận anh như vậy sao? Muốn Shizuka Hiou lưu lại anh, biến anh thành quái vật, bị nội tâm dần vật, tất cả, đều là điều em luôn mong muốn sao? Vậy chúc mừng, em đã đạt được kết quả, ước muốn của em đều đã trở thành sự thật, anh thật là trở thành vampire như ý nguyện của em.

Đối với người thân lại căm hận như vậy, Ichiru, em nhất định cũng rất thống khổ đi. Một Ichiru thiện lương, luôn vì người khác mà suy nghĩ, lại có thể hận anh, nhất định, vô cùng vô cùng thống khổ. Là anh đã đem thứ gông xiềng đó quàng lên người em sao? Là anh dùng sự quan tâm lệch lạc đẩy em ngày càng xa sao? Vậy nên em mới thấy cô độc. Vậy nên lúc đó em mới dùng ánh mắt như vậy nhìn Shizuka Hiou, vậy nên... Em không tiếc mạng sống bảo vệ ả ta.

Chỉ sợ lần này, anh không thể làm theo ý em được.

Zero xoay người, đưa lưng về phía Ichiru nhắm mắt lại, không thể để cho thứ chất lỏng yếu đuối đó xuất hiện. Cậu không có thứ đó, tuyệt đối sẽ không!

“Được. Anh chờ em đến lấy mạng anh.”

Xin lỗi, Ichiru.

Vẫn đứng ở cửa, cách Zero chỉ có mấy thước, Ichiru nhìn anh trai mình không do dự rời đi. Tháo xuống mặt nạ, lộ ra biểu tình như khi còn bé làm phiền đến Zero mà tự trách, chỉ là so với kia còn có một ít kiên trì, kiên trì trong đau đớn.

Đợi cho bóng người Zero biến mất khỏi tầm nhìn, Ichiru dùng đôi tay lạnh lẽo đeo lại mặt nạ, che khuất gương mặt hiện giờ, một lần nữa đem chính mình vấp xuống đáy biển sâu. Sau đó đóng cửa lại...

Đơn giản cho rằng anh sống sót thì tốt rồi. Không ngờ lại làm anh ra đến nông nổi này. Thế nhưng, em vẫn không thể cho anh thương tổn Shizuka - sama. Cho dù điều đó khiến anh không còn xem em là Ichiru nữa.

Xin lỗi, Zero.

- *_-

“Vì sao cái tên này lại có thể xuất hiện tại học viện Kurosu?!” Một quyển tư liệu bị ném đến trước mặt Kaien, ngẩng đầu, chính là gương mặt Yagari Toga đang cất dấu tức giận cùng lo lắng. Trước lúc lên lớp đã cảm giác có gì đó không ổn, là vampire kia. Cô ta xuất hiện tại nơi này, vào đúng lúc này, nếu nói là trùng hợp thì quả là ngu xuẩn.

“Đây là do Kaname Kuran đề cử, chuyện về vampire tôi không thể quản. Đây cũng là điều kiện hợp tác ban đầu...”

“Vậy ông xem Zero là vampire sao? Chết tiệt!” Đứa trẻ ngu dốt kia sẽ không nhất thời kích động đi. Không được, phải nhanh tìm được nó. Toga càng nghĩ càng cảm thấy Zero sẽ đi tìm người đàn bà kia, ông hiểu Zero, một đứa học trò cứng đầu ngu ngốc. Hơn nữa đêm qua có vẻ vội vàng ly khai. Nhất định phải tìm được nó trước đêm nay.

Mất bình tĩnh chỉ khiến mọi thứ thêm rối loạn, ông vẫn không hiểu điều này sao, Toga. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Zero vĩnh viễn sẽ không thể thoát khỏi cừu hận, tuy rằng như vậy sẽ rất nguy hiểm, nhưng đó là cơ hội duy nhất, hơn nữa, cũng là Kuran - kun yêu cầu... A ~ mình đúng là một người cha vô trách nhiệm nha

~Nhưng mà, ông cũng sẽ không để kẻ nào làm tổn hại tới những đứa con của mình. Bất luận kẻ nào, đều, không được!

“Quả nhiên ở chỗ này, Zero. Kaien có việc tìm người, đứng lên đi.” Thấy Zero đang nằm dưới ánh trăng nhắm mắt nghỉ ngơi, Toga không khỏi thở ra một hơi. Cả đêm hôm qua cũng không quay về kí túc xá Mặt trăng, hôm nay cả ngày cũng không thấy bóng dáng, quả nhiên là đến chỗ này. Nói như vậy là nhìn thấy Ichiru rời đi. Không ngoài dự đoán, trốn lên sân thượng sao, Zero có vẻ thật sự bị đả kích nặng. Cũng không biết đã phơi nắng bao lâu nữa. Thật sự rất xứng bậy.

“Sư phụ?...” Zero mở mắt ngồi dậy, dựa vào bức tường phía sau, “Vì sao người biết con ở chỗ này?”

Thói quen hơn mười năm qua đều như vậy, lại còn hỏi tại sao. Từ nhỏ cứ mỗi lần gặp phải chuyện gì cũng không muốn để cho người khác lo lắng, vậy nên luôn đi tìm một nơi trống trải một mình gặm nhấm tất cả.

Đôi khi học được cách xử lý tâm tình của mình cũng là một cách để lớn lên, thế nhưng con thật sự trưởng thành quá sớm, Zero.

Toga đi qua, ngồi xếp bằng bên cạnh Zero, từ trong túi lấy ra một điều thuốc, châm lửa, rít một hơi sâu, thổi ra làn khói trắng, bàn tay trái xoa lên mái tóc bạc, “Tiểu quý nên có hình dạng của một tiểu quý. Người nghĩ vai của mình rộng lắm sao mà bắt nó gánh chịu nhiều như vậy, đôi khi nhu nhược một chút cũng không phải là không tốt.”

“Ngày hôm qua, con nhìn thấy Ichiru. Nó cùng Shizuka. Sư phụ, người đã sớm biết đúng không?”

“Ta biết. Chỉ là Ichiru cho dù thế nào, vẫn là học trò của ta. Hận nó sao?”

“Bất luận Ichiru làm chuyện gì, nó vẫn là em con, chỉ là... Có lẽ lần này con sẽ thật sự mất nó. Sư phụ, có thể ngồi với con một lát không?”

“Đừng tùy hứng đùa giỡn như vậy, tối nay có vũ hội, người không phải là Sao Đỏ của học viện sao. Đi đi, đừng để cái cô bé tên Yuuki kia gánh luôn phần việc của người.”

“Yuuki?” Ngày hôm qua, hình như nghe được giọng nói của cô ấy. Zero lập tức đứng lên, vẻ mặt thoáng ân hận. Vẫn nghĩ chuyện của Ichiru, lại quên mất chuyện này, “Con đi trước.”

Nhìn Zero nhanh như gió biến mất tại sân thượng vắng vẻ, Toga thở dài lắc đầu, tiếp tục hút thuốc.

--*--

Kaname Kuran ngẩng đầu ngưng mắt nhìn vầng trăng vừa mới mọc, màu máu nhạt đến bất an. Xem ra có một số việc, phát sinh hay không chỉ là vấn đề thời gian. Zero Kiryuu cũng đã mất tích tròn một ngày đêm một đêm, nơi nào cũng không có tin tức, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Zero Kiryuu, cậu ta hẳn là đã nhìn thấy Ichiru Kiryuu bên cạnh Shizuka Hiou, đáng thương hại, đến trong mộng còn gọi tên, người thân suy nhất còn sót lại, lại đứng về phía kẻ địch. Đã không chịu nổi rồi sao?

Kaname đang nghi vấn thì nhìn thấy một mái tóc bạc từ bóng đêm bước ra, tìm được đáp án.

Như vậy cũng không ảnh hưởng đến cậu ta sao? Phải chăng là đã có thể chấp nhận sự thật, lẳng lặng gánh chịu toàn bộ... Zero Kiryuu, cậu muốn đem chính mình đánh vỡ sao?

“!!!!”

Từ lúc nào, anh lại quan tâm đến người kia đến mức độ này. Người thuần chủng có chút phiền toái vượt ngược những sợi tóc trước trán. Mọi việc đã đến nước này, không thể quay đầu lại, những lúc thế này càng không thể vì một tên ex-human mà lưỡng lự. Không được tiếp xúc với tên hunter nguy hiểm này hơn nữa, càng ngày càng trở nên không giống chính mình.

Shizuka Hiou cũng tốt, Zero Kiryuu cũng tốt. Chỉ cần các người đều biến mất, tất cả đều có thể kết thúc, ta sẽ mang theo Yuuki rời xa nơi này.

“Nhanh lên một chút, kết thúc đi...”

-----TBC-----

16. Chương 16

Đem tất cả giấu ở trong lòng, cho rằng một mình gánh chịu tất cả là cách bảo vệ tốt nhất, có lẽ, sai rồi...

Zero Kiryuu... Đường nhìn của người vampire có khả năng ngưng kết băng từ lúc vào hội trường đã đặt trên người thiếu niên tóc bạc, ngày hôm qua cùng hôm nay đều không có tại kí túc xá Mặt trăng, quả nhiên lại đi tìm Shizuka Hiou. Thoạt nhìn vẫn không có gì thay đổi. Thế nhưng không biết vì sao, có một loại cảm giác bất an. Kể từ lúc dùng máu Zero, thỉnh thoảng cũng có thể cảm thụ được tâm tình của đối phương. Ngày hôm qua trong mộng bỗng xuất hiện một nhánh anh đào nở rộ, đột nhiên trong lúc đó, cây anh đào đỏ nát, biến thành đỏ như máu, nhanh chóng điêu tàn, sau đó, cảnh trong mơ chỉ còn là một mảnh đen kịt.

Hôm qua nhất định là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà, cũng không thể hỏi. Đối với Zero Kiryuu mà nói, mình suy cho cùng cũng chỉ là một vampire ở chung mà thôi. Tuy rằng có nói qua không chán ghét chính mình, nhưng nếu không tự mình tìm hiểu mà cứ đỏi theo hỏi, nhất định sẽ khiến hắn khó chịu.

“Zero Kiryuu...”

“Chuyện gì?”

Cúi đầu thở dài, bên tai lại đột nhiên xuất hiện giọng nói của người mình đang nghĩ đến, Aidou lại càng hoảng sợ, “Người tại sao lại ở chỗ này?”

“...” Còn dám hỏi cậu? Vừa đến đã cảm giác được có người theo dõi, Zero cũng không buông đề phòng đến nỗi không biết là ai đang nhìn mình, hơn nữa bộ dáng muốn nói gì đó lại thôi, khiến cậu có chút lo lắng, vậy nên mới đến đây, “Người hình như có việc muốn hỏi ta... Về việc ngày hôm qua ta ở đâu sao?”

“A! Cái này... Cái kia... Ta không phải lo lắng, chỉ là nghĩ người cần phải giải thích một chút.” Aidou vội vàng giải thích, mặc kệ nghĩ như thế nào, việc chủ động đi quan tâm một người thợ săn đều thật sự rất là kỳ quái.

“Ta đi gặp Shizuka. Nhưng không phải không hề suy nghĩ mà đi.” Zero rất bình tĩnh nói, cậu cũng không biết chính mình vì sao lại cùng Hanabusa nói những điều này, có thể là nghĩ tới những chuyện trước đây. Là cảm giác được người khác quan tâm sao? Zero nói không rõ cảm xúc của mình lúc này, không ngờ lại bị một vampire lưu ý.

“Ta đã nói không phải lo lắng, chỉ là bởi vì khối Đêm mà thôi...”

“Không có việc gì.” Zero mỉm cười vò vò mái tóc vàng thấp hơn phía trước, tâm tình bỗng nhiên sáng khoái lên một ít, chí ít vẫn còn có người quan tâm. Nhưng đây là chuyện rất nguy hiểm, càng ít người biết càng tốt, hơn nữa cũng không hy vọng cậu ta dính vào việc này. Hanabusa, tuy rằng là một vampire, nhưng không hề mang đến cho cậu cảm giác uy hiếp, cùng cậu ta một chỗ rất thoải mái, giống như về tới lúc còn rất nhỏ, sạch sẽ, giản đơn, bất tri bất giác sự ám áp cho rằng đã biến mất lại lộ ra. Có lẽ, cậu quả nhiên không thích hợp làm thợ săn, lại có tư tưởng muốn đi bảo vệ một vampire quý tộc tên là Aidou Hanabusa, giống như bảo hộ Ichiru như nhau.

Mang lên gương mặt ‘Cái gì cũng không cần lo lắng, tất cả đều tốt’, Zero Kiryuu, người có biết về mặt này sẽ chỉ làm người khác càng thêm lưu ý? Người rút cuộc đem chính mình trở thành cái gì, cái gì đều một mình gánh chịu làm như không có chuyện gì xảy ra? Ta đã từng nói, đây là chuyện của ‘chúng ta’! Đừng xem thường ta!

Aidou tay nắm chặt thành nắm, không nói một tiếng nhìn chằm chằm Zero đứng dựa vào cây cột ở góc. Nhất định là có chuyện gì xảy ra, máu của người thợ săn trong cơ thể cậu nói cho cậu biết điều ấy, cho dù người kia vẫn mang theo sự lạnh lùng lãnh đạm bình thường, một bộ không coi ai ra gì, cũng không thể giấu diếm.

Có thể người nên hối hận vì để ta uống máu của ngươi... Một khi đã có dự cảm như vậy, nói Aidou Hanabusa này khoanh tay đứng nhìn là chuyện không có khả năng. Cho dù đối thủ là một thuần chủng, cũng nhất định có chuyện ta có thể làm.

“Kain, có một việc cần anh hỗ trợ.” Aidou xoay người, nhìn thẳng vào đôi mắt người anh họ vẫn đứng cạnh cậu này giờ.

“Được.” Kain chỉ đáp như vậy. Kỳ thật anh biết chuyện Aidou muốn anh hỗ trợ nhất định có liên quan đến người thợ săn vừa mới rời đi. Không biết từ khi nào cậu em họ của anh lại đặc biệt chú ý đến Zero Kiryuu, anh và Aidou từ nhỏ đã cùng một chỗ, ngoại trừ Kaname - sama, Aidou chưa từng lưu ý một ai khác đến như vậy, thậm chí, là chính bản thân cậu. Mà Zero Kiryuu... Phải thừa nhận, Aidou trong mắt cậu ta dường như cũng là vampire duy nhất đặc biệt. Thế nhưng anh cũng nhìn ra được, Zero đối với Aidou cũng chỉ là sự quan tâm tự nhiên của một người anh với em trai, hơn một chút là nuông chiều. Vậy nên, có chút... Lo lắng cho Aidou.

“Anh không hỏi em chuyện gì sao?” Bất luận chuyện gì đều nhất định đứng bên cạnh cùng mình chống đỡ. Cho dù da mặt dày như cậu (ngoài miệng đương nhiên sẽ không thừa nhận), cũng cảm giác có chút không

tự nhiên, cũng chỉ tại Kain luôn làm cho cậu cảm thấy rất an toàn, làm hại cậu việc gì cũng nghĩ đến anh ta đầu tiên.

“Chỉ cần là Aidou nói, đều có thể.”

“...” Bị Kain nhìn chăm chăm như thế, đột nhiên cảm giác có chút là lạ... “A ~ chúng ta trước tiên phải đáp lại những sweet heart khỏi Ngày đã

” Aidou trong ý thức hung hăng đánh vào đầu mình, trời ạ, tự nhiên lại chờ người ra trước khuôn mặt của Kain, nếu ai biết đến nhất định sẽ bị pha trò.

Thấy Aidou xoay người sang chỗ khác tiến ra sân nhảy, khoe miệng Kain xuất hiện một ý cười nhợt nhạt... Aidou lưu ý chính là Kaname - sama cũng được, là Zero Kiryuu cũng không sao, nhưng gặp gỡ chuyện gì luôn tìm đến mình đầu tiên. Như vậy, đủ rồi.

Yuuki... Lúc Zero chú ý tới Yuuki, thuần khiết trong chiếc váy trắng đơn giản, giữa hội trường hoa lệ trong tiếng nhạc, chậm rãi đi hướng Kaname Kuran tại ban công. Trong phút chốc, Zero giống như vừa uống phải một chén thuốc đắng, cậu biết Kaname Kuran cũng sẽ hết sức lực bảo vệ Yuuki, nhưng mà, vẫn đắng.

Như vậy có lẽ là tốt nhất, cậu trên người, quán quanh rất nhiều ân ân oán oán, Yuuki theo cậu, chỉ có rơi vào đủ loại phiền phức không đáng. Lựa chọn Kaname Kuran... Yuuki, nếu như đây là quyết định của cậu, thì cứ như vậy đi.

Cho đến khi Kaname Kuran không còn có thể kiềm chế sự khát vọng máu tươi của mình, tôi sẽ không can thiệp bất kỳ chuyện gì của cậu. Nếu như một ngày anh ta lộ ra cặp răng nanh dã thú kia, như vậy, cho dù là thỉnh cầu của cậu, cho dù cậu sẽ vì vậy mà hận tôi, tôi nhất định vẫn làm theo những quy luật của mình.

Zero yên lặng lui trở về vị trí khuất trong hội trường, tựa trong góc tối, hưởng thụ cô độc cùng hắc ám.

“Xin lỗi, mình có thể cùng cậu nhảy một bài không?” Đánh vỡ không khí trầm lắng hít thở không thông là một nữ sinh khỏi Ngày, thoát nhìn hiền lành nhu hòa, trên gương mặt cô là một chút hồi hộp cùng ngượng ngùng.

Zero vẫn nhớ cô, đó là nữ sinh đầu tiên đã tặng chocolate cho cậu. Nếu như cự tuyệt, sẽ làm cô ấy tổn thương. Thế nhưng cậu thật sự không muốn nhìn nữ sinh này càng lún càng sâu, yêu một vampire, tương lai của cô, không phải là cố tích.

“Xin lỗi...” Không biết chính mình nên đáp lại cái gì, nếu thương tổn là không thể tránh khỏi, vậy cậu chỉ có thể dùng cách của mình để bảo vệ mọi người chung quanh.

Nữ sinh kia cúi đầu, “Không, không sao. Là mình đường đột...” Thanh âm mang một chút nghẹn ngào, cô không biết nói gì hơn là xoay người rời đi, nhưng ngay lúc quay người lại giẫm lên đuôi váy của mình. Mắt thấy nữ sinh có khả năng sẽ té ngã, Zero cũng bất chấp ý định khiến đối phương từ bỏ tâm ý, nhanh chóng tiến lên một tay vòng qua eo, tay trái nắm cổ tay cô nhằm giữ thăng bằng, nữ sinh theo lực kéo ngã vào lòng cậu. Đến lúc cô giật mình ngẩng đầu, Zero mới chú ý đến những giọt nước trong đôi mắt cô, dịu dàng đảo quanh.

“Tôi không biết khiêu vũ.” Zero nói, một bên buông nữ sinh kia ra, lui về phía sau một bước.

“Ra là như vậy sao?” Khuôn mặt thoáng đỏ, do dự đã lâu, nữ sinh kia dùng hết dũng khí cuối cùng của mình, nhìn Zero, “Như vậy, nếu Kiryuu – kun học được khiêu vũ có thể mời mình một bản sao?”

“... Được.”

Nhìn nữ sinh bung mặt vội vã rời đi, Zero đứng tại chỗ hơi có chút ảo não gãi gãi phần tóc sau, cậu vừa chấp nhận một lời hứa không thể thực hiện.

Biết rõ cuối cùng cũng sẽ thương tổn đến cô gái kia, nhưng vẫn nhịn không được dịu dàng đối xử cô. Zero Kiryuu, dịu dàng của cậu ta, có chút tàn nhẫn. Nhưng có thể khiến con người đó đánh rơi sự lạnh lùng vốn có của mình, có đúng hay không cho thấy nữ sinh kia cũng khiến cậu ta lưu tâm?

Kaname không thể khống chế bản thân đưa mắt về phía bên kia, từ lúc Zero vừa tiến vào, cùng Hanabusa nói chuyện, cùng một thiếu nữ nhân loại bình thường... Hanabusa, nữ sinh kia, phải chăng từ trong đôi mắt

tím lãnh nhạt đó có thể nhìn thấy bóng của mình, có đúng hay không từ đó có thể thấy vị trí của mình trong ngực người kia? Không hiểu, có chút khó chịu.

“Kaname - senpai, có thể cùng senpai khiêu vũ như thế này, nghĩ lại thật đúng là không thể tin được.”

Lấy lại tinh thần, anh mỉm cười, “Yuuki đáng giá hơn tất cả. Cho dù mỗi ngày cùng em khiêu vũ cũng không có vấn đề. Chỉ là, Yuuki, tâm không ở chỗ này đi.”

“Hả... Cái gì?” Yuuki hơi bất ngờ, “Kaname - senpai, vì sao anh lại nói như vậy?”

Vì sao biết em luôn luôn chú ý Zero Kiryuu? Bởi vì, ta và em giống nhau. Chỉ là, Yuuki, rốt cuộc người mà em để ý là ai? Ta, hay là Kiryuu? Trong lòng chính là ta, nhưng vẫn không bỏ xuống được cậu ta phải không?

“Yuuki không thích hợp nói dối, gương mặt của em luôn nói lên tất cả.” Người thuần chủng thả bàn tay nhỏ bé trong tay mình ra, trong nụ cười mang theo sự chua chát Yuuki không thể nhìn thấy, “Không sao cả, Yuuki nếu có việc muốn làm liền đi làm đi. Nếu như muốn quan tâm Zero Kiryuu cũng đừng do dự. Ta chỉ cần Yuuki không bị thương là tốt rồi.”

“Xin lỗi, Kaname - senpai...” Yuuki nhìn thật sâu vào mắt Kaname, xoay người, chạy đi...

Không hề bị ai cùng không phải cô độc, chỉ là có chút chật vật, nhìn em đến gần Zero Kiryuu, cũng không biết ta rốt cuộc ghen tị với ai. Nhưng mà, một khi đã chấp nhận lời hứa đó, thì ta sẽ nhất định vì em mà sáng tạo một bầu trời hòa bình mỹ lệ, vô luận phải trả giá như thế nào.

“Yuuki đâu?” Chú ý tới không thấy Yuuki, Zero tiến ra ban công, chất vấn Kaname.

Cười nhạt, “Có vẻ là đi tìm cô ta. Là bởi vì cậu, Zero Kiryuu...”

Zero một tay kéo lấy cổ áo Kaname, “Vì sao không ngăn cản cô ấy? Vì biết anh sẽ không khiến Yuuki rơi vào nguy hiểm tôi mới để hai người cùng nhau, anh rốt cuộc đang tính toán điều gì? Kaname Kuran!”

Phần nộ lóng lánh trong đôi mắt tử sắc, thật là phi thường mỹ lệ, cảm giác hồn phách như đều bị hút vào. Dường như chỉ những khi tức giận, mới có thể như vậy thẳng tắp nhìn chăm chăm vào ta. Bình thường, chỉ sợ liếc mắt nhìn ta cũng cho là lãng phí thời gian. Bởi vì ta, tại trong lòng cậu, cũng chỉ là một tên vampire, chỉ có những việc liên quan đến Yuuki, cậu mới có thể nhớ tới ta, Kaname Kuran?

“... Hiện tại nếu có người đi ngăn cản, có lẽ còn kịp.”

“... Chết tiệt!” Zero thấp giọng chửi thề một tiếng, nhảy xuống ban công, rất nhanh liền biến mất trong bóng tối.

Yuuki... Ngàn vạn lần không được có việc gì, bằng không, tôi cả đời cũng không thể tha thứ cho chính mình!

Zero một cước đá văng cánh cửa đóng chặt, nhìn thấy cặp răng nanh đáng kinh tởm đã từng găm vào người cậu gần kề cổ của Yuuki. “Dừng tay!” Cùng lúc với thanh âm của Zero là ánh sáng từ viên đạn của Bloody Rose, sượt qua vai trái của người nữ thuần chủng.

“Cậu vì sao lại đến đây? Zero! Làm sao cậu lại biết... Cậu không nên tới đây...” Thấy Zero, Yuuki trong nháy mắt an tâm. Thế nhưng, rồi lại không hy vọng Zero nhìn thấy, vì Zero, cô cho dù biến thành vampire cũng không có vấn đề gì... Cô biết như vậy rất không nên, là có lỗi với Hiệu trưởng, nhưng mà, biến thành vampire, khoảng cách với Zero, khoảng cách với Kaname - senpai, có thể được rút ngắn đi một ít.

Zero thấy trong mắt Yuuki lóe lên những giọt nước mắt, đem phần nộ trút vào bàn tay đang nắm Bloody Rose chỉ hướng Shizuka Hiou một bên mỉm cười, “Người rốt cuộc đã nói gì với Yuuki? Shizuka Hiou!”

“Ha ha...” Shizuka Hiou chạm lên vết thương máu chảy không ngừng trên vai, cười to, “Đều không phải vì cậu sao? Cái gì đều lên gạt đi, cho rằng đây là an bài tốt nhất, cho rằng đây là quan tâm, nhưng lại khiến người khác rơi vào thậm chí nguy hiểm hơn nữa. Yuuki cũng vậy, Ichiru, cũng là như vậy... Câu hỏi không phải là ta đã nói gì, mà là cậu đã làm gì, thợ săn bé nhỏ ạ.”

“!” Khiến Yuuki rơi vào nguy hiểm, là lỗi của mình sao...

-----TBC-----

17. Chương 17

Nếu song bào thai bị nguyên rửa thật sự chỉ một người được phép tồn tại, hy vọng người đó là em, Ichiru.

“Yuuki, lui ra sau đi.” Zero căn trọng lên tiếng, một tay kéo qua Yuuki, kéo cô về phía sau, chính mình trong lúc đó đứng chắn trước cô. “Tôi không biết cô ta đã nói gì với cậu. Thế nhưng, không cần cậu hi sinh. Những thứ phải khiến Yuuki trả giá mới có được, tôi không cần.”

“Zero... Nhưng thân thể của cậu...”

“Không có việc gì, tuy rằng biến thành vampire, nhưng không hẳn là bởi người đàn bà kia. Vậy nên ả không thể không chế tôi, tôi cũng sẽ không rơi xuống level E, biến thành loài dã thú đã từng tấn công cậu.” Là tôi không nên lén gạt cậu, khiến cậu rơi vào nguy hiểm. Vốn thầm nghĩ một người giải quyết tất cả, không muốn bất luận người nào lo lắng, nhưng như vậy lại khiến kẻ thù lợi dụng cơ hội. Yuuki, coi như là vì tôi, cũng không hy vọng cậu biến thành vampire... Vampire, là một sinh mệnh thật đáng buồn. Trong hai chúng ta, chỉ ít còn có cậu hạnh phúc, như vậy lựa chọn rời đi mới có ý nghĩa.

Yuuki vẫn muốn nói gì đấy, nhưng khi Zero quay đầu, là đôi mắt huyết hồng... Trong nháy mắt, toàn thân bắt giác cứng ngắc, tuy rằng cô đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ, nhưng,... Giống như mùa đông năm đó... Đáng sợ... Thật đáng sợ... Zero, là vampire...

Thật sự không muốn nhìn thấy Yuuki như vậy. Quả nhiên, là đang sợ sao? Cảm giác cay đắng khó diễn tả lại chảy trong người Zero, nâng bàn tay đặt tại trước trán Yuuki. Nhanh chóng ôm lấy hình hài dần chìm vào hôn mê, Zero nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc tràng kỷ dài một bên, “Cậu sẽ quên tất cả về ngày hôm nay... Xin lỗi, khiến cậu trải qua những chuyện thế này. Ngủ ngon, công chúa, khi cậu tỉnh lại, tôi hứa bầu trời sẽ lại tinh thuần như cũ.”

“A... Thực sự là nàng công chúa hạnh phúc. Bất luận là cậu hay là Kaname Kuran, đều nỗ lực vì nàng công chúa này mà sáng tạo một thế giới đồng thoại, đáng tiếc, hiện thực chính là hiện thực, những thứ càng thuần trắng, ta sẽ càng muốn phá hủy nó. Nhất định, sẽ vậy bản nàng.”

“Người đừng mong có thể đụng đến một sợi tóc của Yuuki. Người nói không sai, là lỗi của ta. Vậy nên, để ngừng việc tiếp tục phạm phải sai lầm như vậy, ta sẽ nhanh chóng giải quyết mọi chuyện giữ chúng ta. Có vẻ người cũng đã không thể chờ được nữa, đúng không, Shizuka Hiou?”

Hiện tại Zero đã hoàn toàn mang phong thái của một vampire dòng thuần, ánh nhìn lượng đỏ, răng nanh sáng bạc, hơi thở mang áp lực của Thần Chết. Ngón tay hướng thẳng vào ngực Shizuka Hiou, vùng áp thấp xung quanh ngay lập tức hóa thành một lưỡi dao sắc bén, cắt qua bộ kimono tuyết trắng, máu tươi từng chút một nhiễm đỏ bạch sắc, tựa như tuyết ngày đó.

“Đây là vết thương người để lại trên người mẹ ta...” Lại thêm một lần nữa, lưỡi dao như ảo ảnh xé gió lao tới, ngay lúc đập vào người Shizuka liền tan thành từng mảnh, nhưng lại để lại trên người cô một vết thương có thể nhìn thấy xương, Zero cười, màu đỏ trong mắt càng phát ra bi thương, giống như tùy lúc đều có thể nhìn thấy huyết lệ chảy ra từ đôi mắt đó “Đây là của cha ta. Toàn bộ trả lại cho người...”

Bốn năm, bốn năm điên cuồng cùng dày vò, chỉ chờ đến thời khắc này. Shizuka Hiou, cướp đi một sinh mệnh là việc khiến ta khó chịu nhất, cho dù đó là vampire. Là người bức ta như vậy... Nếu như một ngày, có người muốn báo thù cho người, ta tiếp nhận toàn bộ.

“Shizuka - sama, tôi không phải đã nói rồi sao? Ngài không được đem mạng mình ra đùa giỡn như vậy.” Một thanh trường kiếm bỗng xuất hiện cách mắt Zero chỉ vài milimet, đã không còn mặt nạ, Ichiru đứng chắn trước người nữ thuần chủng, “Ngài không phải nói có chuyện trọng yếu hơn cần phải giải quyết sao? Làm sao có thể chấp nhận chết ở chỗ này như thế.”

“A...” Shizuka Hiou lui ra phía sau một bước, tiến về phía cửa, “Xem ra bây giờ vẫn chưa thể giao mạng cho cậu được. Zero Kiryuu, trước khi tự tay khiến cho kẻ đó biến mất, ta không thể đem mạng giao cho cậu.”

Zero hiện tại không hề chú ý tới những gì Shizuka nói, chỉ là đưa tay đỡ những đợt tấn công của Ichiru, “Em thật sự muốn bức anh giết em sao? Ichiru.”

“Ta đã không còn như trước đây. Shizuka - sama cho ta uống máu của ngài, hiện tại cơ thể ta hoàn toàn khỏe mạnh, đủ để cùng Zero quyết chiến một trận. Zero, động thủ đi...” Em không thể giương mắt nhìn Shizuka - sama chết trong tay anh, Zero, thà rằng anh giết em... Chí ít như vậy em sẽ không cần phải lựa chọn.

--*--

“Kuran...” Shizuka Hiou ôm vết thương đi vào gian phòng của cô tại học viện Cross, “A, xem ra ta đã đi sai một nước cờ. Nguyên bản muốn lợi dụng Kurosui Yuuki giết người, cuối cùng lại bị phá hủy...”

“Người là một kẻ thông minh... Chỉ là, trong ván cờ của ta, những nước đi của người cũng chỉ như một con tốt mà thôi.”

--*--

“Ta vẫn luôn hận người... Cha mẹ, sư phụ đều như vậy, tất cả mọi người chỉ chú ý một mình người! Ta vốn chẳng có gì cả, thật may mắn khi gặp được Shizuka - sama... Ta không muốn mất đi ngài!”

“Em không phải...” Chí ít còn có anh quan tâm em. Nhưng còn anh? Em quan tâm sao? Ngoại trừ cừ hận, anh cái gì cũng không có.

“Zero! Người cái gì cũng không hiểu! Shizuka - sama cho dù cho ta uống bao nhiêu máu, cũng chưa bao giờ hút máu ta. Cho dù ta luôn bên cạnh ngài, ngài cũng luôn nhìn về hướng khác, không phải ta.” Cũng giống như Zero... Có biết hay không, cậu, rất cô độc, rõ ràng cười nói giữa vòng tay người thân, rõ ràng hòa vào một đám đông nhộn nhịp, nhưng lại có cảm giác bị vứt bỏ. Thật vất vả, gặp được một người có thể biết được chính mình, có thể nói lên nội tâm của mình. Ta không muốn mất đi! Coi như là biến thành vampire, cũng không muốn mất đi ngài.

“Thà rằng chính mình biến thành vampire cũng không muốn rời xa ả ta?... Ichiru, em mới chính là người cái gì cũng không hiểu!” Biến thành vampire, là một chuyện đáng cảm hận thế nào? Vì sao em vẫn không hề để ý cảm nhận của anh, còn muốn một lần lại một lần vạch miệng vết thương này ra. Tại trước mặt một kẻ không hề muốn trở thành vampire như anh, lại nói những lời này.

“Nếu như Zero muốn báo thù... Trước hết giết ta.”

Đối mặt với lưỡi kiếm của Ichiru, Zero vào lúc này lại nhớ tới khi còn bé, hai đứa trẻ, ôm lấy đối phương tựa như ôm toàn bộ thế giới, quãng thời gian yên bình hạnh phúc, toàn bộ, đều bị thời gian mài mòn rồi sao?

“Ichiru, nếu như hai chúng ta chỉ có một người sống sót, em mong muốn người đó là ai?”

Đối với đôi mắt thuần chủng mà nói, động tác của Ichiru rất chậm, rất chậm. Thế nhưng mắt thấy mũi kiến từng chút từng chút đi vào ngực, Zero cũng không ngăn cản... Nếu như chỉ có một, anh muốn người đó... Là em... Bị lưu lại, thực sự, rất thống khổ...

“!” Trong tay truyền đến cảm giác đâm vào vật thể, Ichiru sửng sốt một chút, có chút không thể tin được. Vì sao không tránh ra? Với khả năng của Zero, cho dù không phải là vampire cũng hoàn toàn có thể né tránh hoặc đỡ đòn. Là cố ý sao?

Không muốn buông tha Shizuka Hiou, cũng không muốn đối đầu Ichiru, làm thế nào mới tốt... Hay là, chỉ cần mình chết đi.

“Cho dù... Bị Ichiru dùng dao đâm vào, ở đây...” Zero chậm rãi giơ tay lên, cầm lấy lưỡi kiếm, máu từ hai bàn tay nắm chặt, hòa cùng máu ở vết thương nơi ngực cậu, tuôn ra không ngừng... Giống như, thật giống như lúc đó...

“... Dù sâu đến thế nào, cũng sẽ không sao. Bởi vì ở đây, đã sớm chết. Tâm đã chết... Từ rất lâu trước đây, đã bị bán cho ác ma, vậy nên cho dù như vậy...” Zero dồn lực nơi hai bàn tay, đôi mắt như muốn khóc nhìn chăm chú vào Ichiru, giống như cả thế giới này lại chỉ còn hai anh em họ. Sau đó, kéo mạnh thanh kiếm về phía mình...

“!” Ichiru giật mình buông lỏng tay ra, tùy ý trường kiếm kia đi qua vị trí trái tim Zero, mũi kiếm từ sau lưng người thợ săn lộ ra, từng vệt máu đỏ tươi không ngừng uồn lượn theo chiều dài lưỡi kiếm, từng giọt

từng giọt hội tụ với đồng bạn của chúng trên mặt đất.

Không xong... Máu ra thật nhiều... Nhiều như vậy, chỉ sợ ăn đồ ngọt cũng không thể giải quyết vấn đề... A, nói không chừng sẽ chết, trong lòng, ngoài ý muốn lại vô cùng bình tĩnh... Cho tới nay, đều tưởng muốn báo thù, nghĩ lại, có điểm xin lỗi chính mình, được chết, nói không chừng, mới là nguyện vọng lớn nhất của Zero Kiryuu này... Đáng tiếc, tự sát, là chuyện duy nhất vampire không thể làm.

“... Cho dù như vậy đâm xuyên trái tim, cũng không thể khiến anh chết đi. Xin lỗi, lại một lần nữa, làm Ichiru thất vọng rồi...” Vất đi tự tôn của một hunter, từ bỏ niềm tin vào thượng đế. Đây là cái giá phải trả, cho nỗ lực của mình. Kết quả như vậy, xem như đã xong, cho dù vẫn bị Ichiru cảm hận... Từ lúc bốn năm trước, một khi đã quyết định, đồng nghĩa với quyết tâm đối mặt với ngày này, cậu chưa từng có hối hận qua, cho dù là hiện tại.

Chỉ có điều... Đau quá... Tên vampire kia lừa mình, rõ ràng đã nói cho dù bị đâm xuyên đều không có bất luận cảm giác đau đớn gì, vì sao hiện tại lại đau như vậy? Đây không phải trái tim của ác ma sao? “Ichiru, em có cảm thấy đau không? Người ta nói, anh em song sinh là chung một linh hồn, chung một cảm giác. Không có sao? Quả nhiên cũng chỉ là ảo giác của anh. Là bởi vì Zero này đã không còn là nhân loại sao?” Cảnh vật xung quanh mờ dần, Zero hình như quay về tuổi thơ, được nhìn thấy được cha mẹ, còn có Ichiru vẫn luôn chạy theo bên mình. Nói không chừng, mình, mới là kẻ không nên tồn tại, bốn năm trước nếu có thể chết đi, tốt biết mấy...

Gió nhẹ, mang đến hương vị nồng đậm của máu. Chưa bao giờ nghĩ qua, một hương vị dị thường ngọt ngào, không phải của Yuuki, cũng không phải của nhân loại hay vampire bình thường, có vẻ như là... Kaname bị suy đoán của chính mình chấn động, mùi hương này... Chẳng lẽ là... Zero Kiryuu?!

Nồng đến nín thở cũng cảm giác được mùi máu xộc vào mũi, rốt cuộc là nhiều đến mức nào? Làm sao có thể? Cậu ta không có khả năng bị thương đến nước này?... Là Ichiru Kiryuu!

“Người phân tâm, người đứng đầu tộc Kuran. Có cái gì khiến người lưu ý sao?” Không khí lấp đầy mùi máu, Shizuka Hiou đương nhiên không thể không nghe thấy, vẫn tinh tường cảm giác được áp lực mà Kaname dùng để chế trụ chính mình trong nháy mắt lung lay, “Nồng nặc nhưng ngọt ngào, người đứng đầu tộc Kuran... Có vẻ rất để ý đến nó...”

“...” Từ vị trí đối diện, bàn tay của anh trong nháy mắt đã đặt tại sau ngực người nữ thuần chủng, ngay vị trí trái tim, “Người còn có thời gian đi lo lắng cho kẻ khác sao?”

“Ha ha... Xem ra, vẫn có kẻ còn không biết tâm tình của mình. Phải cẩn thận, Kaname Kuran, một khi nhược điểm đã xuất hiện, nó sẽ nhanh chóng trở thành mục tiêu cho kẻ thù. Đừng phạm phải một sai lầm như ta, người rồi sẽ biết cái gọi là nỗi đau vượt quá giới hạn của xác thịt, tuy rằng, việc đó cùng ta không quan hệ...”

Mà lúc này, những vampire ở nơi khác cũng chú ý tới hương vị nồng đậm ngọt ngào đang dần lan tỏa. Phản ứng nhanh nhất, đương nhiên là Aidou.

Mùi hương này, Zero Kiryuu! Mùi hương luôn xuất hiện trong tiềm thức, hôm nay cứ như vậy phiêu tán tại không trung, bao trùm lên tất cả, e rằng cả con người cũng nghĩ thấy được. Nghĩ đến đó, Aidou lập tức khẩn trương hơn nữa, Zero, xảy ra chuyện gì?

“...” Xuyên thấu trái tim, cứ như vậy... Là chết sao? Hai tay Ichiru vẫn giữ nguyên tư thế khi vừa buông kiếm treo ở giữa không trung, cái gì cũng không đụng tới. Cậu cảm giác thanh âm trái tim nhảy lên càng lúc càng lớn, chấn động, chấn động... Mang đến thật lớn, khủng hoảng... Vampire thuần chủng, sẽ không dễ dàng chết như vậy đi? Không thể dễ dàng chết như vậy đi? “Zero?”

“A...” Zero cười nhẹ, thấy Ichiru như vậy, cuối cùng cậu cũng hiểu được. Em trên thực tế vẫn không hy vọng anh chết đi. Thật không đành lòng khi muốn em làm ra lựa chọn, nhưng anh vẫn muốn biết, em sẽ mong muốn ai sống sót? Anh, hay là em?

“Sẽ không sao...” Trong lúc nói, Zero đã rút lưỡi kiếm bạc nguyên chất ra khỏi cơ thể mình, ngực rất nhanh liền đình chỉ chảy máu, miệng vết thương cũng nhanh chóng đóng lại. “... Không sao đâu.” Không được rồi, đến mở miệng cũng không xong, cơ thể Zero mềm nhũn, chỉ muốn ngủ một giấc thật dài. Nếu không có

thanh trường kiếm trong tay chống đỡ, sợ rằng cậu đã ngã xuống từ bao giờ. Là mất máu quá nhiều sao? Tầm nhìn từ màu đỏ dần chuyển qua màu đen, đã bắt đầu nhìn không rõ, thân thể dị thường uể oải... A, như vậy kiên trì bốn năm, cũng đã là cực hạn rồi, nghỉ ngơi một chút vậy, mệt mỗi quá.

Zero... Như vậy còn muốn cậy mạnh sao? Cái gì mà còn 'không sao'? Ichiru cảm thấy rõ cơn run rẩy truyền từ tay đến cả cơ thể, đôi tay đã cầm kiếm đâm vào Zero... Mình tại sao lại làm như vậy? Thầm nghĩ muốn ngăn cản Zero, thầm nghĩ chỉ tạo ra một vết thương không lớn, vết thương trên người vampire thuần chủng không phải rất nhanh liền khôi phục sao... Vì sao? Zero?

Ichiru muốn tiến lên, nhưng ngay lúc đó lại truyền đến một mùi máu khác... "Shizuka - sama?!" Cậu nhìn một chút người anh trai lão đảo chống lại cơn gục xuống, rốt cuộc không quay đầu lại chạy ra cửa...

Mùi máu tươi dày đặc... Xem ra, Shizuka Hiou, đã không cần chính mình ra tay...

Zero chậm rãi nhắm mắt lại, cơ thể dần mất đi tri giác, tự thả trọng tâm đem toàn bộ sức nặng hướng về mặt đất, sàn nhà bị chấn động bất ngờ, biển máu văng tung tóe, nhiễm đỏ khuôn mặt tái nhợt của cậu...

-----TBC-----

18. Chương 18

Chân tướng, bị thời gian bao phủ, sự thật, bị ngôn ngữ bao trùm...

Zero Kiryuu... Zero Kiryuu! Kaname không chú ý tới tốc độ của mình càng lúc càng nhanh, vùng xung quanh lông mày càng lúc càng xô vào nhau... Mùi hương nồng nặc của máu không hề tán đi mà vẫn cứ lờn vờn chung quanh anh, càng tới gần càng mãnh liệt, vị máu chỉ thuần chủng mới có cứ như vậy không ngừng từ bên trong cánh cửa lớn phía trước truyền qua đây.

Kaname tiến đến, nhưng khi bàn tay vừa chạm vào tay nắm cửa, ngừng lại. Sẽ thấy cái gì? Sau cánh cửa này, là cái gì... Zero Kiryuu, cậu không có việc gì... Sẽ không có việc gì...

Cửa, bị nhẹ nhàng đẩy ra. Trước mắt nhìn thấy, tất cả đều là huyết sắc... Máu vẫn còn tràn trên mặt đất, còn có dấu vết vương vãi khi bị vật nặng ngã vào, trên đồ vật, trên tường, máu như từng đóa hoa nở bung trong không gian giới hạn của căn phòng, mỗi bước đi, đều nhìn thấy mà giạt mình.

Trên chiếc trường kỷ sạch sẽ cách đó không xa, Yuuki vẫn đang an tĩnh ngủ, giống như một tiểu công chúa trong mộng đẹp... Thế nhưng Zero Kiryuu đâu? Yuuki ở đây, Zero Kiryuu, người luôn nói sẽ bảo vệ Yuuki đâu?

Nếu như cậu ta vẫn còn ý thức, làm thế nào có thể để Yuuki một mình ở chỗ này? Nói cách khác... Kaname nhìn một chút vũng máu trên mặt đất. Zero Kiryuu, là ở vị trí này ngã xuống? Khoảng thời gian đó, đến tột cùng, xảy ra chuyện gì. Vươn bàn tay hướng vũng máu, ngón tay chấm một chút vào chất lỏng màu đỏ, cho vào trong miệng...

"!" Đây là... Trong máu mang theo những ký ức vụn vặt, giống như một chuỗi hạt được xâu lại với nhau... Thấy người kia mỉm cười, dùng sức, hung hăng kéo mạnh mũi kiếm về phía trái tim mình, Kaname mạnh hít một hơi, trái tim gần như là đỉnh chỉ nhảy lên. Trong phút chốc, anh thậm chí đã quên đây chỉ là ký ức lưu lại, vươn tay muốn bắt lấy bàn tay đẫm máu của cậu. Cậu ta tại sao lại có thể thương tổn chính mình như thế. Thế nhưng tất cả những gì anh có thể chạm vào chỉ là ảo giác, tiếp xúc với một mảnh không khí.

Zero Kiryuu...

Không biết khi nào thì bắt đầu, ta đã, không thể chỉ xem cậu như là một quân tốt thí có thể lợi dụng. Chỉ là không cam lòng, một kẻ luôn nắm trong tay hết thảy như ta, không thể mất quyền kiểm soát chính mình vào tay một quân cờ. Nếu như, dựa theo kế hoạch của ta, thuần chủng như cậu, sẽ không gặp bất luận nguy hiểm gì...

Đứa ngốc, thế giới này, làm sao lại có một vampire ngu xuẩn như cậu tồn tại... Thiện lương đến kỳ cục... Đến cả chuyện như vậy đều làm được, khác nào hành vi tự sát. Xót xa cùng tức giận không biết từ đâu như hòn đá thật lớn đè nặng người thuần chủng, trái tim qua hàng vạn năm không hề xuất hiện một gợn sóng

lúc này lại sôi trào, Kaname vòng tay qua một bên cổ mình, cúi đầu thở dốc, màu đỏ lại dần lan ra trong đôi mắt anh... “Ze-ro-Ki-ry-u!” Giống như là cực kỳ phấn nộ, thống khổ, một chữ một chữ nhớ kỹ tên cậu... Lấy anh làm trung tâm, thanh âm mặt đất chậm rãi nứt thành từng đường dài cùng đồ thủy tinh bị nghiền nát cùng nhau vang lên, thanh thúy vỡ vụn trong vũng máu, thứ dịch thể huyết sắc nồng đậm lại một lần nữa văng tung tóe khắp căn phòng...

Lúc Aidou cùng Kain đến nơi, trong phòng, ngoại trừ chiếc trường kỷ Yuuki đang ngủ say, hầu như đều bị phá nát không còn hình dạng, mỗi một mảnh nhỏ đều dính máu của Zero, vẫn đang tiếp tục tản ra một hương vị hấp dẫn chí mạng đối với vampire, mà chủ nhân của nó, đã sớm không còn ở đây.

“Shizuka - sama...” Ichiru gắt gao nắm chặt bàn tay Shizuka, nhưng nhiệt độ nơi bàn tay nhỏ nhắn cũng chậm rãi thối lui, hoàn toàn không bị ý chí của người nắm khống chế... Từng bước từng bước, nhất định phải rời xa cậu sao? Vì sao lại như vậy...

“Ichiru...” Shizuka cố sức đưa tay lên, nhẹ nhàng vén qua những sợi tóc rũ xuống của Ichiru. Có lẽ đã đến lúc rồi... Chỉ có cậu là ta vẫn không an lòng. Thế nhưng... Ta đã ích kỷ thật lâu... Không thể còn tiếp tục ích kỷ như vậy... Ichiru, cậu vẫn còn ‘nhà’ để quay về. “Cũng nên... Đến lúc hạ màn rồi... Làm sao vậy? Khóc trông như một đứa trẻ vậy... Ta chết đi khiến Ichiru thương tâm như vậy sao?”

“Shizuka - sama... Đừng đi! Không được!” Ichiru càng thêm ôm chặt người nữ thuần chủng, giống như làm vậy có thể lưu lại cô.

Ngu ngốc... Chúng ta thực sự rất giống nhau. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta đã biết... Chúng ta, đều có một tâm hồn cô độc, hai người cô độc cùng một chỗ, chỉ muốn thu được một chút ấm áp... Thế nhưng hiện tại, có vẻ như ta phải đi trước một bước. “Ichiru... Không được chết! Sống... Là một câu chuyện đầy bi kịch, nhưng nếu còn có thể cảm thụ được thống khổ, nhất định cũng có thể tiếp thu đến hạnh phúc, ta đã mệt quá rồi... Mệt đến ngay cả sống cũng không còn đủ sức. Kẻ trong lòng chỉ cất chứa cừu hận, rất khó cảm thụ được hạnh phúc tồn tại... Bởi vì, cừu hận cho ta động lực để tồn tại, thế nhưng, nó không dạy ta nên sống như thế nào... Cho dù mỉm cười, cũng không thể... Như bây giờ, có thể đi gặp anh ấy, ta nghĩ, thật hạnh phúc...”

“Shizuka - sama...” Vì sao lại nói như vậy... Shizuka - sama, ngài đã quyết định phải rời bỏ ta sao? Tuyệt không lưu luyến, muốn vứt bỏ ta sao?

“Vẫn... Không rõ sao?... Ichiru, ta không muốn đem cậu biến thành vampire, bởi vì, vampire, là một kiếp sống rất đáng buồn... Ta mong muốn, cậu không có một kết cục như ta... Nhưng thứ ta không có được, ta mong muốn... Cậu có thể...”

Lại thêm một hương vị ngọt ngào khác của máu, như những cánh hoa anh đào trái mùa lả tả, mang theo mùi của tuyệt vọng... Cơ thể mảnh mai trong bộ kimono trắng, giống như cây anh đào điêu linh, phát tán tại không trung, hóa thành từng chút từng chút bột sáng, biến mất...

“Shizuka - sama! ——”

Ngày tàn, bầu trời là một ánh vàng kim âm đạm, Kaname đưa lưng về phía trời chiều mờ nhạt, những lọn tóc trước trán che khuất vẻ mặt của anh, Aidou và Kain đều không thể thấy rõ biểu tình trên gương mặt vị quân vương của họ, chỉ cảm thấy bầu không khí có chút áp lực... Bọn họ biết Kaname đã từng xuất hiện ở đâu, nơi mà Shizuka xuất hiện lần cuối cùng. Nhưng thân là vampire quý tộc, hai người không có quyền nghi ngờ hành động của đế vương.

“Nơi đó chỉ còn lại những mảnh nhỏ của thi thể Shizuka - sama. Mà Hiệu trưởng, dường như muốn bảo hộ Zero Kiryuu, không chịu tiết lộ tông tích của cậu ta. Đó là tất cả những gì có thể điều tra được.” Akatsuki Kain cung kính cúi người báo cáo với Kaname, Aidou đứng ở một bên, trầm mặc không nói.

Zero Kiryuu... Kaname nhớ đến hình ảnh vừa thấy, cả cơ thể tái nhợt băng lãnh, cứ như vậy an tĩnh nằm trên chiếc giường thuần trắng, như là đang ngủ, nhưng đôi mắt nhắm nhẹ lại cho anh một loại ảo giác vĩnh viễn cũng sẽ không còn nhìn thấy màu tím đậm sau hàng mi kia.

Ta thì ra một điểm cũng không hề hiểu cậu, chỉ cho rằng chính mình có thể lý giải tất cả, thậm chí nghĩ rằng đã an bài một kết cục hoàn hảo. Cậu kiên trì, trong mắt ta lại có chút buồn cười mà không thể lý giải,

không ngờ nó lại có thể quán triệt linh hồn cậu như thế. Bảo vệ nhân loại không bị thương tổn, giải quyết những vampire tấn công con người, đều là cách của cậu. Đến khi hai điều này chạm vào nhau, Zero Kiryuu, cậu lại không chần chờ lựa chọn đưa lưỡi kiếm sắc bén đó vào trong người mình...

“Vậy sao?... Tuy rằng ta không cho là Zero Kiryuu đã giết chết Shizuka Hiou, nhưng xem xét những gì còn sót lại ở hiện trường, nhìn thế nào cũng là cậu ta đã ra tay. Vậy không còn cách nào khác...” Xin lỗi... Hiện tại, trước lúc ta có thể thoát khỏi bàn tay của Nguyên lão viện, vẫn cần phải lợi dụng cậu một lần... Nhưng, sẽ không để bất luận kẻ nào có thể đụng đến cậu thêm nữa.

Kaname - sama... Aidou nắm chặt hai tay, cậu nghĩ đến người thợ săn lúc này không rõ sống chết, cùng căn phòng lưu đầy hương vị máu bị thương của Zero... Cậu biết tất cả, cậu thấy được tất cả, thế nhưng, không có cách nào nói ra, biết rõ ràng người kia đã bị thương tổn, cũng không thể đứng ra. Zero Kiryuu... Xin lỗi, xin lỗi... Ta cái gì đều làm không được, nhưng cứ cho rằng chính mình có thể vì người làm một việc gì đó...

“Aidou, làm sao vậy?” Kaname hỏi, ánh nhìn hướng về phía Hanabusa, là đang lo lắng Zero Kiryuu sao?

“Thưa không, không có gì.”

“Mặc kệ thế nào, ta phải báo cáo với Nguyên lão viện về chuyện lần này... Báo cáo đúng sự thật, như vậy Zero Kiryuu đã phạm phải điều cấm kỵ, giết chết một thuần chủng cao quý...” Shizuka Hiou, ta sẽ thay người gánh mối hận này, cùng nhau hướng kẻ kia báo thù... Rất nhanh... Sẽ đem kẻ điên cuồng đã thay đổi số phận của thuần chủng chúng ta. Kết thúc!

--*--

“Vẫn không tỉnh sao?” Kaien lo lắng nhìn trên giường Zero vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Cả cơ thể cứng ngắc, lạnh buốt, khuôn mặt cũng hoàn toàn tái nhợt, quả thực, giống như là... “Thật xằng bậy. Cho dù có là thuần chủng, bị đâm thủng trái tim như vậy, cũng không thể dễ dàng chữa khỏi. Rất có thể, sẽ chết.”

Toga trầm mặc đứng bên cửa sổ, một tay dụi tắt điều thuốc lá trong miệng. Nó thật ra luôn muốn giết chính mình, chỉ có điều, thật đáng buồn... Bởi vì chính mình hồi sinh vampire, vậy nên Zero không có cách nào tự sát, muốn chết cũng không có khả năng. Từ nhân loại biến thành vampire, so với một vampire chân chính, càng thêm bị kịch... Zero.

Trên giường, Zero an tĩnh nhắm mắt, không hề quan tâm đến những chuyện đang phát sinh hay đã phát sinh. Bốn năm qua cũng không có bình yên mà ngủ một giấc, có lẽ nó cũng đã chịu đựng quá lâu rồi, chỉ là một đứa trẻ mới hơn mười tuổi đầu, nhưng lại già nua giống như một người đã trưởng thành. Những biểu hiện cần cỗi mà ẩn nhẫn xuất hiện trên gương mặt thiếu niên này, làm cho ai dù không biết nhưng nhìn vào cũng nghĩ đến bi thương, lại nghĩ đến nó trong bốn năm qua, càng thêm...

May là, đã kết thúc... Cừu hận vẫn luôn đặt ở trên người khiến nó đến hít thở đều không xong rồi cục đã theo linh hồn Shizuka Hiou biến mất... Cứ ngủ đi, để sức lực của bốn năm nay quay về. Những thứ khác, giao cho những người lớn như bọn họ giải quyết.

“Toga, hiện tại có thể nói cho tôi biết trên người Zero rốt cuộc phát sinh chuyện gì sao? Từ một nhân loại biến thành vampire thuần chủng, chỉ sợ không phải là một chuyện tầm thường.” Kaien ngồi ở bên giường, giống như vô ý hỏi.

“Ông thật sự muốn biết sao? Chuyện này, chính là chuyện cấm kỵ mà Hiệp hội Hunter luôn cố giấu kín.”

Kaien nghiêm túc nhìn về phía Toga, “Liên quan đến sự an nguy của những đứa con của tôi... Tôi phải được biết.” Zero toàn thân trắng bệch với những vết thương vừa khép miệng ngã vào trong vũng máu, loại sự tình này, ông không muốn xảy ra lần thứ hai.

“Nếu như ông vẫn kiên quyết muốn biết... Ta sẽ nói cho ông. Thế nhưng, ta hy vọng ông coi như là không biết gì. Ta đã đáp ứng Zero, sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

...

“Chuyện điên rồ này... Tại sao ngay từ đầu liền không nói cho ta biết? Ông lại còn dám tiếp tay cho một đứa trẻ làm chuyện như vậy, Toga...” Kaien quay đầu lại nhìn về phía Zero, đứa trẻ này, quãng thời gian qua rốt cuộc đã sống trong thế giới như thế nào? Nếu như ông sớm chú ý tới...

Toga hít một hơi sâu, “Cho dù nói ông biết sớm thì thế nào? Kết quả cũng sẽ không cải biến được gì.” Huống hồ, Zero là một kẻ cứng đầu như vậy, chỉ cần nó quyết tâm kiên trì với tín niệm nào đó, sẽ không bao giờ chịu thay đổi quy luật của mình, cho dù có đầu rơi máu chảy cũng vẫn sẽ tiếp tục, ai cũng không có khả năng ngăn cản.

Kaien trầm mặc, chính xác, nói sớm thì có thể thế nào? Mọi việc cuối cùng vẫn sẽ phát triển theo hướng này. Bọn họ căn bản là bất lực.

“Cừu hận, đem tất cả những thứ gọi là ngây thơ cùng vui vẻ của Zero đều cướp đi, hiện tại, ta chỉ hy vọng nó có thể quay về với đúng tuổi của mình mà sinh sống... Đứa học trò ngu ngốc, cũng nên vì chính mình mà sống một lần.” Toga đưa tay sửa lại góc chăn trượt xuống... Zero trước đây, cho dù là những lúc một người một chỗ cũng như cũ buộc chặt tâm tư mình lại, luôn có một tư thái đề phòng. Thế nhưng hiện tại, rất thả lỏng... Toga xoa nhẹ những sợi tóc bạc rối của thiếu niên trên gối, quay đầu lại, kéo tay Kaien, “Chúng ta đi thôi.”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, trong phòng, Zero vẫn như trước yên bình, giống như trẻ con lúc ngủ, gương mặt thả lỏng hoàn toàn...

-----TBC-----

19. Chương 19: Tâm Tể

Em chỉ cần phụ trách hạnh phúc là tốt rồi, những thứ khác, giao cho anh.

...

“Nhân loại... Là người gọi ta đến sao? Ha ha... Không thể ngờ...” Màn đêm mịt mù chậm rãi hiện lên một bóng mờ vàng nhạt, quần quanh cơ thể Zero như một xiềng xích vô hình, thanh âm mang theo độc tính kia luẩn quẩn tại không trung: “Ha ha ha... Như vậy, người nhất định là đã biết, ta là kẻ thù đáng sợ nhất các người. Các người gọi chúng ta là cái gì nhỉ, vampire, ma cà rồng, quỷ hút máu, quái vật, dã thú... Muốn tính lại ta, phải trả một cái giá không nhỏ đâu, nhân loại.”

Đôi đồng tử tím nhỏ bé nháy mắt hiện lên sợ hãi, chỉ có điều loại sợ hãi này rất nhanh lại bị khát vọng thay thế... Khát vọng được trở nên mạnh mẽ... “Sức mạnh, ta muốn có sức mạnh của người.”

“Sức mạnh của ta?... Ha ha ha... Quả nhiên... Là muốn thứ đó sao? Nếu như người thiếu kiên định, thân thể có thể sẽ bị ta chiếm lĩnh đấy, nhân loại. Như vậy được chứ? Sẽ trở thành thứ các người luôn đuổi giết, người thân là thợ săn có lẽ cũng hiểu được điều này là như thế nào, không vấn đề gì sao?...”

“... Không có vấn đề gì.”

“Cho dù người đạt đến sức mạnh của ta, cũng không thể dùng để bảo vệ nhân loại... Bởi vì là lực lượng bị nguyên rủa, những kẻ được người bảo vệ chỉ biết căm hận người, thù ghét người... Như vậy, cũng không có vấn đề gì sao?”

“... Không hề.”

“Khá khen... Nhân loại, người khiến ta có cái nhìn khác rồi đấy.”

Trong bóng tối chợt có thứ gì đó kỳ dị thẳng hướng Zero bên này bay đến...

“A ——”

Hai vật thể hình dạng như là móc sắt hung hăng xuyên qua mắt cá chân Zero, thanh âm đau đớn xé rách vang vọng bóng tối, quanh quẩn tại trong không khí... Như vậy, cũng không có vấn đề gì... Zero bỗng chốc ngã quỵ trên mặt đất, hình hài nhỏ bé không ngừng run rẩy, không biết là bởi vì đau đớn, hay là sợ hãi. Máu tươi vấy lên khuôn mặt tái nhợt đang lạng đi vì đau đớn, sau đó, theo gương mặt chảy xuống...

“Ta ngay từ đầu đã trưng cầu qua ý kiến của người... Thế nhưng, nhân loại luôn luôn nói không giữ lời, ta buộc phải đem người khóa lại... Nhân loại, ta cho người một cơ hội cuối cùng. Nếu như lần này còn không

chịu từ bỏ, sẽ không có đường cho người quay đầu đầu... Em trai của người có thể đã chết, vì một kẻ chẳng biết sống hay chết nỗ lực đánh đổi như vậy, đáng giá sao?”

“Đáng giá...” Zero dùng đôi môi run run, tái nhợt nhưng kiên định phun ra hai chữ. Chỉ cần không tận mắt nhìn thấy, cậu vẫn tin tưởng Ichiru chưa chết, nó nhất định vẫn đang sống ở một nơi nào đó... Cậu nhất định phải tìm được Ichiru, cho dù đại giới có là gì đi chăng nữa...

...

Trong bóng tối, chiếc bóng vàng nhạt dần hóa thành một thanh đoản đao, lơ lửng trước mặt Zero.

“Muốn có được lực lượng của ta... Hãy dùng thanh đoản đao này đâm vào trái tim... Một khi nhân tâm đã chết, ma tâm mới có thể trỗi dậy...” Zero chăm chú nghe, vươn hai bàn tay loang lổ vết máu, cầm lấy cán đao, chậm rãi, đem lưỡi dao chuyển về hướng đối diện trái tim... “Ha ha ha, người thực sự tin tưởng sao? Nhân loại... Nói không chừng là ta đang lừa người nha. Cho dù không thể giết chết cơ thể cũng có thể hủy hoại tâm trí của người... Lẽ nào người không nghi ngờ sao?... Ta là một vampire đấy...”

“Ta biết. Ta biết người có thể gạt ta. Thế nhưng...” Nước mắt từ gương mặt dọc hai bên má chảy xuống, rơi vào trong vũng máu, hóa thành một thể, đôi mắt của cậu, cố định nhìn chăm chú vào phía trước, “Ta, đã không đường thối lui. Cho dù người gạt ta, ta cũng không còn lựa chọn nào khác...”

“Vậy sao?... Ha ha ha... Thú vị. Rất thú vị. Vậy nên chúng ta mới nói nhân loại đúng là một sinh vật rất thú vị...”

“Nếu như, ta kéo dài sinh mệnh của người. Vampire, đem nguyên rửa của song bào thai tiêu trừ đi... Thân làm anh như ta, chỉ có thể bồi thường Ichiru việc này...” Ichiru, nếu như em còn sống, chỉ cần sống tốt, những thứ khác, cứ giao cho anh là được. Thật buồn cười, người tối thân cận với em lại là người cướp đi nhiều nhất của em... Nước mắt tí tách từ trên gương mặt vẫn còn non nớt kia rơi xuống, hòa tan vào vũng máu ngay chân cậu, rất nhanh liền biến mất.

“A... Chỉ cần người trở thành kẻ kế thừa của ta, nguyên rửa trên người song bào thai tộc Kiryuu tự nhiên sẽ biến mất, bởi vì, chính người đã đem mình trở thành nguyên rửa.”

Thanh đoản đao vẫn cứ run rẩy ngay trước ngực... Như vậy, chỉ cần cố sức đâm xuống, là có thể đạt được thứ mình cần, sẽ không nhỏ yếu nữa, có thể bảo vệ những người trọng yếu... Thế nhưng, bản thân sẽ biến thành ác ma, có lẽ sẽ chết đi. Cậu sẽ trở thành loài sinh vật bị nguyên rửa, sẽ không còn tư cách được đắm mình dưới ánh dương quang...

Lưỡi đao vàng kim không chút chần chờ đâm vào cơ thể, ngay trái tim. Giống như muốn xé toạt lồng ngực cậu ra, những tia sáng chói mắt chợt lóe lên, đau nhức đôi mắt Zero, phản chiếu nơi những giọt nước mắt vẫn đang chảy ra một cách vô hồn... Những thứ biểu hiện cho sự yếu đuối này, về sau cũng sẽ không còn. Tuyệt không rơi nước mắt thêm lần nào nữa... Nhất định phải kiên cường, nếu như, còn có thể sống sót...

...

Lần thứ hai tỉnh lại, Zero phát hiện chính mình đang đứng ở giữa không trung, hai bên chân đã không còn dấu vết gì chứng tỏ đã từng bị đâm vào, chỉ có vị trí trái tim, nơi thanh đoản đao vẫn còn đang cắm vào, đã biến thành một mảng màu đen...

“Lợi hại lợi hại... Nhanh như vậy đã tỉnh lại sao?... Xem ra trên đời vẫn còn thứ khiến người lưu luyến, tuyệt đối không bỏ xuống được, như thể xem ra, ta đã tính toán sai cơ hội cướp đi thân thể của người. Kỳ thực, ta ngay từ đầu cũng không cần một thân xác của nhân loại... Nếu như lúc đó không phải ta chính mình muốn chết đi, người cho là tổ tiên của người có thể giết chết ta sao? Vampire là... Thật đáng buồn, nên nhớ, thứ người bây giờ đã nắm trong tay, là lực lượng bị nguyên rửa... Chung quy có một ngày, người sẽ hiểu được điều đó... Rút nó ra đi, cậu bé, người đã không đường thối lui. Trừ khi chết, người chỉ có thể tiếp tục đi tới... Vô luận, có bao nhiêu tuyệt vọng...”

Zero nắm chuôi đao, không tốn chút sức lực rút ra, sau đó hóa thành vô số bụi bặm tiêu tán... “Cơ thể của ta, đã biến thành ma vật rồi sao...” Zero cúi đầu nhìn khe hở trước ngực nhanh chóng biến mất, không có bất luận cảm giác gì...

“Đúng vậy... Tâm của ngươi đã chết, sẽ không còn đau đớn. Sinh mệnh của bóng tối đã thẩm thấu linh hồn ngươi... Nhân loại... Đừng tưởng rằng như vậy là đã kết thúc... Ngươi triệu hồi ta, như vậy, ngươi từ bây giờ đã chính thức trở thành kẻ kế thừa của ta. Cho dù hiện tại ngươi vẫn còn có thể giữ vững tín niệm của mình, thân thể không bị ta cướp đi... Thế nhưng cẩn thận, nhân loại. Ngươi đã phạm phải cấm kỵ... Sớm muộn có một ngày, ngươi sẽ trở nên điên cuồng khát vọng máu tươi... Ngươi sẽ, biến thành loài quái vật hút máu như ta... Ngươi có thể bảo vệ, đem đến bình an cho người thân của ngươi... Chỉ là, cậu bé, ngươi nỗ lực trả giá, vì bảo hộ bọn họ mà trả cái giá này... Đoạt lấy sinh mệnh thuần chủng, đạt đến sức mạnh như ngươi, đem bóng ma bắt tử khoắc lên người... Bị nguyên rủa, chờ đón ngươi, chỉ có bóng đêm mà thôi...”

Thanh âm càng ngày càng xa, hắc ám dần dần lui bước, chỉ là, những lời tên vampire kia nói, vẫn cứ quanh quẩn bên tai... Nếu như đây là cái giá mà ta phải trả, như vậy, ta tiếp thu.

...

“Đã ba ngày, vẫn không có tỉnh sao, Zero Kiryuu. Hay là nói, cậu cự tuyệt thức tỉnh?” Ngón tay thon dài của Kaname lướt qua những sợi tóc bạc mềm thuận của thiếu niên... Một Zero ngủ say đã không còn mang theo loại tuyệt vọng như muốn bức điên người chung quanh, thoát nhìn an bình, không giống cậu bình thường.

“Bị chính người mình coi trọng nhất đâm bị thương, cảm giác ra sao? Thế nhưng cuối cùng là chính tay cậu đẩy lưỡi kiếm đó vào, phải không? Thật đúng là thiện lương... Tuyệt không giống như vampire. Ta vẫn thường suy nghĩ, nếu như vampire cũng có cánh, của cậu, nhất định là màu trắng. Ta, nhất định là màu đen... Nghỉ ngơi đi. Zero Kiryuu, có thể mộng so với thực tốt hơn nhiều.” Kaname cúi người đối diện với Zero trên giường, lặng lẽ quan sát khuôn mặt tái nhợt nhưng thả lỏng của cậu ở cự ly gần... Chỉ là một đứa trẻ hơn mười bảy tuổi, khóe mắt cũng đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, nghĩ đến người này bình thường mỗi khi cau mày, hơn nữa luôn cẩn trọng bảo trì một khoảng cách nhất định, cự tuyệt bất luận kẻ nào bước vào thế giới của mình.

“Tất cả đều vô ích. Cho dù cậu luôn lộ ra một bộ cái gì đều không quan tâm lạnh lùng, cũng không lừa được ta.” Ngón tay của anh di chuyển xuống khuôn ngực phập phồng của Zero, trong ánh mắt nâu đỏ giấu không được đau xót: “Ở nơi này, có một vampire tuyệt đối chẳng giống tên vampire nào ta đã từng gặp.”

Căn phòng bị máu tươi nhuộm đỏ, là chứng cứ duy nhất lưu lại việc Zero bị thương. Khi Kaname đặt chân vào gian phòng kia, thấy một bên là Yuuki đang mê man trên chiếc trường kỷ sạch sẽ, nhìn lại vũng máu vẫn đang tiếp tục tràn ra dưới chân, ý niệm duy nhất trong đầu, trong khoảnh khắc đó chỉ còn lại một thân ảnh...

Zero Kiryuu... Kaname không biết lúc đó mình đã dùng cảm giác gì để gọi lên cái tên này, một loại khủng hoảng chưa bao giờ có chiếm lĩnh hết suy nghĩ cùng toan tính của anh... Không thể chết được! Cậu ta không thể chết được!

Như là điên rồi lao ra khỏi căn phòng, thậm chí không hề để ý đến Yuuki, trong đầu nhớ kỹ, là một cái tên không nên xuất hiện... Nếu như Zero Kiryuu cứ như vậy mà chết... Không! Cậu ta sẽ không sao. Vampire thuần chủng không thể dễ dàng chết như vậy, nghĩ cũng không dám nghĩ, chính người thuần chủng cũng chưa từng nghĩ đến chính mình lại kháng cự như vậy, trái tim kia dường như đã không còn thuộc về anh, toàn bộ đọng lại ở trên một người khác.

Theo mùi máu còn vương lại, Kaname rốt cục tìm được cậu... Khuôn mặt trắng nhợt, thân thể băng lãnh... Rất an tĩnh... Đã nằm im không một cử động suốt ba ngày, cậu vẫn muốn tiếp tục ngủ say sao?

“Mất đi nhiều máu như vậy, hơn nữa vẫn luôn nhẫn nại chịu đựng cơn khát máu của mình, Zero Kiryuu, cậu muốn đem chính mình bức đến nông nổi nào mới vừa lòng?... Ta cũng không muốn, đem thời gian quý giá của mình lãng phí chờ cậu tỉnh lại... Mặc dù, có lẽ, cậu sẽ lại hận ta.” Kaname cắn xuống cổ tay đã được nơi lỏng vài cúc áo, ước chừng được rồi, anh nhìn về phía Zero ngủ say, cúi người, đặt môi lên đôi môi giá buốt vẫn đang đóng chặt, máu đỏ từ khóe miệng của hai người rỉ ra, nhỏ giọt...

...

Nhớ tới chuyện thật lâu thật lâu trước đây... Đây là cái giá mà tên vampire kia nói sao?

Nhưng, anh vẫn sẽ bảo vệ em, mãi cho đến cuối cùng, Ichiru.

...

Chẳng biết từ nơi nào, truyền đến một hương vị ngọt... Thấm ướt yết hầu khô cằn, cùng linh hồn...

Còn muốn... Càng nhiều...

Zero chậm rãi mở mắt... Chuyển động đôi tinh thể tử đậm, tinh thuần.

“Zero Kiryuu? Cậu cuối cùng cũng chịu tỉnh?” Kaname ngẩng đầu, nhưng mang theo vài phần buồn ngủ...

Zero sững sốt một chút, đột nhiên cảm thấy trên người rất nặng, cố gắng nâng đầu nhìn phía trước. Con người trong chốc lát phóng đại... Tư thế này, hai tay vòng quanh hai bên tay cậu, đầu gối lên ngực cậu, hơn nửa nửa trên thân thể đều đặt ở trên người cậu... Là Kaname Kuran?

Zero nghĩ chính mình hẳn là nên hét lên một tiếng, nhưng cuối cùng phun ra khỏi cửa miệng, lại là bốn chữ rất bình tĩnh: “Tôi là bệnh nhân.” (Không ăn nhập thì có =))

“Hiện tại là ban ngày.” Kaname liếc mắt ngoài cửa sổ, hơi hơi nhíu mày, đầu di chuyển tìm một vị trí thích hợp, mái tóc tùy ý lướt qua cổ Zero, không may vì tội danh ức hiếp bệnh nhân mà lấy làm xấu hổ, Zero quả thực cảm thấy đỏ mặt thay anh ta. Tuy rằng bệnh nhân này ngoại trừ thân thể suy nhược ra cũng không có bất luận cái gì nguy hiểm.

“Chờ một chút, Kaname Kuran anh...”

“Cậu ồn ào quá.”

Chỉ có thể nhìn thấy phần sau tóc, Zero không hề biết vẻ mặt của Kaname lúc này, nhưng cảm giác hơi thở nóng hổi không ngừng từ trong ngực truyền đến kia khiến cậu rối bời... Bỗng nhiên, cậu ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của máu, đây là... “Máu tươi...” Lẽ nào... Zero mở to hai mắt, “Tôi...”

“Ta đã lãng phí rất nhiều máu quý giá vì cậu, vậy nên im lặng đi, đừng quấy rầy ta.”

Cho dù là nói như vậy... Khuôn mặt Zero vẫn nhăn lại, thì ra hương vị trong mộng là của anh ta... “Vì sao?” Lại có cái lý do gì đáng ghét? Cho dù không làm thế cậu cũng sẽ tiếp tục bảo vệ Yuuki... Bị lợi dụng hút máu như vậy... Có chút, cảm thấy không cam lòng!

“Bởi vì ta đem tội danh đổ hết lên đầu cậu, chùng ấ máu, xem như là bịt miệng cậu. Nhìn thấy ta trong tình trạng suy yếu như vậy, Zero Kiryuu, lập tức đình chỉ mở miệng.” Thân thể suy yếu? Đương nhiên là nói cho quý nghe... Nhưng chỉ cần người kia tin tưởng, thì nó là nói đúng, là sự thật, là không có lý do cự tuyệt.

Zero, cậu còn sống, thật sự, thật tốt quá...

Kaname Kuran điên rồi... Đó là Zero suy nghĩ nửa ngày đúc kết được lời giải thích duy nhất. Thế nhưng nếu người ta đã ngủ, hơn nữa bộ dáng ‘vì chiều cố người nào đó nên đang rất suy yếu, mệt chết đi’, cậu cũng không có ý làm phiền Kaname, thế nhưng, không lẽ vẫn cứ duy trì tư thế này đến tối? Như vậy thì tiếp tục hôn mê còn hơn... “Thực đúng là một chút cũng không nghĩ đến cảm giác của người khác mà cứ luôn tùy hứng lại đáng ghét.” Thể xác và tinh thần đều bị thương, Zero ở trong lòng thâm la mắng, mồ hôi lạnh một giọt hai giọt từ thái dương toát ra, thân thể vẫn không nhúc nhích cứng ngắc một chỗ, tùy ý đương sự làm gối, tay chân vẫn duy trì tư thế lúc mới tỉnh dậy, không dám di chuyển một chút, sợ rằng sẽ đánh thức cơ thể đang nằm trên chính mình...

-----TBC-----

20. Chương 20: Lệ Táng (end Phần 1)

Nước mắt, tiễn đưa quá khứ; Mím cười, đối mặt tương lai.

Lúc hoàn toàn tỉnh lại, Shizuka Hiou đã đã chết. Theo như lời Kaname nói, hẳn là do anh ta giết, tuy rằng không biết nguyên nhân. Cùng lắm, cùng cậu không có vấn đề gì... Có thể cô ta chết ở trong tay người khác trái lại là một chuyện tốt, cậu không cần lại phải đứng giữa hai lựa chọn.

Cha, mẹ, cùng cậu hận, còn có Ichiru... Sợ rằng đến thời khắc cuối cùng chính mình cũng không biết nên làm thế nào mới đúng. Cứ như vậy kết thúc, có lẽ là kết cục tốt nhất.

Lại nói tiếp... Vì sao đã đã không còn cậu hận, nhưng không có bất luận cảm giác hả hê mừng rỡ gì. Kể mình hận nhất đã chết, cái gì cũng không thay đổi, tâm tình cũng tốt, tất cả mọi thứ chung quanh cũng tốt, hình như cái gì cũng như nhau.

Tâm không chỗ nào lưu luyến... Đại khái là cảm thấy như vậy. Đã không có cậu hận làm mục tiêu, con đường phía trước bỗng chốc mờ mịt trong cậu... Thời gian tới, phải làm cái gì đây? Giống như cha mẹ làm một thợ săn vampire, phụng sự cho Hiệp hội Hunter sao? Thế nhưng, cảm giác khi giết vampire, cảm giác hai tay cướp đi một sinh mệnh, rất chán ghét.

Không biết Ichiru thế nào, có khỏe không? Shizuka Hiou đã chết... Cho dù là chết trên tay người khác cũng gián tiếp một phần là do cậu.

Zero vươn tay ra ngoài cửa sổ, bị ánh mặt trời chiếu đến, có một chút đau nhức. Thật đáng tiếc... Bởi vì chính mình tự nguyện trở thành vampire, vậy nên, không có cách nào tự sát. Mà lại là một thuần chủng thủy tổ, ngoại trừ Kaname Kuran không ai có thể giết cậu. Không lẽ lại đi đến trước mặt một vampire khiến cậu chán ghét không kém gì Shizuka nói: Giết ta đi. Chính vì thế, không muốn tại trước mặt địch nhân tỏ ra yếu kém.

Yuuki cũng tốt, Ichiru cũng tốt, như vậy tình nguyện im lặng bảo hộ có đúng hay không cũng nên kết thúc? Không có cậu, mọi thứ vẫn cứ tiếp diễn. Mọi thù của cha mẹ đều đã theo Shizuka Hiou tan thành tro bụi, giống như, cũng không có lý do tiếp tục tồn tại trên đời. Giống như, mục tiêu đời người, cũng chỉ tới đó thôi.

Hiện tại, có lẽ nên đến thăm cha mẹ một chút... Cho dù họ đều đã không còn, linh hồn cũng không biết đã trôi dạt về phương nào, có lẽ, là trên thiên đường. Chung quy vẫn có một chỗ dung thân. Không giống vampire, đến thân thể cũng không thể lưu lại, linh hồn, cũng theo tử vong mà hóa thành cát bụi, biến mất triệt để.

Đôi khi thật muốn khóc lên, tuy rằng không biết liệu nước mắt có thể cuốn trôi tảng băng lớn luôn đè nặng nơi ngực. Đáng tiếc, cậu cho dù khóc cũng không có nước mắt. Bởi vì đó là thứ rất xa xỉ... Mà cậu, nếu không có người quan tâm mình rồi cuộc đang khóc hay đang cười, vậy rơi nước mắt để làm gì. Toàn bộ, đều đã bị chôn vùi cùng quá khứ năm đó. Bốn năm trước, những thứ thuộc về nhân loại cùng linh hồn, là do chính tay cậu mai táng.

Mặt trời vẫn còn ẩn nấp sau rặng núi, chỉ có những viên vàng như ánh hào quang chạy dọc theo biên đỉnh, bầu trời là một dải lam sắc thâm trầm, từng bóng mây xám trắng vẫn cứ lượn lờ trôi không mục đích. Nơi này là vùng ngoại thành, không có lấy một bóng người. Phiêu tán trong không khí, là hơi thở ướt át của bùn đất, sương sớm ngưng kết trên những tán lá cây, gió lướt qua, rơi xuống, như khóc thay người đi tảo mộ.

Người đã khuất, tất cả mọi thứ khi còn sống đều theo sự ra đi mà kết thúc, người ở lại, để tưởng nhớ người đi trước, đem hồi ức khắc nhập mộ địa. Vậy nên, bia mộ, đại khái cũng chỉ vì người sống mà được lập nên.

Zero ôm bó hoa trắng trong lòng, cùng với chiếc ô đen dẫm bước lạo rạo trên con đường mòn rải đá, tất cả chỉ còn là những cái bóng nhàn nhạt trong màn sương sớm sau mưa, hòa mình vào khung cảnh tiêu điều xung quanh. Hai bên chân thính thoảng xuất hiện một hai phiến lá rụng thấm hơi sương ướt nhẹp, bên tai là tiếng chim ríu rít. Thiên nhiên sẽ không vì tâm tình của con người mà thay đổi, vậy nên cảnh vui hay buồn, đều là nhân loại dùng suy nghĩ của chính mình mà cảm thụ. Trước đây mỗi khi đến nơi này, Zero đều nghĩ ở đây rất thê lương, hoang vu, tất cả đều bị tuyết trắng bao trùm, cảm giác trên thế giới hình như cũng chỉ còn mình cậu tồn tại, hiện tại không ngờ lại có thể cảm nhận được hơi thở của sinh mệnh quanh đây.

Hàng năm, chỉ những ngày tuyết rơi Zero mới dám đến chỗ này, từng bông tuyết phiêu phiêu lay động sẽ đem đến cho cậu một ảo giác, dường như tất cả chỉ là một giấc mộng, không giống bây giờ mỗi lần muốn nhìn cha mẹ, thấy, đều không phải tảng bia đá lạnh lẽo, mà là hai người rõ ràng, gọi cậu “Zero”, là cha và mẹ..

Zero đương nhiên biết đó chỉ là lừa mình dối người, chỉ có điều, hiện thực là như vậy, đôi khi, cũng muốn phóng túng chính mình trong mơ suy nghĩ về những điều không có khả năng, đuổi theo những ký ức không thể quay trở lại.

Mỗi lần, đều là mang theo một cảm giác nặng nề đến nơi đây, nơi người chết yên giấc. Lo sợ khóa cừu hận trong mình sẽ làm kinh giấc những linh hồn ngủ yên, nên Zero rất ít nói chuyện. Cậu chỉ hay nói về hồi ức, nhưng chỉ cần một khoảnh khắc ngừng lại, liền liên tưởng đến hiện thực, liền vô pháp tiếp tục, đôi mắt, cũng bị cổ hận ý kia nung thành đỏ như máu. Hiện tại xong rồi, tất cả đều kết thúc, bóng ma nơi ngực cuối cùng cũng tiêu tán, cho dù như cũ bước trên con đường mòn quen thuộc của nghĩa trang, cũng sẽ không cảm thấy bước chân mình nặng trĩu nữa.

Nếu nói cừu hận là thứ gông xiềng do người chết khoác lên, như vậy, Zero Kiryuu... Rốt cục cậu đã được giải thoát khỏi gông xiềng kia.

Trời vẫn còn rất sớm, khuôn viên nghĩa trang tràn ngập quỳ mị do màn đêm lưu lại, gió mang theo chút hơi lạnh âm âm, liếc mắt nhìn quanh, đều là lớp lớp bia mộ màu tro cốt xám trắng, lạnh như băng hiên ngang đứng ở nơi này, dùng những đôi mắt vô hình chăm chăm nhìn vào mỗi một người đi vào đây. Ở đây cũng có màu xanh, cũng có dấu hiệu của sự sống, nhưng đối mặt thiên đường của người quá cố này, người sống rất khó cảm thụ được gì ngoài bi thương nhạt nhòa, Zero cũng vậy.

Dừng chân trước một tảng mộ, là nơi cha mẹ cậu được hợp táng, là chính tay cậu chôn. Kiryuu gia đương nhiên có nghĩa trang của gia tộc, nhưng Zero không muốn để cha mẹ mình yên nghỉ như là một thợ săn, bọn họ không phải, đối với Zero mà nói, hai người chỉ đơn giản là bậc sinh thành của mình.

Thu hồi ô, dựng bên cạnh một tảng đá gần đó, ngón tay thon dài tái nhợt nhẹ nhàng phủ đi lớp bụi mờ trên hai tấm bia. Trên đó đều có khắc tên của bọn họ, còn có ảnh chụp lúc sinh thời, chữ là của Zero, chính tay cậu khắc lên, ảnh chụp, là ảnh gia đình được cắt ra. Trong trí nhớ, cả nhà cậu, chỉ có chụp chung một bức ảnh duy nhất... Ảnh chụp cũng như con người, tựa hồ đều phải xa nhau.

Zero khom lưng đặt bó hoa trước ngôi mộ đôi, sau đó quì một gối, chậm rãi dùng một chiếc khăn tay trắng chà lau những ký tự trên đó, thẳng đến không còn một chút bụi bặm.

“Xin lỗi, cha, mẹ. Con cuối cùng cũng không thể tự tay giết chết Shizuka Hiou... Nhưng mà, cô ta cũng đã chết. Nhà Kiryuu chúng ta cùng Shizuka Hiou nhiều ít ân oán, rốt cục cũng đến hồi kết thúc. Hai người có vui không?” Zero lộ ra một nụ cười nhỏ, ai biết cậu của bốn năm trước, cũng rất thích cười, cho dù là đối mặt ai, đều mang theo dáng tươi cười hài hòa ấm áp. Thế nhưng bốn năm sau, cũng chỉ có lúc này, tại trước mặt cha mẹ mình, Zero mới có thể một lần nữa lộ ra nụ cười thoải mái vẫn còn mang theo một chút vô tư của trẻ con này. Nếu người của Học viện Cross nhìn thấy nhất định sẽ rất kinh ngạc, Zero Kiryuu nổi tiếng hắc ám không ngờ cũng có biểu cảm như vậy.

Zero dùng một ngữ khí có chút hào hứng kể về cuộc sống bây giờ của mình, khoe mát hơi cong lên, sự băng lãnh trong đôi đồng tử ánh tím bị ý cười xâm lấn, trên mặt cũng không còn tư thái luôn phòng bị cùng sẵn sàng công kích, cả khuôn mặt đều trở nên nhu hòa hơn.

“À con cuối cùng cũng gặp được Ichiru... Nó vẫn còn sống, thân thể cũng trở nên khỏe mạnh hơn, sẽ không hơi một tí là sinh bệnh như trước nữa, vậy nên hai người không cần lo lắng, Zero sẽ chăm sóc Ichiru thật tốt... Thầy Toga cũng tới, ngay Học viện Cross, bây giờ ông ấy vẫn là thầy của con. Cha mẹ, con đã chuyển vào khối Đêm, nhưng xin yên tâm, con sẽ không quên mình là Zero Kiryuu, cũng sẽ không quên lời dạy của hai người... Tuy rằng con không hề thích khối Đêm. Nhưng mà con đã gặp một tên vampire rất thú vị, thẳng thắn, hoạt bát, nếu như Aidou không phải vampire, cha mẹ cũng nhất định sẽ thích cậu ta. Cha mẹ đều không phải luôn nói con tính tình rất tĩnh, còn Ichiru lại rất yếu đuối sao?”

Say sưa giống như đang tản chuyện cùng cha mẹ, nói cho họ nghe tất cả những gì phát sinh với con mình trong học viện, đối diện với Zero vẫn là hai bia mộ lạnh lẽo vĩnh viễn sẽ không đáp lại cậu, đột nhiên, khiến

cậu cảm thấy rất chua xót. Nhưng Zero vẫn cứ tiếp tục nói, đem tất cả mọi chuyện từ lúc bắt đầu đến bây giờ đều nói ra, chia sẻ với người nhà của mình.

“... Tất cả, đều tốt. Tất cả mọi người rất hạnh phúc. Cha mẹ, không cần lo lắng cho chúng con nữa. Sau này, bọn con nhất định sẽ đều sống tốt... Ngày hôm nay con đến hơi vội vàng, không thể mang đến cho cha mẹ loại hoa hồng nhạt mà hai người thích nhất, lần sau con sẽ nhớ kỹ.”

Đợi khi Zero đứng lên, mới phát hiện trên mặt có một lớp hơi nước mỏng do sương mù ngưng kết, lạnh lạnh. Mà chân trời, đám mây xám trắng đã bị nhuộm thành màu cam nhạt, dù mặt trời vẫn trốn bên kia núi, bầu trời cũng đã dần vàng lên. Trong nghĩa trang yên tĩnh thỉnh thoảng xẹt qua một hai chú chim nhỏ, cũng đã thưa thớt những chiếc lá cây tẩm sương sớm, Zero nhìn quanh bốn phía, một vài người đi tảo mộ khác cũng đã xuất hiện. Bọn họ đều làm những chuyện của riêng mình, không ai để ý đến người thiếu niên cao gầy này.

Zero mở ô, đem chính mình một lần nữa lúi vào dưới bóng râm, trên mặt cũng không còn biểu cảm vui vẻ thư thả khi nãy. Cậu không trực tiếp rời khỏi nghĩa trang, mà càng tiến vào sâu hơn... Dưới bóng râm của một gốc cây cổ thụ lớn, có một bia mộ nhỏ, không phải từ đá cẩm thạch hay đá hoa cương như những anh em của nó quanh đây, mà chỉ là một khối gỗ thô được gọt đẽo mà thành, mặt trên là những kí tự nghệch ngoạc với nước sơn đỏ có chút bóc ra, mà đầu gỗ, cũng mục một ít, dọc theo nó là một ít rêu xanh tím.

Nơi này thoạt nhìn không giống những bia mộ nhỏ bình thường, cứ như vậy cô linh một mình đứng tách biệt với nghĩa trang kia, một phần ba bị chôn ở mặt đất phủ đầy lá khô. Từ hướng của bia mộ này nhìn qua, có thể dễ dàng nhìn thấy nơi cậu đã đứng từ lúc mới tiến vào, cùng cây thánh giá lớn đặt ngay giữa nghĩa trang.

Không giống không khí hơi bùn trầm lắng khi nãy, nơi này có rất nhiều cỏ dại cùng hai bông hoa trắng nhỏ. Là loại dây leo mọc lên từ thân cây, thân dây yếu ớt quấn theo chiều dài tấm bia gỗ, sau những phiến lá xanh lục, loáng thoáng thấy một ít chữ số, đó là ngày lập nên tấm bia này, theo nội dung trên đó, nó được lập vào một ngày cuối tuần, ba ngày sau đợt tuyết rơi nhiều, ba ngày sau khi cha mẹ cậu qua đời... Ngày vận mệnh của cậu chính thức bước vào một vòng xoáy mới.

Zero giống như đang hoài niệm cái gì vẫn cứ nhìn tấm bia kia, biểu tình rất phức tạp, không biết nên nói như thế nào... Gió nhẹ lại thổi qua, nhưng cũng đủ khiến vài chiếc lá lìa cành, đáp xuống trên tấm bia gỗ, Zero thở dài một hơi, sự phức tạp khi nãy lại bị chôn vùi dưới khuôn mặt lạnh lùng.

Gió lạnh mang theo sương sớm thổi đến thân ảnh cao gầy trong nghĩa trang, vạt áo khoác màu đen theo gió phiêu dật, Zero không mang theo biểu tình gì nhìn chăm chăm vào tấm bia nhỏ lạc loài quanh đám lá rụng, cứ như vậy nhìn, thật lâu thật lâu. Đến khi đằng xa bắt đầu xuất hiện vài tia nắng nhạt, Zero nhìn lại một chút ngôi mộ nhỏ hiu quạnh, thấp giọng nói: “Ngủ yên đi...” Sau đó, xoay người ly khai...

Vài phút sau, thái dương nhô lên được một nửa, ánh dương quang ảm áp rơi tại khu vườn địa đàng của người chết, chiếu vào ngôi mộ đôi của cha mẹ Zero, chiếu vào tấm bia gỗ khuất xa kia, những kí tự màu đỏ trên mộ bia được chiếu sáng như lóe ra lấm tấm đốm vàng...

Trên bia mộ có ghi:

Zero Kiryuu.

-----End phần 1-----

Tác giả nói: Nước mắt, tiễn đưa quá khứ; Mím cười, đối mặt tương lai.

Người chết cũng đã chết, còn sống vẫn phải sống cho tốt. Thiên tai nhân họa, chúng ta đều phải thay họ tiếp tục tiến về phía trước.

21. Chương 21

Làm tốt công tác nghênh đón tất cả tin xấu, bởi nó sẽ không cho người bất luận thời gian giảm xót gì.

Cho dù trải qua chuyện như vậy, Học viện Cross vẫn là một ngôi trường yên bình như cũ, ngoại trừ số ít người, hẳn là không ai biết xảy ra chuyện gì. Nhưng có một số việc, thay đổi, chính là thay đổi, loại cải biến này, đến một người chuyện gì đều không nghĩ ra như Yuuki cũng chú ý tới.

Các senpai khối Đêm, đều có một chút vi diệu biến hóa, trong đó, Kaname - senpai, cả Zero, biến hóa lớn nhất. Cảm giác hình như đã xảy ra chuyện gì, chỉ mình cô là không biết... A, cảm giác đáng ghét. Lúc nào thì bắt đầu, cô cùng bọn họ, hình như càng ngày càng xa.

“Yuuki, hôm nay cũng khổ cực cho em...” Thanh âm dịu dàng quen thuộc vang lên phía sau, Kaname, như thường lệ vẫn là người cuối cùng bước ra khỏi cánh cổng kí túc xá Mặt trăng, đi đến đối diện cô mỉm cười, đáng tươi cười trước sau như một thân thiết ấm áp.

“Vâng!” Yuuki khẩn trương cúi đầu, trong nháy mắt đó, đường nhìn của Kaname dời về phía người thợ săn phía trước. Bước chân, càng lúc càng nhanh, Zero Kiryuu, lại... Sao? “Như vậy, ta đi trước.” Lưu lại một câu nói vội vã, Kaname nhanh chóng hướng đến chỗ khối Đêm. Lại phát tác sao, cơn khát máu. Tuy rằng đã bổ sung một ít máu của anh, nhưng đối với một vampire thiếu máu nghiêm trọng như cậu ta mà nói, căn bản, không có tác dụng gì nhiều. Sau này, sẽ càng thêm khát vọng máu tươi, cậu có thể kiên trì bao lâu?... Thực sự là một tên cố chấp, một điểm cũng không hề tiến bộ, lại muốn không ngừng áp chế, không ngừng thương tổn chính mình? Chết tiệt!

!“” Kaname đột nhiên xuất hiện tại bên người, lại ngay tại thời điểm này, khiến Zero hơi giật mình. Nâng một bên mày, nhưng đối diện lại là một đôi mắt huyết hồng mang theo chút tức giận hoàn toàn không như trong dự triệu. Anh ta, đang tức giận? Zero cũng không biết chính mình vì sao có thể từ trên gương mặt không có bất luận biến hóa gì kia đọc ra được như thế, thế nhưng, vì sao, lại là tức giận. Hơn nữa, hình như là bởi vì cậu... Zero cắn cắn môi, mặt lạnh mà chống đỡ. Kaname Kuran, anh có ý tứ gì? Đừng tưởng rằng cho tôi uống máu của anh là khiến tôi nợ anh cái gì! Khiến Yuuki lo lắng là khuyết điểm của tôi, nhưng mà, cùng anh có quan hệ gì đâu?

Zero Kiryuu! Kaname ở trong lòng oán hận nhớ kỹ tên này... Lại là vẻ mặt này, cậu đối với ta, hình như cũng chỉ có loại vẻ mặt này... Vẫn chú ý đến mọi cử động của Zero, người thuần chủng đương nhiên không bỏ qua nháy mắt thất thần của cậu, nhìn cậu phản xạ đưa tay che cổ, đôi mày thanh hơi nhăn lại, Kaname lập tức hiểu được, Zero này giờ vẫn đang nhẫn nại. Lúc này bất chấp thái độ thất lễ của người kia, Kaname lập tức quay đầu đi, tốc độ nhanh hơn về phía trước. Những thành viên khác của khối Đêm mặc dù có chút nghi hoặc không giải thích được, nhưng cũng lập tức rời đi. Cánh cổng lớn nặng nề khép lại sau lưng, ngăn chặn những ánh mắt tò mò khác.

Lúc đại môn đã hoàn toàn khép lại, Zero cấp tốc cho một khối chocolate vào miệng, thế nhưng, cái cảm giác nóng cháy không có giảm bớt nhiều, chỉ là tạm thời bị đè xuống một ít. Tiếp theo, nó sẽ ập đến càng thêm hung mãnh, đến lúc đó, làm sao bây giờ... Zero nhú mày, một chút lo lắng chuyện sau này.

Quả nhiên chính là mất máu quá nhiều, cộng thêm trước giờ vẫn luôn kiềm chế... Hơn nữa, cơ thể cậu ta vốn bài xích viên máu, cái loại khát vọng cường liệt này, phải như thế nào giảm bớt? Chưa bao giờ gặp qua một tên vampire phiền phức như vậy, nhưng, không có cách nào mặc kệ... Kaname có chút phiền toái khép sách lại, vẫn nghĩ chuyện người kia, căn bản đọc không vô. Trước không ngừng lợi dụng, nhưng vào lúc này, ý thức được có một số thứ đã không thể khống chế, ở trong lòng điên cuồng phát sinh gì đó, rốt cuộc là trừng phạt, hay là châm chọc? Thở dài, coi như là muốn bù đắp lại một vài thứ cũng tốt, coi như là không muốn nhìn thấy nhân thân căm thù của người kia nữa cũng tốt, Zero Kiryuu, ta nhất định phải giúp cậu!

Đột nhiên cảm thấy sờn gai ốc (=))... Zero rụt lui đôi chân đang duỗi thẳng ra của mình, đôi mắt băng lãnh cảnh giác nhìn chung quanh một vòng, không có phát hiện bất luận điều gì khả nghi. Là thần kinh quá nhạy cảm sao? Nghĩ như vậy, Zero quay lại tư thế khẽ tựa vào tường, ánh mắt, lại một lần nữa phiêu hướng thứ ánh sáng bàng bạc vắt vẻo trên những tầng mây đen trên cao.

Tại một góc khác, ám dạ đế vương Kaname Kuran cũng tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi, anh nghĩ đến một chuyện khác cũng đau đầu không kém. Máu của Zero, tất cả mọi người đều nghĩ thấy được, tuy rằng ngoại trừ Kain và Aidou không ai biết đây là của cậu ta, nhưng mùi máu của thuần chủng lại xuất hiện ngay tại học viện, đã khiến rất nhiều kẻ bắt đầu điều tra, nếu ngày nào đó người của Viện nguyên lão phát hiện ra Zero Kiryuu là một thuần chủng đặc thù như vậy, hậu quả, thật khôn lường. Hơn nữa, như

thể có thể đã khiến cho Kuran Rido chú ý.

Chặng đường báo thù của người kia, thật vất vả mới có thể đi đến đây... Kaname nhìn về phía Zero đang ở một bên góc an tĩnh... Nếu như cho cậu ta biết còn có một bàn tay phía sau bức màn, tên ngốc này, không biết lại muốn đem chính mình bức tới trình độ nào. Tại sao, cậu ta lại là một tên cứng đầu như vậy chứ.

Nhưng mà, chính mình lại không có cách nào giết chết Kuran Rido, chỉ có là vampire thủy tổ giống như mình, Zero Kiryuu... Chết tiệt! Rốt cuộc nên làm thế nào? Rốt cuộc... Người thuần chủng cười khổ một tiếng, ban đầu lập kế hoạch, chưa từng lo lắng quá vấn đề này, chính xác là chưa từng nghĩ đến sẽ phát sinh vấn đề như vậy... Vì sao hết lần này tới lần khác đối cậu ta tâm lại động, Zero Kiryuu? Mọi chuyện cứ như vậy dựa theo kịch bản hoàn mỹ của mình diễn ra, nhưng thân là tác giả, lại phản bội chính mình sao? Như vậy, làm tân nương của mình mà sinh ra, Yuuki phải làm sao bây giờ? Lời thề đã từng lập, phải làm sao bây giờ? Lòng, làm sao bây giờ?

“Này. Cho người.” Chia ra một hộp chocolate, Aidou vừa do dự, vừa cẩn thận, vừa len lén liếc mắt, lại phát hiện Zero đang kinh ngạc nhìn mình, nhất thời sắc mặt chuyển biến, lập tức từ trạng thái nhìn lén biến thành một quý tộc tao nhã ban phát lòng từ bi. “Chocolate loại mới, chỉ là muốn chia xẻ một chút. Nhưng mọi người hình như đều không thích đồ ngọt... Oa a! Người tên thổ phỉ!” Đang nói, Zero không thay đổi sắc mặt một phen cầm lấy hộp chocolate bìa cứng trong tay Aidou, vô tư mở ra, cầm lấy một viên kẹo lớp bao ngoài xuống ném vào trong miệng. Chuỗi hành vi này của cậu khiến người vampire tóc vàng giật mình tại chỗ và phun ra mỹ từ kia.

Nhưng... Một chút cũng không hề do dự, xem ra đúng là vẫn đang khổ cực nhằn nại. Nguyên bản đã bị bản năng vampire dẫn dắt, hiện tại, phải chăng càng thêm nghiêm trọng... Rất muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, mấy hôm nay biến mất là đã đi nơi nào, nhưng thế nào cũng hỏi không ra miệng.

May là, hẳn còn sống, trở lại khỏi Đêm. Thoạt nhìn có chút suy yếu, thế nhưng tinh thần tựa hồ tốt lên rất nhiều, đã không có cừu hận, đôi mắt của Zero Kiryuu cũng nhu hòa hơn, đã không còn cái loại thâm trầm đau nhức làm cho hít thở không thông. Tất cả, đều đã kết thúc, Shizuka Hiou đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

A, biết rõ không phải Zero Kiryuu làm, nhưng không cách nào ngăn cản Kaname - sama... Cậu, thật đúng là nhỏ yếu, đến cả chuyện muốn làm đều không có biện pháp làm được... Cũng chỉ có thể dùng cách quan tâm như vậy tiêu trừ bất an hòa hổ thẹn trong lòng.

Hanabusa Aidou, thực sự là một tên không thể gạt người, tất cả tâm tư đều viết tạc trong mắt, muốn nhìn không rõ cũng không được. Lúc Zero nhìn ra quan tâm trong mắt cậu ta, tâm tình đột nhiên trở nên có chút phức tạp. Cậu muốn cùng Aidou kết giao bằng hữu, nhưng thân phận cùng các loại cố kỵ, có lẽ, Aidou cũng thấy được. Mà lại nói tiếp, Aidou là vampire quý tộc, còn cậu Zero Kiryuu, làm sao lại không phải là một thành viên của đại gia tộc thợ săn, cho dù hiện tại đồng dạng là một vampire, nhưng cũng vô pháp cải biến quan hệ địch nhân đã được định đoạt trước cả khi sinh ra của bọn họ.

Nhưng mà, Zero không hề có ý nguyện đi làm một người thợ săn, vì Hiệp hội Hunter mà phục vụ, bất luận cái gì khuôn phép, đều đừng nghĩ có thể ràng buộc cậu, tình bạn, đều không phải hình thành dựa trên ràng buộc.

Không có bằng hữu, đây là một trong những việc mà người thừa kế gia tộc Kiryuu phải tiếp thu. Đối với nhân loại mà nói, sự tồn tại của hunter cũng như là ngoại tộc, một dị tộc đến từ không gian khác gì đó. Vậy nên cậu luôn cảm thấy may mắn vì có Ichiru cùng cậu, làm anh em sinh đôi, đã từng vô cùng may mắn.

Thế nhưng, bốn năm trước mất đi tất cả... Sau đó, cô độc... Tại trước khi báo được thù, Zero không dám kết bạn, đồng thời tận lực rời xa con người.

Có lẽ, đâu đó cậu vẫn luôn mong muốn có một người bạn bên cạnh.

“Hanabusa.”

“Hả?” Vừa quay đầu, câu nói của Aidou đã bị tắc bởi một khối chocolate, môi, chạm phải một ngón tay lạnh lẽo có chút chai sạn, trên đó còn tỏa ra một hương vị nhàn nhạt của kẹo ngọt. Người vampire thoáng

cái ngọc tử, viên chocolate kia hoàn không kịp hòa tan, cứ như vậy theo không khí cùng nhau bị nuốt xuống dưới.

“Rất ngon.” Zero nói, đưa thêm viên thứ hai vào miệng, khoe môi hơi cong lên, đôi mắt giống như là đang cười. “Lần sau, tôi mời cậu ăn bánh ga-tô.”

“... Hừ! Nếu như không ngon ta sẽ không thèm.” Lấy tay gãi gãi sau đầu, mắt nhìn sang hướng khác, muốn giả ra một bộ không thèm để ý, nhưng chỉ một chút ánh sáng lóe lên trong đôi mắt màu ngọc bích thôi cũng triệt để bại lộ nội tâm của cậu.

Nói chuyện có vẻ tự nhiên quá nhỉ. Kaname rất muốn nói anh không quan tâm, nhưng chết tiệt, anh rõ ràng quan tâm. Zero Kiryuu đối với Aidou rất không giống với kẻ khác, đây là chuyện anh sớm đã biết, nhưng không giống đến mức ‘đút’ chocolate cho một vampire, anh đều không biết.

Vì sao sau khi xác nhận tâm ý của mình xong, tất cả giống như càng không thể vãn hồi, quả thực trở nên càng không giống chính mình. Tựa như hiện tại, không chế không được thân thể tự động đi hướng Zero Kiryuu, nhìn cậu ta trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

Aidou nhìn Kaname đang hướng bên này đi đến, ý thức được ngài ấy khả năng có chuyện muốn nói với Zero Kiryuu, liền tự giác vội vã rời đi.

Đi đến trước mặt thiếu niên tóc bạc, cúi đầu trông xuống, dáng vẻ cao cao tại thượng. Trên thực tế anh không biết nên nói cái gì, chỉ là thấy hình ảnh Aidou cùng người kia một chỗ rất hài hòa, đột nhiên có loại thôi thúc muốn phá hư.

Lặng lẽ nhìn nhau một hồi, Kaname mới mở miệng: “Sáng sớm hôm thứ hai, cậu không thấy. Ta cho rằng cậu vẫn nên nghỉ ngơi một chút. Là quay về nhà trước đây sao?”

“Không. Thật ra...” Zero lắc đầu, ánh nhìn dần mờ lung, “Tôi đã thề vĩnh viễn sẽ không quay về nơi đó...” Cậu vò một chút tóc, rất nhanh đã đem tất cả tâm tình tiếp tục đè dấu xuống dưới, “Như vậy, anh muốn nói cái gì? Kaname Kuran... Anh gần đây, có hay không quan tâm quá đến chuyện của tôi? Tôi nên lấy đó làm vui mừng sao?”

“Địch ý của cậu đối với ta rất mãnh liệt, Zero Kiryuu.”

“Đúng vậy... Thì sao? Shizuka xuất hiện ở chỗ này, sau đó, anh giết ả ta... Không có khả năng là do tôi. Tôi cái gì cũng không nói, không phải bởi vì không biết, chỉ là không muốn tham gia vào vấn đề của anh. Tôi có thể mang tội danh giết Shizuka trên lưng, bởi vì tôi có ý nguyện như vậy, thế nhưng lần sau, mong anh suy xét rõ ràng. Tôi không muốn cùng vampire thuần chủng nhắc lên bất kì quan hệ gì.” Zero nói, đứng lên, phũ phũ bụi trên người, đi hướng Kaname, sau đó lướt qua anh.

“... Chờ một chút! Không lẽ cậu không muốn biết tại sao cô ta lại giết cha mẹ cậu...” Không ngờ cậu ta... Thực sự là thông minh nhạy cảm ngoài ý muốn. Nhưng, Zero Kiryuu, cậu không có khả năng không cùng ta nhắc lên quan hệ, từ bốn năm trước, cậu đã bắt buộc phải hợp tác với ta, bởi vì...

Chúng ta có chung một kẻ thù, Zero Kiryuu.

Zero dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn Kaname, nhưng chỉ ở trên mặt người kia tìm ra một dáng tươi cười mang theo hàm ý phức tạp.

“Mọi việc, vẫn chưa kết thúc.” Chúng ta trong lúc đó, cũng sẽ không kết thúc...

-----TBC-----

Uhm có một điều mình muốn nói, đó là tuy tác giả có edit lại 1 số chỗ, nhưng về nội dung nguyên bản thì nó không hề khác đi chút nào, các bạn có thể đọc bản raw nếu muốn, không sao. Vì trong thời gian tới chắc mình k thể update thường xuyên cũng như chau chuốt cho cái trình văn về vốn k thể tệ hơn của mình đc nữa, cuối năm luôn là thời điểm của business mà TT__TT Nhưng nói chung đc lúc nào thì mình sẽ tranh thủ lúc ấy, hy vọng sẽ k bị interrupt quá lâu, rồi, hẹn gặp lại mn TT__TT

22. Chương 22

Đầu nam nhi, eo nữ nhi, răng nanh vampire, không được sờ.

“... Mọi chuyện, chưa kết thúc?” Zero giống như bị đả kích rất lớn, tuy rằng bề ngoài nhìn không ra, nhưng Kaname rõ ràng phát hiện ánh mắt của cậu có biến hóa, hoảng hốt cùng khó có thể tin, dù chỉ trong nháy mắt nhưng cũng đủ để anh phát hiện một phần yếu đuối nơi cậu.

Đột nhiên có chút nhói lòng... Dừng từ ‘nhói lòng’ có thể có chút kỳ quái, nhưng thấy người kia như vậy, Kaname vô pháp khống chế cái gì đó trong mình không co rút đau đớn. Zero vừa từ một cơn ác mộng chân thực tỉnh lại, sau đó chính mình nói cho cậu ta, ác mộng còn không có kết thúc.

“Kaname Kuran, anh biết mình đang nói cái gì sao?...” Zero còn muốn hỏi càng nhiều, nhưng cơn khát máu bị cưỡng chế đè xuống lại trời dậy, tại thời gian hoàn toàn không thích hợp này, điều khiến cậu ghét nhất là bị Kaname Kuran thấy được... Zero một tay che ở miệng, cúi đầu vội vã đi ra cửa. Vị trí của cậu cách cửa sau rất gần, thế nên tất cả mọi người trong lớp không ai chú ý tới những biểu hiện khác thường của người bạn học bất đắc dĩ này, nhưng Kaname thì rất rõ ràng là đằng khác, anh thậm chí thấy được hai khóa răng nanh trắng nho nhỏ lộ ra kia... Hoàn toàn không giống răng nanh của một thủy tổ, ngược lại như là của một tiểu vampire mới sinh, chưa từng đâm thủng bất cứ cùn cỏ nào.

Zero Kiryuu, thật là một kẻ triệt triệt để để thuộc trường phái ngoan cố, có thể hiểu được cậu ta thân là thuần chủng vì sao lại không khống chế được như vậy. Haizz, anh lại còn cảm thấy hai khóa răng nanh chết tiệt kia... Khả ái. Nhưng cậu ta phải như thế nào giải quyết vấn đề sinh lý hiện tại? Sẽ không lại hút máu của chính mình đi, như thế sẽ chỉ làm sự tình càng trở nên khó khống chế...

Người thuần chủng lập tức theo sau Zero ra cửa, tất cả mọi vampire còn lại đều có chút hiếu kỳ, nhưng chuyện của Kaname không ai có quyền phát sinh nghi vấn. Chỉ có điều, Kaname - sama, gần đây dường như rất hay xuất hiện bên cạnh Zero Kiryuu... Vô luận như thế nào, đối phương cũng là một thợ săn vampire, Kaname - sama cần phải chú ý một chút an toàn của mình mới đúng.

“Zero Kiryuu.”

Nghe được tiếng gọi của Kaname, Zero nhin không được nhấn chặt vùng xung quanh lông mày, người này đi theo mình là muốn làm gì? Mà thôi, dù sao cũng có chuyện hỏi anh ta, trạng thái vampire này, bị nhìn thấy cũng không có gì to tát, Kuran hẳn là đã sớm nhận ra mình là một thuần chủng, sớm muộn gì cũng phải mang hình dạng đối mặt anh ta.

Hai người cứ như vậy một trước một sau đi dọc hành lang tối, mãi cho đến một góc khuất an tĩnh, đầu kia của hành lang. Bốn phía đều bị bao phủ bởi những bức tường dày, chỉ có một ô cửa sổ phía trên, mở đường cho một chút ánh trăng, chảy dọc theo bề mặt bức tường thô ráp, dịu nhẹ phủ kín không gian nho nhỏ này.

Zero dựa lưng vào tường, đầu quay hướng Kaname, hai tay vòng trước ngực, tự động lộ ra tư thái phòng bị. Giữa ranh giới bóng tối và ánh sáng, thiếu niên tóc bạc cứ như vậy dung hợp ở bên trong, hài hòa. Đôi mắt không như trong dự kiến trở thành hai điểm đỏ thẫm, vẫn là một màu tím trong sáng, chỉ là giữa hai khúc môi nhạt màu, mơ hồ có thể nhìn thấy hai điểm trắng nho nhỏ.

Đối mặt hình ảnh như vậy, Kaname bỗng khựng lại, dừng bước nơi bóng tối vẫn chưa nhường chỗ cho ánh trăng, có chút mê muội thưởng thức mỹ cảnh khó gặp này... Zero Kiryuu, quả nhiên rất thích hợp làm một sinh vật hành tẩu trong màn đêm, được bóng tối quan tâm, ánh trăng sủng ái như vậy.

Kaname vẫn đứng ở góc tối, Zero thấy không rõ vẻ mặt của người thuần chủng, nhưng bầu không khí không như trong tưởng tượng nặng nề âm u, trái lại, có chút thư thái êm ả, khiến những dây thần kinh đang căng cứng trong cậu cũng tựa hồ có chút trầm tĩnh lại, đôi tay phòng thủ cũng tự động buông xuống, thả lỏng tại hai bên.

“Kaname Kuran, anh nói mọi chuyện không có kết thúc là có ý gì?” Zero hỏi, có chút khẩn trương. “Đứng sau Shizuka Hiou, còn có những người khác sao?”

“Chính xác, là Shizuka Hiou giết cha mẹ cậu, thế nhưng, ngược đến đầu nguồn, cũng là do một kẻ điều khiển toàn cục. Vận mệnh của ta, vận mệnh của cậu, đều bởi vì hắn ta mà cải biến. Hắn là kẻ thù chung của

chúng ta.”

“Cái gì?”

Kaname bỗng nhiên nở nụ cười, “Ta chỉ có thể nói đến đây, cái khác, cậu nên chính mình tìm hiểu. Cho dù ta nói, cậu cũng đâu hoàn toàn tin tưởng. Ta chỉ có thể bảo chứng, ta đối với cậu, không có ác ý, bởi vì chúng ta cùng đứng ở một bên.”

“... Đã biết.”

“...”

“Được rồi... Anh còn không đi?” Đợi một hồi, thấy đối phương tựa hồ không có ý định di chuyển, Zero quay đầu lại, nghi hoặc nhìn về phía anh. Kaname lúc này từ trong bóng tối đi tới, trên mặt vẫn là dáng tươi cười kỳ quái khó đoán... A, nói như thế nào nhỉ, có chút giống như một đứa trẻ vừa lên xong kế hoạch cho trò đùa dai của mình. Nhưng nụ cười này xuất hiện tại trên mặt Kaname Kuran hoàn toàn chẳng đáng yêu chút nào, chỉ cảm thấy sờn gai ốc. Nghĩ thế Zero vô thức lui ra sau một bước, dán tại trên tường, cảnh giác nhìn người thuần chủng càng lúc càng đến gần. “Anh... Định làm gì?”

“Chờ một chút... Chờ... Anh làm gì...?” Đến khi sống mũi tinh tế của người kia sắp chạm vào mình, Zero rốt cục ý thức được tình hình trở nên có chút không thể lý giải... Kaname vươn ngón tay thon dài, sau đó, vuốt nhẹ lên đầu răng nanh nhô ra của cậu, trên mặt vẫn là nụ cười mà Zero cho là ‘nổi da gà’ ‘rất khó nhìn’ ban này.

Zero biết loại thời gian như vậy mà đi lo lắng chuyện này là vô cùng ngu xuẩn, nhưng, nếu cậu tiếp tục mở miệng có khi nào không cẩn thận làm bị thương ngón tay của Kuran? Dù sao nơi này cũng là đại bản doanh của vampire, nhất định sẽ khiến nhiều kẻ tức giận. Thế nhưng, không lẽ tùy ý để anh ta... Tiếp tục đùa bỡn chính mình?

“Răng nanh xinh đẹp... Còn có, một linh hồn tinh thuần.”

Cự ly giữa hai vampire càng bị thu hẹp, đến mức Zero có thể cảm thấy hơi thở của người kia lướt qua da mình. Mở to hai mắt, hoàn toàn rơi vào trạng thái bị sét đánh. Cậu biết Kaname Kuran luôn là một kẻ khó đoán, nhưng cũng không đến mức đối với tên vampire đế vương này hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng tình huống hiện tại cậu thực sự mờ mịt, không rõ vì sao anh ta lại đột nhiên nảy sinh hứng thú với răng nanh của mình, đến mức động chạm có chút vô cùng thân thiết như thế này. Hành động như vậy, không phải chỉ phát sinh giữa những vampire rất thân mật sao? Cậu không nhớ từ lúc nào mình cùng Kaname Kuran lại tiến triển đến mức này?

Đây không phải lần đầu tiên anh tiếp cận Zero gần như vậy, nhưng lúc đó cậu đang hôn mê ở trên giường, không hề hay biết, còn bây giờ, có thể nhìn thấu tất cả suy nghĩ trong đôi tinh thể mỹ lệ kia, còn có một chút... Lúng túng, Zero Kiryuu cũng có lúc lóe ra nhân thân như vậy, trước mặt anh, không phải cảm thù, không phải cảnh giác, không phải chán ghét. Zero là một người thích sạch sẽ, trước khi lên lớp đại khái luôn ghé qua phòng tắm, mùi hương nhàn nhạt của dầu tắm tản mát ra, trộn lẫn vào vị ngọt quanh năm không tiêu tan... Nếu như hôn lên, môi của cậu ta, có đúng hay không cũng ngọt như kẹo dâu?

Kaname nhìn chằm chằm vào đôi môi tái nhợt của Zero, trong lòng chợt nảy lên xung động như vậy. Nhưng xung động cũng chỉ là xung động, anh không muốn khiến Zero tránh mình như mảnh thú và dòng nước lũ. Vậy nên, xung động hóa thành hành động, cũng chỉ đẩy nhẹ một viên thuốc màu đỏ vào miệng cậu. “Đây là viên máu Kuran gia đặc chế để áp chế bản năng vampire, chỉ ít có thể chống đỡ được một tuần, nhưng, liên hệ tình trạng hiện tại của cậu, ta không cho rằng nó có hiệu quả đến lúc đó.” Dứt lời, buông ra Zero, lui về sau một bước.

“Vì sao...” Zero nghi hoặc nhìn người đối diện, răng nanh của cậu đã thu về, viên máu kia thật là hữu hiệu, chỉ ít hiện tại nó đã phát huy tác dụng, cảm giác nóng khát trong cơ thể cũng đã tiêu thất.

“Hợp tác, nên muốn xuất ra một chút thành ý...” Kaname không tiếp tục câu chuyện, đứng bên cạnh Zero Kiryuu, con mảnh thú trong cơ thể anh giống như hoàn toàn được phóng ra, không một chút suy nghĩ về kế hoạch cùng an bài của mình, thậm chí như vậy... “Cần phải trở về. Thầy của cậu thoát nhìn có vẻ lo lắng.”

“... Kaname Kuran.” Nghe tiếng gọi lại, Kaname quay đầu, thấy người thợ săn hướng anh đi tới, đưa lưng về phía ánh trăng, khuôn mặt tại bóng đêm, nhìn qua có chút cổ quái. Đang khó hiểu, Zero dùng một tốc độ sét đánh không kịp bưng tai giữ lấy vai phải của anh, đồng thời hung hăng cho anh một đấm vào bụng. Bên tai, là giọng nói gió thoảng nhưng đầy đe dọa, “Đây là quà đáp lại cho thành ý của anh.” Vẫn nói đầu nam nhi, eo nữ nhi, không được sờ, xem ra ngày hôm nay học thêm một điều nữa, tiểu rằng nanh của vampire cũng không được... Nhưng, cậu ta xuống tay quả thật một chút cũng không lưu tình.

Zero nhếch môi, dáng tươi cười có chút kiệt ngạo bất tuân... Kaname bị ai phát hiện chính mình không những không tức giận, tựa hồ, còn có chút thoải mái khi nhìn thấy nụ cười tùy tiện xuất hiện trên gương mặt kia. Xong... Ô trong lòng cười khổ, chết thật rồi...

Zero từ trong túi lấy ra một viên đạn bạc, đặt vào lòng bàn tay anh, “Vũ khí đặc chế của Kiryuu gia dùng để đối phó vampire. Tôi nghĩ ‘chúng ta’ phải đối phó không phải là nhân loại, khiến thuần chủng như anh cũng thấy khó giải quyết, vậy càng không thể là một nhân vật bình thường. Lúc cần thiết, Kaname Kuran, đem nhét vào trong miệng tên vampire kia. Nhưng, liên hệ tình huống thực tế, tôi không nghĩ nhờ nó mà hấn ta có thể đi gặp thượng đế.”

A... Tức giận? Nghe những lời nhại lại chính mình này, liền biết người kia đang phát giận. Không thích bị lép vế sao. Kaname Kuran, tốt nhất cũng nên tỉnh lại một chút, đã quên người đối diện chính là Zero Kiryuu, biết rõ sự cao ngạo tự trọng của cậu ta sẽ không cho phép bất luận cái gì yếu thế, còn làm ra hành động như vậy. “Xin lỗi, lần sau, ta sẽ cùng cậu nói chuyện một cách bình đẳng.”

“Hừ...” Quay mặt đi, Zero buông ra tay trái, xoay người, “Thành ý hợp tác của anh, tôi có thể thấy được... Có lẽ, sẽ có cơ hội hợp tác. Lúc tôi tường tận mọi chuyện.”

--*--

“Sư phụ, con có thể cùng người nói chuyện không?” Tan học, Zero chủ động đến tìm Toga, có chút do dự. Nếu như có thể, cậu thực sự không hy vọng lại một lần nữa kéo sư phụ vào loại chuyện này. Đối với người thầy có chút nghiêm khắc nhưng tuyệt đối tin cậy mà thân thiết như thân sinh này, cậu nợ rất nhiều. Bởi vì không hiểu chuyện của mình mà khiến ông đánh đổi một bên mắt, bốn năm trước, bốc đồng làm ra lựa chọn kia, khiến sư phụ thừa thụt tất cả... Hiện tại, lại còn muốn khơi lại chuyện của cha mẹ của mình, đối với cái chết của hai người họ, so với mình, mất mát của sư phụ không hề ít hơn...

Lại gặp vấn đề gì nữa sao... Zero, chuyện gì cũng vậy, ôm vào thân nhiều lắm, e sợ gây phiền phức đến người khác. Toga thói quen đưa tay vò đầu học trò mình, nhìn mái tóc bạc dần trở nên mất trật tự, tựa hồ có sức sống hơn so với hiện tại, một thiếu niên ở độ tuổi này phải có sức sống.

“Có cái gì muốn hỏi, liền hỏi đi. Ta không có nhiều thời gian để vòng vo như vậy.”

“Shizuka Hiou, vì sao muốn giết cha mẹ?... Cô ta biết rõ hậu quả của việc này, còn làm như vậy, nhất định, có lý do gì đó rất trọng yếu... Sư phụ, mong người đem tất cả nói cho con biết. Con không muốn tiếp tục đần độn như vậy nữa, cái gì cũng không biết, cảm giác rất chơi vơi.”

Rốt cục cũng hỏi ra... Ta luôn mong muốn cừ hận của con dừng ở đây, mong muốn con có thể khôi phục cuộc sống bình tĩnh vốn nên có. Nhưng, quả nhiên là giấu không được, học trò ưu tú nhất của ta.

Toga rút ra một điều thuốc, giữ tại trên miệng, châm lửa, sau đó phun ra từng vòng khói mỏng, “Ta mong sau khi biết con sẽ không oán hận hai người họ, con là một người chính trực, cho nên có thể vô pháp tiếp thu hành động của cha mẹ mình. Nhưng, ngàn vạn lần không nên trách bọn họ. Bọn họ có trách nhiệm của mình.”

Quả nhiên... Là bởi vì nguyên nhân này mà giấu cậu... Zero hơi chấn động, “Không, con tuyệt không thay đổi. Cho tới nay, liệt sát những vampire bước qua ranh giới, đều không phải bởi vì chính nghĩa, mà bởi vì phải bảo vệ những người bên cạnh mình. Vì bảo hộ họ, con rút ra Bloody Rose, không hề áy náy, không chút do dự, cho dù biết đó cũng là một sinh mệnh. Sư phụ, quy luật của con — tất cả những vampire tổn thương nhân loại đều phải chết, nó ngay từ đầu, là vì con mà lập nên, sức mạnh, là kíp nổ cho nhân tính tà ác. Con không tự tin chính mình có thể khống chế cổ dục vọng kia, nên mới định ra như vậy. Nói cho con biết tất cả đi, sư phụ, con so với người tưởng tượng, càng kiên cường.”

Zero, đã không cần bất luận kẻ nào chống đỡ, có một số việc, cũng nên cho nó biết.

-----TBC-----

Ời thì tìm hồng đi ‘_____’ nhưng thật sự chap này có 1 số chỗ k biết nên edit thế nào cho hợp ‘_____’

23. Chương 23

Người ôn nhu thật sự, một ngày bị chọc giận, sẽ nhắc lên sóng dữ, nhấn chìm tất cả.

Chân chính, kẻ thù chân chính của ta... Zero đang trên đường quay về kí túc xá Mặt trăng, toàn thân lạnh giá, cậu rất cục đã tìm được chân tướng, nhưng, buồn cười, cả nhà cậu, lại bởi vì thứ dục vọng vô nghĩa của những kẻ gọi là bề trên này mà bị hủy diệt sao? Rất tức giận... Nghĩ, rất tức giận!

Nếu đúng theo những gì sư phụ điều tra, Nguyên lão viện cùng Hiệp hội cấu kết, vậy thì, chỉ cần đem toàn bộ hủy diệt.

A, có mùi vampire lạ... Học viện Cross, không phải là nơi loại dã thú như các ngươi muốn là có thể tới.

“Ngươi là Zero Kiryuu? Thật xin lỗi, chấp hành nhiệm vụ về sao, đã trễ thế này... Như vậy, Zero Kiryuu, người giết đã chết thuần chủng Shizuka Hiou - sama, ta chấp hành lệnh đặc biệt của Nguyên lão viện tối cao tới lấy mạng của ngươi, đừng phản kháng vô ích...!”

“Tối thật đúng lúc...” Giọng nói của Zero rất bình tĩnh, nhưng mang theo một cỗ điên cuồng, trong đôi mắt cậu, dâng lên một ánh đỏ tàn nhẫn, khóe miệng mỉm cười, đưa lưỡi lướt qua cặp răng nanh ngân bạch đã sẵn sàng... Cảm giác, nguy hiểm...

Tên vampire kia lập tức cảm giác được một nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có... Thiếu niên trước mặt, thật giống như đang muốn đại khai sát giới, cả người đều tản ra sát khí bén nhọn, loại khí thế này giống như một chiếc cũi thật lớn, khiến hắn không thể động đậy, mặc người chém giết.

Hắn ta là ai vậy? Vampire bình thường... Vampire nhân loại, tại sao lại có cảm giác đáng sợ này? “Ngươi rốt cuộc là ai? Hơi thở này...”

Zero chỉ giơ lên một ngón tay, gió liền nghe theo mệnh lệnh của cậu, trên gương mặt khủng hoảng của tên vampire kia, rạch xuống một đường, máu im lặng vung vãi, có một giọt rơi xuống trên gương mặt Zero.

“Thế nào? Đã nhận ra rồi sao? Xem ra, không thể cho ngươi tiếp tục tồn tại trên thế giới này... Bất quá, đối với những kẻ phục tùng Nguyên lão viện như ngươi, đây chỉ là vấn đề sớm muộn.” Liềm giọt máu vương bên môi, Zero nheo lại đôi mắt đỏ như máu, không có cảm giác kích thích khi đối mặt với máu tươi, chỉ có đắng chát cùng chán ghét, “Máu của ngươi, thôi... Không hiểu sao?” Cậu hỏi, cũng không chờ đối phương phản ứng liền lạnh lùng cười, “Như vậy, cứ mang theo nghi vấn của ngươi xuống địa ngục đi.”

Nhìn hắn ta bắt lực trong tuyệt vọng mà hóa thành tro bụi, Zero mang theo chút trào phúng nói: “Đáng thương... Chết trong tay vampire thủy tổ, mà không phải thợ săn vampire. Có lẽ đối với ngươi mà nói là một loại vinh dự nhỉ... Như vậy...” Zero xoay người, nụ cười trên môi càng mở rộng, “Các vị còn lại, còn muốn trốn ở nơi đó bao lâu? Lên hết một lượt đi, ta ngày hôm nay rất mệt mỏi, muốn sớm nghỉ ngơi, thế nhưng lại không ngừng bị quấy rối, kiên nhẫn, cũng có giới hạn của nó... Muốn giết ta cũng động thủ nhanh lên, bởi vì, các ngươi không còn nhiều thời gian đâu.”

Zero bình thần cho tay vào túi, hơi ngẩng đầu, giống như là đang thở dài, ánh đỏ trong mắt mặc sức tràn ra, cũng như lửa giận trong lòng, càng cháy càng bùng lên, không thiếu rụi hết mọi thứ tuyệt không đình chỉ.

“... Thời gian cho các ngươi, kết thúc...” Một trận gió nhẹ đưa đến giọng nói mềm nhẹ, cùng sát ý cường liệt... Không một tiếng hét sợ hãi bị ai nào kịp ra hầu, sinh mệnh, lặng yên không tiếng động mà kết thúc tại một nơi xa lạ... “Vậy nên nói... Đối với địch nhân, ta tuyệt không nhân từ. Một ta tàn nhẫn như vậy, đến bản thân cũng thấy kinh tởm.” Zero cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng xóa đi nụ cười khổ bên môi, “... Các vị khối Đêm, ta giết hết bọn chúng, không sao chứ?”

Zero Kiryuu, là thuần chủng... Hơn nữa, lực lượng lại đáng sợ như vậy, trong nháy mắt liền giết chết tất cả những tên vampire kia, không chút do dự... Lẽ nào, vị máu nồng đậm hôm đó, là của cậu ta? Các thành viên khối Đêm từ bóng tối đi ra, trên mặt đều mang theo chút kinh ngạc, vô pháp tiếp thu.

“Năng lực của Zero, là phong sao?” Hanabusa đã sớm biết Zero là thuần chủng, nhưng lực lượng cường đại như vậy, chưa từng nghĩ tới.

“Không, là không khí...” Có thể hóa thành phong, có thể ma sát sinh ra điện, có thể lãnh nhiệt gặp nhau tạo mưa, thậm chí, đi qua không khí sản sinh ảo ảnh... Tất cả những gì không khí có thể làm, cậu đều có thể. Chỉ có điều, trước đây, cũng không nghĩ sử dụng sức mạnh vampire này... Nhưng, nếu muốn đối phó với hai thế lực lớn mạnh như vậy, không sử dụng nó không được. “Có thể hay không, nghĩ ta rất đáng sợ...” Tàn nhẫn như vậy, chính cậu cũng thấy đáng sợ, cừu hận sẽ làm người ta mất đi tâm tính sao, cậu rồi sẽ biến thành một ác ma sao? Không dám tiếp tục suy nghĩ...

“So với đáng sợ, còn kém xa.” Kaname lập tức chú ý tới bất thường của Zero, giống như lại một lần nữa nhìn thấy cậu lúc đối mặt Shizuka Hiou, xin lỗi, ta lại một lần nữa, đẩy cậu vào vực sâu đó... Người thuần chủng bước nhanh đến trước mặt Zero Kiryuu, “Mọi chuyện bên Nguyên lão viện giao cho ta. Dù cậu có giết Shizuka Hiou bọn họ cũng không có quyền ra tay với Học viện Cross này... Mỗi người, đều có tư cách báo thù những kẻ đã tổn thương mình...” Vậy nên, đừng lộ ra vẻ mặt thống khổ này thêm nữa, ta sẽ không để cậu trở thành ác ma.

“Có lẽ ta chưa hẳn là một ác ma thật sự. Nhưng nếu những tên này tiếp tục quấy rối yên bình của ta, ta nhất định sẽ so với hiện tại càng thêm kinh khủng, càng thêm điên cuồng.” Thanh âm của Zero rất thấp, chỉ có một mình Kaname có thể nghe thấy. “Như vậy, lát nữa chúng ta gặp mặt, tiếp tục đề tài khi này.”

“... Xem ra, chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Gần đến bình minh, Kaname vẫn như cũ an tĩnh đợi, nếu Zero Kiryuu nói đến, thì nhất định sẽ gặp nhau, chỉ là vấn đề thời gian.

Anh đoán người tên Yagari đã đem mọi chuyện đều nói cho Zero Kiryuu, kể cả chuyện Nguyên lão viện có khả năng cấu kết cùng Hiệp hội hunter, thế nhưng, cậu ta vẫn chưa biết đằng sau bức màn, là Kuran Rido, cùng bộ máy Nguyên lão viện thối nát.

Zero phần nộ như vậy, đem tất cả tay sai của Nguyên lão viện phái tới Học viện tiêu diệt không một vết tích, thậm chí cả thân phận thuần chủng cũng không ngần ngại bại lộ, điều khiến Kaname đau đầu chính là, khối Đêm nhiều người như vậy, sẽ có một ngày tin này sẽ đến tai Nguyên lão viện, tình trạng của cậu ta chỉ càng thêm nguy hiểm.

Zero Kiryuu, có biết cậu ta vừa khiến chính mình lâm vào một cục diện nguy hiểm? Nguyên lão viện sẽ biết cậu ta là một người thuần chủng... Chết tiệt! Cậu ta vốn không phải là một kẻ lỗ mãng như vậy, vì sao...

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên tại cửa phòng mở sẵn, người thuần chủng thấy Zero đứng ở cửa. Anh nhìn ra được, Zero Kiryuu là đã hạ một quyết tâm rất lớn mới xuất hiện ở chỗ này, kiên định càng khiến anh lo lắng. Nếu như người kia đã quyết làm một chuyện, như vậy, cậu ta sẽ bức chính mình đến nỗi không còn đường lui, dùng tuyệt vọng ép buộc bản thân đi tới. Kaname không dám nói mình lý giải người trước mặt, nhưng ít ra có thể khẳng định một điều, thiếu niên này, đối với chính mình, so với bất luận kẻ nào càng thêm tàn nhẫn.

“Mời vào, đồng minh tương lai của ta.”

“Nơi này thật áp lực... Thành thật mà nói, tôi không thích tổ hợp đồ đen tí nào.”

“Giống ta?” Kaname hơi nâng mày, màu đỏ cùng màu đen... “Ta nhưng ngược lại lại rất thích sự kết hợp giữa bạc và tím...” Thoạt nhìn hư huyền hơn nữa cao quý, có một loại khoảng cách không thể vượt qua.

“Anh lại quản nhiều rồi...” Zero đi vào, tự nhiên ngồi lên chiếc tràng kỷ nhưng đồ yêu thích của Kaname, “Trước khi hợp tác, tôi muốn biết thân là thuần chủng, kẻ địch mà anh phải đối mặt là một kẻ như thế nào? Cần tôi làm cái gì? Điều này đem lại lợi ích gì cho tôi? Còn có, hợp tác như thế nào?”

Một lần hỏi nhiều vấn đề như vậy, thật không biết nên trả lời cái nào... Đúng là một đứa trẻ thiện lương, không hỏi anh vì sao lại đi đối phó kẻ kia, là không muốn vạch trần vết sẹo của anh đi. Nhưng, bỗng nhiên muốn Zero biết, về những chuyện của chính mình, mong muốn cậu ta có thể hiểu rõ mọi thứ, “Có một kẻ, xoay chuyển số phận nguyên bản của ta, khiến ta mất đi ‘gia đình’, khiến ta sống trong thù hận... Nghe rất quen thuộc sao, ta hận kẻ đó, cũng giống như cậu hận Shizuka Hiou. Mà khéo ở chỗ, kẻ đó, mới chính là kẻ gây nên mọi chuyện, kẻ thù chân chính của nhà Kiryuu.”

“Khiến anh dè chừng như vậy, thậm chí cần tôi giúp sức, là hẳn tỉnh lại anh sao?”

“!” Người thuần chủng thậm chí hít một hơi... Vì sao cậu ta biết?

“Kaname Kuran, từ lần đó uống máu của anh, trong mơ luôn xuất hiện một ma pháp trận triệu hồi thủy tổ, cùng một người đàn ông kỳ quái. Lúc đầu, tôi cho rằng là quá khứ của mình... A, có lẽ không cần giải thích vì sao tôi lại biến thành thuần chủng đi, anh hẳn là đã sớm biết, bởi vì... Vampire thủy tổ bị gọi về trong giấc mộng, không phải tôi, là anh... Khác biệt duy nhất chính là, anh bị ép.”

Kaname nở nụ cười... Số phận chúng ta tương tự như vậy, Zero Kiryuu, Thượng đế đã định trước muốn chúng ta hợp tác, trở thành đồng bạn, bởi vì chúng ta thống khổ, chỉ có những kẻ đã trải qua mới có thể lý giải. Nhưng mà cậu thiện lương, ta lãnh khốc, ta tại trên người cậu, tìm được những tố chất mà ta cần. Ta vì bảo vệ Yuuki, giống như cậu bảo hộ Kiryuu Ichiru vậy, muốn đem hết toàn lực sáng tạo cho đối phương một bầu trời mỹ lệ an bình, nhưng ta cũng muốn bảo hộ cậu, cũng muốn cậu cùng ta đối mặt với kẻ thù, giống như đồng bạn giúp đỡ lẫn nhau.

“Tên của hẳn, là Kuran Rido. Nhưng địch nhân lớn nhất, lại là Nguyên lão viện... Chính những lão già đó mới không chế được Hiệp hội hunter. Không chế được những thợ săn trung thành giống như cha mẹ và thầy của cậu. Điều đó có nghĩa cậu không chỉ phải đối phó với Kuran Rido, mà còn toàn bộ Hiệp hội? Thậm chí... Nguyên lão viện của vampire tộc?”

“Vậy còn anh? Là muốn chống lại cơ cấu thống trị tối cao của vampire?”

“Đấy số phận thuần chủng chúng ta theo hướng điên cuồng... Là những tên cáo già tràn ngập dã tâm và dục vọng của Nguyên lão viện.”

“Nếu như, là vấn đề Nguyên lão viện, triệt để hủy diệt nó không phải là xong sao? Tự tôn của một thủy tổ, lại để cho những lớp hậu bối khiêu khích? Kaname Kuran, anh không phải là một kẻ chấp nhận yên lặng chịu đựng tất cả, tôi cũng không phải. Những kẻ tổn hại đến chúng ta, thay đổi số phận chúng ta, đã đến lúc chúng phải trả giá. Hợp tác đi, Kaname Kuran... Hiệp hội hunter, cùng Nguyên lão viện, để chúng ta đến giúp bọn chúng hoàn toàn biến mất!”

Có thể nói ra nói như vậy, rõ ràng đến bước tiếp theo cũng chưa nghĩ đến, cũng đáng vẻ kiên định quyết không lui về sau như vậy... Kaname bỗng nhiên nhớ tới người thợ săn đã từng nói nói qua ‘Sợ hãi vẫn là sợ hãi, nhưng không phải vì sợ hãi mà thối lui, hèn nhát không dám tiến lên...’ Con người này, không phải nói chỉ là nói mà thôi... Thời gian đến cùng một chỗ với cậu ta, hẳn là sẽ rất nóng nực đi?

“Được, chúng ta hợp tác.”

Zero tiến lên, bắt lấy tay Kaname, trên mặt không mang bất kỳ biểu cảm gì.

Cái giá phải trả cho việc chọc giận ta là rất lớn... Vì người thân của ta, ta có thể cho toàn bộ thế giới các người rơi vào cõi chết, ta chính là một người như thế, vậy nên, khiến các người hối hận vì những việc các người đã làm, để ta tặng cho các người một cơn ác mộng... “Cho bọn chúng biết, đem chúng ta trở thành những quân cờ có thể tùy thời bỏ qua, là bọn chúng sống trên đời, làm ra quyết định ngu xuẩn nhất.”

- - - - -TBC- - - - -

24. Chương 24

Bị động hay chủ động, có một số việc, chỉ có thể phát triển theo quỹ đạo của nó, không ai có thể ngăn cản.

“Zero Kiryuu không ngờ lại là thuần chủng... Kaname - sama, phải chăng ngài ấy đã sớm biết chuyện này?” Ruka đang ngồi trên sofa, còn chưa từ sự kiện ban nãy khôi phục lại. Cô đối với vị máu ngọt kia là thập phần hiếu kỳ, nhưng, thế nào lại thuộc về một thợ săn vampire, Zero Kiryuu?

“Biết hay không biết thì có làm sao, ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của duy nhất Kaname - sama.” Shiki lười biếng trả lời, ngẩng đầu cắn tiếp thanh chocolate Rima vừa đưa qua. Tuy rằng cậu cũng rất kinh ngạc, nhưng nếu Kaname - sama đã không có ý định đối địch, Zero Kiryuu có phải thuần chủng hay không cũng không liên quan đến cậu. Senri Shiki, không phải bởi vì Kaname - sama là thuần chủng mới đi theo ngài ấy, mà chỉ vì ngài ấy đáng để cậu phục tùng.

Ichijou vẫn đứng bên cạnh, vuốt cằm lẩm bẩm, “Kiryuu... Gia tộc hunter danh giá lại sinh ra thuần chủng sao? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Dòng thuần... Cho dù không thông qua huyết thống cũng có thể di truyền cho đời sau?... Chuyện này hẳn là nên điều tra một chút.”

Kain phát hiện Aidou dị thường trầm mặc, liên hệ những chuyện đã xảy ra gần đây, biết cậu em họ lại nhất định là vì Zero Kiryuu mà lo lắng, Nguyên lão viện đã hạ lệnh như vậy đối với Zero Kiryuu, mà cậu ta thậm chí đem tất cả vampire được phái tới hủy diệt toàn bộ, bên kia, sớm muộn cũng sẽ biết chuyện này, kể cả chuyện Zero Kiryuu là thuần chủng.

“Hanabusa, người biết Zero Kiryuu là thuần chủng, đúng không?” Những lời này vừa ra khỏi miệng Ruka, tầm mắt mọi người toàn bộ đều dời qua đây... Đúng vậy, Zero Kiryuu gần đây rất thân mật với Aidou, khi nãy, cậu ta cũng không có vẻ gì gọi là kinh ngạc, có lẽ là đã sớm biết.

“Hả? Chuyện này...” Aidou giật mình, cậu đã biết từ rất sớm... Nhưng, nhất định phải nói ra sao? Chuyện mình uống máu Kiryuu...

“Tôi và Aidou, vào ngày Shizuka Hiou chết có đi qua ký túc xá cũ, lúc đó Kiryuu hình như là bị trọng thương... Bởi vì ngửi được mùi máu kia, vậy nên có biết một ít, chỉ là không dám xác định.” Kain dùng một ngữ khí bình thản giải thích, đem lực chú ý của mọi người chuyển đến nơi khác.

“Như vậy... Có vẻ như Shizuka Hiou thật sự là do Zero Kiryuu giết. Nếu cậu ta đúng là một thuần chủng, mới hoàn toàn có thể...”

Không! Không đúng! Cậu ấy căn bản không có phạm tội giết chết thuần chủng... Nhưng lại bị Nguyên lão viện phát lệnh truy sát. Vì sao chính mình lại bắt lực, cái gì cũng làm không được? Nếu như có thể cường đại hơn một chút, nói không chừng, có thể giúp đỡ Zero. Thế nhưng... Aidou đem khuôn mặt chôn sâu vào lòng bàn tay, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, cậu cái gì cũng chưa từng làm được, kể cả khi người thợ săn dùng ánh mắt như vậy hỏi cậu ‘có thể hay không, nghĩ ta rất đáng sợ..’, cũng không biết nên nói cái gì. Chính mình, vốn hoàn toàn bất lực...

Aidou không biết lúc nào thì tan họp, chỉ là lúc lên lầu, bầu trời đã lóe ra sao mai. Vừa qua khúc quanh, đã thấy Zero đợi trước phòng cậu, dường như là rất uể oải, tựa ở trên cửa an tĩnh nhắm mắt lại, không chú ý tới cậu đang đến.

Không biết là đã đứng ở đó bao lâu... Rõ ràng mệt mỏi đến vậy, đến cả bản thân đều có thể nhìn ra cậu ta cả thân thể lẫn tinh thần đều rất cần nghỉ ngơi, vì sao phải đợi cậu?

Hanabusa đi qua, Zero như trước vẫn nhắm mắt... Đang ngủ sao? Quơ tay qua lại trước mặt người kia kiểm tra, qua hai giây, Zero mới chậm rãi mở mắt, thật là đang ngủ, trong mắt tất cả đều là buồn ngủ. Đã như vậy, vì sao còn muốn ở chỗ này chờ? Zero Kiryuu.

“Zero?” Chưa từng gọi qua tên người này, lúc này gọi đi ra, nhưng không có một điểm mất tự nhiên, bạn bè, vốn nên gọi tên nhau mới đúng. “Người ở chỗ này làm cái gì? Ngán đường của ta, về phòng của người mà ngủ.”

“A?” Zero sững sờ mấy giây mới nhớ ra mình vì sao lại ngủ gật ở chỗ này, đưa tay vò vò đầu người vampire, “Ngày hôm nay có dọa cậu không? Đừng suy nghĩ bậy bạ, tôi không có chuyện, chỉ có điều... Đại khái là không muốn bị chết trong tay những tên vampire tầm thường như vậy.”

“Ngu ngốc.” Chỉ vì vậy mà chờ ở chỗ này? Nghe được lời giải thích, Aidou có loại xung động muốn cho người này một trận cho tỉnh ra. Zero Kiryuu đại ngu ngốc, người có đúng hay không quá mức thiện lương,

lại còn hỏi cậu có đáng sợ không, tại sao lại có một vampire ‘hiền’ đến như vậy, tàn nhẫn một chút không tốt sao, như vậy, nhất định sẽ bị khi dễ.

“Người ngay lập tức đi ngủ cho ta! Điên khùng, ta không có suy nghĩ lung tung gì hết... Về ngủ đi.” Một tay đẩy mạnh Zero về phía phòng ngủ, Aidou cũng không thèm nghĩ như vậy liệu có đẩy ngã người thợ săn, trực tiếp đóng cửa phòng lại, “Nếu như người có thể tàn nhẫn một chút thì tốt rồi... Ta không hy vọng, lần thứ hai nghe thấy được mùi máu đông đầy bi thương của người...”

“Nguyên lão viện đã đến học viện Kurosu?... Hiệp hội đến tột cùng là đang làm trò quỷ gì?” Hiện tại, đã quyết định bỏ rơi Zero, tùy ý người của Nguyên lão viện giết chết nó sao?

“Mặc kệ lũ thối nát đó nghĩ như thế nào... Đây là...?” Yagari chú ý đến phong thư trên tay Kurosu Kaien, mặt trên nó... “Là Hiệp hội giao cho Zero.” Kaien nói, “Hình như muốn Zero đi tham gia một vũ hội của vampire quý tộc... Tối hôm nay, do gia tộc Hanabusa tổ chức.”

“Bên kia... Đã biết sao?” Chuyện Zero là thuần chủng, Hiệp hội đã biết?... Không thể để chuyện này xảy ra, nếu như đã biết, Zero nhất định sẽ gặp nguy hiểm... Từ thợ săn trở thành vampire thuần chủng, cho dù là Nguyên lão viện hay Hiệp hội, đều nhất định rất muốn có được để nghiên cứu. Đám quái vật đó, để đạt được mục đích, căn bản sẽ không đi quản cái gọi là lương tâm.

Kaien lắc đầu, “Có lẽ không biết... Nhưng nhiệm vụ này, nhất định có nguyên nhân nào đó. Tôi đã thay Zero tiếp nhận rồi, phong thư này sẽ được đưa đến khối Đêm.”

“Cái gì? Ông thực sự để Zero một mình đối đầu với một đám vampire? Chuyện này... Tôi cũng muốn đến vũ hội vampire đêm nay. Những lễ tiệc lớn của vampire xưa nay đều do thợ săn giám sát, đây cũng là một trong những hiệp định hòa bình của hai bên. Thế nhưng, trường hợp của Zero rất đặc thù, tôi sợ rằng sẽ có biến.” Toga cau mày nói. Ông không an tâm để Zero một mình đối mặt đám dã thú kia, Nguyên lão viện cùng Hiệp hội bí mật qua lại, bọn họ đã liên kết cùng một chỗ, Hiệp hội lại đột nhiên muốn Zero đi tham gia vũ hội, sợ là có dụng tâm. Hơn nữa, Zero đã biết chuyện của cha mẹ nó, địch ý đối bọn họ rất nặng, dù sao tuổi trẻ vẫn còn rất nóng nảy, nếu như nhất thời không chế được, lại gây thêm những mâu thuẫn chồng chất với đàn vampire này... Đến lúc đó, thân phận của Zero sẽ bị đưa ra ánh sáng, rước lấy càng nhiều phiền phức không đáng có.

“Suy nghĩ của ông tôi có thể hiểu, thế nhưng, bọn họ không giao nhiệm vụ này cho ông... Nếu như lo lắng nảy sinh xung đột, ông có thể yên tâm. Bởi vì tham gia vũ hội lần này đều là những vampire thuộc phái hòa bình với nhân loại.”

“Không nghĩ tới đầu óc của ông lại trở nên trì độn như vậy...” Toga càng thêm đành mặt lại, “Không lẽ ông suy nghĩ đơn giản như vậy sao? Kurosu Kaien?”

“A... Không có việc gì, vẫn chưa đến lúc đâu. Nhưng, nếu như ông vẫn kiên quyết, cũng không phải là không được.”

“Hiệu trưởng, chuyện gì?” Đúng lúc này Zero đẩy cửa đi vào.

Xuất ra một phong thư đưa cho Zero, “Đây là Hiệp hội gửi tới. Muốn con giám thị vũ hội vampire đêm nay, đến dự đều là phái ôn hòa, hẳn là sẽ không có chuyện gì xảy ra, hơn nữa, con bây giờ là học sinh khối Đêm, đối phương ắt cũng có điểm kiêng nể.”

Hiệp hội... Hiệp hội Hunter, giám thị vũ hội sao? Chỉ e mọi chuyện không đơn giản như trên mặt chữ. Nhưng nếu đối phương đã gửi thiệp mời, không đi không phải đạo, tình thế hiện tại, không nên khiến bọn chúng nhắc lên phòng bị. Nghĩ tới đây, Zero cầm lấy lá thư trên bàn, “Đã hiểu.” Sau đó, xoay người ly khai.

Chuyện này, có lẽ nên cùng Kaname Kuran nói một chút, nếu đã hợp tác, thì có nghĩa vụ phải cho đối phương biết, cũng có thể thương lượng đối sách một chút.

“Cậu cũng nhận được sao... Quên đi, như vậy cũng tốt, thuận tiện giới thiệu cho cậu một chút về vampire quý tộc hiện tại. Vậy cậu đi đến biệt thự ngầm của Hanabusa gia trước đi. Chiều tối hôm đó ta phải tiếp Lão Nhất. Bởi vì hành động lỗ mãng không suy nghĩ của kẻ nào đó, Nguyên lão viện mất đi mấy con chó săn, ta phải đến giải quyết tốt hậu quả.”

“Thế sao? Đúng là tiếc thật nhỉ.” ‘Kẻ nào đó’ không hề thành ý nói, cũng không quay đầu lại, vẫn điềm nhiên chiếm lấy chiếc ghế vương giả của Kaname ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Người thuần chủng bật cười, đúng là một kẻ hoàn toàn không biết lễ độ, vừa vào đã an vị tại nơi ưa thích của anh, làm hại anh chỉ có thể đứng ở bên cạnh, như vậy còn chưa tính, thân là khách lại hoàn toàn không coi ai ra gì, ra vẻ ‘bị cảnh đẹp hấp dẫn’, lúc nói cũng không quay đầu lại, anh không biết trên đời này lại có vampire thích thái dương như vậy?

Bây giờ vẫn là sáng sớm, Zero Kiryuu thực sự có ngủ sao? Từ trên mặt cậu ta nhìn không ra trạng thái tinh thần lúc này, nhưng người này, cho dù đi ngủ sớm cũng không nhất định là nghỉ ngơi tốt, ngày hôm qua vừa biết tất cả, không có khả năng ngủ ngon... Cậu ta, vẫn đang cậy mạnh.

“Còn lâu mới đến buổi tối, không tính ngủ một giấc bổ sung thể lực sao? Tối nay phải ứng phó, không phải những kẻ tầm thường, cậu mà ngã xuống sẽ liên lụy ta.”

“Sẽ không.” Zero rốt cục quay đầu lại, cho Kaname một chút cảm giác tồn tại, “Tôi cho dù ba bốn ngày không ngủ cũng không có bất luận vấn đề gì.”

Ba bốn ngày không ngủ? Người này muốn đem thân thể của chính mình trở thành cái gì? Nghĩ là cơ thể vampire thì có thể xằng bậy sao? Kaname hơi chau mày, ngực mặc dù có bất mãn, nhưng vẻ mặt như trước bình tĩnh, “Vấn đề là ở đó.”

“Vậy thì có sao.” Zero quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Nhắm mắt, lại nghĩ đến người thân, bọn họ đều đã ly khai, chỉ bởi vì dã tâm của những kẻ không hề biết mặt, mà thành vật hi sinh. Bọn họ, vốn chỉ muốn giữ gìn chính nghĩa của mình, nhưng tâm nguyện đơn giản này, lại bị lợi dụng, tạo thành nỗi tiếc cả đời của nhiều người. Cứ nghĩ đến đó, làm sao còn có thể bình yên đi vào giấc ngủ?

Hiện tại, cũng không biết tung tích Ichiru. Bảo vệ nó, là trách nhiệm của kẻ làm anh, cậu vẫn tiếp tục tìm kiếm Ichiru, mang đến cho nó cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, bất luận, Ichiru có cần hay không.

Không phản bác sao? Im lặng như vậy, thực sự là bất an... “Ta hy vọng, cậu có thể tự chăm lo cho chính mình, chỉ có như vậy, mới có thể ở trạng thái tốt nhất đối đầu với kẻ thù. Đừng giống như khi đó...” Kaname dừng một chút, hình ảnh Zero bất tỉnh trong vũng máu lại hiện lên trong đầu... “Đừng giống như khi đó thương tổn chính mình, có người sẽ đau lòng.”

“Hả?” Sững sốt một chút, Zero quay đầu lại, nghi hoặc nhìn về phía Kaname, nhưng phát hiện người nọ đã xoay người sang chỗ khác, nhìn không thấy gương mặt... Quan tâm, là bởi vì quan hệ hợp tác sao? Zero đột nhiên có một loại cảm giác nói không rõ, Kaname Kuran, gần đây, sao lại có chút kỳ quái... Cậu sờ sờ khuôn mặt, ánh nhìn phiêu hướng nơi cậu nói vừa rồi phát ra, một vệt đỏ nhạt khả nghi dần triển khai trên mặt.

“Được rồi! Cậu chuẩn bị lễ phục chưa? Đêm nay nói gì thì cũng là một lễ hội chính thức...”

“Đồng phục không được sao?”

“Cậu nói xem?”

- -----TBC-----

25. Chương 25: Lần Ngoại: Hẹn Hò

Hẹn hò cái từ này, là có thể áp dụng với hai người bất kì, cho dù khác màu da, chủng tộc, quốc tịch, tuổi tác, giới tính...

“...” Cơ thể dường như đang bị đủ loại đường nhìn xuyên qua... Vì sao Kaname Kuran còn có thể bình tĩnh dùng một cung cách quý tộc tiêu chuẩn mà đi trên đoạn đường nhìn thế nào cũng ra quái dị này nhỉ? Không cảm giác được những ánh mắt ‘nhiệt tình’ có thể sánh ngang tia tử ngoại kia sao? Hay là đã quen rồi? Zero vẫn cảm cự gương mặt lạnh lùng mà im lặng đi giữa muôn trùng ánh nhìn vây quanh, tuy rằng ngực luôn có cảm giác bị bắn rĩa, nhưng nếu Kaname Kuran biểu hiện tự nhiên như vậy, chính mình quyết cũng không để thua kém.

“...” Đi mãi mà vẫn chưa đến... Mình hôm qua bị sét đánh trúng sao? Cái gì mà muốn đi bộ trên phố, làm như tình nhân đi tản bộ không bằng... Lãng mạn đâu một điếm cũng không thấy, chỉ có da gà nổi toàn thân, ánh mắt của các nữ sinh bên đường hình như so với bình thường còn nồng cháy gấp mấy lần, cảm giác chính mình giống như là dê con lạc vào giữa bầy sói... Nhưng lúc này, nếu Zero còn có thể bình tĩnh mà đi như vậy, chính mình quyết không thể tỏ ra yếu thế, sai lầm thì rất cục cũng đã sai rồi, nhưng khí thế thì nhất định phải ở vị trí cao hơn.

“Oa, nhìn bên kia xem... Đều che ô màu đen ~ thật là đẹp trai ~... Cậu nói xem bọn họ là quan hệ gì? Thoạt nhìn rất thân mật, còn mang đồ đôi một đen một trắng nữa chứ...”

Này này này! Thân con gái khi nói thầm, giọng nói của cô có đúng hay không hơi bị to, vị tiểu thư quang minh chính đại nhìn coi này? Còn có, cái gì mà đồ đôi? Đó là đồng phục! ĐỒNG PHỤC! Thân mật?... Trời ạ, che ô giống nhau cũng tính là sai lầm không thể tha thứ sao? Sớm biết như vậy, ngay từ đầu nên tại tủ quần áo của Kaname Kuran tùy tiện chọn một bộ là được rồi, dù sao vóc người bọn họ cũng không sai biệt lắm. Kết quả, sau một hồi xoay vòng đầu óc, nói cái gì có chết cũng không chịu mặc những bộ đồ như thế... Haizz, mặc dù không nghĩ cũng biết, Kaname Kuran không có khả năng đã mặc hết đồng này, anh ta bình thường đều mặc đồng phục, một trong những nề nếp của quý tộc là có đầy đủ những trang phục với đủ loại kiểu cách cần cho những hoạt động sinh hoạt cũng như giao lưu, nhưng không nhất định là sẽ mặc.

“Ai da, là thật sao... Nhìn đồng phục bọn họ hẳn là học sinh của Học viện Kurosu, khối Ngày không ngờ lại trốn học cùng khối Đêm... Đáng ghét ~ sẽ không là quan hệ đó đó đi?” Nữ sinh trong miệng nói đáng ghét, trong mắt lóe ánh sao rất tỉ mỉ quan sát một trận, bỗng nhiên quay đầu lại, dùng một loại ‘khoa học đã nghiên cứu và cho ra kết luận’ nghiêm trang đối bạn bè của mình nói: “Tuy rằng hai người có vẻ đều rất công, nhưng lưỡng cường gặp nhau, tất có nhất thụ... Lấy nhiều năm kinh nghiệm của tớ đến xem, tuyệt đối là Ngày Đêm phối.”

“%*#@%&*” nữ sinh loài người kia là dùng cái kinh nghiệm gì để đưa ra lời tuyên bố đó? Lại còn nói anh nằm dưới? Đường đường là đế vương vampire, chỉ nghĩ đến thôi là đã không có khả năng... Kaname nhìn Zero bên cạnh mặt không biến sắc đang đứng chăm chú lắng nghe những thuật ngữ khó hiểu từ nữ sinh kia... Thật vất vả mới lừa được người kia ra ngoài đi dạo, không những không có làm bất cứ chuyện gì liên quan đến hẹn hò, lại còn vô duyên vô cớ bị gắn là Ngày Đêm phối. Rõ ràng là Đêm Ngày phối mới đúng!

Tôn nghiêm của vampire đế vương... Kaname nghĩ, một tay kéo lại Zero đang vuốt cằm nghi hoặc không hiểu cái gì là Ngày Đêm phối, bị một lực lôi kéo như vậy, bất ngờ rơi vào trong lòng người bên cạnh, chiếc ô đen của cậu cũng rơi xuống một bên...

“... Oa aaaaaaaaa...”

Những nữ sinh đó như là bị điếm trúng huyết, lập tức đang từ trạng thái bình thường mọc lên đuôi sói, nhất thời, trên đường vang lên tiếng sói tru một bầy.

Mà nơi mọi ánh nhìn đang tập trung vào, Zero co rút khóe miệng nhìn Kaname, rất có tư thế ‘nếu không đưa ra một lời giải thích hợp lý tôi sẵn sàng tặng anh một đôi mắt gấu mèo miễn phí’.

“... Bên kia hình như có một tiệm đồ ngọt mới khai trương!” Kaname quyết định thật nhanh chỉ ngón tay vào một nơi gần đó, ngực không ngừng cảm thấy may mắn Aidou trong lúc vô tình có nói qua cửa tiệm này, “Cũng trưa rồi... Tạm nghỉ ngơi rồi tiếp tục, thế nào?”

Đồ ngọt sao... “Được!”

Hỏi: Hẹn hò kiêng kị nhất là cái gì?

Đáp: Trên đường gặp phải người quen, mà lại là người quen hoàn toàn không thức thời cứ muốn chen chân vào giữa hai bên.

Hiện tại, Kaname Kuran đang đối mặt với một tình huống như vậy, tối bị kịch chính là, chính anh trực tiếp dẫn đến chuyện này phát sinh... Aidou Hanabusa, cậu giới thiệu tiệm đồ ngọt này với ta là có dự mưu, là cố ý đúng không...

Kaname oán niệm không gì sánh được nhìn cậu vampire cấp dưới ghé vào trên người Zero giới thiệu từng món ăn của tiệm này thuộc lòng bàn tay. Tuy rằng Zero đa số thời gian chỉ đứng nhìn dây bánh ngọt

bắt mắt dưới lớp kính, thỉnh thoảng mới ừ hử vài tiếng biểu thị là đang nghe. Nhưng hình ảnh này tại trong mắt Kaname Kuran cũng chỉ có hai chữ 'hài hòa' để hình dung.

Sau này, nhất định phải đem tất cả các tiệm bánh ngọt trên trần liệt kê thành một danh sách, tiệm nào có bánh gì đều học thuộc lòng, mới có thể lừa được Zero ra ngoài... Kaname oán hận nghĩ, ngay cả chiếc bánh ga-tô nhỏ trước mắt một muông cũng chưa đựng đến đều trở nên cực kỳ đáng ghét...

“Cái này cho cậu.” Một đĩa bánh tản ra hương vị thơm ngọt bị đẩy đến trước mặt Zero, cậu kỳ quái ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy đối diện là Kaname Kuran không chút hăng hái nhắm mắt nghỉ ngơi... Anh ta không thích đồ ngọt? Như vậy, không khách khí... Zero kéo đĩa bánh đến trước mặt, sau đó cầm lấy cái muông đào một miếng thật lớn cho vào trong miệng... Thật là ngon ~. Kaname Kuran thế mà lại không thích, thực sự là rất đáng tiếc, anh ta coi như bị mất đi phần nửa lạc thú của cuộc sống...

Thích đồ ngọt như vậy sao? Kaname chăm chú nhìn Zero đang hăng say với đĩa bánh, ánh mắt uể oải khi này như bị quét sạch.

Aidou đột nhiên nghĩ bầu không khí có gì đó không đúng, hai người kia trong lúc đó, có một loại cảm giác quỷ dị nói không nên lời, nói thế nào đâu...

Ta có đúng hay không nhìn thấy thứ gì không nên thấy? Mặt đỏ mồ hôi yên lặng chuồn khỏi khu vực mà theo cậu là phần hồng phao phao khắp trời này... Bầu không khí, dịu êm đến quỷ dị... Kaname - sama, có vẻ như đang rất vui vẻ nhìn Zero ăn bánh ga-tô... Cái này?! Chờ một chút, tiệm bánh ngọt, Kaname - sama cùng Zero, lại dùng chung một đĩa bánh gato (bạn Aidou cũng fristi quá, nhưng mà ta thích nha nha nha =))... Lẽ nào, bọn họ là đang hẹn hò sao?

Người vampire bị phát kiến của mình dọa cho sợ hãi... Kaname - sama, Zero... Lẽ nào thật là đang hẹn hò?! Như vậy cũng có thể giải thích về mặt không hài lòng khi này của Kaname - sama... Ách! Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không bị giết vampire diệt khẩu đi?

Tuy rằng rất khát vọng muốn biết Kaname - sama và Zero hẹn hò như thế nào, nhưng lo lắng đến vấn đề an toàn bản thân... Aidou quyết định mượn một cơ yên lặng thôi lui.

“A... Đột nhiên nhớ ra cha muốn em về sớm một chút xử lý chuyện vũ hội, như vậy, Kaname - sama, Zero (lúc này đôi mắt Kaname đang nhìn hướng bên này hơi đỏ lên, Aidou ở trong lòng lau một bả mồ hôi: Quyết định rút đi là chính xác)... Hai người cứ từ từ mà thưởng thức nhé...” Sau đó liền đứng dậy muốn đi. Nhưng Zero chú ý tới, đưa tay kéo lại, “Cậu không ăn một chút gì sao?”

“Ha ha.” Aidou cố nuốt nước bọt cười khô hai tiếng, Kaname - sama, xin ngài đừng cười... “Ta ăn xong rồi, đang chuẩn bị đi. Trong nhà có việc gấp...” Dứt lời liền xoay người đi, rất nhanh đã biến mất khỏi cửa tiệm.

“Nhất định phải đi gấp như vậy sao?”

“...” Ai đó ý vị thâm trường cười.

Rời khỏi tiệm bánh, Kaname và Zero như trước không nhanh không chậm che hai chiếc ô đen đi giữa ánh mắt tò mò của người đi đường. May lúc này đang là giữa trưa, tất cả mọi người đều ở nhà nghỉ ngơi, trên đường rất thưa, nếu không cảnh tượng này rất có thể khiến cho giao thông bế tắc.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Zero hỏi người bên cạnh, cậu trên cơ bản không hề có ý định đi bộ, mà ở trần này, cũng chỉ tới lui một vài tiệm bánh ngọt, trước khi tiến vào khối Đêm, tiền tiêu vặt của cậu đều cống hiến cho đồ ngọt, bánh ga-tô, kẹo, kem ly ở đây...

“Ta biết một nơi bán trang phục, ít nhất cũng đã hơn trăm năm... Có điều ta nói cho cậu cũng chỉ mất thời gian? Ngoại trừ đồ ngọt, cậu chắc chắn không quan tâm đến những thứ khác. Tủ quần áo của cậu...” Kaname nhớ lại lúc sáng sớm đến phòng Zero... Sạch sẽ! Phi thường sạch sẽ, ngoại trừ một tủ quần áo, một giường và tủ đầu giường ra, còn lại cái gì cũng không có. Gối chăn xếp gọn gàng, giống như những miếng đậu phụ trắng to được đặt trên chiếc giường lam nhạt, gian phòng cũng toàn gam màu nhẹ, không có một chút nhân khí, như là căn hộ trưng bày. Mà tủ quần áo... Một dãy đồng phục giống nhau như đúc, chỉ có một bộ đồ bình thường đặt trong góc. Trên một phương diện nào đó, rất nhàm chán.

“Tôi cũng không nghĩ cái tử quần áo chạm rỗng trở gió lỗi thời của anh hơn tôi được cái gì, còn có một đồng lễ phục quái dị mà giá cả trên trời. Biết không? Nạn nhân của nạn đói ở châu Phi rất muốn giết anh đấy.” Zero cười nhạt khinh miệt đáp lại.

“Biết không? Cậu là người đầu tiên dám nói như thế với ta đấy.”

“Thật quá vinh hạnh.”

“A...” Người thuần chủng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nụ cười châm biếm trên mặt cũng vơi đi, “Đêm nay Ichiru Kiryuu cũng có mặt... Cậu ta hiện tại, là người của Nguyên lão viện. Ta chỉ biết chừng này, cậu ta bây giờ còn là người hay đã thành vampire ta cũng không biết. Nếu như đến cuối cùng, cậu ta rơi xuống level E, đến lúc đó, cậu định làm như thế nào?”

Zero dừng lại, quay đầu nhìn Kaname, nhíu, “Việc này thì có cái gì mà hỏi? Tôi sẽ không giết nó, bảo vệ Ichiru là việc duy nhất mà tôi có thể làm. Nếu như Ichiru trở thành level E, tôi dùng máu nuôi nó, máu của thuần chủng huyết có năng lượng cực đại... Kỳ thực, trước cả khi gặp lại Ichiru, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi, Ichiru cũng biến thành vampire, vậy nên tôi càng quyết tâm phải trở thành một thuần chủng. Nếu như đây là điều khiến anh lo lắng, anh có thể yên tâm, tôi hoàn toàn không có vấn đề gì hết.”

“...” Được rồi, phải thừa nhận, Zero Kiryuu là một người hoàn toàn xứng đáng với chức danh anh cả... Ichiru Kiryuu lúc nhỏ nhất định là rất áp lực, có một người anh như vậy rất dễ nảy sinh ái mộ cùng sùng bái, nhưng, rất hoàn mỹ, thế nên không thể với đến... Mang theo cảm giác như vậy... Hèn gì...

“Đến rồi.” Hai người dừng lại trước một cửa tiệm trông không được bắt mắt cho lắm, Kaname đi vào trước, Zero đứng ngoài quan sát chung quanh, đây là một gian nhà truyền thống, thoạt nhìn thậm chí trông có vẻ ma quái, trong này thật sự có bán loại lễ phục cần thiết cho tối nay? Người thợ săn vô cùng hoài nghi điều này.

“Woa ~, làm sao anh biết nơi này hay vậy?” Đi vào cánh cửa im lìm kia, Zero thấy mình giống như vừa bước vào một thế giới khác, trang hoàng rất tinh xảo, ánh sáng vàng mờ ảo từ chùm đèn trần vừa mang lại cảm giác ấm áp mà lại rất thư thái dưới con mắt vampire, một loạt lễ phục được trưng bày trên những con mannequin, đến một người hoàn toàn không có khái niệm về thời trang như cậu cũng thấy là rất đẹp.

“Ta biết cậu sẽ thích nó.” Kaname không trả lời câu hỏi của cậu, bắt đầu chuyên tâm quan sát những bộ đồ ở đây.

Nhưng thắc mắc của Zero rất nhanh đã được một người khác giải quyết, từ sau cánh cửa nhỏ nằm khuất sau dãy đồ đi ra một thiếu phụ thoạt nhìn cũng cao sang, mùi từ bà ta nói cho cậu biết, đây là một vampire, hơn nữa, thấp nhất cũng là một quý tộc.

“Oh, ta còn tưởng lại là một kẻ có mắt không trông nào mò vào đây, thì ra là tiểu quý nhà Kuran.” Bà ta rít một hơi từ chiếc tẩu trên tay, thướt tha đi tới, “Thế nào, cái đám bắt tài miệng rộng luôn tự cho mình là nhà tạo mẫu thời trang kia cuối cùng cũng khiến ngài chán rồi sao?... A, vị này là... Có mùi của hunter... Thật đúng là thú vị.” Bà ta vòng quanh Zero hai vòng, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, “Không tồi, tuy rằng ta nói qua ngài có thể mang cô dâu của mình đến đây... Hơn nữa, hoan nghênh bất cứ chủng tộc gì... Giới tính cũng vậy, thế nhưng... Ngài xác định sao?”

“Khoan...” Zero sững sốt một chút, có chút phản ứng không kịp, bà ta nói cái gì vậy? Không lẽ năng lực lý giải của mình có vấn đề? Vì sao lại nghe được những từ hoàn toàn không cần phải xuất hiện, cái gì mà cô dâu rồi giới tính?

“Hai bộ lễ phục dạ hội, một L một XL.” Kaname mỉm cười, nói ra mục đích của mình, không giải thích gì thêm.

“Đúng là lớp trẻ vô lễ...” Nói rồi lại tỉ mỉ nhìn Kaname cùng Zero một lần nữa, quay đầu lại nhìn về đám mannequin trưng bày, “Vậy bộ đó cũng bộ đó, chấp nhận thì chuyển tiền vào tài khoản của ta.” Thiếu phụ vampire xinh đẹp chỉ lưu lại một câu đó liền lui vào trong, đi được nửa đường, bà dừng lại, ngoái đầu nhìn lại cười, “Nếu như ngày mai tài khoản của ta không tăng thêm một xu nào, ta giết ngài.” Nói xong, cười quyền rũ, biến mất sau cánh cửa, không để ý đến hai thiếu niên ngoài kia nữa.

“Này... Tôi thấy anh hình như cần giải thích một chút.” Zero muốn cười, nhưng lại cười không nổi, vẻ mặt không rõ đang muốn khóc hay muốn cười. “Hình như bà ta hiểu lầm đây là chuẩn bị cho cô dâu của anh... Tôi nên, cảm ơn, sao?”

Kaname nhìn Zero, trên mặt không có nửa điểm chột dạ hay cái gì, trái lại lại bình tĩnh không gợn sóng, “Cậu chỉ hỏi ta biết chỗ nào bán lễ phục, mà ta chỉ biết nơi này.”

“...” Có lẽ anh ta thực sự không biết, dù sao cũng là vua của vampire, không có khả năng giống như một nữ sinh thích đi dạo phố shopping... Zero khẽ thở dài, “Chỉ ít lúc này anh cũng nên nói với tôi một tiếng, để tôi chuẩn bị tâm lý, chứ như khi này... Thôi quên đi. Phòng thử đồ ở đâu?”

Zero vừa quay mặt đi, khóe môi Kaname chậm rãi, chậm rãi, nâng lên.

“Cần ta dẫn đi không?”

“Cái... Không cần, tôi có thể tự mình đi được.”

“Tiếc nhỉ.”

“...?”

-----TBC-----

Ps: Như đã nói, đây tim hồng nhé m/ vì thế nên mình cũng edit theo hướng sên sên chút m/ Mần xong chương này từ sáng hum qua, quảng lên đây định mai về beta chút rồi post lên, nhưng sáng ra mới biết hum nai sinh nhật cô Miw, thôi ráng phóng ra tiệm net gần nhà (thông cảm, bạn đang ở quê: “>) quảng lên tặng cô, cô chê tôi giết:” >

26. Chương 26

Phạm phải sai lầm, thì phải chịu răn dạy, chưa từng bị đánh qua, sẽ không biết lúc đánh mình đối phương cũng sẽ đau.

Thật... Vô cùng náo nhiệt. Toàn những kẻ bề ngoài sang trọng tụ tập tại một chỗ, chuyện trò vui vẻ, ăn uống linh đình... Được rồi, dù sao cũng toàn những vampire “mưu cầu hòa bình đối với nhân loại”. Căn bản hoàn toàn không cần thợ săn đến giám sát, Zero chỉ cần an tĩnh nhìn, sắm vai một khách mời là được.

“Sắc mặt con có vẻ không tốt.”

Không cần quay đầu lại, Zero cũng biết người vừa xuất hiện đã cố sức xoa đầu cậu chỉ có thể là sư phụ Toga, “Tiệc tùng như vậy, mình con là đủ rồi.” Cậu cũng không phải một kẻ dễ dàng mất bình tĩnh như mọi người nghĩ, cho dù lãnh đạo tối cao của đại tổng bộ Nguyên lão viện Asato Ichijou đang an vị cách đó không xa. “Thầy còn muốn vò tới khi nào?”

“Tên học trò nhạt nhẽo.” Toga vẫn đứng bên cạnh Zero... Cảm nhận không khí ngột ngạt trong hội trường. Vampire đều là những kẻ nguy trang thiên tài, hiện tại lại một lần nữa được mở mang tầm mắt rồi... Quả nhiên vẫn không có điều gì có thể khiến ông vui bởi ác cảm với chủng tộc này, vô luận bề ngoài bọn họ cỡ nào cao quý, cũng không thể nào cải biến bản chất tà ác bên trong.

“Sư phụ, con muốn đi dạo một chút, dù sao đây cũng chỉ là một vũ hội.” Zero thấy Kaname Kuran vừa bước xuống khỏi cầu thang vòng, một đám vampire liền bu đến vây quanh... Lúc này mọi đường nhìn trong hội trường đều tụ tập trên người anh ta, cũng chính là thời gian tốt nhất để cậu công tác.

Quả thật là rất đông... Chết tiệt Kaname Kuran, làm thế quái nào mà có thể tìm ra một kẻ có hai màu mắt khác nhau trong đám đông này, lại không nói rõ là nam hay nữ cao hay thấp béo hay gầy. Nếu như tên kia bất hạnh bị cậu tìm được, nhất định phải bắt Kaname Kuran bồi thường cho cậu một đồng đồ ngọt mới được.

“Những lúc này không nên tùy tiện đi lung tung... Zero?... Quên đi, cẩn thận một chút. Ở chỗ này, bất cứ chuyện gì đều có thể phát sinh.”

“Cảm ơn sư phụ. Không có người, con thật không biết sẽ thế nào?”

Toga sững sốt một chút, lại đưa tay vò loạn mái tóc cậu học trò, “Tiểu tử thôi, con qua cái tuổi được làm nũng lâu rồi.”

Đây là biệt thự ngầm tại Hanabusa gia, ngoại trừ không có cửa sổ, còn lại đều là một nơi lý tưởng để tụ hội. Tuy rằng cậu cũng là vampire, về mặt thể chất, nhưng đối với những địa phương như vậy, vẫn hoàn toàn không có thiện cảm... Zero chậm rãi men dọc theo tường, vẫn lẩn trong góc tối ít ai để ý.

Đi hết một vòng cũng không phát hiện kẻ nào mang hai màu mắt. Đoán rằng có thể đối phương không đến, Kaname Kuran cũng nói qua, tỷ lệ xuất hiện của hắn ta chỉ khoảng 50%. Zero ngẩng đầu quan sát một chút, nơi này tuy gọi là tầng ngầm, nhưng cũng có khoảng hai ba tầng.

Có khi nào là ở trên kia? Nghĩ vậy cậu liền bước đến cầu thang, tại đây có thể thấy được một lối vào, nhưng lại bị một tấm màn đen che khuất, có nên vào không? Zero do dự, nhưng đúng lúc đó, một đứa trẻ lao ra, thoảng cái liền va phải cậu, “Này, không có việc gì đi, cậu bé...?” Hai màu mắt!!!

“Anh trai... Trên người anh, có mùi...” Thuần chủng... Còn hơn cả thuần chủng...

Zero ngoài dự liệu nhìn cậu bé kia đột nhiên tới gần, hai con ngươi không đồng màu mang theo một loại kỳ quái thậm chí có chút si ngốc nhìn cậu... “Thời đại vinh quang của chúng ta, đúng rồi, chính là hương vị này... Người làm như thế nào? Anh trai?... Ta vốn cho rằng không ai có thể làm được, tại nơi mà thời đại đó chỉ có thể trở thành ký ức... Là linh hồn cùng thân thể cùng nhau sống lại sao?” Trên gương mặt non nớt hiện lên một nụ cười tàn ác, “Ta nghĩ ta đã biết... Chỉ có người mới dám làm như vậy, anh trai. Bởi vì, người là song bào thai chảy trong mình dòng máu thủy tổ bị nguyền rủa...”

“Kuran, Rido?” Zero nhìn hắn, ngực từng cơn phát lạnh... Sự điên cuồng trong linh hồn chiết xạ ra khỏi ánh mắt.

“Người xem ra biết không ít đâu, anh trai thợ săn?... Biết không? Thời đại hoàng kim của vampire tộc chúng ta kết thúc ở thời gian đó, ngay lúc tổ tiên của người làm ra hành vi không thể tha thứ kia. Biết sức mạnh trong cơ thể người hiện tại đến từ ai sao?” Tiểu vampire kiễng đầu ngón chân, bắt được vạt áo Zero, “Người hiện tại, còn không bằng một phần trăm của ngài ấy... Vua của chúng ta, vị đế vương vĩ đại thống lĩnh vampire... Nếu như người hoàn toàn đạt đến ngưỡng sức mạnh kia, ta có thể nghĩ đến chuyện thuần phục người. Ha ha ha... Đám vampire hiện tại thật sự rất đáng thất vọng, chúng nó dám quên đi thân phận cao quý của mình, trở nên giống lũ nhân loại thấp kém buồn cười. Đã đến lúc lũ rác rưởi đó cần một vị vua mới ra mặt lãnh đạo.”

“Ta có thể giết người ngay bây giờ” Zero nhìn chăm chú vào cặp mắt điên loạn đối diện, trong đầu hiện lên một ý niệm như vậy, nhưng chỉ là một ý niệm, hiện tại, không có thời cơ, không đúng địa điểm.

“Không... Người làm không được, trừ phi, người biến thành cực mạnh thợ săn, hoặc là, hoàn toàn vứt bỏ thân phận nhân loại, biến thành... Thủy tổ. Đáng tiếc, người chỉ là một thất bại phẩm đáng buồn...” Hắn lại cười, thối lui hai bước, xoay người chạy hướng thang lầu. Zero vừa định đuổi theo, đã xuất hiện một người khác từ sau màn vải đen đi đến.

“Yuuki?”

“Zero?”

“Yuuki - chan, Kaname - sama dặn ta đến bảo vệ em, mong em đừng làm ta khó xử... Zero Kiryuu? Cậu tại sao lại ở chỗ này?” Ichijou vô cùng kinh ngạc nhìn Zero, suy nghĩ một chút, lập tức hiểu được, “Ra thế, vũ hội lớn của vampire cần có thợ săn giám thị, cậu chính là thợ săn đó.”

“Yuuki sao lại xuất hiện ở nơi này?... Được rồi, cũng không có thời gian theo đuổi vấn đề này, thế nhưng, Yuuki, đây không phải nơi an toàn, cẩn thận đừng rời xa Ichijou quá.” Zero nhấn lại vùng xung quanh lồng mày, ý bảo Ichijou mang cô vào bên trong.

“Thế nhưng Zero...” Yuuki muốn nói gì đó, lại hướng ánh mắt về phía Kaname Kuran đang bị vây quanh dưới lầu, do dự một chút, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi vào sau tấm màn đen.

Ichijou nhìn chăm chăm Zero, vài giây sau, nhẹ giọng hỏi một vấn đề thật không ngờ, “Zero Kiryuu, cậu là thuần chủng?...”

“Có ý gì?”

“Mùi vampire trên người cậu, đậm, tuyệt đối không phải của một vampire nhân loại. Từ hôm qua bắt đầu, càng ngày càng đậm... Chỉ mới một ngày đêm, đã xảy ra chuyện gì? Cậu trong lúc vô thức giải phóng bản năng của mình.” Ichijou lưu lại một câu này, cũng lui vào trong.

Zero vò mạnh sau đầu, có chút không hiểu, còn có không biết làm sao. Có lẽ, nên đi Thợ săn Hiệp hội một chuyến, tìm hiểu một chút về vampire thủy tổ kia... Kuran Rido nói vampire vua là có ý gì? Kuran gia mới là vampire vương tộc không phải sao?

Ichiru... Quay đầu lại, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là Ichiru, mái tóc buộc quả chuông của Shizuka Hiou, thắm mỹ thật là quái lạ... Zero vất đi sự khó hiểu vừa rồi trên gương mặt, cứ như vậy đón nhận đường nhìn không thiện chí của Ichiru, bình tĩnh đi đến đối diện cậu em song sinh của mình.

“Tôi tưởng anh đã chết.” Ichiru là người mở lời, trên mặt mang theo dáng tươi cười.

“Thật đáng tiếc nhỉ.” Zero chỉ đơn giản lạnh lùng đáp trả.

Rất muốn nói, anh thế nào? Có khỏe không? Thế nhưng lời nói ra khỏi miệng, chỉ còn lại lãnh khốc cùng tàn nhẫn.

“Số anh cũng thật là tốt, Zero. Vừa lúc sinh ra đã như vậy, anh luôn là nơi tập trung mọi ánh mắt kỳ vọng, giống như cha mẹ lúc xưa, bọn họ chỉ biết nói, Zero thế này, Zero thế kia, về mặt tự hào... Thật giống như, chỉ có một đứa con là anh...”

“Cha mẹ rất thương em.” Câu mà cha mẹ hay dạy cậu nhất, chính là bảo vệ Ichiru, làm cha mẹ như vậy, có cái gì sai?

“Anh cho là như vậy?” Ichiru giống như nghe được chuyện gì đáng cười, phản vấn Zero.

Hai người nhìn nhau, thật lâu sau mới có phản ứng — Zero bất ngờ đâm vào bụng Ichiru. Rất nhanh, có lẽ là dùng hết toàn lực, bởi vì Kiryuu Ichiru té lăn trên đất, kinh động đến một đám vampire chung quanh. Cũng qua một hồi lấy lại tinh thần, Ichiru mới tức giận đứng lên.

Cậu vô cùng kinh ngạc nhìn anh trai mình, trước bụng vừa mới thừa thụ một đấm vẫn còn rất đau... Zero, lại có thể, giống như vậy, không chút nào lưu tình, đánh cậu? Lại ngay lúc này, giữa vũ hội vampire... Zero hiền lành, Zero mỉm cười dùng dao đâm vào trái tim trước mặt cậu. Làm sao có thể... Zero chưa từng thương tổn cậu, cho dù lúc cậu lấy cái chết bức anh ấy buông tha Shizuka - sama.

“Ichiru, anh nghĩ thật lâu... Em là em trai của anh, không phải em gái. Là đàn ông nên biết cái gì là trách nhiệm... Điều này vốn nên để cha dạy cho em, nhưng mà, cha đã mất, mà em lại xem như không có việc gì. Em thành như ngày hôm nay, là sai lầm của anh, bảo vệ không phải là nuông chiều. Em là một người đàn ông, Kiryuu Ichiru, hẳn là biết chính mình đang làm cái gì, đồng thời phải chịu trách nhiệm với việc mình làm ra. Đây là điều đầu tiên anh muốn dạy cho em.” Zero lui ra sau một bước, đứng thẳng, nhìn thẳng vào đôi mắt trừng lớn của Ichiru, “Một đấm này, là bởi vì em đã không tôn trọng hai người mang em đến thế giới này. Được sống nên cảm tạ, em không có tư cách gì mà lấy cái vẻ người bị hại đó đi nghi ngờ tình thương của cha mẹ!”

Ichiru, đã đến lúc nên trưởng thành rồi... Anh không có khả năng vĩnh viễn bảo vệ em bên người, nếu em vẫn cứ như thế này, nếu như anh... Nếu một ngày anh tan biến đi, chỉ còn mình em thì làm thế nào?

Ichiru chú ý trong lúc Zero nói sắc mặt vẫn không đổi, nhưng hít thở lại gấp lên rất nhiều, đôi mắt tử định vì cổ khí thế kia mà trở nên dị thường chói mắt... A, đúng là người anh trai ưu tú, từ nhỏ đã là niềm kiêu hãnh của cha mẹ, vậy nên, không thể nào lý giải cảm giác khi bị hai người đem ra so sánh.

Zero, anh sẽ không biết, không phải em không tôn trọng bọn họ, mà là rất chán ghét mỗi một lần bị nhắc nhở, cự ly giữa anh em ta ngày càng xa... Trước lúc sinh ra, chúng ta là tất cả của nhau, thế nhưng hiện tại, đứng chung một chỗ, nhưng lại là hai bản thể riêng biệt. Zero, em không muốn một ngày có ai đó đến, nói, anh đã không còn thuộc về em!

“Tôi hiện tại vì Nguyên lão viện phục vụ, đừng ra vẻ như chúng ta rất thân quen này nọ, như vậy sẽ làm tôi rất phức tạp...! Zero?!”

“Ichiru, theo anh.” Zero nói, kéo lại tay Ichiru, trước ánh mắt kinh ngạc của vô số vampire trong hội trường, tiến lên khom lưng vòng tay quanh thắt lưng Ichiru, nâng lên trên vai, tuy rằng động tác nhẹ nhàng, nhưng lại rất ra dáng anh cả khiến mọi ánh mắt lại càng tập trung vào cặp đôi song sinh này hơn.

Dám làm như vậy ngay giữa dạ tiệc chính thức của vampire... Zero Kiryuu... Gần đây trở nên an phận rất nhiều, còn tưởng rằng cậu ta đã chịu an phận đôi chút, thì ra vẫn kỳ lạ khó hiểu như cũ. Thành viên khối Đêm ít nhiều đã miễn dịch với những hành động của Zero, không giống những vampire quý tộc khác về mặt như giữa trưa hè gay gắt bị lóa ra phơi ánh mặt trời. Nếu không phải tình huống không cho phép, bọn họ có lẽ là đã cười âm lên như xem một vở hài kịch, thực sự là khó gặp, giống như làm trò hề cho các trưởng bối vậy...

“Zero?!...” Khuôn mặt tái nhợt của Ichiru trong nháy mắt ửng đỏ, không hề nghĩ đến Zero lại... Trời ạ... Nhưng mà, cảm giác được quan tâm, thật đúng là, không tệ.

Kiryuu Ichiru... Lại là Kiryuu Ichiru. Ly thủy tinh trong tay Kaname Kuran không tiếng động vỡ vụn, chất lỏng giả máu qua từng kẽ tay tái nhợt rơi xuống... Zero Kiryuu, cậu quả nhiên vẫn còn rất quan tâm em trai mình. Tuy rằng, chỉ là tình anh em, nhưng, Kiryuu Ichiru, cậu ta cũng nghĩ như vậy sao? Ánh mắt Ichiru nhìn cậu... Có thể ngay đến cậu ta cũng không hề chú ý, thế nhưng, một ngày nào đó, cậu ta sẽ biết, ánh mắt đó có nghĩa là gì, đến lúc đó, cậu còn có thể giống như bây giờ chỉ biết nỗ lực dành tình thương cho em trai mình sao?

Zero Kiryuu, cậu là người đầu tiên khiến ta nếm trải mùi vị khủng hoảng... Liệu ta có nên phá vỡ ranh giới này, đem quan tâm của ta nói cho cậu, nhưng làm như vậy, chỉ khiến quan hệ của chúng ta càng trở nên cứng nhắc. Nhưng mà, nếu cái gì cũng không làm, một ngày nào đó, sẽ có một người chiếm được vị trí tối trọng yếu trong cậu... Ta rút cuộc, nên làm cái gì bây giờ?

- -----TBC-----

Ngót nghét nửa tháng mới có chương mới, có ai quên nội dung chương trước chưa nhé =____=, chương sau sẽ có màn tình tò của bạn lớn, ta sẽ cố gắng update trúng va lung tung, nhưng nếu k kịp thì xem như quà đây nhé =____=

27. Chương 27

Trò đùa dai của số phận, nó rình rập khắp mọi nơi, chuẩn bị vồ xé lấy người bất cứ lúc nào.

“...” Từ khi nào, đã không còn ở gần Zero như vậy, cơ thể của anh, thân nhiệt thật thấp, trước đây rõ ràng luôn thật ấm... Anh... Ichiru tựa đầu trên vai Zero, nhắm mắt lại.

Zero, anh vì em mà mất đi rất nhiều đúng không? Em biết, cái gì cũng đã biết, từ miệng Rido Kuran nghe được tất cả. Zero luôn quý trọng sinh mệnh như vậy, lại lựa chọn rơi xuống, từ địa ngục triệu hoán ma quỷ, đem chính mình biến thành vampire. Xin lỗi... Em lại khiến anh thất vọng, xem như không có đứa em trai kém cỏi như em, cứ như vậy từ bỏ em không phải tốt hơn sao? Tại sao phải khổ sở như vậy?

Ichiru chăm chú ôm lấy cổ Zero, giống như khi còn bé... Thời gian đó, mỗi khi Zero bế cậu từ chỗ cao xuống, cậu luôn đem toàn bộ trọng lượng đặt lên đôi vai non nớt của anh mình, hai tay vòng quanh cổ, ôm lấy, dựa vào, như bây giờ.

“...” Ichiru, em còn nhớ tuổi thơ của chúng ta đúng không? Như vậy, vì sao lại làm tay sai cho Nguyên lão viện, thực sự đã quên họ của mình sao? Em là Ichiru Kiryuu, tên này, là có đầu nguồn. Ichiru, tại sao lại có thể phản bội nó?

“Zero, anh có nhớ cây anh đào trước nhà chúng ta lúc trước không?”

Zero không nói gì, im lặng lắng nghe.

“Vì một ít nguyên nhân nên phải chặt nó đi, lúc đó Zero khóc... Anh nói, có một tinh linh trong cây, vẫn luôn che chở cả nhà chúng ta, không có cây làm nơi trú ngụ, tinh linh đó sẽ chết, bởi vì chuyện này, lần đầu tiên Zero khóc lại vì một gốc cây anh đào, mãi đến sau này anh lại vì tinh linh kia mà trồng thêm một gốc anh đào khác. Em vẫn nhớ, Zero là một người thiện lương đến bất trị, đến một sinh vật vô thực cũng không

thể mặc kệ. Zero như vậy, sẽ tự nguyện trở thành thợ săn vampire sao? Sẽ chủ động muốn đi giết chết sinh mệnh sao?”

“Ichiru... Đó đã là quá khứ.”

“Được rồi...” Ichiru buông tay, nhẹ nhàng đẩy ra Zero, “Không cần anh phải xen vào việc của em nữa, Zero.”

Người thợ săn hít một hơi thật sâu, “Không được! Hiện tại rất nguy hiểm em không biết sao? Vì sao lại luôn làm ra những chuyện khiến anh lo lắng vậy hả?”

“Bởi vì Zero hoàn toàn không muốn trở thành một thợ săn!” Ichiru bỗng hét to một tiếng, khiến Zero ngây ngẩn cả người.

“Zero hoàn toàn không muốn trở thành thợ săn, chỉ là không thể cự tuyệt hy vọng của cha mẹ, chỉ là không muốn trách nhiệm này lại đặt trên vai em, vậy nên anh mới tự mình đứng ra gánh lấy nó, buông tha cho mơ ước của mình mà không nói một lời...” Em đã, không muốn lại khiến anh phải hy sinh cho em, Zero... Coi như là báo thù, anh cũng nhất định không hề vui sướng... Zero nói không sai, em là một người đàn ông, nên gánh lấy một số trách nhiệm, vậy nên, mong tin tưởng em, đừng tiếp tục can thiệp vào chuyện của em.

Anh nói em là trách nhiệm của anh, như vậy Zero cũng là trách nhiệm của Ichiru này, em cũng muốn vì Zero làm gì đó, mong muốn Zero có thể vui vẻ. Tội ác anh đeo trên lưng, em giúp anh nâng lên, anh muốn báo thù, cũng giao cho em, kẻ thù lớn nhất của Shizuka - sama, ngọn nguồn mối hận của Kiryuu gia, giao cho em giải quyết.

“Ichiru... Anh bây giờ rất tốt.”

“Không, anh tuyệt đối không tốt. Zero hiện tại không tốt chút nào, em nhìn ra được, vết thương do bốn năm trước tạo thành, vẫn đang tiếp tục, nó vẫn nằm im đó chưa một lần thoát ra, vẫn bị anh đè xuống. Zero chính là như vậy, từ nhỏ đến lớn vẫn vậy... Anh muốn em có trách nhiệm như một người đàn ông, chí ít cũng nên tin tưởng em một lần. Ở lại nơi đó là có lý do, nhưng không phải vì bọn họ.”

Ánh mắt Ichiru rất chăm chú, khiến Zero bất ngờ không biết nên làm sao, có lẽ, cũng nên tin tưởng em trai mình một lần, “Chỉ có một lần này, nếu một ngày anh cho rằng có nguy hiểm, nhất định sẽ mang em về. Nếu như...” Zero dừng một chút, xong tiếp tục nói, “Anh phát hiện em vì bọn họ làm việc. Bằng mọi giá anh sẽ nhốt em lại, khiến em từ nay về sau không được thấy mặt trời nữa. Anh đã nói là sẽ làm.”

Có lẽ đây là một quyết định sai lầm, có lẽ một ngày nào đó sẽ hối hận, thế nhưng, Ichiru đã không còn là một đứa trẻ yếu đuối suốt ngày chỉ biết bám theo cậu, cũng muốn thử đi tin tưởng nó, cho dù kết quả có thể là điều cậu không thể chịu được.

Zero nhìn bóng lưng Ichiru rời đi, một lần nữa quay lại hội trường trong kia.

Không hy vọng Ichiru gặp nguy hiểm, thế nhưng phải tuân thủ ước định, phương pháp duy nhất, chính là nhanh chóng giải quyết kẻ địch chung kia... Cũng là nguyện vọng tối bức thiết của cậu. Ichiru nói không sai, cậu bây giờ một điểm cũng không tốt, cơn đau nhức khắp xương cốt vào thời khắc đó vẫn bám theo cậu đến tận bây giờ.

“Rất nhanh sẽ kết thúc...” Zero nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt, khôi phục bình tĩnh. Đã tìm được Rido Kuran, đây phải chăng là dấu hiệu cho tràng chiến sắp tới? Nếu vậy thật sự là quá tốt, ta còn đang suy nghĩ phải đợi đến bao lâu, cuối cùng cũng đã chịu trôi lên mặt nước, chân tướng bị ẩn dấu.

“Yuuki... Cho dù phải trở thành vampire cũng muốn bên cạnh ta sao?” Kaname cúi đầu nhìn cô gái vẫn luôn một dạ tin tưởng anh. Cái này rốt cuộc là tự làm tự chịu sao? Hao tổn tâm cơ muốn Yuuki nảy sinh tình cảm với mình, dùng hết mọi biện pháp kéo Zero Kiryuu ra khỏi cô. Nhưng kết quả cuối cùng, lại đem chính mình cột vào thiếu niên đó, chạy không thoát, cũng không muốn chạy thoát.

“Nếu như như vậy có thể kéo lại cự ly giữa hai chúng ta... Em biết, mặc kệ chính mình nỗ lực cỡ nào, đều không thể đuổi kịp Kaname - senpai, nếu như, làm vampire có thể giúp em được điều này...” Nước mắt từ hai viền mắt cô tràn ra, đưa tay lên xoa xoa, cười nói, “Chuyện gì vậy? Rõ ràng em rất hài lòng...”

Cho dù sợ cũng muốn biến thành vampire, cũng muốn được cùng một chỗ với ta sao? Yuuki... Thế nhưng, xin lỗi, ta có thể, đã không còn là Kaname Kuran mà em sinh ra để dành cho... “Cho dù điều này có thể

phản bội Zero Kiryuu?” Kaname nhẹ nhàng hỏi. Người kia cho đến bây giờ vẫn luôn nỗ lực bảo vệ em, em nhưng lại muốn ta biến em thành sinh vật cậu ấy căm thù, nghĩ tới, cảm nhận của Zero sao?

“Zero?...” Nước mắt của Yuuki càng lăn dài, “Em không biết... Không biết...”

“Như vậy...” Anh vẫn như cũ dịu dàng lau đi nước mắt của cô, môi cong lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Nếu như Yuuki không biết... Vậy giao Kiryuu cho ta đi.”

“Kan... Kaname - senpai?”

“Ichijou, Kuran ở bên trong phải không? Tránh ra đi, tôi có chuyện muốn nói.” Đi khắp lầu dưới cũng không thể nào tìm được Kaname Kuran, đoán rằng anh ta có thể ở trên lầu, chính xác là trong căn phòng tối tăm lúc này. Khi Zero thấy đứng chờ ngoài cửa là Ichijou, cậu càng thêm tin chắc suy đoán của mình.

“Xin lỗi cậu, Kaname - sama có dặn, là ai cũng không được vào.” Ichijou đưa tay ngăn cản Zero. Kaname - sama cùng Yuuki ở bên trong, tuy rằng không biết đang phát sinh chuyện gì, nhưng nếu là mệnh lệnh của Kaname - sama, bất luận kẻ nào cũng không được phá hỏng kế hoạch của ngài ấy.

Không cho ai vào? Là đang che giấu chuyện gì, không lẽ... Yuuki, cũng ở bên trong... Kaname Kuran, tuy rằng không biết anh muốn làm cái gì, thế nhưng, sẽ không cho anh một tia cơ hội thương tổn cô ấy. “Tránh ra.”

“Zero Kiryuu... Cậu?!” Khi đôi mắt sâu đỏ đối diện nhìn thẳng vào người vampire, có một áp lực vô hình bủa vây lấy anh, không thể chống cự, cho dù biết cậu ta thuần chủng, nhưng cảm giác áp bách này, mạnh đến khó tin.

“Ta nói, lui ra!”

“Vâng.” Cơ thể, không khống chế được... Ichijou chỉ cảm thấy cả người rét run trước ánh mắt đó, tự động làm theo bản năng vampire: Vâng theo cấp cao hơn, không được cãi lại mệnh lệnh của họ... Bàn tay trái đưa lên vị trí trái tim, cúi đầu, lui sang một bên.

Ngay nháy mắt đẩy cửa ra, Zero thấy, dường như trái tim cậu vừa đình chỉ một nhịp đập — Kaname Kuran, lộ ra răng nanh, ngay trước mặt, Yuuki...

“Kaname Kuran, người cuối cùng cũng đã bị bản năng khống chế sao?” Bloody Rose ngay lập tức chỉ hướng ngực người thuần chủng, trong đôi mắt tím bị bóng tối che khuất, lưu động một cảm giác rất phức tạp, phần nộ, không chỉ là phần nộ... Kaname Kuran, còn muốn, muốn thử đi tin tưởng anh, còn nỗ lực, đi thuyết phục bản thân nên yên tâm giao Yuuki cho anh... Vậy ra, đây là câu trả lời của anh? Trả lời cho những nỗ lực tín nhiệm của tôi? Lẽ nào, vampire là không thể tin tưởng sao?

“Zero?!” Kaname kinh ngạc đứng lên, nhìn người thợ săn cùng Bloody Rose chia thẳng vào mình. Muốn nói gì đó, lại không biết làm sao mở miệng, chỉ có thể im lặng nhìn bầu không khí càng lúc càng trầm mặc, áp lực.

Kaname Kuran, vì sao không giải thích? Là thật sao? Thật sự phải thương tổn người mà tôi luôn bảo vệ? “Xem ra, sự hợp tác của chúng ta nên dừng ở đây... Tôi không có biện pháp đi tin tưởng một vampire vượn răng nanh đối với bạn bè của mình... Thật đáng tiếc.”

Bloody Rose vẫn giương thẳng mà không có bất kì dấu hiệu nào của sự hù dọa. Thế nhưng Kaname vẫn không nhúc nhích, chỉ là nhìn thẳng vào Zero... Nếu như, việc này có thể giúp cậu trút hết đau đớn trong lòng ra ngoài, như vậy nổ súng đi.

“Chờ một chút! Zero, là tớ yêu cầu Kaname - senpai làm như vậy!” Yuuki ngay lập tức đứng chắn trước mặt Kaname, giang hai tay, như là phải bảo vệ anh, “Đừng trách Kaname - senpai, anh ấy không làm gì sai cả. Zero... Xin lỗi... Là lỗi của tớ.”

“...” Zero dần buông tay, đối mặt với khuôn mặt đẫm nước của Yuuki, nhưng không cách nào trách cứ cô... Yuuki chỉ là muốn đuổi theo người cô yêu, có cái gì sai đâu? Nhưng thật ra chính mình mới là một người ngoài cuộc, xen vào việc của người khác, bọn họ, căn bản không cần người, ai bảo người nhiều chuyện... “Yuuki không có sai, vì sao lại xin lỗi?... Xin lỗi, sau này, chuyện của cậu, tôi không xen vào nữa.” Dứt lời,

xoay người đi, ra khỏi phòng, thẳng hướng cửa ra lên mặt đất... Là bởi vì nãy giờ đang ở dưới mặt đất sao? Nghĩ rất khó chịu, giống như có gì đó muốn đào ra khỏi mắt mình như nhau...

“Zero!”

Nghe được tiếng gọi của Kaname, Zero hầu như là phản xạ xoay người nâng súng nhắm vào vampire thuần chủng vẫn đang đuổi theo cậu từ lúc bước chân ra khỏi căn phòng kia.

“Dừng lại, Kuran... Tôi không muốn nổ súng...”

Dưới ánh trăng, trong đôi mắt cậu có gì đó sáng bóng, đó là bị dấu vết của nước mắt sao... Tại đây, trong bóng tối mang mang, cô độc chống đỡ, dùng cơ thể như muốn lung lay sắp đổ này, lưng đeo theo tất cả đau xót đời người, Zero Kiryuu, mệt sao? Cậu còn muốn ép buộc chính mình đến mức nào nữa? Tại sao không ra tay, ta càng hy vọng cậu nổ súng... Cho dù bị thương, ta đau, liệu có bằng nỗi đau cậu vẫn đang chịu đựng... Xin lỗi, ta vẫn luôn gạt cậu, cho tới bây giờ. Ban đầu chỉ nghĩ không cần phải... Nói cho cậu những thứ này, sau lại sợ bị cậu biết hết tất cả. Tất cả đều là ta sai, oán hận ta thế nào cũng được, chỉ cần cậu đừng tiếp tục nhẫn nại làm bị thương chính mình.

Kaname cẩn thận đến gần Zero, bỏ qua ánh nhìn uy hiếp của cậu, không quan tâm việc khoảng cách giữa Bloody Rose với trái tim anh càng lúc càng gần... Vươn tay, kéo cái thân thể lạnh giá cứng ngắt kia vào lòng, hung hăng ôm chặt lấy... Vẫn run rẩy từ nãy đến giờ, Zero Kiryuu, kỳ thực, cậu sắp chống đỡ không nổi nữa rồi?

“Có chuyện, cậu tin cũng được, không tin cũng không sao, ta chỉ muốn cậu được biết... Yuuki, cũng không phải như cậu luôn cho rằng, là một con người.”

Zero ngậy ngấn cả người, một cổ hàn khí từ trái tim lan khắp toàn thân, làm tê liệt các giác quan của cậu.

“Yuuki, là công chúa của Kuran gia, em gái của ta... Làm hôn thê của ta mà sinh ra.” Kaname cảm giác được Zero rõ ràng run lên, nhưng cũng không nói gì, vẫn tiếp tục nghe... Được ôm cậu như vậy, quả thực như là nằm mơ, cậu vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định với ta, ánh mắt nhìn ta, chưa bao giờ gỡ xuống phòng bị, nhất định không nghĩ tới ta đối với cậu lại là một tình cảm hoàn toàn trái ngược. Vì Yuuki, cậu trở nên như vậy... Quả thật rất quan tâm đến em ấy, có chút, không cam lòng.

“Vì bảo vệ Yuuki, mẹ ta dùng sinh mệnh phong ấn ký ức, cùng thân phận vampire của em ấy. Cũng vì bảo vệ Yuuki, ta mới xuất hiện ở chỗ này... Thế nhưng không lâu trước đây, ta lại phản bội lời thề, thích phải một người khác... Ta đối với Yuuki, không có cách nào sản sinh cảm giác như vậy, không có cách nào đem em ấy trở thành vợ của mình. Zero Kiryuu, cậu nên chịu trách nhiệm cho việc này.”

Trách nhiệm... Zero hít ngược một hơi... Mấy ngày nay, thái độ Kaname đối với cậu thập phần quái dị, nhưng sao lại có thể là... Từ nơi đáy mắt mang màu máu kia, Zero muốn chạy trốn, nhưng phát hiện chính mình không thể động đậy, chỉ có thể nín thở nhìn gương mặt Kaname đến càng gần, hơi thở gần như luẩn quẩn trên mặt cậu... Kaname Kuran, anh muốn làm gì?!

Tất cả bất an cùng kinh hoảng của Zero tại Kaname hôn lên môi cậu trong nháy mắt, đạt đến đỉnh điểm, hình như tim cũng quên luôn cả đập... Kaname Kuran, anh đến tột cùng...

“A!” Chỉ nghe được một tiếng thét chói tai, cùng tiếng bước chân hoảng loạn gấp gáp... Là Yuuki! Zero không biết lúc nào đã lấy lại tinh thần, giãy khỏi vòng tay của Kaname, quay đầu nhìn về phía cửa, cánh cửa gỗ còn đang đóng đưa qua lại... Yuuki... “Buông tay! Chết tiệt, là Yuuki đó! Anh...” Nhưng khi đối diện với ánh mắt của người thuần chủng, Zero lại không biết mình muốn nói gì, lâu sau, cậu thở dài một hơi như là buông tha việc thuyết phục tên vampire này, về mặt hơi phiền muộn, còn có chút dở khóc dở cười.

“Ta vẫn giống như trước đây bảo hộ Yuuki, thế nhưng,” Kaname nâng lấy bàn tay Zero, “Ta cũng không buông tay, tuyệt không.”

“Ồ điên...”

Tuyết trắng phiêu rơi lả tả, lặng yên không một tiếng động, bao trùm những âm ĩ nhón nháo, thế giới, như an tĩnh trong giấc ngủ của mình...

-----TBC-----

1/ Cuối cùng bạn lớn cũng bắt bạn nhỏ “chịu trách nhiệm”, có biết ta chờ cái chap này lâu lắm rồi không *hết*

2/ Bạn lớn bắt đầu lộ ra bản chất “sùng thụ” của mình, chưa gì mà thấy thương rồi: (

3/ Sau chap này ta tạm nghỉ 1 thời gian nhé.

28. Chương 28

Thà rằng thông báo và bị từ chối, cũng không để hiểu lầm ngăn cách, yêu, là không được giấu trong lòng.

Do dự thật lâu, Zero rốt cục hạ quyết tâm nỗ lực bình tĩnh đi đối mặt Kaname Kuran, nhưng hiển nhiên, công phu giả ngu của cậu vẫn còn rất non nớt, cậu bình tĩnh như là mây đen trước bão tố, nhưng đầu phải chỉ mây đen là xong, hình như còn có vài tia lôi điện xẹt ra, cổ áp suất thấp kinh khủng kia khiến cuộc sống của mọi vampire khối Đêm mấy ngày nay đều trôi qua không mấy an bình. Bởi vì không chỉ một thuần chủng nhân loại Zero Kiryuu này, mà hình như vị thuần chủng kính yêu của bọn họ cũng có một chút thất thường, đặc biệt lúc hai người họ không cẩn thận chạm mặt nhau, loại thất thường đáng sợ này càng thêm rõ ràng, rõ ràng đến mức kí túc xá Mặt trăng bị lực lượng không không chế được của Kaname phá hủy hơn phân nửa.

Bị Kaname Kuran hôn... Tự tôn của Zero không cho phép cậu nói ra hai chữ ‘cưỡng hôn’, tuy rằng trên thực tế đúng là như vậy. Tối bị kịch chính là, đó lại là nụ hôn đầu tiên của cậu... Được rồi, cậu cũng không phải nữ sinh đi so đo vấn đề này, thế nhưng, rất chú ý, phi thường chú ý, chú ý đến mức không cẩn thận để lực lượng phát ra ngoài, khiến khối Đêm lại được hưởng một tràng mưa đá ngay trong phòng.

Quả nhiên chấn động đến cậu ta, hiện tại Zero Kiryuu trốn anh như chuột nhắt trốn mèo to, tuy rằng không hối hận, thế nhưng... Mọi chuyện xảy ra cũng không hoàn toàn là nhất thời xung động. Cho dù không phát sinh lúc đó, cũng nhất định phát sinh một thời điểm khác, Kaname vững tin như vậy. Chỉ là phát sinh sai thời cơ, Zero Kiryuu vẫn chưa hoàn toàn buông xuống đề phòng trước anh, Yuuki còn không có tiêu hóa cuộc đối thoại kia... Bây giờ thì tốt rồi, hai người kia hiện tại đối với anh như mãnh thú tránh dòng nước lũ, một người nhìn thấy liền bỏ chạy, một người gặp mặt là trời liền u ám.

“Bao lâu nữa mới đến kì nghỉ đông đây...” Zero thở dài, đến lúc đó phải về nhà Hiệu trưởng trú tạm, sẽ đối mặt với Yuuki... A, phải nói như thế nào đây? Có thể cái gì cũng không cần phải nói, Yuuki, không đến phiền cậu quản. Chỉ là nghĩ buồn cười, Kaname Kuran bỏ rơi Yuuki... Cái tên kia, nếu như vậy ngay từ đầu đừng khiến Yuuki hy vọng, đến cuối cùng, khi chính mình đã quyết định buông tay, hẳn lại... Muốn cười, nhưng cười không nổi.

“...” Kaname Kuran ngẩng đầu nhìn bầu trời ngân nguyệt, hai ngày nữa là đến kì nghỉ thường niên. Trước lúc đó, cần phải giải quyết một chuyện, có vài thứ, để càng lâu càng khó xử lý, tỷ như cảm tình, tỷ như phiền phức, mà hết lần này tới lần khác hai thứ này anh đều có. “Cần phải cùng Yuuki nói rõ một chút... Ta không muốn tổn thương em, nhưng nếu đã không thể trốn tránh, cũng chỉ có thể như vậy. Cho dù không được tha thứ...”

Làm sao có thể... Làm sao có thể? Kaname – senpai, thích, là Zero?! Yuuki vùi đầu vào giữa hai gối, toàn bộ thân thể đều nép sát trên giường, nước mắt không ngừng từ đôi mắt cô chảy ra, như thể muốn đem những đau đớn hòa tan nghẹn lúc này gột rửa.

Kaname - senpai vẫn luôn đặc thù quan tâm đến mình, bất tri bất giác, cứ như vậy thích anh ấy, có khi nào trước giờ mình đã khiến Kaname – senpai phức tạp? Lại còn bày tỏ ra rồi, cái gì mà muốn được bên cạnh anh ấy, muốn trở thành vampire, giống như một đứa ngốc. Mình đúng là một đứa đáng ghét... Đáng ghét...

Khiến Kaname - senpai khó xử, khiến Zero mất lòng tin... Thì ra mình là một đứa con gái như vậy?

Lúc Zero bỏ đi, giống như gặp đả kích rất lớn, chưa từng thấy cậu ấy như vậy, thất hồn lạc phách... Zero luôn cảm hận vampire, nhưng bị ép biến thành vampire, chính mình lại nói muốn thành vampire, quả thực là đã giáng một đòn vào vết thương của cậu ấy.

Biết Kaname - senpai thích Zero, tuy rằng, không thấy ghét Zero, thế nhưng, vẫn thấy... Vẫn không thể nào thân nhiên đối mặt, chỉ cần nghĩ đến Kaname - senpai và Zero, là không có cách nào nhìn thẳng vào. Bởi vì hai người đều là người mình thích, mới thấy thật tàn nhẫn. Nếu như đều không phải Kaname - senpai và Zero, mình có thể tìm ra vô số lý do để oán hận cùng không cam lòng, thế nhưng, hai người kia là cỡ nào ưu ái chính mình, được bọn họ cẩn thận tỉ mỉ bảo hộ, không thể nào giận họ dù chỉ là một chút... Làm thế nào để oán hận đây?

Vì sao lại như thế... Lẽ nào Kaname - senpai luôn khó chịu khi Zero đứng gần mình cũng là vì vậy sao? Thế nhưng bản thân lại ngộ nhân, cho rằng, mình đối với anh ấy mới là đặc biệt... Không, không đúng, Kaname - senpai, xác thực là đặc biệt để ý mình, nhưng ít nhiều cũng cảm giác được, không hoàn toàn là như vậy, loại quan tâm này, cũng không phải là yêu. Như là... Kaname - senpai, đều không phải bởi vì thích mới bảo vệ mình... Mơ hồ cảm giác được, sự quan tâm của Kaname - senpai, liên quan mật thiết đến việc mình mất đi trí nhớ, chỉ là, những ký ức đó, rốt cuộc là cái gì?

Mỗi lần cố gắng nhớ đến đoạn ký ức kia, đầu đều đau như muốn nứt ra, trong mộng, có máu chảy, có một cảm giác rất đáng sợ, khiến cô kinh hoàng tột độ... Lúc Kaname - senpai hỏi thật sự muốn trở thành vampire sao, kỳ thực, cô vẫn còn rất e ngại những cặp ranh nanh bén nhọn kia. Chẳng biết sao, cảm giác giống như bị mùi màu tươi trong mộng nuốt chửng, cả người run rẩy, muốn xoa người chạy thật nhanh.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm ấm của Kaname. “Yuuki, ta không có ý quấy rầy, nhưng ta rất lo cho em, dù biết có thể khiến em tức giận nhưng ta vẫn phải đến. Có thể mở cửa một chút không?”

Yuuki ngồi ở trên giường, nhìn cánh cửa gỗ ngăn cách hai người, cái gì cũng không nói, chỉ là tiếp tục ôm chân ngồi ở trên giường.

Thời gian này, thực sự, không muốn nhìn thấy Kaname - senpai và Zero... Không biết phải như thế nào đối mặt bọn họ, sợ bản thân sẽ không khống chế được tâm tình để lộ một Yuuki xấu xí... Nếu đã định trước là sẽ mất đi, như vậy, chỉ ít để cho bọn họ giữ một Yuuki xinh đẹp trong trí nhớ.

Kaname Kuran ở bên ngoài đợi một thời gian, trong phòng vẫn không một tiếng động... Quả nhiên là chấn động đến Yuuki. Nhưng tất cả đều do anh mà ra, đương nhiên chính anh phải đi thu dọn. Đánh giá cao mưu tính của mình, đánh giá thấp cảm nhận mọi người chung quanh, là bài học cho tính tự phụ.

Yuuki, là em gái của anh, là ám áp đầu tiên anh được chạm vào sau khi sống lại, là người mà anh đã thề sẽ bảo vệ, nếu như không có ngoài ý muốn, cô vẫn sẽ là bị hôn thê xinh đẹp của anh. Nhưng ngoài ý muốn đã xảy ra, có lẽ ngay lần đầu tiên nhìn thấy Zero Kiryuu, cậu thiếu niên với sự ôn hòa được giấu sau ánh mắt băng lãnh này đã tiến vào sinh mệnh anh. Trên người cậu dung hợp đủ loại mâu thuẫn, có thể rất hiền lành rất thiện lương, có thể vừa lạnh mạc lại tàn nhẫn. Bất tri bất giác, giống như mạch nước ngầm thấm thấu vào linh hồn khô kiệt, Zero Kiryuu, trở thành người duy nhất khiến anh cười, để che đi nhứt nhối nơi ngực. Không có cách nào tiếp tục ép buộc chính mình không được nghĩ về người đó nữa.

“Kaname - senpai, là thật tâm thích Zero sao?”

Một lúc lâu sau, ngay lúc Kaname cho rằng Yuuki sẽ không nói chuyện với anh, trong phòng truyền ra một câu nói như vậy, tuy rằng rất nhỏ, nhưng cũng không đến mức không thể nghe được. Kaname vừa nhẹ nhõm vì nghe được thanh âm của Yuuki, nhưng cũng vì câu hỏi của cô mà chẳng biết nên trả lời thế nào, phải như thế nào mới tránh được thương tổn cô.

“... Đúng vậy.” Trầm mặc một chút, anh quyết định nói thật, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với chuyện này, dây dưa qua lại chỉ càng khiến đôi bên mệt mỏi thêm.

“Zero, tuy rằng thoát nhìn rất kiên cường, thế nhưng thực tế vẫn luôn cậy mạnh. Em ước gì mình có thể giúp cậu ấy vui vẻ, nhưng không có cách nào... Kaname - senpai thật ra rất giống Zero, luôn che giấu rất nhiều, rất nhiều dần vật, em biết, nhưng không thể làm gì... Hai người đều nỗ lực bảo hộ em, kỳ thực em vẫn biết. Thế nhưng em chỉ có thể đứng nhìn anh và Zero che chở mình, chuyện gì cũng không biết, chỉ có thể nhìn hai người thống khổ, bất lực... Em chỉ là một đứa vô dụng.”

“Yuuki, em không làm sai gì cả, chỉ là...”

“Em hiểu... Thật lâu trước đây, em đã cảm thấy giữa anh và Zero trong lúc đó có một không gian mà em

không thể nào tiến nhập, chỉ là lúc đó, em chỉ đơn giản là nghĩ bởi vì hai người căm thù nhau. A, tất cả mọi người đều nói, lý giải chính mình nhất, chính là đối thủ của mình, vì thế em một lần lại một lần lừa dối bản thân hai người chỉ là đối thủ. Có thể, em sớm đã biết điều này, em chưa từng thật sự bước vào nội tâm của senpai và Zero, chỉ là được bảo hộ mà thôi... Thế nhưng, đã vô cùng biết ơn. Vô luận là Kaname - senpai hay Zero, đều đã cho em một giấc mộng đẹp.”

Lúc này lời nói của Yuuki đã mang theo vài phần nghẹn ngào, Kaname đặt tay lên tay nắm cửa, nhưng gặp rồi sẽ được gì, nhẹ nhàng buông... Một mực bảo hộ sẽ không có cách nào khiến Yuuki trở thành một người đứng với vị thế của mình, ai cũng phải trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện mới có thể trưởng thành. Nếu Zero có thể buông tay Kiryuu Ichiru, như vậy, phải chăng chính mình cũng nên thay đổi phương pháp quan tâm? Một ngày nào đó Yuuki tất yếu phải tự bước đi, trước lúc đó, để em ấy tập làm quen với cuộc sống khắc nghiệt này đi.

“Yuuki, em luôn là người con gái quan trọng... Có thể em không biết, nhưng với cả ta và Zero, chuỗi ngày có em bầu bạn là đoạn ánh sáng ấm áp trong cuộc sống vô vọng của chúng ta... Ta đi đây, em nghỉ ngơi đi.”

“Chờ một chút...” Yuuki gọi lại Kaname Kuran, “Kaname - senpai, em cũng không phải không muốn tiếp thu, chỉ là, cần một chút thời gian thích ứng... Xin lỗi, em không muốn anh trông thấy em như vậy. Kaname - senpai và Zero cùng một chỗ, em rất vui, chỉ là tạm thời không có cách nào quen với chuyện này.”

“Ta hiểu. Ta sẽ nhắn lại với Zero.”

Tại lầu hai kí túc xá Mặt trăng, bị kịch mang tên Kaname Zero lại một lần nữa tái hiện nơi thang lầu, trong lúc chờ đến giờ chuyển giao, sau vô số lần hứng chịu những thiên tai vô cơ từ hai vị thần chủng, mọi vampire khối Đêm lập tức đều vô cùng ăn ý thoỉ lui đến cửa, kinh nghiệm rút ra là, hai vị kia nhiều ít cũng có kỹ “việc xấu trong nhà đóng cửa bảo nhau”, sẽ không để thiệt hại vượt ra khỏi cánh cửa này.

Zero rất nỗ lực ngó lơ tên vampire đầu linh cười đến vẻ mặt vô tội trước mặt, thế nhưng vừa nghĩ đến tên kia thân là đàn ông con trai mà khiến Yuuki khóc lại bỏ mặc không thèm quan tâm mấy ngày nay, lửa giận trong lòng liền hừng hực bốc lên.

“Vẫn còn giận?”

Lại còn dám không biết xấu hổ đi hỏi cậu? Zero cười nhạt, “Anh nghĩ sao?”

“Kia... Tức giận là bởi vì ta hôn cậu, hay bởi vì nụ hôn đầu tiên của cậu là một người con trai?”

“Chết tiệt!” (Mình thật sự rất rất rất muốn dùng 2 chữ “dâm tặc” ở đây =___=) Zero nghiêng răng nghiêng lợi trũng mắt tên vampire buông ra câu nói đó mà mặt không hề biến sắc, cái tên này bộ không biết vô liêm sỉ là gì sao mà còn hỏi cậu câu đó? Lại còn ở chốn đông người như vậy... Trời ạ, tuy rằng ở cự ly này khối Đêm khó có thể nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, nhưng... Hơn nữa, hẳn dựa vào cái gì đi kết luận đây là nụ hôn đầu tiên? Tên khốn này dựa trên cơ sở nào mà dám nhận định như vậy? Quá coi thường người khác! Zero càng nghĩ càng là tức giận, khiến khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng ứng đỏ, không biết là tức giận, lúng túng, hay có lẽ, là... Xấu hổ?

“A... Nếu như là bởi vì về sau, vậy Zero có thể yên tâm. Đó không phải nụ hôn đầu tiên của cậu.”

“Cái...???”

“Trên thực tế, trong lúc cậu hôn mê sau lần gặp Shizuka Hiou, nụ hôn đầu tiên của chúng ta đều đã bị cướp mất...”

“...”

Zero đứng ở nơi đó, sắc mặt càng ngày càng u ám... Lần trước hôn mê, a, là lúc bị cưỡng ‘đút’ máu... Thì ra, lúc mình không biết cũng đã... Đẹp đi... Nói thế nào thì cũng là đã mất, kia thật đúng là, nhờ ơn tên khốn này...

Vậy là bên trong kí túc xá Mặt Trăng vừa mới được sửa chữa xong, một đám mây đen dần được hình thành nơi trần nhà, hình như còn có thể thấy vài tia điện xẹt, tiếng sấm nổ vang, mây đen càng lúc càng lớn, hầu như che khuất toàn bộ trần nhà... Các thành viên Khối Đêm tuy đã có chuẩn bị, nhưng lúc này đứng nhìn Zero lại một lần nữa phá hư khí trời, lần lượt từng gương mặt tinh xảo đều trở nên u ám lây.

“Kí túc xá Mặt trăng xem ra lại lạnh ít dữ nhiều.” Ichijou rút ra một chiếc khăn tay xoa xoa mặt, lui về phía sau một bước — bớt đùa, thuần chủng đánh thuần chủng, bọn họ hà cớ gì lại phải hứng chịu tên bay đạn lạc chứ?

Những vampire khác của khối Đêm yên lặng gật gù, song song cùng nhau lui ra phía sau.

Nghỉ đông, người đến bao giờ mới cứu chúng ta khỏi nước sôi lửa bỏng trong đây!!!!

- -----TBC-----

29. Chương 29: Phòng Thi? Chiến Trường!

Không có học sinh dốt, chỉ có học sinh không biết cách chép bài.

Vấn đề thứ nhất: Trước kì nghỉ lo lắng nhất điều gì?

Haizz...

Đã đi học, mặc kệ thành tích bình thường tốt hay không tốt, cho dù là một sách, hay đọc hoài mà vẫn không hiểu, đại khái luôn cho cùng một đáp án: Thi cuối kỳ.

Cuộc thi này tồn tại rất nhiều bất cập, từ ngàn xưa nó đã thành ác mộng của mọi thời đại, dẫn vật cả thể xác lẫn tinh thần, khiến nạn nhân của nó không một giây được an giấc, và hôm nay, cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, nhiều thành tựu của truyền thông, tòa kim tự tháp này càng được gia cố gấp mấy lần.

Vấn đề thứ hai: Môn học khiến dân tình đau đầu nhất là gì?

Nếu như mọi người vì hiếu kỳ mà hỏi đến cái vấn đề táo bón của đại đa số đồng bào Á Châu này, từ tám mươi đến chín mươi phần trăm sẽ phun ra đáp án: Anh Văn. Có trời mới biết vì sao ở thời đại này biết chữ quốc ngữ lại chỉ dừng ở diện “đã được xóa nạn mù chữ”, trái lại ngôn ngữ của nước khác lại trở thành tiêu chuẩn phân cao thấp ở đây.

Vấn đề thứ ba: Đêm trước khi thi, ngoại trừ chúng học sinh, còn ai cũng ca thán không nhỉ?

Các vị học sinh, nhìn thấy cơn ác mộng thật sự của mình đạo qua hành lang, các vị, có đáp án rồi chứ?... Về vấn đề giám thị, nó cũng làm đau đầu không ít giáo viên tại các trường, làm theo lương tâm? Thành tích của trường sẽ đi về đâu, gì chứ danh tiếng của trường là rất quan trọng, phụ huynh thất vọng, lãnh đạo oán niệm, người đầu tư nghi ngờ, thế là uy tín và đồng lương của mọi người cũng sẽ rất bị kịch. Còn nếu dễ dãi một chút? Còn đầu mặt mũi mà nhìn cha mẹ, nhìn quốc thể đã đổ biết bao tiền của nuôi mình ăn học, cần rút lương tâm khi đứng trước học trò thân yêu, có lỗi với những thầy cô đã từng dạy dỗ mình với bao nhiệt huyết sôi trào. Thật phiền muộn ~ phiền đến đi ngủ cũng gặp ác mộng

~Nhưng đã có luật thì sẽ có lệ, cứ nhìn dàn giáo viên của Học viện Cross đứng đĩnh chấp tay dạo chơi quanh khuôn viên khắc rõ.

Đối với vấn đề giám thị, Hiệu trưởng Kurosu Kaien tự có chủ trương của riêng mình, ông chưa một lần lấy làm phiền lòng vì việc này, mọi người xem đáng đi nhân nhã của ông ta là hiểu.

Đêm trước mỗi cuộc thi Hiệu trưởng đều tùy cơ lôi ra được mấy người tinh anh xuất chúng không phải lúc nào cũng thấp nhang khăn vái như đại đa số học trò, làm giáo viên giám thị. Ông chỉ có một yêu cầu đối với những học sinh giám thị này, cứ bắt được một trường hợp gian lận sẽ được tính một điểm vào thành tích cuối cùng. Cứ như vậy, vị giám thị vinh dự kia phải bắt được tối thiểu là 6 và tối đa là 10 trường hợp. Không lẽ không ai phản đối điều lệ ngược đời này sao? Đương nhiên là có, chỉ có điều, đây là học viện tư nhân, toàn bộ khối Ngày do Hiệu trưởng Kurosu đảm trách, trừ phi bạn có bản lĩnh chuyển tới khối Đêm hoặc là chuyển trường, bằng không, sờ mũi tự nhận mình xui xẻo thôi.

Nhưng năm nay, Kurosu Kaien hình như loáng thoáng nghe được bầu không khí kỳ lạ của khối Đêm, lại đánh hơi được một điều gì đó bất thường giữa Hội trưởng khối Đêm – Kaname Kuran với cậu học trò ưu tú của khối Ngày bất đắc dĩ phải gia nhập khối Đêm – Zero Kiryuu. Khi vị Hiệu trưởng bắt lương này vừa mỉm cười vừa đẩy đẩy gọng kính sáng lóa, các quý tộc cùng hai đại thuần chủng khối Đêm chẳng biết tại

sao liền trở thành giám thị. Nhưng đáng sợ nhất ở chỗ, có người vừa nhìn thấy Hiệu trưởng rất sáng suốt sắp xếp cho mình cùng người kia coi thi một phòng, cũng lộ ra một nụ cười đậm chất thâm hiểm, vì vậy, chuyện khối Đêm làm giám thị cứ như vậy được thông báo toàn trường, không có quyền cự tuyệt, muốn thì làm, không muốn, cũng phải làm.

Bài học lần này của khối Đêm dạy cho chúng ta, chọn người lãnh đạo không được chọn kẻ háo sắc, lại mưu kế sách lược, vì mỹ nhân mà không ngần ngại đẩy thuộc hạ vào chốn cực khổ lại càng không.

...

Zero Kiryuu hiện tại có chút phiền muộn, tâm tình không được tốt lắm, bởi vì cuộc thi cũng sắp tới rồi... Đương nhiên, một người trời sinh thông minh không cần đọc sách mỗi ngày lười biếng trốn học ngủ gật nhưng thành tích luôn ở trên cao lúc nào cũng khiến Yuuki tức chết như cậu đời nào lại đi lo lắng vì cuộc thi này. Giám thị? Cũng không phải, thân là ủy viên ban kỷ luật, đối với những người phạm luật trừng phạt thẳng tay không cần kiêng nể, không hề tình cảm là công việc của cậu. Vấn đề khiến người thợ săn của chúng ta băn khoăn chính là làm thế nào mà cậu có thể ở chung với Kaname Kuran trong một căn phòng những mấy giờ liền. Vừa nghĩ đến cái kia tên không thèm để ý đến hình tượng để lộ nụ cười tà ác, sau đó dùng ánh mắt như rắn nhìn thấy ếch trong hang nhìn cậu, huyết thái dương của Zero lại bắt đầu co rút.

Zero rất tức giận, nhưng mà, tại trước mặt người bình thường không được hành động tùy tiện, hơn nữa tiền tiêu vặt của cậu cũng không đủ bồi thường cho phí sửa chữa phòng học... Dựa vào trước cửa sổ, đưa mắt nhìn về phía ánh bình minh đang lên... Môn đầu tiên là môn Tiếng Anh, khoảng thời gian bị thăm phải đứng cùng Kaname trong một phòng sắp đến... Nếu như những học sinh kia chăm chỉ học tập, nghiêm túc phần đầu, tự giác trung thực thì đâu có cần giám thị, mà nếu đã có gan gian lận, thì ít ra cũng nên sử dụng thủ đoạn cao siêu một tí để khỏi bị phát hiện, đằng này hết lần này tới lần khác toàn bị bắt, bởi vậy làm giám thị cũng phiền... Nói chung lại, đều là lỗi của những kẻ lười học nhưng thích điểm cao thôi...

“... Sáng rồi sao.” Kaname Kuran nhẹ nhàng lay động chiếc cốc thủy tinh trong tay, hương vị rượu nồng phiêu tán trong không khí. Hít nhẹ vị ngọt của rượu nho, người thuần chủng hưởng thụ nhắm lại hai mắt... Zero Kiryuu lúc này chắc đang tức giận trong phòng, trước nay chỉ có mình bị tính khí thất thường của cậu ta làm cho đỡ khóc đỡ cười, rốt cục cũng có thể khiến cậu ta tức giận ra mặt. Gương mặt lúc nào cũng buộc chặt kia thỉnh thoảng cũng nên vận động một chút, bằng không, còn nhỏ mà đã mang bộ mặt như mắc bệnh nan y là không tốt.

Lại nói tiếp, không ngờ cậu ta lại là một người dễ dỗ mặt như vậy? Chỉ nhìn được một lần, nghĩ rất đáng tiếc... Chỉ ít cậu ta lúc đó trông dễ thương gấp trăm lần, giống như mèo bị giẫm phải đuôi, cả người đều xù lông, thế nhưng, cho dù giận đến mấy vẫn không chịu la phát ra ngoài, chỉ tàn sát đôi môi đến đỏ cả mặt.

“Gặp phải những chuyện như thế này, cũng chỉ có thể mặt dày mà tấn công ở biên...” Cơ hội sao, chỉ cần chờ đến sáng là có... Kaname Kuran vẫn tự nhận mình là một vị đế vương cần trọng, cùng lắm, đối với một người đàn ông mà nói, thời gian tới không phải là quãng thời gian quyết định cần đầu tư nhiều nhất sao? Nếu như vậy, mặt mũi có là gì, cái gì có thể quẳng sang một bên thì quẳng, anh thế nhưng đã chuẩn bị tốt thiên la địa võng, đến mặt trăng bạc treo phía chân trời kia cũng đừng mong thoát được.

Đúng chín giờ mười lăm, cửa phòng học chậm rãi mở ra, chỉ nhìn đến Zero Kiryuu đứng tựa vào bàn giáo viên trên bục giảng, lăm lăm quyển tạp chí trên tay, ra vẻ vô ý liếc mắt những học sinh đang lục đục tiến vào. Mà Hội trưởng khối Đêm Kaname Kuran cũng vô cùng tự nhiên ngồi bên cạnh Zero, trong tay cầm theo một quyển tiểu thuyết.

Thình lình đập vào mắt mỹ cảnh kích thích thị giác của những nữ sinh ở đây khiến họ như rơi vào một thế giới màu hồng, chỉ lo mải mê nhìn trộm hai người trên kia, căn bản không nghĩ hoặc vấn đề nhỏ nhặt vì sao cánh cửa lại tự động mở ra. Mà nam sinh, vốn đang cảm thấy phiền toái vì cuộc thi, khi nhìn thấy hai vị giám thị này thì cái cảm giác đó càng lên đến đỉnh điểm.

Thấy tất cả mọi người đều đã vào phòng, Zero nhìn quanh kiểm tra, ho nhẹ một tiếng, “Mọi người nhìn thấy thời gian trên bảng rồi chứ? Cứ theo đó mà làm bài, thẻ học sinh toàn bộ đặt ở góc trái bàn, những thứ không liên quan vui lòng đem lên bục giảng.”

(Sổ tay phòng ngừa gian lận điều thứ nhất: Thay đổi thứ tự ngồi thông thường, làm phá sản phương án

chia nhau ra học của nhiều nhóm học sinh. Ưu điểm: Đơn giản hữu hiệu, khuyết điểm: Chỉ có thể ngăn ngừa mảnh khoe cơ bản nhất, lời khuyên: Nên phối hợp với phương án “tra xét bổ sung” để đạt được hiệu quả tốt hơn.)

Chờ các học sinh yên vị theo chỗ ngồi mới xong, mọi thứ cũng sắp xếp xong rồi, trong lúc đợi đến giờ thi, Zero liếc nhìn đồng hồ, khoảng 10 phút nữa mới bắt đầu. “Kuran, tôi kiểm tra ba dãy trước, anh kiểm tra ba dãy sau, phải tận dụng thời gian trước cuộc thi thu được càng nhiều tài liệu càng tốt.”

Kaname Kuran buông cuốn tiểu thuyết trong tay, đặt ở mặt bàn, đứng lên, cùng Zero Kiryuu đi xuống bục giảng, nhất thời, toàn thể nữ sinh đang ngồi đều nhỏ nhỏ hít sâu một chút, phòng học hình như hơi nóng thì phải...

(Sổ tay phòng ngừa gian lận điều thứ hai: Tra xét bổ sung, kiểm tra kĩ thẻ học sinh xem có thì hộ hay không, kiểm tra cả mặt sau thẻ, những nơi cánh tay học sinh đề lên, dưới đáy ly nước và trên mặt bàn xem có điều gì đáng ngờ không. Ưu điểm: Tiêu diệt từng bộ phận, từng mục tiêu, khuyết điểm: Luôn luôn có trường hợp lọt lưới.)

Kaname và Zero đi xuống một vòng, thu được không ít vật nhỏ nhỏ xinh xinh. Lúc này, tiếng chuông phát đề vang lên... Lúc đề thi được phát xuống phía dưới, hai vị giám khảo lại bắt đầu chú tâm vào quyển sách trên tay, hình như bắt đầu thả lỏng việc giám sát, nhưng chỉ những ai ‘từng trải’ mới biết, trận chiến chính tà này đến đây mới chính thức mở màn. Kế tiếp, chính là lúc trí tuệ, dũng khí, lòng kiên trì, khả năng quan sát, tốc độ phản ứng, tính hợp tác và diễn kịch được phát huy triệt để. (Là học sinh ngoan thì không nên học...)

Chuông bắt đầu làm bài vang lên. Zero Kiryuu cùng Kaname Kuran ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không thấy bất luận cái gì dị thường, vì vậy rất nhanh lại lần nữa cúi đầu đọc sách, nhưng tất cả những người có mặt trong phòng đều biết:

Cuộc chiến vì tương lai, chính thức khai màn.

Đầu tiên, là phần nghe ba mươi phút, những học sinh học hành đàng hoàng sẽ không lãng phí những giây phút này mà ngẩng đầu, những học sinh có kinh nghiệm cũng sẽ không làm điều khiến người khác chú ý, nói chung bọn họ ai cũng chăm chú đọc đề, chỉ là có hiểu hay không mà thôi, duy chỉ có những kẻ thiếu bản lĩnh mới tỏ ra mờ ám lúc này. Zero chỉ cần thoáng ngẩng đầu liền thấy được vài con mồi... Được rồi, xem ra những người như thế này có thể không cần quan tâm, đều không phải đối tượng trọng điểm phòng ngự.

(Sổ tay gian lận điều thứ nhất: Liếc bài, là rất nhanh có thể nhìn thấy đáp án của người khác, đem nó đặt vào bài thi của mình. Ưu điểm: Bất không được chứng cứ thực tế, cùng lắm bị cảnh cáo hai lần. Khuyết điểm: Dễ bị phát hiện, hiệu suất lại thấp, nhất thời chỉ có thể nhớ được một ít, đồng thời trong quá trình sao chép có thể nhầm lẫn, đó là chưa kể gặp phải những đáp án sai.)

Lại qua hơn mười phút, tạp âm trong phòng rõ ràng nhiều lên, nguyên bản chỉ nên có tiếng giấy bút sà sạt bây giờ lại tràn ngập rất nhiều âm thanh, nhưng đối với loại gian lận khó bắt tận tay lại ít được sử dụng này, Zero chỉ cần hô một tiếng “Im lặng!”, thì sẽ không còn nữa...

(Sổ tay gian lận điều thứ hai: Mật mã sóng âm, lấy tay chỉ hoặc dùng bút gõ vào ghế người trên, nếu hỏi thành công, đối phương có thể dùng cách này hay cách khác trả lời. Ưu điểm: Một đối một, an toàn hữu hiệu, không có bằng chứng. Khuyết điểm: Tốn thời gian quá nhiều, chỉ có thể dùng cho đề trắc nghiệm, ngoài ra còn tùy thuộc vào đối tượng, chỉ có bạn bè thân quen hoặc đã qua hợp tác đồng thời thành tích tương đối tốt mới đủ tin tưởng để thực hiện việc này.)

Khoảng chừng là bị tư thái nhàn nhã đọc sách của hai người che mắt, trong lúc vượt vũ môn này lại có vài chú cá giấu đầu lòi đuôi, cẩn thận tỉ mỉ liếc ngang liếc dọc, hoặc là dùng ánh mắt cùng khẩu hình trao đổi thông tin, hồng tìm kiếm thời cơ tốt nhất để tấn công...

Cuộc thi trải qua một giờ, là lúc sóng ngầm trời dậy nhiều nhất, thời gian này mọi thứ đều đã chín muồi, những cao thủ làm bài đều đã chuẩn bị tốt để có thể rước đáp án về đến bài thi của mình. Về phương diện khác, thời gian còn lại kỳ thực không nhiều lắm, kiên trì của mọi người cũng bị bức tới cực hạn, đã có người bắt đầu vội vàng xao động, dáo dác nhìn chung quanh tâm sự bằng ánh mắt.

Đục nước béo cò, lúc này, cũng đang là thời cơ tốt nhất để đi sẵn, Zero Kiryuu và Kaname Kuran đương nhiên đều là những chuyên gia trên phương diện này, hai người rất ăn ý song song buông sách giải trí trong tay, một người vừa mỉm cười vừa nhàn nhã dạo bước xuống dãy bên phải, người còn lại mặt vẫn như cũ, ánh mắt đanh lại quét nhìn phòng học, cũng bước chậm xuống khu vực bên trái.

Bên phải:

Kaname Kuran nở nụ cười như mời công chúa khiêu vũ đi tới bên cạnh một nữ sinh đang múa bút thành văn, không nhìn ánh mắt nhiệt liệt xung quanh cùng dáng vẻ như muốn nói lại thôi của thiếu nữ kia, cầm lấy tờ giấy nháp trên bàn của cô lên...

Bản nháp rất loạn, tuy rằng là do người cố ý quetch lên, nhưng tìm không được quy luật gì rõ ràng. Kaname Kuran nhìn thoáng qua, một lần nữa thả lại mặt bàn. Nữ sinh kia vừa muốn thở ra, liền thấy anh cầm lấy cây bút trên mặt bàn, vẽ vài đường lên tờ giấy chằng chịt những vạch màu xanh này: Màu đen.

Khuôn mặt nữ sinh kia liền tái nhợt.

Kaname Kuran cầm lấy một cây bút khác, vẽ vài đường khác: Màu đen.

Khuôn mặt nữ sinh kia liền hóa đá.

Sau đó Kaname Kuran cầm lấy cây bút cuối cùng trên mặt bàn, nhẹ nhàng vẽ thêm vài đường: Vẫn là màu đen.

“...”

Nữ sinh kia vừa vì phạm phải sai lầm cơ bản như vậy mà cảm thấy xấu hổ, bi phẫn, tiếc nuối, vừa bởi vì dáng tươi thoải mái mà tàn nhẫn của Kaname nên cảm xúc dâng trào, trên gương mặt thanh tú của cô hiện ra một loại biểu tình cực kỳ phức tạp...

Bên trái:

Zero Kiryuu cũng không có chậm rãi chơi đùa giống Kaname, người thợ săn nhanh chóng đi thẳng đến trước mặt một nam sinh có vẻ rất trấn định, “Cho tôi xem tay trái của cậu chút được không?” Giọng nói đậm mạc, không có nửa điểm gợn sóng, không mang theo bất luận tâm tình dư thừa gì.

Nam sinh mặt không đổi sắc, vô cùng bình tĩnh mở tay trái ra: Trên đó không có gì, một đôi tay hoàn toàn sạch sẽ.

“Thả lỏng tay trái trong lúc thi là thói quen của cậu sao?”

Zero nhìn về phía nam sinh, đối phương cũng dùng vẻ mặt vô tội nhìn thẳng vào cậu, mang theo chút nghi hoặc: “A... Mình cũng không để ý lắm, có lẽ đúng vậy, bởi vì lúc thi có chút khẩn trương. Mà... Có vấn đề gì sao? Thưa giám thị?”

Rõ ràng, đây là hành vi khiêu khích... Cái vẻ mặt vô tội đáng chằng giống chút nào, cậu ta hẳn là nên học hỏi tên thuần chủng kia, Zero trong lòng oán thầm, nhưng biểu cảm trên mặt không có biến hóa, ngữ khí vẫn bình thản, “Ra vậy? Thế mà tôi còn tưởng trên tay cậu là bút dạ quang chứ...” Zero khước môi cong lên một chút, rất khó phát hiện, “Như vậy, có thể chuyển nó đến nơi nào tối tối, ví dụ như dưới học bàn, cho tôi xem không?”

“...”

Cậu trai kia giật giật miệng, gương mặt vững vàng như thái sơn áp đỉnh ban nãy dần dần đổ sụp, chỉ có thể mở to mắt trừng trừng nhìn Zero mang theo nụ cười chiến thắng cầm chiến lợi phẩm —— thẻ học sinh của cậu, quay nó một vòng điều luyện rồi quay lưng đi.

...

“A, cái này là điện thoại di động, dùng làm đồng hồ báo thức sao? Hình như phải đúng giờ mới reng... Có thể cho tôi mượn một chút không? Đúng rồi, nhân tiện đem thẻ học sinh của cậu cho tôi mượn luôn đi.” Đối mặt với nụ cười nguy hiểm của Kaname Kuran, ai có thể nói không?

“Được rồi... Đưa bài thi cùng đề thi của cậu đây cho tôi, nếu không để ý thì sẽ rất khó để nhận thấy mép giấy lòi ra này. Như vậy, thẻ học sinh của cậu, tôi nhận.” Dưới ánh mắt sắc bén của vị sao Đỏ lừng danh, ai dám phản kháng?

“Cây bút này thật là đặc biệt... Mũi nhỏ, mực cũng là trong suốt, lại vừa dẹt, chỉ cần dùng bút thường xẹt qua những chữ viết trong suốt này sẽ hiện lên dòng chữ màu xám. Tôi mượn cây bút này tí nhé, dùng nó làm một thí nghiệm nhỏ trên bài thi của em chắc em không ngại đâu nhỉ?”

“Dùng gương phản xạ đáp án của người khác chỉ ít cũng nên nắm vững một chút nguyên lý phản xạ chứ. Đáp án của cậu lộn ngược hết rồi kìa... Như vậy mà cũng đòi gian lận... Tịch thu thẻ học sinh.”

...

Cuộc thi đang đến hồi kết thúc, vẻ mặt mọi người đều là xanh có, trắng có, đỏ cũng có, điểm chung là đều có vẻ an tĩnh hơn khi nãy. Thế nhưng lúc này, từ cách đó không xa lại truyền đến một tiếng chim hoàn toàn không phù hợp hoàn cảnh, Kaname cùng Zero ngay lập tức liền chú ý tới việc này, con chim đó phát sinh ra bốn loại âm vực, hơn nữa trình tự vừa vặn rất giống đáp án của môn này.

Kaname vòng tay nhìn ngoài cửa sổ, nhìn người đang cố ẩn dấu dưới gốc cây bên kia. Zero cũng đi tới, đứng ở bên cạnh, không đợi anh mở miệng, liền rút Bloody Rose ra, lấy một tốc độ mắt thường khó có thể thấy được lên đạn, nhắm ngay bóng người đang nấp dưới tàng cây kia...

Đến cuối cùng, tiếng chuông hết giờ làm bài vang lên, khép lại một đoạn trong trận chiến vĩnh viễn không có hồi kết này...

Hội đồng A, giám thị: Kaname Kuran, Zero Kiryuu, sĩ số 60, gian lận 32.

Hội đồng B, giám thị: Akatsuki Kain, Hanabusa Aidou, sĩ số 60, gian lận 28.

Hội đồng C, giám thị: Senri Shiki, Rima Touhya, sĩ số 60, gian lận 25.

...

Nhìn vào một phần bản báo cáo ‘máu chảy thành sông’, Kurosu Kaien đột nhiên có điểm muốn khóc... Vì sao khối Đêm luôn luôn không thêm để ý đến việc của người khác lần này lại tích cực như vậy? Phải ăn nói thế nào với quý vị phụ huynh đây?

--Tbc---

Ps: Làm cái này trong mùa thi cử có 2 mục đích, một là cổ động mấy bạn còn đang vật lộn với thi cử, hai là khuyến khích những ai đã là sinh viên thì nên một lần đăng ký đi coi thi ĐH nha, thú vị lắm đó, lại còn được bồi dưỡng 50k/1 buổi nữa =)

Thật ra edit chương này xong lâu rồi mà tự nhiên cơn lười nổi lên, thế là ngâm nguyên 1 tuần để beta: (

30. Chương 30: Tĩnh Dạ

Ba nghìn thế giới nha giết hết, cùng quân cộng chằm đảo bình minh. (*)

Kì nghỉ dài hạn, rốt cục cũng đã đến sau ngàn tiếng ca thán của mọi người. Nhưng cái gọi là nghỉ dài hạn với một số người mà nói cũng chỉ là kết thúc chuỗi ngày tự do của mình, chỉ ít, là với các vị khối Đêm, đó là càng thêm gian nan so với những ngày tại Học viện, về nhà nghĩa là ngày ngày phải đối mặt với các bậc gia trưởng cùng những buổi tiệc tùng không dứt, đại khái so với mỗi ngày đụng phải vẻ mặt ‘người nợ ta cả gia tài’ của tên thợ săn kia càng thêm mệt mỏi. Điều duy nhất khiến họ thoải mái một chút, đó là rời khỏi Zero Kiryuu, Kaname - sama sẽ khôi phục như bình thường, bọn họ cũng đỡ phải chịu nạn.

Sáng sớm ngày mai là phải rời khỏi Học viện, thời khắc gần đến bình minh này, rất nhiều người còn chưa ngủ, hoặc là mở to hai mắt đờ ra nhìn chằm chằm trần nhà, hoặc là ngồi ngắm bầu trời dần chuyển sang màu tro nhạt.

Một đêm yên tĩnh, xa xa truyền đến vài tiếng dã thú thê lương, từng tiếng từng tiếng vang lên giữa thế giới thênh thang vắng lặng... Cô tịch, chẳng biết từ lúc nào cái từ này giống như chiếc bóng bám vào linh hồn, cảm giác tư lự này lại khiến Kaname Kuran một đêm trầm tư miên man.

Người thuần chủng nhẹ thở dài một hơi, không biết là bởi thời gian, hay bởi vì càng ngày càng xảy ra nhiều chuyện, đủ loại tình cảm tưởng chừng đã bị thời gian chôn vùi, lúc này lại nảy lên trong lòng.

Đã từng có rất nhiều mưu tính, nhưng chưa lần nào là vì chính anh. Mười năm này, anh yên lặng thủ hộ Yuuki, vì cô làm tốt tất cả những gì có thể làm, nhưng mỗi khi màn đêm buông xuống, bản thân lại bị từng tầng bóng tối bao phủ... Bảo vệ, là một chuyện không hề dễ dàng, vì người kia làm tất cả, nhưng đối phương không hề hay biết... Cũng không phải mong cầu hỏi đáp, thế nhưng, rất cô đơn. Tuy rằng luôn nỗ lực xem những thuộc hạ khối Đêm như bạn bè, thế nhưng cái cảm giác này không đơn giản như vậy, cho dù bọn họ quan tâm anh ra sao, đều không thể chân chính bước vào thế giới của anh — cũng không phải Kaname không muốn, chỉ là việc này miễn cưỡng là không thể.

Bạn tốt khó tìm hơn vợ, trên thế giới này người có thể hiểu thấu một người, thật quá ít... Zero Kiryuu, chính là người đó. Tịch tịch trong đôi mắt kia là càng sâu, càng đậm. Từ trong ánh mắt lặng thầm mà thủ hộ kia, Kaname thấy được chính mình.

Nhưng, linh hồn của Zero Kiryuu và anh cũng không phải như nhau, mặc dù có nhiều điểm tương đồng, nhưng có rất nhiều thứ Kaname không có... Muốn lý giải, bởi vì thấy được trong mắt cậu là nỗi cô độc tán không đi, muốn tiếp cận, bởi vì hiểu được nỗi đau mà cậu luôn phải chịu, muốn ôm lấy, vì hy vọng cảm thụ được sự hiền lành thiện lương kia, muốn giữ cho riêng mình, bởi vì đã không cam lòng chỉ là người qua đường trong mắt nhau, sau khi lướt qua sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Ngày mai sẽ phải rời đi một thời gian, Kaname không thể nói rõ cảm giác hiện tại của mình, đại để là một ít đa cảm lúc ly biệt. Ngàn năm qua chưa từng có, không ngờ tại lúc tạm chia tay bình thường này lại xuất hiện, nếu như vẫn trong bóng đêm, sẽ không vì mất đi ánh sáng mà chệnh vênh, bởi vì chưa từng nếm qua hạnh phúc, vậy nên sẽ không thấy khổ sở. Nhưng nhân loại hay vampire đều là những sinh vật tham lam, chỉ cần một lần cảm thụ được ấm áp, nó sẽ lập tức khắc sâu vào ký ức, trở thành mục tiêu mà ai cũng muốn giữ cho riêng mình.

Kaname Kuran hơi chút phiền não, lưu luyến đối với Zero Kiryuu hình như vượt quá sự kiểm soát của anh, chỉ là một tháng không gặp, nhưng lúc này cách kì nghỉ còn có một đêm lại bắt đầu lo lắng một tháng sau chính mình và người kia có khi nào lại về đến khởi điểm. Đây vốn không phải phong cách của Kaname, thấp thỏm lo âu, không có tự tin. Hết lần này tới lần khác người kia luôn có một ma lực như vậy, có lẽ cũng không phải ma lực, giống như ngọn lửa trong mắt bướm đêm. Đúng vậy, anh chơi với lửa.

Nói lời từ biệt, đại khái chỉ hy vọng như vậy, Kaname rời khỏi gian phòng của mình, chỉ ít trước khi đi nên đến gặp một lần. Trên hành lang im ắng, ngọn đèn âm thầm phủ một ánh mờ nhòe lên sàn gỗ, trong đầu người thuần chủng có vô số tưởng tượng, anh tưởng tượng thấy người kia lúc này đang an tĩnh ngủ, khuôn mặt thường ngày luôn cứng ngắt nghiêm túc buông ra, không hề phòng bị mà đem một Zero tới chân thực hoàn toàn bại lộ trước mặt anh... Anh tưởng tượng người kia bây giờ vẫn chưa ngủ, đang ngồi trên giường chà lau chiến hữu bất ly thân Bloody Rose, thỉnh thoảng, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời bị ánh trăng bao phủ...

Cười khê một tiếng, tiếng cười mang theo tự giễu quanh quẩn nơi hành lang an tĩnh có vẻ phá lệ cô lạnh, Kaname nghĩ chính mình rất ngốc, lúc này đây còn suy nghĩ chuyện không đâu, giống như bị ma nhập cứ nghĩ về một người, còn chưa có xa nhau, nhưng đã bắt đầu thấy nhớ...

Cửa phòng người thợ săn không có khóa lại... Đây là tác phong của Zero, ngoài miệng luôn nói dã thú đội lốt người, nhưng trong lòng lại tin tưởng dã thú. Một người như vậy là không thể nào tàn nhẫn với sinh mệnh khác, cho dù là vampire cậu luôn căm hận. Thế nhưng đoạn quá khứ kia một lần lại một lần ăn mòn linh hồn vốn thuần khiết, trải qua nhiều lần thương tổn cuối cùng lại chỉ khiến cậu càng thêm tàn nhẫn với chính mình... Nói là tàn nhẫn có lẽ hơi quá, bởi vì cuộc sống của nhân loại vốn dĩ rất yên bình, vậy nên cho dù tàn nhẫn vô tình đến mấy cũng không thể như anh: Một linh hồn tàn khốc đến từ thời đại bị máu tươi bao trùm.

Chút ánh trăng còn sót lại lẳng lặng trú xuống căn phòng lạnh lẽo thiếu sinh khí, Zero Kiryuu an tĩnh ngủ

trên chiếc giường chỉnh tề, gian phòng này cũng như chủ nhân của nó đều mang đến một cảm giác ngăn nắp sạch sẽ, nhưng lại thiếu đi hơi ấm của nhân loại, dưới ánh trăng mỏng lung bạc lạnh, càng thêm quý dị thể lãnh.

Đi đến bên giường, ngồi xuống, bóng của anh phủ lên gương mặt nhợt nhạt của người trên giường và lên cả chăn đệm. Tái nhợt, mong manh, đây là ấn tượng đầu tiên của Kaname khi nhìn thấy Zero và ánh trăng hòa vào nhau. Vùng xung quanh lông mày cậu nhả lại, kể cả trong lúc ngủ vẫn mang theo chút quặt cường, tựa như, cự tuyệt.

Đang mơ thấy điều gì, khiến cậu ta lại lộ ra vẻ mặt như vậy? Đưa tay muốn xoa giãn những nếp nhăn trên trán cậu, nhưng ngón tay vừa chạm đến làn da tái buốt kia, những nếp nhăn lại càng xô vào nhau, khóe miệng khép rồi mở, như thể muốn nói điều gì, nhưng những câu nói đứt quãng không nội dung tràn ra từ cảnh trong mơ, Kaname nghe không rõ. Chống tay tại hai bên gối, trên chăn nệm trắng tinh xuất hiện hai vết lõm, cúi người áp lên cơ thể Zero, gần kề môi của cậu...

“... Cha, mẹ... Ichiru... Sư phụ...” Từ miệng cậu, là rất nhiều cái tên, giữa hai hàng lông mày, lại hiện thêm vài nếp nhăn nhỏ.

Là đang gọi những người thân của mình đi... Tuy rằng không biết vì sao, cũng không biết trong mơ gặp phải điều gì...

“... Yuuki... Hiệu trưởng... Hanabusa...” Kaname nhìn đôi môi bạc của Zero gọi lên từng cái tên, chẳng hiểu sao, ngực, có chút khó chịu, cùng ghen tuông...

“Kaname.” Ma xui quỷ khiến, Kaname Kuran thậm chí còn không biết chính mình đang nghĩ cái gì, cúi đầu bên tai Zero thấp giọng nói tên mình... Gọi tên của ta đi... Có chút thấp thỏm cùng mong đợi, trái tim, đập thật nhanh.

“... Kuran... Kaname...”

“...” Không cách nào hình dung cảm giác hiện tại của bản thân, giữa đêm đen lạnh lẽo, nghe được người kia gọi tên mình... Giống như một người lạc giữa hoang mạc, đói khổ lạnh lẽo, chung quang chỉ có từng đợt gió cát, trước mắt, đều là từng đống cát mênh mông, mờ mịt không một bóng nhà, uể oải, tuyệt vọng cùng cô độc vây quanh, cảm giác bất lực không nơi nương tựa khiến bước chân trầm trọng... Trong lúc mọi hy vọng đều lụi tàn này, phía trước, nhưng lại xuất hiện ánh đèn...

“... Không được... Đừng chết...” Thanh âm vẫn rất thấp, giống như nỉ non, những nếp nhăn trên gương mặt vẫn ép vào một chỗ, đó là một loại giấy dựa, một loại thống khổ mà tuyệt vọng khi đối mặt tử thần... Lại gặp ác mộng sao, Kaname lần nữa vươn tay muốn xóa sạch những vết mồ hôi trên mặt Zero, nhưng thế nào cũng không thể khiến cậu thả lỏng, chỉ có thể nhìn người kia tại trong mộng không ngừng bị hư ảnh dần vật.

Trong lúc gương mặt thanh tú kia vì ác mộng mà không ngừng lộ ra vẻ đau đớn, Kaname thấy hàng mi cong dày của người kia dần dần khe động, hai tròng mắt đóng chặt bất chợt bừng mở, đôi mắt tím đặc trưng mang theo hoảng hốt cùng sự mờ mịt giữa cảnh trong mơ và hiện thực, khi nhìn thấy người đang ngồi cạnh mình, Zero liền khiếp sợ bật dậy, hai tay nắm chặt lấy cổ áo anh, dùng thanh âm giống như sắp khóc nhưng lại không thể khóc ra mà lặp lại: “Những người khác đâu? Những người khác đâu?!”

“Bình tĩnh, tất cả chỉ là ác mộng.” Đến tận cùng là mơ thấy cái gì... Kaname tùy ý Zero vò nát góc áo của mình, hai tay vòng ra sau lưng cậu, một tay chống tại trên giường, một tay vỗ nhẹ tấm lưng vẫn không ngừng run lên, “Chỉ là mơ... Không sao, không có việc gì hết.”

“Chỉ là mơ?...” Zero mê man nhìn Kaname, lại nhìn khung cảnh chung quanh... Chỉ là mơ, tất cả mọi người vẫn còn... “Thực sự là, thật tốt quá...” Dần buông lỏng trái tim đang thắt chặt, để mặc thứ chất lỏng chua xót theo gương mặt chảy xuống...

Thấy người kia khóc, Kaname Kuran bỗng chốc luống cuống, quả thực không biết như thế nào, gương mặt hoàn toàn bất động, tay chân cũng trong trạng thái tương tự, một câu nói an ủi bình thường cũng nghĩ không ra, đầu óc cũng là trống rỗng, trong ngực chỉ lừng bùng một câu: Zero đang khóc...

Đối diện với đường nhìn của một Kaname vì ngạc nhiên mà hóa đá, Zero ngay lập tức hiểu được, khuôn mặt trắng nõn lại một lần nữa ửng đỏ. Hai tay lung tung chùi vệt nước nơi mặt, vừa xấu hổ vừa không biết làm sao, ánh mắt cũng chuyển hướng một bên không dám nhìn thẳng đối phương...

“Cậu sẽ không mất đi ai nữa...” Kaname bỗng nhiên mở miệng, hai tay ôm chặt thân thể vẫn còn run nhẹ của Zero. Cằm của anh tựa trên vai cậu, hai gương mặt kề vào nhau, những nơi da thịt tiếp xúc nổi lên một cảm giác ấm áp rất lạ.

Đại khái là bóng đêm vô cùng tối, đại khái là đêm nay rất lạnh, hoặc là nụ cười của Kaname Kuran quá mức mê người, mà có lẽ do động tác của anh hết sức nâng niu... Zero quên mất chống cự, bị một vampire nhẹ nhàng ôm như vậy, hai thân thể tựa cùng một chỗ, nhiệt độ từ trên người đối phương truyền đến, hòa tan đêm đông giá rét.

Đã chuẩn bị tinh thần bị Zero không chút do dự đẩy ra, Kaname không nghĩ tới lần này Zero lại không có cự tuyệt, hai bên cứ như vậy dùng tư thế này sưởi ấm nhau, giữa lúc màn đêm đang chờ đón bình minh, dùng phương thức này xua đuổi cảm giác cô tịch càng thêm giá buốt so với đêm đông.

Kaname Kuran... Anh vì sao lại xuất hiện ở chỗ này? Ngay lúc tôi tối khát vọng có một ai đó bên cạnh, ngay lúc cơ thể bức thiết cần được sưởi ấm giữa hàn đông lạnh lẽo... Nhưng cho dù là vì sao, cảm ơn...

...

“Này, anh muốn ôm như vậy đến khi nào?”

“Đến suốt đời.”

“... Đi chết đi.”

“Khi nào cơ thể cậu ấm lại mới thôi.”

“...”

“...”

--Tbc---

(*) câu này hình như là 1 câu tục ngữ của TQ, ý nghĩa của nó là xua đi tất cả những gì xấu xa đen tối, an giấc bên nhau chờ đón bình minh. Vì không biết edit như thế nào cho nó vần mà đúng nghĩa nên để im như vậy ^____^

Mà, chương này OC nhỏ, được cái ta thích nó ghê ^____^.

31. Chương 31: Câu Chuyện “ở Chung”

Ở chung, cái tên nói lên tất cả, là nhiều người cùng sống dưới một mái nhà, nhưng trong đó cũng có một số mối quan hệ có thể xem là thân mật... Hèm, có một từ chỉ khác “ở chung” có một chữ, nhưng ý nghĩa...

“Tôi muốn sống với cậu!”

“Cái...?”

Từ lúc Hanabusa tuyên cáo câu phát biểu đầy tính tùy hứng này, Zero đã chống cằm suy xét hơn nửa tiếng đồng hồ... Cùng Hanabusa sinh hoạt tại kí túc xá Mặt trăng? Không cần phải nghĩ, đến cả kỳ nghỉ mà cũng bắt cậu ở lại cái nơi đây mùi vampire này ư? Nhưng, quay về nhà Hiệu Trưởng?... Như vậy sẽ đụng phải Yuuki, tuy rằng cô ấy đã nói cần một chút thời gian để bình tĩnh lại, nhưng gặp lại sau chuyện đó, quả thực giống như cố ý khiêu khích, tuy rằng Zero không có ý này, hơn nữa từ đầu tới đuôi cậu cũng như cô đều là như lọt vào trong sương mù căn bản không biết cái gì đang diễn ra.

“Nhà Hiệu trưởng hẳn là còn phòng trống.” Zero từ sô pha đứng lên, tay trái vò vào mái tóc ra vẻ thỏa hiệp, “Nhưng nếu cậu dám trưng cái đám lễ nghi hình thức quý tộc ra mà đòi hỏi, tôi lập tức đóng gói tổng cậu về bên Akatsuki!”

“...” Cậu ta làm sao biết chính mình muốn nói gì?... Vài dấu gân xanh từ từ xuất hiện trên mặt Hanabusa... Hơn nữa, nói cái gì đem cậu đóng gói chuyển đến chỗ Kain, tại sao ai ai cũng nói như vậy? Cậu cùng lắm chỉ là từ nhỏ lớn lên bên Kain nên luôn luôn như hình với bóng, mà Kain cũng vì từ nhỏ đã phải chăm lo cho cậu nên đặc biệt thân mật... A? Có khi nào, đây gọi là... Thanh mai trúc mã?... A a a! Không đúng không đúng, Aidou Hanabusa và Kain Akatsuki chỉ là anh em tốt mà thôi, tốt hơn bình thường một tí thôi!

Zero nghi hoặc nhìn Aidou bỗng nhiên liều mạng lắc đầu, làm sao vậy, không muốn ở nhà Hiệu trưởng à?

“Bỏ qua chuyện này đi, vì sao Kaname - sama lại đi ra từ phòng cậu? Hai người có gì mờ ám đúng không?” Hanabusa tràn ngập hiếu kỳ nhìn Zero, bây giờ đến phiên người thợ săn nổi đầy gân xanh.

“Cái này... Bởi vì, một ít nguyên nhân, vậy nên cần nói một số việc, đại khái, là như vậy.” Nói cậu cùng Kaname Kuran vẫn ôm nhau đến hừng đông? Việc này... Loại chuyện mất mặt này, làm sao có thể nói ra? Không những thế lại còn khóc trước mặt anh ta... Trời ạ... Zero lấy tay ôm hơn phân nửa khuôn mặt, lúc đó rốt cuộc là bị gì vậy? Thậm chí trong nháy mắt còn nghĩ anh ta rất đáng tin cậy... Não mình rớt rồi, tuyệt đối là rớt rồi.

“...” Rất khả nghi. Về mặt kia cùng cậu trả lời có cũng như không... Nhất định là phát sinh chuyện gì.

...

“Ta đói, muốn ăn nữa.”

“Anh nuốt trọn cả phần của em và Zero rồi còn gì!” Yuuki ngồi ở đối diện Hanabusa không chút kiêng nể nhìn mặt, một phần, hai phần, ba phần... Nguyên liệu nấu ăn dự trữ toàn bộ đều đã vào bao tử của anh ấy, vậy mà còn than đói, “Hanabusa - senpai, anh rốt cuộc bị bỏ đói mấy năm rồi?”

Hiển nhiên là không ngờ Zero lại biết nấu ăn, không những vậy mùi vị cũng rất được, tuy chưa đến mức cực phẩm mỹ vị, nhưng ngon hơn những thứ bình thường cậu hay ăn ở kí túc xá nhiều “Lại còn dám nói ta, thân là thiếu nữ lại không biết nấu ăn, không sợ mình gả đi không nổi sao? Thực sự là thất vọng...”

“Gả không nổi? Pháp luật nào quy định là nữ thì phải biết mấy thứ này? Em không có năng khiếu ở phương diện này đó, sao? Nhưng nhìn lại senpai xem, rõ ràng thoát nhìn gầy gò ốm yếu, rốt cuộc thức ăn anh ăn vào đi về đâu? Như anh người khác nhìn vào sẽ nói là lãng phí lương thực đó anh biết không? Còn bắt Zero phải ra ngoài mua đồ ăn, là vì theo yêu cầu của anh làm cái cơm gì gì đó, anh xem Zero là ai chứ?” Bởi vì đối phương là Kaname - senpai mới cam tâm tình nguyện rút lui, vậy mà người kia dám yêu cầu Zero như vợ của mình sao? Rõ ràng là được nuông chiều từ nhỏ đâm ra hư...

“Zero bằng lòng, đến lượt em quản sao? Ta cần động não, đương nhiên phải bổ sung dinh dưỡng, người phải xem lại là em, rõ ràng không cần dùng đến não, mà lại ăn nhiều như vậy, nhiều hơn cả Zero, thân là nữ cũng không thấy xấu hổ chút nào? Một người phát triển không nổi nhìn trước ngó sau đều như hai mặt gỗ lại không biết cái gì là nữ công gia chánh như em, tuyệt đối gả không nổi!”

“Anh mới là người gả không nổi!” Hết câu này xong Yuuki mới nhớ tới đang ngồi trước mặt mình là vampire nam luôn được nữ sinh hoan nghênh, hừ ra là một kẻ hai mặt. Mặc ói, các nữ sinh kia rốt cuộc thấy người này hấp dẫn chỗ nào? Đều bị lừa, thật muốn để các cô tận mắt nhìn người được xưng là Idol này vì một bữa cơm mà không hề ngần ngại ôm Zero làm nũng (cô tuyệt không thừa nhận khi thấy trăng cảnh đó thì trong mắt là vô số hoa tươi đột nhiên bung giữa không trung... Hừm! Zero với Kaname - senpai cùng một chỗ đẹp hơn nhiều), đáng ghét như vậy, nhất định là do Akatsuki - senpai nuông chiều quá độ. “Em nguyện rửa anh bị Akatsuki - senpai bỏ rơi!”

Phụ nữ đúng là thâm độc... Khoan đã, vì sao đến cô ngọc này cũng nghĩ cậu và Kain có một mối quan hệ bí mật chứ?!!!

Lúc này, Zero lò ra đầu khỏi nhà bếp, “Ở đây chỉ còn một ít rau cải, trứng gà và hải sản, hai người muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng được, nếu Zero không biết làm cơm hải sản chiền thì cơm rang thập cẩm ta cũng ăn được.” Hanabusa lập tức lấy dáng tươi cười đáp lại, trên mặt không có nửa điểm vì ‘ở ké ăn ké xài ké’ mà xấu hổ.

“Dạ dày của senpai là không đầy sao? Zero đã mệt như thế còn muốn cậu ấy làm mấy món phức tạp đó?” Yuuki dùng ánh mắt chính nghĩa chất vấn lương tâm của người vampire, nhưng ngay lập tức quay đầu, đồng dạng là dáng tươi cười xán lạn nhìn về phía Zero: “Nếu như Zero thấy phiền phức thì làm món cơm hải sản hấp là được rồi.”

“...” Đúng là chưa bao giờ đụng đến dụng cụ nhà bếp, hai người này... Hải sản hấp dễ làm hơn so với hải sản chiên sao?

...

“...” Hanabusa ôm một chậu trúc nào là quần áo sạch và khăn lau đầy đủ, nào là một bao cánh hoa hồng cùng vô số bình sữa tắm lớn nhỏ đủ nhãn hiệu, đôi người lam biếc trắng tấp nhìn chăm chăm vào một Yuuki không chịu thoái nhượng đối diện, tay cậu vừa tiếp xúc đến tay nắm cửa phòng tắm, thế nhưng không kịp chuyển động.

“...” Yuuki cũng đang ôm một chậu nhỏ đựng quần áo và ba bình sữa tắm xà phòng, dùng ánh mắt sắc bén liếc lại Hanabusa. Ngày hôm qua đã chiếm lấy phòng tắm hơn ba giờ, làm hại cô thiếu chút nữa ngủ gục trước phòng tắm, cho dù vẫn luôn quan niệm nữ giới thì phải thùy mị nhưng hôm nay cũng quyết không để Aidou – senpai tắm trước!

“Ta tới sớm hơn.” Hanabusa nhếch môi, dùng ánh mắt bảo Yuuki nhìn xem là tay ai đang cầm nắm cửa, đó mới là bằng chứng xác thực nhất không ai có thể phủ nhận. Xui cho cô Aidou luôn là người đến trước một giây - một giây then chốt -

“First lady.” Buồn nôn! Nếu phòng mình không cách phòng tắm xa hơn thì còn khuya mới đến chậm hơn? Nhìn vào cái mớ bụi nhùi nào hoa nào áo nào quần trên tay kia, ngày hôm nay nếu để anh ta vào trước, chờ đợi chính mình khăng định lại là một cơn ác mộng hơn ba tiếng rưỡi đồng hồ.

“Lady?” Hanabusa dùng ánh mắt hoài nghi nhìn từ cổ xuống bụng rồi lại từ bụng lên cổ Yuuki, “Em đây là đang nói về mình sao?... Nếu yêu cầu phải kính già yêu trẻ, ta còn có thể suy nghĩ một chút.”

Yuuki nhìn theo đường nhìn của người vampire trước mặt... Lập tức, khuôn mặt cô tối lại, “Biển thái, anh nhìn cái gì đấy? Những kẻ không có đầu óc đúng là cũng không biết xấu hổ. Em còn đang suy nghĩ, một người vừa thích ngâm nước hoa hồng vừa dùng nhiều mỹ phẩm dành cho nam như vậy, thật giống như một người đàn ông chưa dứt hơi mẹ, xem ra quả thật là thế.”

Chưa dứt hơi mẹ?... Hanabusa vốn vóc người nhỏ hơn những vampire khác, so với Kain lại càng... Vậy nên cậu luôn rất chú ý về bề ngoài nam tính của mình, hiện tại bị đả kích như thế, liền lập tức phản bác, “Còn không biết xấu hổ nói ta? Em kỳ thực chỉ là nữ về mặt sinh lý nhỉ? Tính cách không dịu dàng đảm thắm cũng chả đáng yêu, đến một bình chăm sóc da cũng không có, thảo nào da thoát nhìn một chút cũng không hề trắng nõn mịn màng, da thiếu nữ mà như vậy sao?”

Nói xong vóc người lại bắt đầu nói da, ngày hôm nay là muốn cùng cô tử chiến sao? Bình thường cũng không phải chưa ai nói cô không giống con gái, nhưng cái tài văn chương ấu trĩ quá mức tưởng tượng của Hanabusa – senpai khiến cô thật sự phát hỏa. Trước đây còn tôn trọng một ít, thế nhưng sau mấy ngày ở chung này... Thực sự là... Căn bản không có biện pháp để tiếp tục tôn trọng nữa mà!

“Hanabusa - senpai rõ ràng là một nam sinh, thoát nhìn cũng rất gầy yếu, khăng định một khối cơ bắp cũng không có. Đến da còn trắng hơn gấp mấy lần con gái, bảo sao một chút khí phách đàn ông cũng không có.”

“Ai nói ta không có cơ bắp? Chỉ là nhìn không rõ mà thôi!”

“Vậy anh nói da con gái phải như thế nào?”

Làn da thiếu nữ... Hanabusa thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này, nhưng đã là da thiếu nữ, đều không phải chỉ có một tiêu chuẩn sao? “Phải trắng như sữa, rạng ngời như ngọc trai, sờ vào phải thật êm tay, mịn màng không tỳ vết. Ngoài ra còn phải thật tinh tế, không nhìn thấy lỗ chân lông...”

“Dừng dừng dừng! Những điều kiện đó anh đã bao giờ thấy nó xuất hiện ở cùng một người chưa? Có vẻ anh xem manga quá nhiều rồi đó, phi thực tế!”

“Ta...”

Hanabusa vừa định phản bác, bỗng nhiên nắm cửa xoay một vòng, cửa phòng tắm mở ra, chỉ thấy Zero để trần nửa thân trên một tay chà lau mái tóc ướt bước ra, “Hai người ai muốn đi vào?”

“...” Trắng nõn, tinh tế, không tỳ vết, rạng ngời như ngọc trai, bởi vì vừa mới tắm rửa sạch sẽ nên còn tỏa ra một chút hương xà phòng thơm... Da dễ như vậy, đến thân là nữ sinh còn thấy vô cùng mê hoặc... Đột nhiên nghĩ, sinh ra là con gái, áp lực thật lớn...

“...” Từng giọt nước còn chưa khô, đọng lại trên bờ vai vững chãi, theo những đường cong cơ thể chảy xuống vùng bụng săn chắc... Quả thực chính là vóc người mình luôn mơ ước, đến cả những bắp thịt trên tay tuy không lồ lộ nhưng nhìn rất có lực... Đều là con trai, vì sao...

“... Làm sao vậy?” Thoáng cái bầu không khí hình như có gì đó không đúng, xảy ra chuyện gì sao? Zero nhìn Yuuki, lại nhìn Hanabusa, nhưng nhìn không có vấn đề gì, “Không khỏe sao?”

“Không có, tốt ổn...” Yuuki ở trong lòng nức nở, xem ra, thân là con gái, cô quả nhiên cần phải chú ý một chút vấn đề về làn da. Ngày mai phải bắt đầu nghiên cứu làm sao để có làn da đẹp mới được!

“Không có việc gì.” Hanabusa nói, thoạt nhìn rất là uể oải, bình thường đều ăn mặc đồng phục nên nhìn không ra, nhưng một khi trút bỏ liền... Thở dài, thân là con trai thật là không thể không có cơ bắp, từ ngày mai bắt đầu, trui rèn!

...

“Hanabusa, điện thoại...” Zero trong chiếc tạp dề xanh nhạt từ nhà bếp đi ra, vốn định gọi người vampire nghe hộ điện thoại, nhưng thấy khổ chủ đang mãi mê nâng lên hạ xuống hai cục tạ... Mấy ngày nay hình như cậu ta thích vận động hơn thì phải, cũng không biết là bị cái gì kích thích nữa.

Tuy rằng điện thoại ngay tầm tay Hanabusa, thế nhưng Zero hoàn toàn không trông mong vào việc tên này sẽ thay cậu bắt nó lên, người thợ săn chỉ có thể đi tới, cầm lấy điện thoại, “Alo, nhà Kurosu xin nghe, cho hỏi ai vậy?”

Bên kia còn chưa kịp đáp lời, đột nhiên người vampire quý tộc đang vùi đầu vận động ngẩng đầu lên thán một câu, “Lúc nào ta mới có được cơ thể (như) của Zero đâyyyyy...”

“... Khụ khụ khụ!” Zero bị sặc nước bọt, “Cái gì?”

“A, bỏ đi, bữa tối ăn món gì? Ta thích nhất canh cải của Zero...” Vừa nhìn đến Zero trong chiếc tạp dề, Aidou mấy ngày gần đây được Zero nuôi ăn uống đến hư lập tức mang theo một loại làm nũng đối ‘mẹ hiền ba bữa’ chuyển chủ đề. Hừ, phải nhanh chân trước cô ngốc kia chỉ định món mình thích.

“Được rồi, nếu cậu thích tôi sẽ làm.” Zero trước đây cũng đã từng kiên nhẫn thuyết phục hai vị này ăn cùng một loại thức ăn, dù sao đến cuối cùng quyền quyết định cũng nằm trong tay cậu, hiện tại đáp ứng Aidou cũng chỉ là ngoài miệng mà thôi, không làm cũng không ai dám cãi, vậy nên mới không phản bác, chỉ tổ chuốc thêm phiền phức.

Hanabusa vừa nghe được, lập tức rất hứng khởi quăng tạ sang một bên, “Được sống chung với Zero đúng là hạnh phúc nhất.”

“... Là ở chung.”

“Như nhau như nhau thôi ~”

Zero thở dài một hơi, lười cãi cọ loại vấn đề thiếu dinh dưỡng này, một lần nữa kẻ lỗ tai gần ông nghe, nhưng chỉ nghe đến tiếng cạt cuộc gọi kéo dài...

“...” Đầu dây bên kia, Kaname Kuran yên lặng buông điện thoại, quay đầu nhìn Takuma mỉm cười, cảm giác bình yên trước cơn bão đó khiến vị phó hội trưởng vô tội bị dọa đến đứng hình.

“Chúng ta ngày mai trở về.”

“Hả?...”

--Tbc---

32. Chương 32

Cái gì cũng không biết, là một chuyện rất khó chịu, nhưng có đôi khi, không biết mới là tốt nhất.

Zero đứng trước cửa phòng Yuuki, lắng nghe âm hưởng bên trong... Yuuki tựa hồ đối với quá khứ của mình rất lấy làm phức tạp. Cậu tin Kuran, bởi vì một thuần chủng như anh ta sẽ không vô duyên vô cớ đối tốt với một nhân loại, sự quan tâm của anh ta đối với Yuuki xác thực giống như một người thân. Nếu như Ichiru còn bên cạnh cậu, Zero tin tưởng mình đối với nó cũng không khác Kaname Kuran đối Yuuki là bao. Thế nhưng, chân tướng rất tàn nhẫn, có lẽ, nếu là một người anh cậu cũng không hy vọng Yuuki nhớ lại, làm một nữ sinh bình thường không có ấn tượng gì về máu tươi, sẽ hạnh phúc rất nhiều...

Nhưng mà... Zero dựa lưng vào bức tường bên trái cửa, tay trái xoa nhẹ trán, tay phải gõ lên cánh cửa vài tiếng. Một lát sau, cửa mở, Yuuki xuất hiện trong bộ áo ngủ.

“Ngày hôm nay cơm tối ăn rất ít... Cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt cho cơ thể. Nếu như thực sự muốn biết gì đó, ngày mai tôi muốn đến Hiệp hội thợ săn một chuyến, cậu có thể cùng đi, có thể sẽ có ghi chép về mười năm trước.”

Nói xong, không có quay đầu lại nhìn phản ứng của Yuuki, Zero cho hai tay vào túi bỏ đi, lưu lại cho Yuuki một bóng lưng trầm mặc.

Yuuki là vampire thuần chủng, chuyện này Zero cũng không phải dễ dàng tiếp nhận như vậy. Trong nháy mắt, có cảm giác bị lừa dối, bị lừa dối. Nhưng, cũng không phải cô ấy tự nguyện, có thể cô mới chính là người bị hại nhiều nhất trong việc này, nghĩ như vậy, luôn tự nói mình như vậy, Zero mới có thể bình thản đưa ra lời mời kia.

“Ngu ngốc, vì sao lại muốn nhớ lại?... Vampire, là một kiếp sống bất hạnh, làm một nhân loại vô ưu vô lo không tốt hơn sao?... Hay là, ngu ngốc chính là mình, cô ấy nguyên bản, mang họ Kuran...”

...

“Không được? Vì sao lại muốn ta giữ nhà?” Hanabusa bị bắt ngồi ở sofa, hai chân chụm lại một chỗ, không có hình tượng quý tộc đang đưa tới lui. Bọn họ đều đi đến chỗ Hiệp hội thợ săn chết tiệt bỏ mặc mình cậu ở nhà chán chết? Huống chi, đồ ăn hộp bỏ vào lò vi ba so với cơm Zero trực tiếp làm ra kém hơn rất nhiều!

Toga châm một điếu thuốc, nhíu mày liếc mắt Hanabusa: Phiền phức... Trừ câu đó ra ông không còn đánh giá nào khác với tên vampire nhóc con này. Zero trở thành bằng hữu với cậu ta là chuyện ông đã bó tay, nhưng mà không ngờ tình bạn đó lại phát triển đến nước này, nếu Zero có thể tìm thấy chút niềm vui trong tình bạn này, vậy tạm thời bỏ qua đi, khi nào phát hiện thấy có gì bất thường, lúc đó xử lý cũng không muộn.

Zero có chút khó xử xoa nhẹ đầu Hanabusa, “Bởi vì cậu không thể cùng chúng ta đến Hiệp hội.” Trên thực tế, ngay từ đầu chỉ dự định cùng Yuuki hai người đi, nhưng khi Hiệu trưởng biết chuyện này liền nhất quyết không cho hai người đi một mình, mà sư phụ, cũng không chút suy nghĩ nói muốn cùng đi.

Bởi vì lo lắng sao? Sư phụ đem một ít bí mật nói cho cậu, khiến hiện tại chính mình đối Hiệp hội tràn ngập địch ý, mà lần trước tại vũ hội vampire cũng xảy ra một việc ngoài dự liệu, sư phụ tuy rằng việc gì cũng không lên tiếng, nhưng Zero biết vì sự bốc đồng của mình, mọi chuyện càng trở nên trầm trọng. Lòng tin đối với Hiệp hội cũng không còn, vậy nên lần này khi hay tin cậu muốn đến Hiệp hội Thợ săn sư phụ mới kiên quyết đi cùng... Thật là! Nghe cứ như thiếu nhi đến vườn trẻ cần cha mẹ đi cùng vậy.

“Vây...” Hanabusa suy nghĩ một chút, híp mắt, cười gian, “Ngày mai ngoại trừ ba bữa cơm Zero còn phải tự tay làm cho ta bữa ăn khuya.”

Cậu ta là vampire thật sao?... Trong nháy mắt bị Hanabusa vô địch ấu trĩ đánh bại, Zero kéo một chút khoe miệng, “Được rồi, thêm một bữa ăn khuya, nếu như không có gì ngoài ý muốn.”

...

Hiệp hội thợ săn vẫn giống như trong trí nhớ, toạ lạc giữa một thành trấn cũ kĩ, toàn là thợ săn hoặc những người có liên quan đến thợ săn sinh hoạt ở nơi này. Bốn năm qua Zero không hề đặt chân đến nơi này, vừa là bởi vì nơi đây sẽ khơi gợi những tưởng niệm về cha mẹ, hai người từng mang mình đến đây, về phương diện khác, cũng không chắc có thể khống chế được tâm tình, lo lắng bị Hiệp hội phát hiện mình đã phạm vào cấm kỵ. Nhưng hiện tại, nếu đã quyết định là địch, như vậy cũng không cần phải... Đối kẻ thù của mình sợ hãi.

Kiryuu gia là dòng tộc thợ săn lâu đời, nếu như không có những sự kiện kia, có lẽ bây giờ Zero cũng giống như thân sinh của mình trở thành một vũ khí tận tụy của Hiệp hội, đáng tiếc, đã tâm cùng dục vọng ngày càng bành trướng của nhân loại đã phá hủy tất cả... Mà cậu, không thể tha thứ.

“Ta nhớ vampire không được bước vào đây.” Câu nói mang âm giọng lười biếng phát ra từ một thợ săn gần đó, cũng không mang vẻ đề phòng, nhưng trong ánh mắt rõ ràng mang theo địch ý. Có thể xác định chỉ cần Zero hơi chút động đậy, hẳn sẽ có động cơ để hành động. Zero ngừng lại, quay đầu nhìn hẳn. Không đợi hai vị gia trưởng phía sau làm ra động tác ‘bảo hộ’, Bloody Rose đã nhanh chóng nổ súng ngay trái tim tên thợ săn kia. Vũ khí thợ săn vốn vô hiệu đối với con người, vậy nên người kia ngoại trừ bị đẩy lùi một chút thì không có tổn thương gì.

“Ta nhớ thợ săn không có ai yếu kém như vậy.” Zero bình tĩnh giọng nói không có nửa điểm gợn sóng đáp lễ người kia.

“Người!” Vị thợ săn kia giận dữ, nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện một người ngăn trở cuộc xung đột tưởng khó tránh khỏi này...

“Không nên hiểu lầm, cậu ấy đúng là một trong chúng ta, cho dù trở thành vampire cũng vẫn trung thành với Hiệp hội.” Một người phụ nữ hướng Zero đi đến, đôi mắt mị dãi, mang theo nụ cười mà theo Zero nếu là người tốt thì sẽ không có, “Truyền nhân nhà Kiryuu, chuyện về cha mẹ cậu ta rất lấy làm tiếc. Nhưng thấy con mình trở thành một thợ săn ưu tú như vậy, hai người chắc chắn sẽ rất an lòng.” Bà ta đến trước mặt Zero thì ngừng lại, thu gọn cây quạt, đôi môi tô son đỏ sậm, lộ ra một mùi đặc trưng của vampire dù chỉ rất yếu.

Người đàn bà này vẫn như trong trí nhớ, bốn năm qua không có bất luận thay đổi gì. Nếu chỉ nói dị thường là đối trá, sinh lão bệnh tử là quy đạo bất biến của con người, thoát ly quy đạo này, thì không còn là con người, như cậu, như vị Hội trưởng Hiệp hội thợ săn trước mặt. Mùi máu tanh lờn lợt kia... Là uống máu vampire cấp cao sao... Khóe môi Zero hơi nâng lên, rất ít người có thể chống lại mị lực của trường sinh bất lão, nhưng cũng rất ít vampire được trường sinh bất lão chân chính, hoặc bị giết, hoặc tự sát... Có sinh tất có tử, không một sự sống nào có thể vọng tưởng thoát khỏi quy luật này.

Hai bậc sinh thành của cậu, chính bởi vì loại dục vọng ảo tưởng này mà chôn vùi tính mệnh... Vì dòng máu dơ bẩn đang chảy trong huyết mạch người đàn bà trước mặt...

“Ta còn có chuyện, các người tự mình đi xem đi.” Toga ở phía sau đột nhiên chuyển sang một hướng khác.

“Đúng rồi, chúng tôi muốn tìm một vài tư liệu cũ, hy vọng không làm phiền đến ngài.” Kurosu Kaien mỉm cười, đôi mắt bị giấu sau chiếc kính, nhìn không ra tâm tư thật sự lúc này.

Nụ cười của người phụ nữ kia càng mở rộng, “Là ghi chép trong quá khứ à... Nếu Kurosu đã nhờ, vậy mời đi theo ta.”

Kurosu mang Yuuki đi tìm tư liệu về mười năm trước, Zero nhưng thừa dịp không ai chú ý tới, đi vào vùng cấm của thư viện, nơi này, chứa những ghi chép về thật lâu trước kia nữa, là những thông tin cậu đang cần — năm đó, chết trong tay tổ tiên cậu, chủ nhân thật sự của năng lực vampire cậu đang nắm giữ, rốt cuộc là ai?

Muốn tìm được quyển sách đó không phải chuyện dễ, sức mạnh của thợ săn đến từ vampire thủy tổ cũng đâu phải chuyện gì vinh quang, huống gì là cắn nuốt cả máu thịt, giống như một dã thú ăn tươi nuốt sống vampire kia. Với Hiệp hội luôn tự cho mình là thanh cao trong sạch đương nhiên sẽ không để những vết ố này dễ dàng được tìm thấy.

May là, sự phụ cậu là một thợ săn lâu năm, đương nhiên sẽ có cách, theo như chỉ dẫn của ông, Zero tìm được bản thư tịch bị phong ấn kia.

Đây là một loại phong ấn cổ, chỉ có những người cùng huyết thống với người phong ấn mới có khả năng cởi nó ra, không may thay, tổ tiên Zero chính là một trong những thợ săn đã ăn tươi vampire kia, vậy nên cậu có thể dễ dàng mở nó ra.

Thư tịch được bảo vệ rất tốt, không có vết bẩn, cũng không có vết rách, Zero nhẹ nhàng lẩm nhẩm quyển sách không được tính là dày này... Nó nói về một giai đoạn lịch sử mà Zero không hề hay biết, thời đại hoàng kim khắp nơi đều có vampire hoành hoành. Đây là bản đã được phục chế lại, bởi vì ngôn ngữ được sử dụng là ngôn ngữ cận đại, nhưng vẫn có đôi chỗ vô cùng khó hiểu. Zero nỗ lực lắm mới đọc hiểu được một ít, nói chung có thể nắm được những gì nói trong đó.

Vốn cho rằng mình có thể từ quyển sách tìm được đáp án mong muốn, nhưng trên thực tế cậu lại dò ra một đầu mối khác. Quyển sách này chỉ dùng vài câu hỏi gợi nhắc đến việc nhân loại làm sao thu được năng lực của vampire, bọn họ dùng hai chữ ‘cắn nuốt’, cắn nuốt một vampire nữ tên là Lilith... Sau đó, những thợ săn tham gia bữa ‘thịnh yến’ máu tanh kia đều mang trên lưng một lời nguyện, lời nguyện song sinh... Hậu duệ của bọn họ nếu xuất hiện một cặp song sinh, thì chỉ một đứa trẻ được sống sót, khi đó nó sẽ là người thừa kế toàn bộ dòng máu Lilith, trở thành thợ săn vampire huyền thoại.

“Lilith?... Thật sự là quá tốt.” Zero tự giễu cười khổ, “Có được một cái tên cũng là may lắm rồi, chỉ là có chút không cam lòng phải đi hỏi lại Kaname Kuran...” Có lẽ tất cả thợ săn ở đây đều bị ánh hào quang do Hiệp hội dựng nên che phủ, không hay biết lực lượng của mình là đến từ kẻ thù ngàn đời qua, càng không biết vampire đó vốn đã mang tâm nguyện được chết đi... Vampire tại sinh mệnh dài dòng trở nên điên cuồng, sống, có ai biết cũng là một chuyện thống khổ. Buồn cười là nhân loại vẫn luôn truy cầu trường sinh, muốn thoát ly sinh lão bệnh tử, đứng ngoài quy luật tạo hóa.

“A!” Tiếng hét đột nhiên của Yuuki kéo Zero quay về với hiện thực, người thợ săn vội vã bỏ sách lại lên giá, bước nhanh đến chỗ cô.

Lúc vừa đến nơi, Zero thấy một quyển sách bốc lửa ngùn ngụt cùng một Yuuki đang thất kinh, “Lúc tớ vừa lật đến đoạn mười năm trước, nó bỗng nhiên bốc cháy... Thật giống như, có người ngăn cản tớ tìm về quá khứ...”

“...” Là Kuran sao?... “Yuuki, bình tĩnh. Có thể là còn nguyên nhân khác... Nếu tư liệu đã bị đốt, chúng ta cũng nên quay về thôi.” Zero trấn an nội tâm nóng của Yuuki, “Một ngày nào đó cậu sẽ biết tất cả, nếu đã chưa đến lúc thì cậu có làm gì cũng vô dụng thôi.”

“Zero, con người luôn muốn quên đi những gì không hay xảy đến với mình, tớ sợ, thật sự rất sợ... Gần đây, ngày nào tớ cũng mơ thấy ác mộng, thấy tay mình nhiễm đầy máu tươi... Lẽ nào quá khứ của tớ, có liên quan đến vampire sao?”

Nhìn Yuuki thống khổ, Zero nhưng lại bất lực, không thể nói cho cô chân tướng, cũng không muốn lừa dối ai cả. Cậu đôi khi nghĩ hay là không cần lo lắng chuyện sau này, có lẽ đối với Yuuki mà nói, làm em gái của Kaname Kuran cũng không phải chuyện xấu, chí ít, cô không giống như cậu... Hoàn toàn không biết đang đợi chính mình đến tốt cùng là cái gì, lý trí nói cho Zero biết phải tiếp tục, theo cái tên Lilith truy tra cội nguồn lực lượng của chính mình, nhưng có một dự cảm cường liệt lại cảnh cáo cậu, càng gần chân tướng, càng...

“Có đôi khi, cái gì cũng không biết mới là hạnh phúc.”

--Tbc--

33. Chương 33

Giường, luôn là nơi dễ phát sinh những việc ngoài ý muốn...

Phải chăng có một loại ma lực? Khi có người dùng một giọng nói chân thành nói qua thích bạn, người kia, sẽ trở nên đặc thù... Khi Zero trở lại Học viện, thấy Kaname Kuran sớm trở về xuất hiện trong nhà Hiệu

trưởng, ngực, không có chút gì nghi ngờ mà đột nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không thấy Kuran có lẽ cũng hơn mười ngày, tự dưng hôm nay gặp lại, cảm giác như tất cả chỉ mới ngày hôm qua. Dù Zero không biết mình nghĩ như vậy là không bình thường, nhưng nhất định có gì đó không giống trước nữa. Có lẽ tại đêm vũ hội đó khi bản thân không hề phản kháng anh ta, tất cả đã bắt đầu cải biến một cách lặng lẽ.

Cho đến nay đều là một mình gặm nhấm tất cả, tuy rằng là mỉm cười, nhưng nội tâm chân thực như người uống nước, ấm lạnh tự biết. Chỉ có Kaname Kuran... Có thể là trải qua cùng loại, lại có một cảm giác tâm ý tương thông khó lý giải, bởi vì một chút yếu mềm này mà nội tâm dao động, mới lựa chọn đi tin tưởng người vampire này, cùng anh ta kề vai chiến đấu, thậm chí, lần kia tại vũ hội... Nhìn vào đôi mắt ẩn dấu nhiều lắm tình cảm, Zero lại không có dũng khí đẩy ra. Điên rồi... Hai kẻ điên.

Cậu rõ hơn ai hết đây là vampire, hơn nữa lại là vampire vương, thậm chí là vampire thủy tổ đến từ thời đại xa xưa. Thi thoảng có nghe cha mẹ nhắc đến, vampire thời đó, lãnh khốc tàn nhẫn bội phần so với hiện tại. Nhưng có lúc, không chế không được để mình mềm yếu, sẽ bị độc tố sau đôi mắt kia che đậy lý trí.

Tuy rằng không có cách nào đáp lại tình cảm này, nhưng nếu được, hy vọng có thể trở thành bạn bè.

Zero đứng ở cửa, nhìn Kaname Kuran ngồi bên trong, không biết nói gì cho phải. Phảng phất qua thật lâu, Zero rốt cục thoát khỏi suy nghĩ quay về với hiện thực, về mặt, bình tĩnh mà hồ hững.

“Còn tưởng rằng có thể hưởng thụ một kỳ nghỉ đông không cần chạm mặt nhau...” Zero nói, đặng đi tới ngồi xuống cạnh người vampire. Đối diện, là Hanabusa với hai lỗ tai cụp xuống giống như một chú cún thương cảm bị chủ răn dạy, đang dùng đôi mắt lửng lơ nhìn nước cần thận liếc lên.

“Hanabusa làm sao vậy?” Zero quay sang Kaname Kuran. Hanabusa, hỏi cũng như không, hướng hồ có thể khiến một quý tộc tự cao tự đại như Hanabusa an tĩnh lui một góc vào sofa, ngoại trừ Kaname Kuran không còn ai khác.

“À... Bởi vì khối Đêm đều đã trở lại, Hanabusa nói quá rối các vị thật lâu, cảm thấy có lỗi sâu sắc, nên chuẩn bị đem hành lý thu thập một chút liền dọn về kí túc xá Mặt trăng. (”?! “Hanabusa cấp tốc ngắt đầu, giặt mình nhìn về phía Kaname Kuran vô cùng nhã nhặn lấy khăn tay lau khóe miệng.) Đúng không, Aidou?”

“V... Vâng ạ.” Cậu quý tộc tội nghiệp lại một lần nữa uể oải không gì sánh được cụp đầu xuống, nhưng đường nhìn phiêu hướng Zero càng thêm nóng bỏng...

Đột nhiên nghĩ Hanabusa thoát nhìn rất đáng thương... Zero quay ra nhìn ngoài cửa sổ, không muốn tiếp thu tín hiệu xin giúp đỡ kia... Kaname Kuran dù sao cũng là quản lý của khối Đêm, đối với chuyện của Hanabusa, cậu cũng không nhiều chuyện chen mũi vào. (Chưa chi mà lo nghĩ cho chồng rồi:” >)

“... Em vẫn rất an phận mà... Chỉ ít ăn xong cơm tối rồi trở lại...” Nửa ngày không thấy khả quan, Hanabusa càng thêm rầm rứt thu mình lại, dùng giọng mũi cực kỳ u oán hòng kích thích lương tâm Zero.

Hình như... Hơi chút quá đáng, giống như lợi dụng xong liền đá người ta đi, huống, hứa hẹn nhất định phải tuân thủ, bằng không lời hứa liền mất đi ý nghĩa... Trái tim yếu phòng thủ của Zero thành công bị lời nói của cậu vampire quý tộc công kích, một lần nữa quay lại nhìn Hanabusa. Thấy người thợ săn cuối cùng cũng có phản ứng Hanabusa trong nháy mắt sáng mắt lên, Zero nhẹ dạ rồi, bữa tối đã được dọn ra đến tám phần rồi

~ “Cũng không vội, chờ Hanabusa ăn xong bữa cơm rồi đi cũng không muộn.” Thở dài... Không lẽ đồ ăn mình nấu ngon đến vậy sao? Hay là lúc ở nhà cậu ta bị cha mẹ ngược đãi? Không thể nào, nhà Hanabusa đường đường là danh gia quý tộc... Quên đi, dù sao cũng đã lỡ mồm hứa với người ta.

Zero vừa nói xong, Hanabusa hưng phấn quá độ nhào tới tức thì, ôm cổ Zero lay động, “Thích Zero nhất”

“Khụ! Khụ!... Thở không được...” Chịu đựng hai giây, Zero rốt cục quyết định thuận theo tâm ý của mình lạnh lùng đá văng con đĩa trên người ra, “Đừng đến gần quá, khó chịu.”

“... Cảm tình thật tốt nhỉ...” Kaname Kuran nheo lại hai mắt, ôn hoà nở nụ cười.

“Yuuki, đây là hoa hồng mười năm mới nở một lần, được niêm phong trong hồ phách, vĩnh viễn không tàn.”

Là tất cả vampire đều rất thích hoa hồng, hay nói Kaname Kuran đặc biệt thích nó, tất cả quà tặng đều cùng hoa hồng có liên hệ, đừng nói anh ta cũng sẽ tặng mình cái gì đó thuộc về hoa hồng chứ... Zero không rên một tiếng nhìn Kaname Kuran phát quà, Hiệu trưởng vừa nhận được một hộp trà hoa hồng, đang vui vẻ nhảy múa xuống bếp pha âm đầu tiên. Mà quà của Yuuki chính là một hồ phách bông hồng đang nở rộ... Cảm giác có chút hài hòa, phần quà này giống như đại biểu cho vampire, dừng thời gian tại đoạn nhạc niên thiếu tốt đẹp nhất trong cuộc đời, mãi mãi không già...

“Dành cho Zero chính là một búp bê người thật lỗi thời.” Kaname Kuran mỉm cười xuất ra một hộp gỗ khoảng chừng hơn nửa mét. Zero nhướn một bên mày, đối với việc quà cho chính mình lại là búp bê có cảm giác rất quý dị, cái thứ này hẳn là đưa cho Yuuki mới đúng, nào anh ta bị ngược à.

“Không cần!”

Bị cự tuyệt Kaname vẫn bình thản mỉm cười như trước, nhưng động tác vô cùng cương quyết thô lỗ đem hộp gỗ nhét vào tay Zero, “Nghe nói ai cự tuyệt tiếp nhận búp bê loại này sẽ bị nguyên rửa đấy.” Ngụ ý, Zero nếu như không chịu nhận, chờ bị trừ ẻo đi.

Zero không tin thần thánh, nhưng đối với những thế lực hắc ám cổ quái luôn tồn tại một sự kiêng dè, sợ dĩ vừa nghe Kaname nói như vậy, cho dù không muốn, chàng trai tóc bạc của chúng ta cũng phải nghiêng răng nghiêng lợi nhận lấy con búp bê bị-nguyên-rửa này.

“A, được rồi. Vừa cùng Hiệu trưởng nói một chút, bởi vì dây phòng của kí túc xá Mặt trăng vẫn chưa sắp xếp xong, vậy nên ta chuẩn bị ở lại chỗ này một đêm. Kiryuu cậu không ngại chứ?”

Loại chuyện này mắc gì nói với cậu??? Dù sao Hanabusa dọn đi sẽ có gian phòng trống không phải sao... “Không sao.”

Vài giờ sau...

“?!?” Vì cái quái gì lại thấy Kaname Kuran một thân áo choàng tắm nằm trên giường cậu?... Khoan đã, anh ta hình như có nói muốn ở nhờ, như vậy, đây nguyên bản là phòng của Hanabusa. Mình tắm trôi luôn óc rồi sao? Đến phòng của bản thân cũng đi nhầm... Zero lắc đầu, kể tục vừa chà lau tóc vừa quay về phòng.

Đi hai bước, cậu thợ săn chợt khựng lại, sai, vật dụng trong căn phòng đó rõ ràng là do mình bày trí, hơn nữa Hanabusa lúc này hẳn là đang ở trong phòng sục sục sục sục thu thập đồng hành lý cao quá đầu của cậu ta... Vậy thì?... “...” PHÒNG CỦA MÌNH?!!!

“Kaname Kuran, vì sao anh lại ở chỗ này? Lại còn...” Zero trừng mắt chỉ vào Kaname Kuran trong bộ áo choàng tắm lông lẻo dây buộc như không lộ ra hơn phân nửa khuôn ngực săn chắc, nửa câu sau ‘lại còn cổ ý ra vẻ gợi cảm nằm trên giường tôi’ tắc nghẹn trong họng, nhổ ra không được, nuốt cũng không xong.

Nếu như nằm ở trên giường chính là những người khác, tỷ như Hanabusa, Zero tuyệt nhiên sẽ không phản ứng như vậy, cậu chỉ đơn giản giống như xua một con mèo thích ăn vụng mà tổng đầu cậu ta đi, quay về bên người Akatsuki.

Hoặc giả, Kuran chưa từng hướng cậu biểu lộ, chưa từng toát ra cái loại tình tố nổi da gà này, lại càng chưa từng... Hôn cậu, Zero chắc mình cũng sẽ không phản ứng quần bách như thế, chỉ cần không chút do dự đuổi vị khách không mời này đi ra ngoài.

Nhưng, cái tên này rõ ràng là có ý đồ với cậu, Kaname Kuran...

“Ngoại trừ ở đây, ta chỉ có thể đến phòng Yuuki, Kiryuu chung quy không hy vọng như vậy đúng chứ, huống hồ, cậu cũng nói không ngại.”

Đen mặt nhìn nụ cười tràn đầy đắc ý vẽ ra trên mặt người thuần chủng, Zero ngoại trừ phỉ nhổ sự bất cẩn của bản thân, đến méo mồm cũng không được... Chết tiệt, bị lừa! Tên cáo già này nhất định sớm đã có dự mưu, thế nhưng chính mình lại ngu dốt đi giúp anh ta kết lưới.

...

“...” Zero toàn thân đều đang đổ mồ hôi lạnh len lén đem ánh mắt liếc qua người bên cạnh, Kaname Kuran cũng vẻ mặt tự nhiên nằm ở bên kia giường, vẫn đang tập trung tinh thần đọc sách, tư thế vô cùng thoải mái trong bộ áo choàng tắm, hoàn toàn là một tư thái lãnh đạm Zero không ngờ đến.

Trong phòng có hai người, nhưng an tĩnh chỉ có tiếng lật trang sách, ai cũng không nói, đều tự chiếm lĩnh một bên giường, nhìn như hết sức chuyên chú vào chuyện riêng, căn bản không rảnh quan tâm một người khác cũng nằm ở trên giường. Mà chính giữa giường, bày một con búp bê nam tinh xảo, tóc nâu đỏ, mắt rợp vang, chính là con búp bê bị ếm bùa Kaname Kuran tặng khi nãy, tuy rằng Zero vừa mở ra lập tức liền xuất hiện một loại khao khát được thẳng tay ném xuống, nhưng căn cứ vào công năng tự trừ ếm của loại lễ vật này, nó cuối cùng cũng đào thoát khỏi số phận bị vứt bỏ.

“...” À... Kỳ thực người thuần chủng cao quý lúc này căn bản có đọc sách không? Nếu như Zero quan sát tỉ mỉ một chút, sẽ phát hiện Kaname trở mình nửa ngày vẫn chưa được mười trang. Bản tính ác liệt trời sinh khiến Kaname Kuran vẫn mang theo một tâm tình khoái trá ngắm Zero tại một bên ngồi nằm không yên, muốn nói lại thôi. Về phần con búp bê ở giữa, là căn cứ theo bản thể làm thu nhỏ lại, thậm chí, tóc cũng là tóc của chính anh (vãi chú, thật là hao tổn tâm tư =))). Các tiểu thư con nhà quý tộc đều thích trò này, làm một con búp bê phỏng theo bản thân, dùng màu thật tóc thật, giống như là một phiên bản trẻ con của mình, tuy rằng rất thú vị, nhưng không hề có công dụng trừ ếm ma quỷ như anh nói, ai bảo Zero dễ bị lừa như vậy...

“Đúng rồi... Kuran, anh có nghe nhắc đến Lilith bao giờ chưa?” Zero chuyên tâm nhìn chằm chằm quyển sách trong tay, vờ như vô ý hỏi. Trong các loại tôn giáo đều có nhân vật tên Lilith tồn tại, nơi nói là ma nữ tà ác, nơi nói là vợ của Lucifer, lại có nơi nói là vampire nữ đời thứ nhất... Tất cả đều có điểm chung là thân phận không tầm thường, và rất phiền phức, Zero có một dự cảm rất cường liệt, một dự cảm chẳng lành.

“Vì sao hỏi như vậy?” Kaname Kuran buông quyển sách trên tay, nửa người trên lướt qua con búp bê trên giường, gần kề để nhìn rõ hơn quyển sách của Zero. Cậu hầu như ngửi được mùi hương nhẹ trên tóc Kaname, trong nháy mắt, toàn bộ thân thể đều căng thẳng... Chết tiệt anh ta nhích lại gần vậy làm gì? Chính mình lại hoảng loạn khẩn trương cái gì?

“Muốn từ tôn giáo phương Tây tìm ra đáp án, không dễ dàng như vậy... Ta cũng không rõ Lilith trong truyền thuyết nhân loại là tồn tại tà ác ra sao, nhưng trong lịch sử chính thống của vampire, Lilith là đẳng cấp cao mà bất luận một vampire nào cũng không được nghi vấn, đồng thời cũng là, nguồn gốc sức mạnh của thợ săn bên cậu...”

“Anh, không tức giận?” Zero ngần ngừ, “Thợ săn tổ tiên cắn nuốt... Không, là ăn tươi máu thịt của ả ta để tồn tại. Anh thân là thủy tổ tộc vampire, lẽ nào không cảm thấy bất luận cái gì sao?”

“A... Zero Kiryuu, tại sao trên đời lại có một người khả ái như cậu nhỉ, quả thực là thẳng thắn thành thực đến kỳ cục.” Kaname Kuran lại nhích về Zero bên này gần hơn chút, hầu như là dựa hẳn vào thân thể của cậu, con búp bê có công dụng duy nhất vào lúc này là ngăn chặn nguy cơ đã sớm bị quăng vào một bên.

“Khoan... Khoan, anh không cần dựa sát như vậy tôi vẫn có thể nghe rõ mà.” Zero thối lui đến mép, lưng dựng thẳng dựa vào gối, phí công dùng ngôn từ chính nghĩa hồng bực lui một con ma cà rồng không hề mang ý tốt mà cả người đều đang tỏa ra hóc môn kêu gọi nam tính.

“Lilith so với ta còn muốn lâu đời, thủy tổ của cả vương tộc vampire, bằng không, thợ săn làm sao có năng lực có thể thương tổn thuần chủng... Cậu muốn biết sức mạnh hiện tại của mình có đứng lên đến từ vị nữ vampire trong truyền thuyết kia đúng không?”

“Anh có biện pháp?”

“Rất đơn giản, để ta trực tiếp hấp thụ máu của cậu.”

“Cái gì?”

--Tbc--

34. Chương 34

Bất cứ lúc nào, chỉ cần cậu nói muốn, ta luôn sẵn sàng, vậy nên, đáp ứng ta, từ nay về sau, chỉ hút máu của ta.

“Khi bị tấn công, bản năng vampire sẽ hoàn toàn được giải phóng, nếu như cậu có được đúng là sức mạnh của Lilith, ta có thể cảm nhận được.” Kaname Kuran chuyển đường nhìn hướng vùng cổ trắng nõn của Zero... Ở nơi đó mà cắn xuống, phản ứng sẽ như thế nào? Nếu như, đúng thật là...

“Việc này...” Zero cắn môi dưới, rõ ràng cậu có thể đơn giản cự tuyệt Kuran, nhưng... Nếu như đây là biện pháp duy nhất, cậu muốn biết chính mình đến tột cùng là trở thành loại nào, thời gian tới chờ cậu là cái gì... “Yuuki ngay sát vách, đừng để cô ấy nghe thấy.” Nói xong, mắt nhắm tịt, khuôn mặt hơi nghiêng, lộ ra cần cổ đầy mời gọi, mà hai tay nắm thành đấm, thân thể cứng đờ, vẻ mặt chịu đựng, một kiểu hoàn toàn người khác muốn làm gì thì làm.

Thấy tình cảnh như vậy, Kaname Kuran hầu như không thể nhịn được đem một bụng hưng khởi bại lộ tại trong tiếng cười... Ở đâu ra một vampire đơn thuần lại hiền lành, thiện lương còn chính trực như vậy, nếu như bên người không có một kẻ từng trải thấu hiểu sự đời gìn giữ, nhất định sẽ bị kẻ khác lừa phỉnh.

“Ta rất cuộc nên bắt cậu làm sao bây giờ?” Kaname khẽ thở dài một hơi, trông điệu bộ cực kỳ khấn trương bên cạnh, cho dù anh vốn định giấu đồ bìm leo làm chút chuyện gì, nhưng đối diện một người ngây thơ đến ngu ngốc như vậy cũng không cách nào ra tay được.

“Đừng căng thẳng, chỉ là hấp thụ một chút máu... Nếu như, thời gian tới có một ngày cậu cần máu, tới tìm ta được chứ?”

Zero còn tưởng rằng chờ cậu chính là đau đớn trên cổ, nhưng khi nghe Kaname Kuran nói, cả người đang buộc chặt được buông lỏng không ít, nhẹ mở mắt, nghi hoặc nhìn về phía người vampire, “Vậy còn anh? Anh không thấy khát sao?”

“Đương nhiên có... Làm sao không được? Thế nhưng vampire đều là thông qua tương hỗ hút máu đối phương để hóa giải cơn khát, ta sẽ dùng máu của cậu, đổi lại, cậu có thể hút máu ta.”

Vampire, loại sinh vật này, chỉ nguyện hiến dâng máu cho người yêu, cũng sẽ cường liệt khát vọng máu của người kia... Vậy mới nói kẻ yêu trước luôn chịu thiệt, anh đã rơi vào trận ái tình không biết kết quả này, lại không hề muốn rời đi, sợ dĩ, cho dù hao tổn tâm tư thế nào, Kaname Kuran muốn Zero Kiryuu cũng phải yêu mình.

Zero nhú mày, người thuần chủng đang đề nghị một giao dịch không có bất luận lợi ích nào đối với anh ta. Hơn ai hết cậu nắm rõ tình hình của mình, quanh năm không có đụng vào máu, còn dị ứng với viên máu, đã rơi vào trạng thái cấp thiết cần máu tươi, nếu như cậu cứ như vậy đáp ứng, sẽ không công bằng với Kuran.

“Tôi không thể tiếp thu lời mời của anh...” Zero nghiêng đi khuôn mặt, chăm chăm nhìn vào góc tường. Cậu không thể, làm như vậy, rất ích kỷ.

“... Cậu chán ghét ta đến mức ấy, đến máu của ta cũng không muốn chạm đến?”

Thanh âm của Kaname hơi trầm hạ, Zero thiếu chút nữa cho rằng đó là khổ sở... “Cũng không phải, tôi không có ghét anh.” Thật sự không có đáng ghét, tuy rằng ngay từ đầu ấn tượng rất không tốt, nhưng bất tri bất giác, đã cải biến... Zero xác định chính mình một điểm cũng không hề đối vampire thuần chủng này nảy sinh cảm giác chán ghét, dùng một ánh mắt bằng phẳng nhìn vào đôi mắt ám hồng của Kaname Kuran, “Chỉ là không hy vọng anh vì tôi mà hao phí máu của mình, đâu phải chỉ cần đối phương tình nguyện, là mình có thể yên tâm thoải mái thương tổn họ.”

Vị vua của bóng đêm hoàn toàn ngây ngẩn cả người, khối đen ách tắc trong ngực nãy giờ nhưng theo lời nói của Zero mà tiêu tan thành mây khói, trái lại có chút thoải mái nhẹ nhõm chậm rãi nổi lên... “A! Ha ha ha...” Kaname Kuran bưng miệng cúi đầu cười, mà Zero không hiểu gì nhìn anh lần đầu tiên cười không kiêng nể như vậy, hoàn toàn không rõ có gì vui mà cười. Có điều... Tâm trạng khấn trương khi biết mình sắp bị cắn, cũng giảm đi nhiều.

“Chỉ là hai bên cùng có lợi mà thôi, cậu không cần phải áy náy...” Nếu như, nói ra dụng ý thật sự, đại khái sẽ bị người thợ săn quật cường này cự tuyệt, để khiến Zero tin tưởng, chỉ có thể nói như vậy... Zero Kiryuu ơi là Zero Kiryuu, ta là thiên địch của cậu, là một thuần chủng đứng đầu cả thế giới vampire, một kẻ ngày ngày đêm đêm đều hao tâm tổn trí làm thế nào để đem cậu nhốt tại bên mình, cậu còn lo lắng cho ta sao? Nhưng ta, cũng không phải xuất phát từ ý tốt, ta chỉ muốn cậu trầm luân bởi máu của mình, không thể sống thiếu nó, tiến tới, không thể sống thiếu ta...

Dụng tâm rất đê tiện... Biết rõ vampire một ngày đánh vỡ cấm kỵ hút máu người khác, sẽ không thể vẫn hồi, ta còn là muốn kéo người kia vào huyết sắc lao tù, cùng ta làm bạn. Tuy rằng không biết thời gian tới sẽ thế nào, càng không biết tình cảm ta dành cho cậu có thể duy trì bao lâu, nhưng nếu ta đã bày ra bẫy rập như vậy, nhất định sẽ chịu trách nhiệm, bất cứ lúc nào, chỉ cần cậu mở miệng muốn máu của ta, ta liền cho cậu. Ta đã quyết định dùng sinh mệnh còn lại của mình đến hoàn thành lời hứa hôm nay với cậu... Chỉ cần cậu yêu ta, Zero Kiryuu.

Kaname Kuran đến gần cần cổ của Zero, hai tay mang theo một cảm giác chiếm hữu chăm chú chế trụ thân thể khe run, dùng chóp mũi cọ cọ vùng da quanh vết xăm, cũng không nóng lòng đâm răng nanh xuống, mà là giống như đang thưởng thức một báu vật, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng quét qua những mạch máu mơ hồ nổi lên dưới làn da trắng tuyết. Zero thoáng cái cứng còng, Kaname rõ ràng nghe được một tiếng hít sâu của người thợ săn, cùng câu hỏi tràn đầy nghi hoặc: “Kuran?”

“Zero Kiryuu, đáp ứng ta, từ nay về sau, chỉ được cần máu của ta. Ta chỉ cho mình cậu được chạm vào máu của ta...”

“Lại nữa?... Được rồi. Anh, muốn hút máu cũng nhanh lên, đừng có vờn chỗ đó nữa... Ê này! Kan... Kaname Kuran!” Đây đâu phải là hút máu! Cho dù Zero hoàn toàn không có kinh nghiệm về việc này cũng biết rõ đây là... Hôn...

Thoả mãn khe hôn lên kiệt tác đồ hồng do mình vừa chế tạo, Kaname lần thứ hai tinh tế nút lên chỗ đó... Có chút tiếc nuối, những dấu hôn này lập tức sẽ biến mất, thể chất đặc thù của vampire lưu không được những ấn ký chứng minh quyền sở hữu này. Trời biết lúc nghe được Hanabusa nói những lời đó Kaname khủng hoảng cỡ nào, chỉ cần người này một ngày còn chưa thuộc về mình, ngày đó anh còn sợ, cho dù ngực rõ ràng Hanabusa và Zero không hề là loại tình cảm này những vẫn không cách nào khống chế được mầm mống đổ kị nảy lên trong lòng.

Zero vẫn đang bị đả kích nhận chìm, khi lấy lại tinh thần, sự tình đã phát triển đến mức không thể vẫn hồi — Kaname Kuran, rốt cuộc là... “Anh chạm vào chỗ nào đó?” Zero kinh hãi giãy dụa muốn thoát khỏi tình thế khốn đốn này, nhưng Kaname cũng đã ngăn chặn tất cả lối thoát, Zero bị ai phát hiện, chính mình hiện tại hoàn toàn bị Kaname Kuran áp chế.

“Ày... Da của Zero thật đúng là rất lán mịn... Thân thể, cũng rất đẹp, săn chắc, gợi cảm...” Kaname Kuran nghiêm túc bình luận, từ cổ hôn một đường đến xương quai xanh, bàn tay điêu luyện cũng theo vòng eo duyên dáng chạm rãi lướt xuống...

“... Anh rốt cuộc muốn... Làm gì?...” Zero cau mày, đưa tay muốn đẩy ra kẻ đang mang dấu hiệu nguy hiểm bên trên, nhưng động tác của Kaname mang đến từng trận sóng nhiệt, làm cậu hầu như kiểm soát không được những phản ứng chân thực của cơ thể, hai tay càng đẩy càng vô lực, thấy thế nào, đều là e lệ nghênh đón.

“Cậu không biết sao?” Kaname Kuran hưởng thụ hít vào mùi hương đặc biệt của Zero, bàn tay tiếp tục thiêu đốt những nơi nó đi qua, khiến trên gương mặt tinh xảo lộ ra càng nhiều dục vọng ngây ngô... “Có thể khiến một ma cà rồng lộ ra trạng thái nguyên thủy, ngoại trừ dục vọng với máu, còn có... Tình, dục.” Nói xong, không đợi Zero phản ứng, cúi người ngăn chặn ngôn ngữ sắp tuôn ra của cậu.

Đây là... Hôn môi? Hơi thở cường lực tự ý xông vào khoang miệng, cảm giác nóng rực cùng tê dại bao trùm tất cả giác quan của Zero... Kaname Kuran, là sớm có dự mưu sao? Chết tiệt!

Thật cực kỳ dễ thương... Vô luận là loại phản ứng trực trác này, hay khuôn mặt ửng hồng kia... Chỉ là một nụ hôn, chỉ là đối mặt với ánh nhìn vẫn quật cường như cũ, Kaname bỗng nhiên muốn phóng túng một lần. Vị thuần chủng tối cao luôn cấp mình một chùng mực, đơn giản sẽ không sản sinh dục vọng, nhưng chống

lại những biểu hiện sinh động ngây thơ của Zero Kiryuu, sự tự chủ đáng tự hào liền bỏ anh mà đi... Thở dài! Thế nhưng, nếu như lúc này thực sự xảy ra chuyện gì, người kia chắc chắn sẽ oán hận mình suốt đời, không thể mạo hiểm như vậy.

Zero... Cũng đến lúc rồi... Kaname ôm chặt thân thể chưa thành thực của thiếu niên, con mắt hoàn toàn biến thành đỏ như máu, răng nanh tới gần cần cổ trắng nõn...

“A!...” Con đau nơi cổ truyền đến và nguồn nhiệt nóng rực cuộn trào ở hạ thân hỗn hợp cùng một chỗ, cảm giác hình như có gì đó muốn trùng phá ra ngoài... “Chết tiệt...” Zero bị bản năng điều khiển nâng người ôm lấy Kaname Kuran, thân thể run lên theo từng động tác. Cậu cắn môi, chỉ có một hai tiếng thở dốc thỉnh thoảng lên qua kẽ răng ra ngoài, nhưng Zero nhú mi lại, trong mắt dần nổi lên màn sương nồng đậm, đường nhìn, cũng chậm rãi không rõ... Đỏ, trong tầm mắt chỉ còn lại một màu đỏ gắt, như bị chìm vào một suối nước nóng, bất lực, nhưng không hề thấy chán ghét...

“!” Kaname Kuran liếm lên vết cắn cho đến khi nó hoàn toàn biến mất, đúng lúc này anh lại cảm nhận được một luồng khí trước nay chưa từng có, đôi mắt của người thợ săn đang theo dõi anh, con người, là thuần đỏ như máu... Khí của một thủy tổ chân chính, xem ra, Zero Kiryuu tên nhóc này đúng là tỉnh lại một thủy tổ... Không đợi Kaname Kuran làm ra phản ứng, Zero Kiryuu lập tức bật dậy hôn đè lên môi anh.

Kaname Kuran ở trong lòng cười khở, vampire quả nhiên là một chủng tộc rất ác liệt, bất luận là hút máu hay loại sự tình này, chỉ cần thể nghiệm qua một lần, sẽ ăn nhập cốt tủy. Có điều, anh không muốn Zero chỉ vì bị bản năng khống chế mà hôn mình, càng không muốn tại thời gian này cùng Zero phát sinh mâu thuẫn chông chất.

“A!” Bị hung hăng cắn một phát Zero vô cùng kinh ngạc mở to mắt, cũng dần dần khôi phục thần sắc ban đầu, khi cậu nhớ lại chuyện vừa xảy ra, khuôn mặt, vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, biểu cảm cực kỳ đặc sắc.

“... Xem ra, chúng ta lại phải tắm thêm lần nữa ~” Kaname như trước vẫn là rất nghiêm túc, vươn đầu lưỡi đỏ hồng liếm lên dịch thể mờ ám trên ngón tay, cười quyến rũ.

Zero lại một lần nữa đỏ mặt, trừng mắt người bên cạnh, nửa ngày không nói nên lời.

...

Kaname - sama và Zero... Không lẽ thật sự là tình nhân sao?

Hanabusa hoàn toàn không nhớ rõ làm thế nào trở lại kí túc xá Mặt trăng, trong đầu tới tới lui lui đều là hình ảnh Kaname - sama và Zero ôm nhau... Cùng cái không khí làm cho mặt đỏ tím lúc đó...

“Oa A... Kain...”

Nhìn đồng bình rượu ngã trái ngã phải đầy phòng, khịt khịt mũi vì mùi rượu cay nồng vốn không nên xuất hiện tại căn phòng ngăn nắp sạch sẽ của mình, nhìn cậu em họ đã uống say hai mắt lờng tròng bó gối rầm rút nơi góc phòng, Kain yên lặng thở dài một hơi.

Một tay xoa mái tóc vàng kim rối bời của Hanabusa, một tay lau đi giọt nước trong suốt ngưng tụ nơi khóe mắt cậu, “Rốt cuộc là chuyện gì? Còn uống nữa không khéo phòng anh trở thành cái chuồng heo của em mất...”

“Oa a a... Bọn họ đều gạt em... Kaname - sama, cả Zero, đã quan hệ thân mật như vậy, em nhưng vẫn không biết... Vẫn cho rằng em đã đến rất gần bọn họ, nhưng... Em cũng không biết đố kị ai nhiều hơn nữa... Kain...” Hanabusa cũng không nghĩ là sẽ vấp phải một trong những chai rượu lăn lóc trên nền nhà, đột nhiên ngã về phía Akatsuki Kain, trực tiếp đẩy anh ngã xuống đất. Kain lẳng lẳng mở to hai mắt nhìn Hanabusa áp ở trên người, dựa vào gần như vậy, hầu như làm anh mất đi lý trí... Nhưng kẻ đại nghịch kia còn chưa phát giác chính mình đang làm chuyện gì, cứ lắc lư nước mắt nước mũi một bả trên người Kain.

Hanabusa bình thường mặc dù có chút trẻ con, nhưng là một đồng bạn rất đáng tin, chỉ những lúc đối mặt Kain, mới thật tình không hề che giấu bộc lộ ra, mới có thể nói những suy nghĩ chân chính ra ngoài.

“...” Có người nói ai đang đau lòng cũng luôn tìm đến người thân cận nhất với mình đầu tiên, vì như vậy, Kain cũng không ngại cả đời đều làm thùng rác tâm tình của Aidou, “Nếu không cách nào đố kị... Vậy đừng đố kị, sẽ mệt lắm.”

Giọng nói an ủi nhẹ nhàng lần thứ n giúp Hanabusa khôi phục phần nào, có điều cú shock lần này được gây ra không phải bởi chỉ một mà là hai người, sở dĩ coi như có Kain thoải mái tâm trạng được chút ít, cậu nhóc Hanabusa vẫn không chịu từ trên người Kain đứng lên, thỉnh thoảng còn kéo vạt áo khoác anh lên chùi nước mắt.

“Khóc nữa là anh hôn em đấy.”

Kỳ thực Kain nguyên bản chỉ định hù cậu em một chút, thế nhưng nhìn Hanabusa chuẩn bị tư thế sẵn sàng khóc đến bình minh, anh lại cảm giác chính mình hình như cũng bị cơn ăn mòn, hơi chhuizen choáng... Hanabusa không phát giác được nguy hiểm dùng hai tay chà lau nước mắt trông lại vô cùng trẻ con, đến cặp môi hơi chu lên lâu lâu bầu gì đó cũng đang mê hoặc anh...

Chết tiệt còn... Phòng tuyến lý trí cuối cùng nương theo câu chửi thảm này mà bị đánh đổ, bàn tay Kain bất tri bất giác chạy đến phía sau ót của Hanabusa, môi bất tri bất giác dán lên cặp môi ‘thèm nhỏ dãi từ lâu’...

--Tbc---

35. Chương 35

Cách [KanZe]

Tác giả: Thanh Trúc Diệp

Edit: Bét Leader

Những ngày nghỉ trôi qua, chờ đợi ở phía trước thường là một đồng phiến toái...

Sắc trời dần tối, Zero theo thói quen từ trong mơ tỉnh dậy, cậu vừa có một giấc mơ kinh khủng, mơ đến Ichiru nằm đó, dưới đất lan tràn là máu đen, đây chẳng phải là điềm báo tốt đẹp gì... Zero nhúu chặt đôi mày, cậu trở về kí túc xá Mặt Trăng đã hai ngày, cũng dần khôi phục lại quy luật cuộc sống ngày đêm đảo lộn.

Nhưng hôm qua, Kaien nói với cậu là Ichiru muốn chuyển đến khối Ngày học, dẫn đến việc cậu ngủ mơ thấy cảnh tượng kia. Lúc này, chắc cậu nên đi một chuyến tới Khối Ngày, nhìn Ichiru bình an chắc có thể yên lòng một chút.

Xoay người ngồi dậy, chuẩn bị rời giường, đập vào mắt là con búp bê phiến bản thu nhỏ của Kaname Kuran, đôi mắt đỏ lưu li đang nhìn cậu, biểu cảm trên mặt cũng tương tự hẳn ta, lại một lần nữa khiến Zero nhớ lại giây phút tình sắc nào đó.

“Ai...” Zero ảo não vò rối mái tóc, nếu như nói bản thân không có phần trách nhiệm nào thì quả thật là gạt người, nhưng vừa nghĩ tới Kaname không chút nào kiêng kị... A, không nghĩ còn muốn nhớ tới loại chuyện đó, thân thể của đàn ông, thật không thể tin nổi lại hướng về một người đàn ông khác, còn sinh ra phản ứng... Chết tiệt.

Hơn nữa, khi bị hắn hút máu, dự vọng bản năng liền ngu ngốc thức tỉnh, giờ càng trở nên mãnh liệt hơn... Zero đưa tay chạm lên hầu kết, răng nanh trong miệng đã mọc ra, mặc dù rất nhỏ bé mà núp sau làn môi, nếu không chú ý cũng khó nhận ra được.

Đau đầu quá, nếu như không nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, không biết còn phát sinh chuyện lộn xộn gì nữa, nhưng giờ muốn cậu hỏi xin máu của Kaname Kuran, thật sự khó để mở lời, nhất là sau khi đã xảy ra loại chuyện thế kia. Luôn muốn biết rõ mọi chuyện, không nghĩ tới phải trả một cái giá cắt cổ để đạt được mục đích của mình.

Tại sao muốn cậu đáp ứng chỉ được uống máu hắn chứ?

Đơn giản hoà vào đám người đang đi học, Zero chỉ thấy trước mắt là một mảnh tối đen, chờ tới thời điểm vạn bất đắc dĩ hãy nói cùng chưa muộn.

A... Ngày ngày đều mơ thấy loại chuyện này, nhấn nạt đối với hắn mà nói thực sự là một hình thức khiêu chiến. Cho nên mới bảo, vampire là một loại sinh vật tham lam, vĩnh viễn cũng không biết thoả mãn là gì, chỉ cần hưởng qua một lần, liền không bao giờ quên. Một lần trải qua tư vị được ôm người kia vào lòng, liền muốn dần sâu hơn đem thân thể ấy xâm chiếm hoàn toàn.

Kaname Kuran xoa xoa mồ hôi trán, một đôi mắt đỏ rực như máu vì dục vọng còn vương lại. Giữa tình nhân thì chuyện nghĩ tới loại chuyện này chẳng có gì kì quái cả, nhưng hết lần này đến lần khác Zero kia lại cố chấp không tự nhiên, cũng chẳng ngoan ngoãn chịu để hắn ôm ấp, buồn bực nhất là người kia cũng thuộc cấp bậc đế vương, nếu cậu thực sự thức tỉnh, đến lúc đó sợ không có biện pháp nào trấn áp, mặc dù hắn rất tự tin người kia dù biến thành thủy tổ cũng sẽ giữ nguyên cái tính cách ôn hoà lại đơn thuần như cũ.

Bởi vì người ngay trước mắt cũng không làm sao ăn được nên mới sinh ra cái trạng thái bất mãn này, song thực tế hắn căn bản không đủ tinh lực chăm chú ở mỗi mình Zero Kiryuu, Rido Kuran quyết không cho hắn thời gian ấy... Nếu như hắn đoán không lầm, lão ta giờ đang ở trong cơ thể của Shiki, mà Ichijou nếu là bị ông của cậu ta gọi đi, cũng chỉ có thể là... Mục tiêu của Rido Kuran, là Yuuki, mà cũng có thể là Zero Kiryuu. Lão ta sẽ không tha cho một hunter mạnh nhất, lại càng không để lọt lưới một người thừa kế của Lilith.

Yuuki, hắn sẽ bảo vệ cô thật tốt, nhưng Zero Kiryuu... Khoé môi Kaname nhếch lên thành một đường cong tràn ngập tự tin, Zero cũng không phải loại người cần kẻ khác bảo hộ, mà hắn, cho tới bây giờ chưa từng có ý nghĩ sẽ để Zero một mình tác chiến. Hắn muốn cùng cậu vai kề vai, để đối phương trở thành nơi tin cậy giao phó phía sau lưng.

(Chú thích: Đại khái, lưng là điểm yếu khi quyết đấu. Giao lưng ra (hay giống như áp lưng vào nhau, là phải cực kì tin tưởng người kia.)

Đối với hắn mà nói, Zero không chỉ là người hắn yêu, mà còn là địch thủ đáng để hắn tôn trọng, có thể tin nhiệm như bạn hữu, lại càng yên tâm để giao phó phía sau lưng.

Bất tri bất giác, địa vị của người kia trong lòng hắn đã cao đến như vậy rồi...

“Sự xuất hiện của em là một việc ngoài ý muốn, đánh vỡ tất cả kế hoạch ta đã tốn công xây dựng. Song, nó có thể là việc ngoài ý muốn tốt đẹp nhất trong đời ta...”

Zero không gặp được Ichiru, cậu ta không đến khi khối Đêm đi học, cậu có một chút tiếc nuối nho nhỏ, nhưng Yuuki lại mang đến một ít tin tức của Ichiru. Lần trước Ichiru xuất hiện vào đúng lúc Yuuki hôn mê, cho nên cô cũng không biết sự tồn tại của cậu ta, còn vô cùng hưng phấn nói với Zero mình gặp được anh em sinh đôi của cậu.

“Cảm giác là một người rất hoạt bát, không giống Zero, cậu ta bây giờ ở phòng của Zero trước đây, a, hình như đã được thay đổi rồi, nhưng giường thì giữ lại, còn hỏi rất nhiều chuyện của cậu, nhưng hôm nay tớ bảo dẫn đến gặp cậu thì lại nhất định không chịu...”

“Yuuki.” Zero cắt ngang phút hưng phấn của cô nàng, đưa tay chỉ ra phía sau, các nữ sinh khác trong mắt đều là hung quang, cứ để như vậy?

Phải nói là cùng giới nên bị ghét bỏ sao?... Yuuki rụt cổ lại, Zero thật được hoan nghênh, nhất là sau khi nhập học khối Đêm. Vì bảo đảm an toàn cho sinh mạng bé nhỏ, cô nhanh chóng lùi lại một, hai mét, đi về phía cổng trường rồi vẫy tay với Zero: Có gì tối sẽ nói tiếp.

Lại một lần nữa thấy Zero... Thật sự là chói mắt, gương mặt cùng thân thể đều giống mình, thế nhưng lại mang một loại cảm giác khác biệt, đơn giản là đẹp mắt, làm cho cậu vốn núp sâu trong bóng tối cũng không kìm được dõi mắt theo... Có điều tựa hồ mỗi lần bản thân đến đều sẽ không đem lại một tin tức vui vẻ gì, giống như người nông dân chán ghét quạ đen vậy. Lần này, cũng là mang theo rất nhiều bí mật mà xuất hiện ở nơi đây... Tối nay, Rido Kuran sẽ xuất hiện, ác ma kia rồi sẽ khiến ngôi trường này đổ máu. Hi vọng Zero có thể an toàn, mặc dù cậu biết, bất Zero trở mắt nhìn một thuần chủng nguy hiểm tiến vào trường thật sự quá khó khăn.

Cậu xuất hiện ở nơi này, cũng đã chuẩn bị kĩ lưỡng... Zero hẳn là vampire mạnh nhất, nhưng anh ấy vốn

từ trong bụng mẹ đã là người ôn hoà, cho nên mình mới có thể sống tới tận giờ, nguyên bản là của Zero, bây giờ trả về cho anh ấy cũng là đúng đắn. Vì yên bình của con người, vì hạnh phúc gia đình, Rido Kuran nhất định phải chết, mà nếu Kaname Kuran không làm được, cũng chỉ có thể giao cho Zero mà thôi.

Zero dù sao cũng không phải một thuần chủng chân chính, quả nhiên, chỉ có thể trở thành Vampire – Hunter mạnh nhất mới được... Như vậy, mình có thể thực sự cùng Zero vĩnh viễn ở chung một chỗ rồi.

“Ichijou senpai? Shiki senpai?” Cảm nhận hơi thở của vampire tới gần, Yuuki đem Nguyệt Côn rút ra, nhìn một chút tình hình mới phát hiện là hai người đã xin nghỉ mấy ngày nay, Ichijou và Shiki. “A, hoan nghênh hai người trở lại.”

Kaname Kuran không phải người bảo vệ cô ta sao? Rido Kuran nheo mắt lại, nhìn tới khuôn mặt Yuuki có tới chín phần giống với khuôn mặt người kia... Thật là hoài niệm, nhưng, cô ấy không lựa chọn hắn, lại còn lựa chọn kẻ mà hắn ghét nhất, cuối cùng, còn vì đứa con gái này mà hi sinh cả bản thân... Thống khổ từng nếm trải bởi vì gương mặt giống nhau mà bị gọi lại, Rido Kuran cơ hồ tưởng rằng người trước mặt là em gái năm xưa phản bội hắn. Yêu, hay hận, chính hắn cũng chẳng rõ, song, đồ vật xinh đẹp luôn làm người ta phát sinh dự vọng muốn phá huỷ...

“Shiki senpai?” Đột nhiên bị đập mạnh vào cây, Yuuki sợ hãi kêu lên, Nguyệt côn lập tức ngăn cản Rido Kuran tới gần, “Shiki senpai, nếu ngài tới gần hơn nữa thì đừng trách tôi!”

Ichijou hết sức khẩn trương đi lên, mặc dù không thể phản kháng thuần chủng, nhưng Yuuki là người mà Kaname-sama dốc lòng bảo vệ.

Rido Kuran không thêm để ý chút nào đến Nguyệt Côn trong tay cô, nhưng lúc này chẳng thể đã thảo kinh xà, hắn đối với Kaname Kuran vẫn còn có phần e ngại. Vì vậy, hắn chỉ đưa tay lên lấy xuống một mảnh lá rơi trên tóc Yuuki, “Có lá vương ở tóc... Sao vậy, cho là ta muốn tấn công cô?:

“Ồ?” Yuuki sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một tia sáng từ bên trái bắn tới, sát qua mu bàn tay của Rido Kuran, kèm theo một tia máu, một câu nói tuy nhẹ nhàng nhưng cực kỳ lạnh lùng vang lên, “Xem ra ta có thể bắn từ cái tay đựng phải cô ấy của người, xuyên thẳng lên đại não xem nó rốt cuộc là bé đến mức nào?”

“Zero?” Yuuki thừa dịp Rido Kuran nháy mắt hoảng hốt, dùng Nguyệt Côn đẩy hắn ra, mặt không thay đổi bước nhanh về phía Zero.

“Không phải vừa nãy đã bảo cậu tránh cái đám quái vật đội lốt người này ra xa một chút ư?” Zero cau mày, tay nâng lên, nhưng chỉ là nhẹ nhàng vỗ đầu Yuuki, “Không ý thức được đâu mới là chỗ an toàn, ngu ngốc!”

“...” Đây, ngay trước mặt người ta nói họ là thứ quái vật đội lốt người hình như rất không lịch sự...

Hoàn toàn không nghĩ Shiki senpai sẽ làm thế... Yuuki thật muốn gào to oan uổng, nhưng mặt khác, cô cũng không muốn Zero vì cô mà xung đột với bạn học khối Đêm, mặc dù có Kaname-sama ở bên cạnh, nhưng vẫn là đừng đắc tội thì tốt hơn. Huống chi Shiki senpai hẳn là không có ác ý gì đâu...

“Kì thực không có gì hết, chẳng qua có lá rụng trên tóc, Shiki senpai giúp tớ lấy xuống mà thôi.”

“Thật vậy?”

“Tớ việc gì phải lừa cậu.”

“...” Hồi lâu, Zero che mặt, ở trong lòng khe rủa thầm một tiếng, nói cách khác là bản thân mình quá lỗ mãng? “Được rồi, cậu trở về ngủ đi, ngày mai còn có lớp. Tôi sẽ xin lỗi Shiki Senri.”

Nhìn mái tóc bạch kim của tiểu quỷ kia ngày một lại gần, khoé miệng Rido Kuran từ từ nâng lên. Một thuần chủng con người, lại còn là hunter... Nếu như không nghĩ đến yếu tố con người, hẳn cậu ta cũng là một kẻ thức tỉnh thuần chủng?

“Đây, đưa tay đây.” Zero cau mày, kéo tay Rido Kuran lại. Tay của hắn vẫn đang chảy máu... Nếu không phải quan tâm quá nên mất bình tĩnh, cậu cũng sẽ không nổ súng... Ai, bất luận như thế nào, vẫn là bản nhậm người vô tội.

“Cậu làm gì?” Rido Kuran chưa kịp phản ứng, chăm chăm nhìn Zero nhanh chóng bôi lên vết thương một thứ thuốc trong suốt... “Này, làm gì đây?”

“Đừng lộn xộn!” Zero gầm nhẹ một tiếng, vốn đã rất phiền muộn, còn làm bị thương người ta, không thể không làm chút việc giải quyết. Hẳn cho là cậu thích đụng chạm với một vampire lắm hả? “Bị Bloody Rose bắn trúng, kể cả vampire quý tộc cũng không thể khỏi nhanh được. Hay cậu muốn cứ lãng phí máu như vậy? Hừ!” Một âm thanh bất mãn phát ra, Zero dán lên tay Rido Kuran một cái băng cá nhân có hình vẽ sẽ khiến hắn chịu sỉ nhục nhất cả cuộc đời này [- -! Kaien cho...], “Tốt lắm... Vampire chắc không lo vết thương nhiễm trùng đâu nhỉ?”

Trước luôn đối với thân thể vampire siêu cường có lòng tin tưởng nhất định, nhưng sau lần đau răng kia Zero rất khó... Mặc dù sau đó đã biết chỉ là hiểu nhầm, nhưng thỉnh thoảng vẫn cứ ngốc nghếch... Tỷ như bây giờ.

“...” Cúi đầu xem qua cái băng dán khiến người ta không cách nào có thể miêu tả kia, lại ngẩng đầu nhìn dáng vẻ như không có gì bất thường của cậu vampire hunter, Rido Kuran há miệng, không biết phải nói gì. Đến cuối cùng nhìn tiểu quý tộc bạch kim vô cùng kì quái kia biến mất khỏi tầm mắt, hẳn bỗng nhiên nảy sinh một loại vọng động muốn được cười to, mà trên thực tế, sau nửa giây nhẩn nhai, hẳn đã thật sự làm thế, mặc dù đến tai người ngoài cũng chỉ là những âm thanh không rõ ràng.

“...” Đụng tới Zero Kiryuu, có muốn bình thường cũng chẳng được...

Ichijou đứng bên cạnh nghĩ thầm.

... Mới rồi có bỏ sót thứ gì không nhỉ? Zero dừng bước, quay đầu lại, hai vampire kia vẫn đứng dưới tàng cây, bị bóng tối bao phủ... Ichijou cùng Shiki? Shiki?... Mặc dù là ban đêm, nhưng mới này cậu nhất định đã thấy cái đó, nhưng lại quên mất...

A, đó cũng không phải Shiki Senri. Ít nhất thì đôi mắt đó không phải, hai tròng mắt khác màu, liệu có phải Rido Kuran đang tá túc trên người Shiki không?

Zero nghĩ đến đây, vội quay ngược trở lại nơi cái cây cậu vừa rời đi không lâu kia.

“Ta dám nói, hôm nay không phải ngày may mắn của hai chúng ta, Rido Kuran.”

36. Chương 36

Tử viết: Tình tay ba, không chết thì cũng bị thương...

“Tôi nói này, ông mang một đôi mắt hai màu riêng biệt xuất hiện ở nơi này, là có ý gì? Rido Kuran.” Zero mang biểu tình khinh miệt mà liếc người đang khoái trá cười to là Rido Kuran cùng với Ichijou vẫn ẩn thân trong bóng tối. Vốn Ichiru đột nhiên lấy thân phận chuyển giáo sinh mà xuất hiện ở đây đã khiến cậu nghi ngờ rồi, bây giờ nhìn thấy Rido Kuran thì càng thêm tin tưởng sắp có chuyện gì đó xảy ra... Không biết Kaname Kuran có biết là thuộc hạ của mình đã bị Rido Kuran khống chế hay không, bản năng phục tùng của vampire sẽ khiến Ichijou tuân theo hết thảy mệnh lệnh của Rido Kuran.

Khối Đêm dù có chuyện gì cậu cũng chẳng có hứng thú cũng như sức lực để mà quản, nhưng chuyện này liên quan đến Rido Kuran, hơn nữa cũng là một chuyện nội bộ trong học viện, xét cho cùng cậu cũng không có lí do nào để nhắm mắt cho qua.

“A... Thật là rất hiếm có, một trong đôi song sinh, Zero Kiryuu. Đã gặp mặt Ichiru Kiryuu chưa? Cảm tưởng thế nào? Ta đã cố ý sắp xếp để anh em các cậu gặp mặt đây... Tình cảm nhớ mong bao nhiêu năm mà.”

“Phải không? Vậy tôi thật sự phải cảm ơn ông vì đã khổ công lo lắng, nếu như ông có thể sớm siêu thoát, tôi sẽ càng thêm cảm kích ông hơn nữa.” Người này là ý gì đây? Có phải muốn làm gì Ichiru không? Ông ta vẫn nên chết cho sớm đi thì hơn... Có điều bây giờ hẳn đang ở trong cơ thể của Shiki Senri, nếu có chuyện gì sẽ khó nói chuyện với đám người khối Đêm, huống chi hẳn còn là một thuần chủng chân chính, chẳng thể dễ dàng treo ngược lên đập một nhát chết được, vẫn nên tìm Kaname Kuran bàn bạc một chút đi.

“Zero Kiryuu.”

“Hả?” Zero ngẩng đầu, đôi mắt vô thần liếc nhìn Rido Kuran... Nếu tiếp tục ở đây cũng vô ích, có lẽ nên đi trước, cảm giác ở lại đây có gì đó không ổn, quyền chủ động cũng bị đối thủ nắm trong tay, quá mức bất lợi.

“Ta còn cho là người sẽ đem cây súng chuyên để đối phó với vampire kia ra bắn vài phát, hay là không ra tay được với thân thể vô tội này?” Rido Kuran chỉ chỉ bản thân, cười vô cùng tà ác, “Nghe nói người là một vampire hunter rất” thiện lương “...”

“...” Khoé miệng từ từ nhếch lên, Zero lộ ra một nụ cười hiền lành đúng với hình dung về một con người lương thiện, “Đối phó với Rido Kuran ‘chỉ có thể lén lút sống trong bóng tối, da dày thịt béo, vạn năm không chết’ thì không nên dùng tới súng của tôi, Bloody Rose sẽ khốc thết mất. Cứ yên tâm, lần tới tôi sẽ nhớ mang theo thuốc diệt chuột. Còn nếu Rido Kuran ngài muốn thưởng thức cuộc sống học viện, vậy khỏi cần khách khí, cứ để cho bạn học Ichijou đây đưa đi tham quan một vòng, tất nhiên, chỉ trong phạm vi của khối Đêm thôi. Sau này những hoạt động thường ngày nếu có gì cần hỗ trợ thì cứ nói ra, tôi tuy không có khả năng giải quyết tất cả nhưng nhất định sẽ khiến Rido Kuran ngài cảm nhận được nhiệt tình như được ‘phơi nắng dưới ánh mặt trời nóng bỏng’. Bởi vì vinh dự được ngài trao tặng danh hiệu Vampire Hunter thiện lương, cho nên tôi gửi tới cậu Ichijou lời ảnh cáo miễn phí: Súng của tôi lúc nào cũng sẵn sàng nã đạn, hơn nữa khi thấy răng nanh của Vampire dài ra, sẽ không ngần ngại để mà bắn, nếu ngày nào đó trên người vị Rido Kuran đây xuất hiện mấy cái lỗ, mong đừng hoảng hốt, nếu nặng quá cũng có thể học tập người đẹp ngủ trong rừng, ngủ lấy mấy năm, đối với thể chất loài gián của ngài Rido Kuran đây, tôi nghĩ không có vấn đề gì đâu.”

(Note: Ủ thì em nhà nói Rido giống con gián, sống dai, mãi không chết)

Rốt cuộc là đứa nào nói với hấn cậu ta là một vampire hunter ngu ngốc ôn hoà lương thiện? Vừa mở miệng đã toàn là lời khó nghe? Cái loại ánh mắt khinh thường nhìn “động vật tiền sử” này là gì đây?...

Nói xong rồi, Zero thu lại nụ cười thân thiết trên mặt, không còn gì sót lại ngoài lạnh lùng âm trầm, “Nếu như ông dám làm gì Ichiru, tôi sẽ tiễn ông xuống địa ngục.” Mặc dù chỉ là khinh đạm nói ra, nhưng nhìn ánh mắt kia của Zero, đoán chừng không ai dám cho nó là đùa giỡn, nó ẩn giấu sát ý sâu đậm nhắm thẳng vào Rido Kuran ngay cả khi Zero đã rời đi.

Thật là một người khó nắm bắt... Cuộc sống sắp tới đây e rằng không dễ dàng đâu.

Zero Kiryuu gặp gỡ Rido Kuran... So với kế hoạch của hấn thì sớm hơn mấy hôm. Có điều cũng chẳng có gì phải lo lắng, điều duy nhất khiến hấn bận tâm là Ichiru Kiryuu, người này chẳng những là không có ý tốt, thậm chí còn có tình cảm với anh của cậu ta, điên nhất là Zero Kiryuu vẫn không hề nghi ngờ chút nào. Thật vất vả khó khăn hấn với cậu mới tiến triển được một chút, quyết không thể để tên Ichiru kia phá hư... Mặt khác, Rido Kuran bắt buộc phải chết, bất kì ai ngăn cản điều đó thì đều là kẻ thù của hấn, Zero Kiryuu hấn cũng nghĩ vậy. Mà Ichiru Kiryuu, lại có thể là vấn đề khiến cậu khổ tâm.

Ichiru Kiryuu, mục đích của cậu ta là gì? Không cần biết cậu ta muốn thế nào, hấn nhất định đập nát hết sạch. Tôn nghiêm uy quyền của một đế vương, không thể dễ dàng bị dẫm đạp, bất luận đây là Rido Kuran hay Ichiru Kiryuu.

Kaname Kuran trầm ngâm suy nghĩ mãi đến khi vào tới phòng làm việc của Kaien, Kurosu Kaien vĩnh viễn đeo một cái mặt nạ hoà ái, ngay cả Kaname Kuran cũng không thể xuyên qua tròng kính mà nhìn thấu được điều gì, tuy nhiên hấn khẳng định, ông ta nhất định có tính toán của riêng mình mới dám để Ichiru chuyển vào học.

“Kaien, tôi nghĩ ông nên biết rõ ý của tôi. Vốn là tôi cũng không nên nhúng tay vào chuyện của khối Ngày, song lần này liên quan đến Nguyên Lão Viện, còn có thể ảnh hưởng tới hoà bình của khối Đêm, tôi nghĩ mình phải có quyền và nghĩa vụ.”

Kaien dùng hai tay nâng cằm, vẫn là một nụ cười vô hại, “Ta hiểu, cho nên lúc trước cũng đã gọi Ichiru Kiryuu rồi. Nếu như có nghi vấn gì, vậy đợi cậu ta đến thì hỏi rõ đi.”

Hử? Đã gọi rồi? Vậy cũng đỡ tốn thời gian. Kaname Kuran đứng bên bàn là việc của Kaien, rất kiên trì chờ đợi.

“Kaname, bất luận Ichiru như thế nào, cậu ta vẫn là người quen cũ ủa tôi, hơn nữa còn là anh em sinh đôi của Zero, mong rằng cậu sẽ nhẹ tay nhẹ chân.”

“... Tôi hiểu. Cũng sẽ suy nghĩ đến tâm trạng của Zero và ông.”

Lúc này, ngoài cửa truyền tới hai tiếng gõ có quy luật, tầm mắt của Kaname Kuran chuyển sang cửa chính, Ichiru Kiryuu đến rồi sao?

“Mời vào.” Kurosus Kaien nói.

Cửa mở ra, Ichiru Kiryuu đi tới. Cùng một khuôn mặt, song lại đem đến cảm giác hoàn toàn khác biệt với Zero, không hề tồn tại ánh sáng trong trẻo như người kia. Kaname Kuran từng vì sự giống nhau này mà lo lắng, bởi vì cậu ta với Zero là anh em sinh đôi, sợ rằng khi đối diện sẽ tưởng lầm mà dao động, giờ nhìn lại mới thấy là mình suy nghĩ quá nhiều, Zero là độc nhất vô nhị, không một ai có thể giống cậu.

“Đây coi như là lần đầu chúng ta gặp mặt? Ichiru Kiryuu.” Trên thực tế, ở lần dạ vũ trước hẳn đã từng liếc nhanh cậu ta mấy cái, thế nhưng khi ấy toàn bộ lực chú ý đều dán trên người Zero Kiryuu mất rồi, cho nên có thể coi lần này là lần đầu tiên gặp gỡ.

“Hội trưởng ký túc xá Mặt Trăng tìm tôi là có chuyện gì đây?” Kaname Kuran đứng không nhí? Kể đã sát hại Shizuka Hio-sama, cũng là một trong các lí do khiến cậu lựa chọn hợp tác với Rido Kuran. Giết tên này trước, sau đó đến lượt Rido Kuran...

“Ichiru Kiryuu, cậu vì ai mà đến? Rốt cuộc là vì mục đích gì?” Nguyên Lão Viện, không, Rido Kuran sắp xếp người này ở đây, tốt cùng là vì ai? Yuuki, Zero, hay là hắn – Kaname Kuran?

Ichiru cười, “Cứ cho là tôi nói cho anh, vậy anh có thể làm được gì? Anh là Hội Trưởng của Ký túc xá Mặt Trăng đúng không? Ngày mai tôi muốn đến thăm hỏi anh trai tôi một chút, hi vọng anh có thể gật đầu cho phép...”

“Không được.” Kaname Kuran nhíu mày, bật ra hai chữ. Đã chiếm đoạt phần lớn trí óc quá khứ của Zero, lại còn muốn tiếp tục dùng thân phận anh em sinh đôi để chiếm nốt cả cuộc sống tương lai của cậu sao? Xin lỗi đi, tương lai của Zero Kiryuu chính là hắn, Kaname Kuran, đừng kể nào mơ tưởng chen ngang.

Ánh mắt này, đối với cậu là địch ý sâu sắc, Kaname Kuran... Mặc dù không hiểu vì sao hắn lại căm ghét mình đến vậy, nhưng cậu cùng Zero sinh ra đã gắn bó với nhau, muốn ngăn cản bọn cậu gặp mặt, nực cười.

“Muốn thì anh cứ việc ngăn cản...” Ichiru Kiryuu mỉm cười đi ra, đóng cửa, lại tựa vào cửa... Zero, thật là nhớ anh, nhưng cũng sợ phải nhìn thấy anh...

“A... Kaname, cậu thật sự đã đem Zero thành người yêu tương lai rồi hả...” Nhìn Kaname hiếm khi để lộ biểu cảm thật sự, Kurosus nâng cằm thờ dài. Lại nghiêm túc một chút, thâm trầm thật, dù là Kaname hay là Zero...

Kaname lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Kurosus Kaien đầy nghi hoặc, “Cái gì?”

Kurosus lấy một cái gương nhỏ ra đứng đưa trước mặt Kaname Kuran, “Xem vẻ mặt cậu chút đi là hiểu ngay. Đây chính là vẻ mặt của một kẻ yêu đơn phương... Đây cũng là một phiền toái lớn của Zero, Zero cũng không phải người chỉ li hẹp hòi về tình cảm. Ai... Tính toán cẩn thận một chút, rồi sẽ được việc thôi.”

“Ách...” Kaname Kuran liếc hình ảnh của bản thân trong gương, nháy mắt cũng bị dọa sợ hết hồn, hắn mà cũng có lúc bày ra được tình tương tư thế này cơ đấy.

“Có điều nói đi cũng phải nói lại, Ichiru hình như cũng rất thích Zero, mặc dù con người không giống vampire có thể kết hôn cận huyết, lại còn là đồng tính. Nhưng chỉ cần Ichiru mong muốn, Zero sẽ cả đời ở bên chăm sóc cho cậu ta. Thật sự là làm khổ người ta đó, Kaname Kuran ~”

Đây là cố tình khiêu khích hắn hả? Kaname đè nén tâm tình xúc động muốn nhấn chặt cái trán, rất bình tĩnh mở miệng, “Thật không? Vấn đề này có gì liên quan đến tôi?”

“Ai nha ai nha, đừng nên cậy mạnh à, Kaname. Rõ ràng là cậu để ý chuyện này chết đi được.”

“...” Ichiru Kiryuu... Dần dần, hắn đã không còn đoán được trước mọi việc nữa, chỉ là, hắn đã xác định sẽ tuyệt đối không buông tay Zero, cho dù cậu muốn dứt ra, cũng đừng có hòng hắn bỏ cuộc.

“Kaname, có một việc tôi hi vọng cậu hiểu rõ.” Kurosu ngẩng đầu, thật lòng nhìn Kaname Kuran, “Zero Kiryuu, là đứa con đáng yêu của tôi. Nếu cậu khiến nó tổn thương, tôi tuyệt đối không tha thứ.”

“Tôi chỉ sợ đã làm ông thất vọng rồi.” Kaname Kuran mỉm cười tự giễu, “Khi cậu ấy nguyện ý quay đầu nhìn tôi một lần, tôi sợ rằng không thể không thương tổn đến cậu ấy, dính vào loại người như tôi đều phải chịu ít nhiều khổ sở, mà tôi thì đã chuẩn bị rất lâu rồi.”

“Ách...” Thật là rất thành thực... Trải qua nhiều chuyện như thế, Zero rất khó mở lòng với người khác, đột nhiên ông có chút đồng cảm, cho dù có là người vô tình khó yêu như Kaname Kuran, cuối cùng vẫn là không thoát khỏi tình yêu dành cho Zero, “Cậu có hối hận hay không?”

“Không. Tôi còn rất vui vẻ, không thể để mất đi rồi mới khao khát muốn tìm lại được. Nếu đã không còn chuyện gì nữa, vậy thì tạm biệt, Kaien.”

Sau khi Kaname Kuran đi rồi, Kurosu ở trong căn phòng không còn một bóng người lấm bầm: “Kaname Kuran cùng Zero Kiryuu... Đế vương của Vampire, cùng hậu duệ của gia tộc thợ săn Vampire lâu đời. Nếu như không có tình yêu ngoài ý muốn này, Kaname Kuran chính là thuần chủng cao quý, mà Zero Kiryuu sẽ trở thành thợ săn vampire mạnh nhất. Vốn định mệnh đã sắp đặt cho hai người này là đối thủ, thế nhưng... Số phận, thật là khó nắm bắt, hoặc là mình đã già cả quá rồi. Tuổi trẻ thật tốt...”

37. Chương 37

Lừa gạt chỉ đem lại tổn thương, thẳng thắn là cách duy nhất để giải quyết vấn đề.

“Kaname Kuran, Rido Kuran ở trong thân thể của Shiki Senri, chắc anh cũng biết rồi.” Khi Kaname Kuran trở về phòng ngủ của mình, hắn đã thấy Zero xuất hiện ở đó, trên mặt cậu không mang bất kì biểu cảm nào, bình tĩnh lại thêm một chút âm trầm, “Hay là, tôi còn phải nói lại cho rõ ràng hơn nữa...” Cậu ngẩng đầu, đôi mắt màu tím trong vắt nhìn thẳng vào Kaname Kuran, “Rido Kuran lợi dụng thân thể con trai ruột để xuất hiện, Ichiru cũng tới đây, là anh bày trò, đúng không?”

A, cuối cùng cũng phát hiện rồi. Kaname Kuran đi vào phòng, cửa bị một lực vô hình đóng lại. Hắn đi thẳng về phía Zero Kiryuu, “Rất có đầu óc, thì ra cậu đã biết rồi, sao lại biết được thế? Tới bây giờ tôi cũng chưa từng nói qua chuyện này với ai.”

“Ngại quá, là mẹ sinh ra tôi có trí tuệ hơn người.” Zero lui về sau một bước dài, tránh né bàn tay Kaname Kuran đưa qua. Ánh mắt Kaname nhất thời ảm đạm đi một chút, sau đó lập tức khôi phục.

“Cậu giận?” Hắn hỏi, nhìn vào đôi con ngươi màu tím xinh đẹp trong trẻo kia, một linh hồn chính trực như vậy, đối với việc hắn lợi dụng người vô tội để đạt được kế hoạch chắc chắn là không thể chấp nhận nổi. Hắn đã bị bóng tối vây chặt, thậm chí còn dung hoà với nó, trở thành một phần đen đúa, còn Zero Kiryuu, hắn yêu cậu nhưng lại không dám đem trong sạch của tâm hồn cậu ra nhúng chàm,... Vậy nên hắn sẽ đem cậu khoá bên người, như thế sẽ khiến hắn có ảo giác mình vẫn là một đứa con của ánh sáng.

“Tức giận?” Zero tiến tới một bước, nắm chặt cổ áo của Kaname Kuran, “Kaname Kuran! Anh biết rõ Shiki Senri sẽ trở thành vật thế mạng cho Rido Kuran, vậy mà vẫn làm ngơ, lại còn lợi dụng chuyện này để làm lợi cho bản thân... Anh rốt cuộc đem bạn bè coi thành cái thứ gì?”

Ta thật sự không hi vọng em biết những điều này – trên người ta tràn ngập màu đen hắc ám dơ bẩn, thế nhưng trong lòng hắn dường như có một giọng nói nhỏ nhỏ kêu gào, ta muốn em biết toàn bộ, tuyệt đối không giấu diếm em bất cứ chuyện gì.

Xin lỗi, là ta đã do dự, là ta không nói với em kế hoạch này từ sớm, là ta sợ rằng sẽ mất đi... Hi vọng quý giá nhất của mình, chính là em.

Bởi vì, ngay từ lúc bắt đầu, chính vì em mà xây dựng, vì em mà kiến lập, sẽ không phản bội Yuuki, có thể giết chết Rido Kuran, cũng có thể để em bên ta. Chỉ là giờ đây, bí mật này như ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt tâm can ta.

“Zero...” Kaname Kuran dùng hai tay giữ chặt vai của Zero, nhìn chăm chăm vào cậu, “Hãy nghe ta nói, Shiki sẽ không gặp nguy hiểm. Bởi vì đảm bảo được việc này nên ta mới làm như vậy, thế nên...” Thế nên, xin đừng gạt bỏ đôi tay này như thế...

Tại sao lại dùng ánh mắt u buồn đó nhìn tôi? Kaname Kuran, anh rốt cuộc đã tính toán những gì? Chân tướng bị chôn vùi, tìm khắp nơi cũng không ra căn nguyên, chẳng lẽ anh không tin tưởng tôi sao? Anh cái gì cũng không nói, lại còn dễ dàng đem tôi ra làm một quân cờ...

“Tôi có thể tin anh được ư, Kaname Kuran?”

“...” Kaname Kuran nhìn chăm chăm Zero, nặng nề thả rơi một câu, “Có thể.”

“Như vậy, nói cho tôi biết kế hoạch của anh, nếu chúng ta đã quyết định hợp tác thì đừng nên giấu diếm bất cứ cái gì. Tôi ghét nhất việc trở thành quân cờ bất lực, sống chết phó mặc kẻ khác.”

Ta quyết định, sẽ nói hết với em, bao gồm cả những tính toán ban đầu dành cho em... Nếu như em chán ghét ta, ta chấp nhận, nhưng cũng không bao giờ buông em ra.

“Zero Kiryuu...”

“Từ từ đã, để tôi suy nghĩ.” Zero cắt ngang lời của Kaname Kuran, cậu không phải thánh nhân, một người tâm tư chất chứa nhiều toan tính như hắn, nếu cậu cùng hắn sống vai trong chuyện đáng nguyên rửa này, cậu không chắc mình có thể chấp nhận, cho dù mới chỉ là ý nghĩ chứ chưa hành động thì cũng thế.

Nếu như trước đây biết được toàn bộ sự thật, cậu cũng chưa cùng Kaname gần gũi, chưa từng khiến linh hồn cô độc này trải nghiệm những cảm giác khó tả... Zero nghĩ, cậu sẽ đem tên hắn dán ở đầu bằng những kẻ không nên liên hệ. Nhưng sự thật lại khác, cậu cho rằng Kaname, có lẽ không phải tất cả con người hắn, ít ra cũng có một phần nào đây chân thật. Một người cả đời đều chìm trong bóng tối, bị dạy dỗ cũng như gặp gỡ đủ các loại thủ đoạn dơ bẩn thì sao có thể yêu cầu hắn giữ gìn cả một thân trong sạch được? Nếu như linh hồn hắn thiện lương ngay thơ, thì bây giờ đã chẳng tồn tại vampire trong thế giới này...

Bản thân cậu cũng lấy gì làm thuần khiết? Bởi vì khi bị người khác tổn thương, sẽ phải dùng thủ đoạn gây tổn thương để mưu cầu thoả mãn trong lòng, hơn nữa, cậu cũng đang muốn giết chết Rido Kuran để báo thù đầy thôi. Nói tàn nhẫn, cậu không có tư cách của một con người. Nhưng cậu không vì thế mà cho phép kẻ khác lừa gạt mình.

“Kaname Kuran, anh thật sự coi tôi là bạn?” Giọng nói của Zero trầm thấp, nhẹ như đang lầm bầm tự hỏi. Nếu tha thứ cho hắn thì sẽ không mất đi, vậy... Mặc dù bấy giờ không hề thừa nhận, nhưng hắn cũng có thể coi như một người bạn của cậu, chọn lựa tha thứ sẽ có thể giữ được tình bạn này... A, Zero Kiryuu, mà rốt cuộc vẫn luyện tiếu cảm giác có người làm bạn, vẫn là sợ đánh mất cơ hội được sống vai cùng một người khác hay sao? Giống như Kaname Kuran, cả đời chỉ gặp có một, mà hết lần này đến lần khác, hắn vừa bắt đầu đã có sẵn mục đích, giữa cậu và hắn có phải hay không chỉ là một trò chơi?

Nếu như phần tình cảm mới nhen nhóm này là vì che chở cho hàng loạt những bí mật cùng kế hoạch, nếu như một người đến gần mình chỉ vì muốn lợi dụng và thương tổn... Thế thì, cậu khinh bỉ nó. Thứ càng ngọt ngào thì càng dễ khiến người ta sập bẫy.

“...” Bạn bè, chỉ là bạn bè thôi sao? Zero Kiryuu, ta đối với em, không hề có cái tình cảm bạn bè đó, chỉ là nếu giờ nói ra, em sẽ càng muốn dứt bỏ ta. Vốn ta muốn thừa nhận tất cả, nhưng vampire so với con người càng tham lam vô sỉ hơn, cho nên bây giờ ta không muốn mất em. “Zero Kiryuu, cậu tin lời ta chứ? Cậu còn nguyên ý tin tưởng con người ta không?”

Tin? Anh đang châm chọc tôi là kẻ ngu ngốc và ngây thơ sao? Tối tận giờ tôi chưa từng hoài nghi anh, chuyện của Shizuka Hio đã đủ để tôi hiểu anh đang ở sau lưng bày trò gì rồi, anh không biết lòng tin là thứ cơ bản nhất để hợp tác hay sao, tôi có tin anh thì mới hợp tác với anh chứ... A, có lẽ tôi không nên tức giận, anh vì Yuuki sắp đặt toàn bộ mười năm, kể cả bạn bè cũng dễ dàng biến thành quân cờ, tôi là một kẻ qua

đường thì có gì cần suy nghĩ? Kaname Kuran, coi anh như bạn bè, là tôi ngu xuẩn, người cũng sẽ không vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ.

“Tôi không biết. Kaname Kuran, tôi không biết sau này làm thế nào để đối mặt với anh, cũng không biết là có thể tin tưởng anh được nữa không, hợp tác mà nảy sinh hiềm nghi... Tốt nhất là đừng ở đây đi.” Zero lui về phía sau hai bước, “Cứ phải mò mẫm phán đoán ý đồ của người khác là một chuyện rất mệt mỏi.”

Không!...

Nhìn Zero định xoay người rời khỏi phòng, giống như, đem theo cả thế giới của hắn mà đi, trái tim Kaname Kuran tê dại. Người này có thể rất ôn hoà, nhưng một khi lãnh khốc, thì sẽ vô tình tới tận cùng, nếu mọi chuyện cứ như thế chấm dứt, nếu trở mắt nhìn cậu bị vướng mắc trong lừa gạt mà rời đi..

“Kaname Kuran?...”

Kaname ôm chặt lấy Zero từ phía sau, cậu có thể cảm giác được hô hấp dồn dập của hắn ngay sát lưng, nhưng cậu không dám quay đầu nhìn lại... Chỉ sợ khi thấy vẻ mặt đau buồn của Kaname, cậu sẽ mềm lòng, sẽ quên đi hắn vì mục đích gì mới đến bên mình làm bạn.

“Aido bọn họ không hề biết kế hoạch của anh... Bọn họ tin tưởng anh, không bao giờ nghi ngờ mệnh lệnh của anh, kể cả khi anh đột nhiên muốn đến học viện Kurosu này, họ cũng không do dự mà theo tới. Kaname Kuran, anh rất cuộc máu lạnh đến thế nào? Vì người mình cần bảo vệ mà hi sinh hết tất cả ư? Nếu như anh chỉ vì muốn tôi giết chết Ichiru, trở thành hunter mạnh nhất đánh bại Rido Kuran mà mới cùng tôi hợp tác, vậy xin lỗi, tôi không thể. Tôi không quan tâm đến cấp bậc chế độ gì gì đó của vampire các người, tôi chỉ biết, lòng người, không phải muốn tổn thương thì có thể tổn thương, muốn lợi dụng thì có thể lợi dụng. Anh mà còn mong giữ những người kia bên cạnh, tôi khuyên anh nên nói cho bọn họ hết tất cả cái kế hoạch này, để họ lựa chọn con đường của chính mình, ai cũng đều có quyền tự định đoạt số phận bản thân.”

Kaname vẫn ôm chặt Zero, hắn biết bây giờ nói cũng vô dụng, là hắn sai, kết quả này là hắn tự rước lấy, hắn chấp nhận. Chẳng qua... “Bây giờ ta nói cho cậu mọi thứ, ta không hi vọng cậu tha thứ, chỉ là để cậu thấy sự thẳng thắn trong quan hệ hợp tác giữa chúng ta mà thôi. Từ khi ta quyết định hợp tác cùng cậu, ta đã vứt bỏ hoàn toàn kế hoạch ban đầu. Ta luôn tưởng bất cứ ai chết đều không ảnh hưởng đến ta, nhưng giờ ta nhận ra có những người ta không thể bỏ mặc. Bởi vậy cho nên ta cùng cậu hợp tác cũng không phải lừa gạt hay gì hết. Muốn cùng cậu làm bạn, là thật lòng. Thích cậu, cũng là thật lòng. Ta không ép buộc cậu chấp nhận mọi thứ ngay lập tức, nhưng hi vọng cậu hiểu, từ khi ta với cậu hợp tác là ta đã dùng cả trái tim mình, kể cả bây giờ cũng không ngoại lệ.”

Zero cúi đầu im lặng, Kaname không thể thấy được vẻ mặt của cậu, càng không biết cậu đang nghĩ gì, trong lòng hắn là bất an phập phồng lo lắng, hắn hi vọng Zero có thể nói gì đó, cho hắn một câu trả lời chắc chắn, đồng thời cũng sợ cậu quyết định xa lánh hắn, thoát ly khỏi bầu trời có hắn. Có điều đem mọi việc nói hết một lần, trong lòng tựa hồ sẽ dễ chịu hơn một ít, giữ trong lòng một bí mật thật sự rất khổ sở, hơn nữa, giấu diếm người mình yêu khiến hắn bất an, hoang mang vô cùng...

“Kaname Kuran.” Thật lâu sau, lâu đến mức Kaname đã gần như tuyệt vọng, giọng nói cực kì thấp của Zero mới chịu vang lên, vô cùng bình tĩnh, không có lấy một phân tức giận, “Đó có thể là biện pháp duy nhất, tôi cũng không muốn trả một cái giá đắt đỏ, hi sinh Ichiru để đổi lấy thắng lợi, tôi chỉ còn một đứa em này là người thân.”

Đây có được gọi là tha thứ? Kaname Kuran bị một cơn mừng rỡ chiếm trọn tâm trí, thế nhưng mặc kệ lòng gợn sóng bao nhiêu, hắn vẫn rất lãnh tĩnh trả lời vấn đề của Zero, “Ta biết. Cho nên, ta nghĩ chúng ta có thể cùng bàn bạc giải pháp khác.”

“Ngày mai, trừ bỏ Ichijou và Rido Kuran, anh phải nói rõ hết mọi chuyện với học sinh khối Đêm, cho họ biết kẻ thù là ai, nguy hiểm thế nào, sau đó để bọn họ lựa chọn. Anh là đế vương vampire thì phải có trách nhiệm bảo vệ bọn họ, những người đó cũng có máu thịt sinh mệnh, không phải là quân cờ vô tri vô giác tùy ý sử dụng.”

“Tất nhiên rồi. Ta đưa bọn họ đến đây, đương nhiên có trách nhiệm với sinh mạng bọn họ.”

“Sau này, không cho phép anh giấu diếm tôi bất cứ kế hoạch nào, càng đừng mơ hành động một mình.”

Rido Kuran, chuẩn bị cho tốt trước khi bị tôi săn đuổi đi.

Zero ra khỏi phòng, dưới lầu rất yên tĩnh, khó có được lúc Ichijou lại ngồi một mình trên ghế salon, trước mặt cậu ta là ly hồng trà đã sớm nguội lạnh, người bình thường hết sức cẩn trọng lại đang ngẩn người, ngay cả việc trong phòng xuất hiện người lạ cũng không hề biết.

Bây giờ là thời gian học của khối Đêm, nhưng Zero đôi khi cũng hay chọn cách ở một mình yên tĩnh suy nghĩ cho nên không đi, chỉ là cậu không nghĩ Ichijou cũng như thế, Rido Kuran cũng đã đi theo mọi người rồi, hay là bọn họ đang có tính toán gì khác?

“Trà đã nguội, cho dù cậu nhìn nó cũng không nóng lên được đâu.” Zero đi xuống cầu thang, trước ánh mắt phức tạp của Ichijou ngồi xuống bên cạnh cậu ta, thân thể tùy ý dựa vào thành ghế, cảm giác rất nhàn hạ.

Zero Kiryuu... Trong lòng Ichijou mặc niệm hai chữ này, từ khi người này chuyển tới khối Đêm, cậu ta liền hiểu, Zero Kiryuu rất đặc biệt. Tư tưởng, quan niệm, khác xa bọn họ, rõ ràng Kaname sama là đế vương nhưng luôn bị cậu đối xử vô lễ, Kaname sama cũng không vì vậy mà trách phạt, rõ ràng rất ghét vampire, lúc xuống tay luôn lãnh khốc đi kèm một chút nặng nề, thế nhưng cậu đối với một số vampire lại quan tâm đặc biệt, với Aido, lại càng giống như là với em trai, Là loài người hoá vampire, những tưởng số phận trở thành quái vật khát máu là không thể tránh khỏi, nhưng lại thay đổi, trở thành một thuần chủng...

Con người này, lấy ở đâu ra sức mạnh kinh khủng như vậy? Mọi thứ của cậu, Ichijou đều cảm thấy khó tin... Có phải không khi con người trải qua nhiều chuyện thì sẽ trở nên kiên cường mạnh mẽ, sẽ thành kẻ không chịu ảnh hưởng từ bên ngoài? Thật không giống như mình.

“Cậu cùng Kaname sama hợp tác là muốn đối phó với Rido Kuran sao?” Ichijou hỏi người đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh, ở dạ vũ đã nghe đến chuyện hợp tác của bọn họ, hai thuần chủng, đối thủ của họ nhất định không được thoải mái, lại nghĩ đến thái độ cùng lời nói của hai người về Rido Kuran, cho dù là cậu ta cũng có thể đoán được.

“Ừ. Còn cậu? Định làm thế nào?” Zero không mở mắt, vẫn tựa vào ghế nghỉ ngơi.

“Làm sao cái gì cơ?”

“... Cậu là người của nguyên lão viện, nhưng, đây thật sự là mong muốn của cậu sao? Mặc dù tuổi thọ vampire rất dài, nhưng có nhiều chuyện thì chỉ có cơ hội được lựa chọn một lần, cậu muốn nghe lệnh ông cậu hay là nghe theo trái tim mình?”

Ichijou cười khổ một tiếng, “Cậu muốn thuyết phục tôi sao?”

“Không, chẳng qua là đem dao hướng về bạn bè chẳng phải là chuyện gì vui vẻ. Tôi không muốn thuyết phục cậu bất cứ cái gì, cũng chẳng cần thiết phải làm thế, chỉ là cậu trông rất chặt vật, tôi nói như thế là để cậu có thể hiểu được tình thế hiện tại mà nghĩ ra cách cho chính mình, cũng hi vọng thái độ của cậu rõ ràng hơn. Có thể thì...” Zero ngồi dậy, ánh mắt tím biếc nhìn về phía Ichijou, cả về mặt lẫn giọng nói đều rất lạnh lùng, “... Đến lúc tôi giết cậu sẽ không còn do dự nữa.”

“Zero Kiryuu, cậu có rằng tôi có thể tự quyết định được sao? Cậu cho là tôi có thể được lựa chọn sao?” Ichijou lắc đầu, “Tôi từ nhỏ thì đã được chứng kiến sức mạnh của nguyên lão viện, nơi đó tràn ngập tội ác, bất kì ai dám chống lại nó, cho dù có là thuần chủng cao ngạo cũng không có kết quả tốt đẹp. Không ai có thể chất vấn nguyên lão viện, chỉ có thể mù quáng nghe theo.”

“Đây là ý nghĩ của cậu, hay là ý nghĩ mà người khác nhồi nhét vào trong cậu? Kẻ lựa chọn ngu ngốc thì không có tư cách oán hận kết cục, cậu đã sẵn sàng lãnh lấy hậu quả tồi tệ nhất hay chưa?” Zero nhìn Ichijou bằng ánh mắt sắc nhọn hơn, “Người cái gì cũng không chịu nổi sao có tư cách phản kháng?!”

Ichijou ngồi ở đó, lại lâm vào trầm mặc. Zero cuối cùng quyết định bỏ qua cậu ta, đứng lên, đi về phía cầu thang.

“Zero Kiryuu!”

Zero chưa đi được hai bước thì phía sau, Ichijou rót cuộc mở miệng, nhưng Zero cũng không dừng lại.

“Có người từng nói với tôi, cậu là người biểu cảm luôn không đồng nhất với cảm xúc trong lòng... Mới này còn nói nhiều như vậy, mục đích là để tôi không phải hối hận vì lựa chọn của mình, không muốn làm khó bạn học khối Đêm đúng không? Những giờ lại bày ra bộ dáng lạnh lùng như thế... Thật là một kẻ đáng ghét. Có điều...”

... Cảm ơn.”

“... Hừ.”

*

“Tìm được cái gì à?” Kaname Kuran tự mình bưng một đĩa bánh gato đặt ở trước mặt Zero. Người cuồng đồ ngọt kia vậy mà chỉ nhìn chằm chằm quyển sách trên tay, không trả lời Kaname, cũng không chú ý đến mùi vị ngọt ngào từ đĩa bánh.

Đây là làm việc quên ăn sao, Kaname Kuran ngồi xuống đối diện với Zero, tay trái rút ra một quyển từ trong đồng sách rất dày kia, tay phải cầm muỗng xúc một miếng bánh gato đưa đến bên khoé miệng cậu. Zero sững sốt, lúc đầu óc chưa kịp phản ứng thì thân thể đã tự động vươn tới, một ngum ngậm lấy cái muỗng kia rồi buông ra, ngay cả chút vụn nhỏ cũng không để lại...

Không từ chối sao?

Kaname mang theo tâm lý: Cho mèo nhỏ ăn uống là một việc hết sức tuyệt vời, tiếp tục múc một muỗng bánh nữa, chỉ là lần này Zero không làm cái hành động khiến cậu mất mặt kia, cậu đưa tay giằng lấy cái muỗng trong tay Kaname, vừa ăn bánh vừa giả vờ hỏi, “Còn người? Có phát hiện gì không?”

“Không thu hoạch được gì cả. Người gọi thủy tổ thức tỉnh không phải là không có, ta cũng là một trường hợp như thế, nhưng linh hồn trở về mà huyết thống lại không thể, cho nên máu mà ta có là của” Kaname Kuran “. Nhưng cậu lại rất đặc biệt, cậu có huyết thống của vampire Lilith trong truyền thuyết, nói cách khác, cậu hoàn toàn có thể trở thành một người khác Lilith, nhưng sức mạnh bây giờ của cậu lại chẳng bằng ta... Nếu trong sống chết lấy được máu cậu, điểm này thì không ai làm được. Muốn tìm một người khác trong lịch sử tương tự trường hợp của cậu, cũng giống nhau ở chỗ là vampire hunter, vậy thì hơi khó.”

“Anh đang châm chọc tôi sao?” Zero nhướn mi, khiêu khích nhìn về mặt giả cười của Kaname.

“Ta không có ý này. Chỉ là muốn cảm thán một chút, khi còn bé cậu đến tột cùng là một đứa trẻ như thế nào? Trẻ nhỏ nhà người khác thì núp sau ba mẹ với những ý nghĩ ngây ngô khờ khạo, cậu lại hiểu nhiều như vậy, còn dám làm một chuyện chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ thấy khó khăn như thế nữa.”

“...” Thân thể Zero khựng lại, cậu cúi đầu, tựa hồ rất nghiêm túc lật sách, “Bỗng nhiên ở trong thân thể một nhóc con, lại còn không bị ai phát hiện, sự trưởng thành của anh chỉ có hơn chứ không có kém.”

Tránh né sao, vẫn không thể nhìn thẳng vào vết thương kia sao? Như vậy đến khi nào thương tích mới có thể lành lại đây, lúc nào thì em mới có thể vượt lên vùng trí nhớ đầy sẹo đó? Kaname Kuran vò tóc, “Xem ra hôm nay sẽ lại phải bận rộn.”

“Vậy cũng không chắc.” Zero ngẩng đầu, màu tím trong đáy mắt sáng lên, trên mặt là thần thái thoải mái cùng nụ cười đắc ý, cậu nhìn Kaname đối diện, đáng yêu đến mức suýt nữa khiến hấn hung hăng giữ lấy hôn một cái.

“Không thu hoạch được gì nhưng tôi khác anh đấy, ít nhất tôi cũng phát hiện được một thứ thú vị.” Nói rồi, Zero đưa sách đến trước mặt Kaname, ngón tay trắng nõn chỉ vào chính giữa một đoạn, “Nhìn chỗ này, mặc dù không giống lắm với tình huống của tôi, nhưng biết đâu biện pháp này có thể được.”

Cái gì? Kaname theo ngón tay của Zero chỉ, cận thận đọc kĩ, nội dung khá đơn giản... Đến mức khó tin. “Ý cậu là, quan tài?”

Vừa nghe xong, Zero chỉ thiếu nước cho hấn một cái đập, “Chú ý tới trọng điểm! Là phía dưới đó!”

Kaname lắc đầu một cái, “Ta hiểu cậu muốn nói gì, nhưng ta không đồng ý.” Hấn khép sách lại, “Mặc dù ta biết có phương pháp này, nhưng độ khó của nó rất cao, không thể nắm chắc. Vampire đúng là sẽ ở lúc

tâm tình cực đoan mà kích thích sức mạnh, nhưng bây giờ mừng rỡ không phải là quá sớm sao? Zero, đừng đùa với lửa.”

Đúng là vui mừng quá sớm? Tâm tình lại bị đẩy xuống tận cùng rồi ư? Zero chán nản ngồi xuống, “Thời gian không còn nhiều nữa.”

“Thời điểm này mà mất bình tĩnh thì chỉ càng khiến mọi chuyện bế tắc hơn, ta tin cậu có thể hiểu ý ta.”

“Tôi hiểu.”

Kaname nhìn chằm chằm Zero, chợt nhớ tới Ichiru cũng có khuôn mặt y như cậu, hẳn do dự một chút, mở miệng, “Ta gặp Ichiru Kiryuu ở phòng làm việc của Kaien. Cậu ta nói muốn gặp cậu.”

“Sau đó thì sao?”

“Ta từ chối.”

“Vậy hả?... Từ chối cũng đúng, lúc này tôi cũng không biết phải đối mặt với nó như thế nào. Biết rõ nó có thể làm sai, nhưng lại đáp ứng không can thiệp.” Zero vò tóc, khe nhú mày. “Kaname Kuran, nếu như mục đích của nó là tổn thương, đối tượng thì có thể là anh hoặc những người vô tội khác, mong anh hãy đáp ứng với tôi sẽ ngăn chặn nó nhưng đừng giết chết nó, được không? Tôi biết yêu cầu như vậy rất vô lý...”

“Ta hiểu. Ta cũng là một người anh... Cậu đó, mọi chú ý đều đặt ở em trai, có phải hay không nên xem xét tình trạng lúc này của mình? Kaname vươn tay chỉ, đung một chút vào răng nanh đã lộ ra của Zero, mập mờ vuốt ve chậm rãi môi của cậu. Tầm mắt hẳn khiến người ta nhớ tới hai chữ ‘hấp dẫn’, thanh âm trầm thấp giống như tình nhân đang thân mật thì thầm, “Mấy ngày nay cũng không có... Không phải đã nói rồi ư? Bất cứ lúc nào cậu muốn, đều có thể đến tìm ta. Ta sẽ thoả mãn mọi yêu cầu của cậu...”

A, cái này... Tên háo sắc! Zero trừng mắt, đầu lại không khống chế được mà nhớ về cảnh tượng kia, nhất thời trí não đều chấn động...: Hôm nay đừng ở đây thôi. Tôi về trước.”

Cười tà nhìn theo Zero đang hoảng loạn mà vội vã rời đi, Kaname đem ngón tay kia để bên miệng, nhẹ nhàng hôn một cái, “Sớm muộn cũng sẽ tới ngày khiến em phải van xin ta...”

Chân thành cảm ơn cô Lục Thảo đã hỗ trợ trong quá trình edit =))

Từ sau cú 1 ngày 1 chương được không nhỉ? *chạy*

39. Chương 39

Cách [KanZe]

Tác giả: Thanh Trúc Diệp

Edit: Bét Leader

**

*

Nếu lúc ôm đối phương mà nảy sinh cảm giác thời gian như dừng lại, còn thấy thoả mãn... Thì đó chính là thích người ta mất tiêu rồi.

Vì mục tiêu của Rido Kuran có thể là Yuuki, cho nên mấy thành viên khối Đêm được phái tới bảo vệ cô, vốn họ lo lắng Ichiru Kiryuu còn ở trong nhà Kaien thì sẽ khó lòng phòng bị, lại không ngờ cậu ta đã chuyển tới phòng ngủ nam sinh trong kí túc xá rồi, vì thế mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có thêm một mối lo, Rido Kuran rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì?

Sau khi Ichiru có quyết định chuyển ra kí túc xá, Kaien đột nhiên nói muốn gọi Zero tới, để anh em hai người gặp nhau. “Ichiru ở đây mà Zero không thấy đâu thì đúng là không hay lắm, bây giờ một người ở khối Ngày, một lại ở khối Đêm, rõ ràng là sinh đôi mà ngay cả cơ hội gặp gỡ cũng hiếm hoi thì thật là. Chúng ta vẫn nên làm một bữa ăn nho nhỏ mang không khí gia đình đi.” Kaien dùng một vẻ mặt vô tư vô hại nói, nhưng mà cuối cùng không chỉ có Zero tới, đi theo cậu còn có Kaname và nguyên một đám khối Đêm.

“Ai nha, Kaname này, làm gì mà đề phòng dữ vậy ~” Kaien ôm chặt bả vai Kaname kéo vào góc nhà, thần thần bí bí thì thầm mà dùng ánh mắt hài hước liếc nhìn hắn, “Vợ chỉ về nhà mẹ một chuyến thôi cũng phải đi theo giám sát, như thế là không tốt đâu nha.”

Kaname nhướn mi, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Ai nha ai nha, số Zero thật khổ, thân mật một chút với em trai cũng không được nữa. Ta nói này, nếu bọn chúng có thể đến với nhau, thì đã sinh chuyện từ sớm rồi, còn đến phiên cậu nhảy vô sao?... Giờ không chỉ mình cậu đến, còn có cái đám loi nhoi đằng sau kia, bảo ta chuẩn bị thức ăn làm sao đủ được đây?”

“Vậy hả?” Kaname Kuran hoàn toàn là dạng quý tộc coi tiền như rác, “Vậy để ta phái người đem nguyên cả yến tiệc cần thiết đến đây... À, Zero chắc là muốn ném thử thứ bánh gato mới... Hay là chuẩn bị thêm nhiều điểm tâm ngọt nữa đi...”

Xong rồi! Cậu ta chết chắc rồi, đường đường là một đế vương vampire lại rơi xuống thành thê nô mất rồi... Lượng đồ ngọt cùng chi phí dành cho sở thích này của Zero, người bình thường mà biết chắc chắn không có can đảm chấp nhận, Kaien vụn phần cảm khái vỗ vai Kaname, “Đến nước này thì Zero đành giao cho cậu nuôi dưỡng thôi.”

“À, không thành vấn đề. Chỉ là, sự phụ của Zero có chút rắc rối... Kaien, nếu như ngài có thể giúp ta, như vậy mười năm tiếp theo ta vẫn sẽ tài trợ toàn bộ kinh phí cho học viện Kurosu.”

“...” Kaien dù muốn hay không thì ánh mắt cũng cong thành hai con trăng non rồi, “Ta rất vui vì có thể giúp đỡ cậu Kaname đây, hợp tác tốt đẹp.”

Kaname Kuran đưa tay ra bắt lấy bàn tay tội lỗi của Kaien, “Hợp tác tốt đẹp.”

[Cách đó không xa, Zero cùng Toga đều rùng mình: Tại sao tự nhiên lại thấy lạnh như vậy chứ...]

“Ichiru, cậu đến phòng bếp giúp một tay đi.” Yuuki lấy tay che miệng, thấp giọng nói, “Zero ở trong bếp đó, hai người chưa gặp mặt đúng không, chắc là có nhiều chuyện muốn nói. Yên tâm, tôi sẽ không nói với ai.”

“Tại sao cô muốn giúp tôi? Nhìn thái độ của đám người kia, cô hẳn phải biết tôi là kẻ thù chứ nhỉ.” Ichiru hoài nghi nhìn nữ sinh chủ động giúp đỡ cậu ta, cô vốn là mục tiêu hành động, nhưng vì cậu ta biết Zero coi trọng người con gái này, thế nên vẫn chưa hề động đến, dĩ nhiên, cũng vì bị đám vampire kia cản trở nữa.

“Tôi không biết cậu cùng Zero đã xảy ra chuyện gì, nhưng là anh em thì chẳng có khúc mắc nào mà không giải quyết được cả. Cậu là người thân của Zero...” Yuuki cười một chút, “Tôi có thể hiểu, sự tồn tại của người thân rất quan trọng. Zero luôn chỉ có một mình, cậu xuất hiện thật sự là tốt quá.”

“Yuuki Kurosu?... Thực ra cô có hết tất cả, chỉ là không phát hiện mà thôi...”

“Cái gì cơ?” Cô còn chưa kịp hiểu cậu ta nói gì thì Ichiru đã đi vào bếp.

Ichiru tới bên cạnh Zero, không làm gì mà chỉ chăm chú quan sát cậu thái nguyên liệu nấu ăn, sắc bạc nơi mái tóc rũ xuống, sợi tóc hình như dài hơn một chút so với lần trước hai người gặp mặt, làn da dưới ánh đèn càng trở nên trong suốt, nhìn qua hơi lạnh.

“Zero, anh thay đổi so với trước, thật giống như ấm áp hơn rất nhiều... Là vì Kaname Kuran sao?” Ichiru buồn bã vừa hỏi vừa đem rau rửa sạch, đặt trước mặt Zero, “Cũng không phải vì em mới thay đổi, thật không cam lòng mà. Hắn ta, đặc biệt thế sao?”

“... Ichiru vẫn giống hệt trẻ con, có lẽ vì anh nuông chiều em quá nên mọi chuyện mới trở thành thế này. Anh không hi vọng địa vị của mình trong lòng em quá cao, em nên dành nhiều không gian hơn cho những người khác nữa.”

“Em mới không cần, gì mà bạn bè với chả không bạn bè, em căn bản không cần những thứ đó.” Ichiru bậm môi, mỗi lần đều bị dạy bảo, bị xem như đứa con nít, cậu ta đã trưởng thành rồi, tại sao anh ấy không hiểu chứ? “Zero, đừng nói lảng sang truyện khác, anh cùng Kaname Kuran là quan hệ gì? Bạn bè ư?”

“Quan hệ gì là quan hệ gì?” Zero dùng tay, cũng bắt đầu mơ hồ mê man. Nói là bạn bè, hình như không hợp lí... “Hắn nói thích anh, còn hôn nữa, thì là quan hệ gì?”

Ichiru không thể ngờ rằng Zero sẽ trả lời như vậy, giọng nói cứ nhẹ nhàng khinh đạm, anh à, anh bị một người con trai hôn đấy, không phải một cô gái đâu, tại sao vẫn còn bình tĩnh như vậy chứ? Là bị đứt mất dây thần kinh cảm xúc sao? “Zero nghĩ như thế nào?” Mặt Ichiru âm trầm, cậu ta khó khăn nặn ra từng chữ một.

“Giống như, không ghét lắm.” Mặc dù là một chuyện rất mất mặt, nhưng với Ichiru thì không cần phải giấu diếm làm gì, cần phải thẳng thắn với thằng bé, vì vậy Zero rất thành thật nói ra cảm tưởng lúc bị người khác ép hôn...

“Cái gì?!” Ichiru thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, Zero thực sự là chậm hiểu đến mức độ nào chứ? Hôn môi với một thằng đàn ông khác mà còn không ghét bỏ? “Zero thích hẳn sao? Cái tên vampire đáng chết kia?”

“Eh? Thích? Làm sao có thể...”

“Nếu không sao Zero chấp nhận cho một người cùng giới, lại còn là vampire hôn mình?”

Ichiru từng bước ép sát, lại bất ngờ phát hiện Zero sững sốt một chút rồi làm ra một vẻ mặt hiểu được, “Thì ra đó là thích? Nói như vậy... Hình như có vẻ đúng... Anh vẫn luôn nghĩ không ra, tại sao tình cảm giữa hai bọn anh lại không giống với tình bạn được miêu tả trong sách, thì ra là thích.”

Hả?... A? %&^* (*/*... Tại sao lại thế? Chẳng lẽ anh vừa mới nhận thức được sao? Vậy không phải... Là mình đẩy Zero tới gần bên tên vampire đáng chết kia sao?

Ichiru nhất thời mặt xanh mét, “Này, Zero, em nghĩ nó cũng không hẳn... Không nhất định phải là thích...”

“Ichiru vẫn giống ngày bé, thích ăn canh rau hả?”

“Vâng... Không, ^* (*&, Zero...” Không biết trên đời này có cỡ máy thời gian không nữa.

“Zero, Ichiru sao vậy? Vừa nãy còn khoẻ, sao giờ nhìn như người bệnh vậy? Mặt trắng bệch rồi kia.” Yuuki hoài nghi tới gần, “Cậu lại nói gì với Ichiru sao? Dù gì hai người cũng là anh em sinh đôi...”

“Yuuki, thích một người thì sẽ thế nào?” Zero lúc này thật sự nghi ngờ, cậu vẫn cho rằng mình quan tâm Yuuki, nhưng ngẫm lại, nếu như có một cậu trai ưu tú xuất hiện bên cạnh cô, cậu sẽ không nỡ sinh cảm giác ghét bỏ, ngược lại còn vui mừng ấy chứ... Phản ứng thế này, đến cậu cũng hiểu là không phải tình yêu. Chẳng lẽ mình thật sự thích Kaname Kuran? Tại sao mình chẳng biết gì? Không có sách nào nói về hiện tượng mặt đỏ, tim đập dồn dập, đầu óc hoảng loạn quay tròn,... Như của mình cả. (E/N: Ta cũng bó tay với anh TT^TT)

“A?” Zero thích ai rồi hả? Nguy rồi, chỉ có khi Zero bên cạnh Kaname sama thì cô mới không có cảm giác ghét bỏ ghen tị, còn người khác, ai cô cũng thấy không vừa mắt. Nếu không thế, vậy đứt khoát chút đi, chính là lòng cô thật thâm hiểm, ngàn vạn lần đừng có người khác chứ Zero!!

“Zero, cậu không phải là thích Kaname senpai sao? Lần trước tớ thấy hai người... Ừm, hôn...” Yuuki cẩn thận hỏi. Nhân tiện thưởng thức khuôn mặt ửng hồng của Zero... Còn tưởng quan hệ của họ đã..., thật là... Làm người ta thất vọng...

“Tôi cũng không biết nữa...” Trời ạ, sao cậu lại nói chuyện này với một cô bé chứ, chỉ tự làm khó mình...

Không biết nữa? Bộ dáng Zero cũng rất thông minh, hoá ra lại bị chậm hiểu sao? Yuuki nhích tới gần Zero, thấp giọng nói ra chủ ý tà ác, “E.. Hèm! Kì thực, tớ nghe nói... Muốn biết mình thích một người hay không rất đơn giản. Chỉ cần...” Len lén liếc nhìn bốn phía, phát hiện không có ai ở đây... Yuuki nhón chân, ở bên tai Zero nói vài câu. Không nghe thấy gì, nhưng mặt Zero vốn đỏ lại càng đỏ hơn nữa.

“Cách này có thể hay không...”

“Cái này tớ cũng không rõ lắm, nhưng ‘nghe nói’ rất chính xác, thấy ‘đồn’ là rất nhiều người thử qua, ‘có lẽ’, ‘đại thể’ cũng là một biện pháp ‘tương đối’ chính xác.” Bỏ lại một câu cực độ vô trách nhiệm, Yuuki nhanh chóng chạy đi.

“Kaname Kuran, anh đi theo tôi một chuyến.” Zero bước nhanh tới trước mặt Kaname, ngay dưới ánh mắt trừng to của mọi người nắm lấy cổ tay hắn, như chiến sĩ ra nơi sa trường, anh dũng không sợ chết, kéo hắn ra ngoài ban công...

Đứng ngoài cửa sổ, che đi mọi ánh mắt do thám, Zero nghiêm túc nhìn Kaname, “Hôm nay tôi cần phải làm rõ một chuyện.”

Bị kéo tới mà không hiểu gì cả, đầu óc Kaname mơ hồ, “Chuyện gì?”

Không đợi hẳn kịp suy nghĩ, Zero bước tới, một tay túm eo Kaname, một tay giữ vai hắn, đôi môi hơi lạnh áp vào bờ môi thoang thoảng mùi rượu kia...

Đây là mơ sao? Hay là ảo giác?... Kaname chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, như là bầu trời sập xuống ngay trước mắt, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp mà bỏ lỡ cơ hội hôn lại Zero.

... Môi Kaname Kuran ẩm áp, còn có vị rượu bồ đào ngọt ngào đặc trưng, còn có cả mùi hương cơ thể của hắn... Nhưng quan trọng nhất là...

‘Nếu lúc hôn (nguyên bản là “ôm” thôi, Yuuki, cô thực sự là hủ rồi...) Đối phương mà nảy sinh cảm giác thời gian như dừng lại, còn có vô cùng thoả mãn... Thì chính là thích người ta mất rồi.’

... Là vậy... Thật muốn khóc quá, thích ai không thích, lại đi thích tên vampire bụng dạ đen tối này...

Zero rùng mình hai cái, mặt xám như tro, bị đả kích sâu sắc đến mức thân thể lão đảo muốn ngã quỵ...

Không cần làm ra loại biểu cảm này chứ, tự mình chạy tới hôn ta rồi lại như bị thiên lôi đập cho một phát như thế, hôn ta tệ như vậy sao? Nếu đã không thể cho ta đáp án hài lòng, ta cũng không ngại ở ban công vắng người này... Kaname vô cùng bất bình.

Zero nhìn biểu cảm mong chờ của Kaname, thật lâu sau mới dùng vẻ mặt lăm liết chết cũng không sợ để phun ra một câu: “Xem ra, tôi thích anh mất rồi.”

Ta đi trết đây, Zero ơi, anh gốc quá đi TT^TT.

40. Chương 40: Phiên Ngoại: Buồn Vui Kí Túc Xả Mặt Trăng

Rượu vào lời ra, biện pháp này tuyệt đối đừng dùng với những kẻ ngàn chén không say hoặc là những tên trời sinh đã là cái thùng không đáy...

*

Gần đây, Kaname sama rất kì quái... Hình như là sau khi từ nhà Kaien trở về, ngài vẫn luôn duy trì nụ cười thâm sâu bí ẩn, chính xác hơn là, sau hành động vô lễ kéo tay Kaname sama đi ra ngoài cửa Zero, Kaname sama cứ chống cằm như thế, ánh mắt xuyên qua vạn vật trước mặt mà nhìn về nơi nào đó vô cùng xa xăm chẳng rõ tên tuổi, khoé miệng mang theo nụ cười cao quý, nhã nhặn, ý vị gì thì không rõ nhưng xem ra là vô cùng vui vẻ.

Cái cũng khá lạ lùng nữa là vẻ mặt vô cảm của Zero đã bị thay thế bằng biểu tình bưng bưng cảm hận, không khí khiến người người không dám ở gần khi cậu ta cùng Kaname sama đối mặt cũng biến mất, có điều, thái độ bối rối cùng hai vết hồng hồng trên mặt Zero Kiryuu cũng đủ khiến tất cả sững sốt kinh hoàng.

Có quỷ rồi...

Tuyệt đối là có quỷ rồi!!!...

Các thành viên khối Đêm hai ngày nay lén lút xăm soi rốt cuộc chịu không được nữa, quyết định lên đường đi tìm chân tướng...

Trạm thứ nhất: Phòng làm việc của Kaien, đối tượng tra hỏi, đầu sỏ – chủ nhà Kaien.

Kaien Kurosus: “Ai nha, chuyện này thật khó nói quá đi... Thực ra là giữa Kaname và Zero xảy ra chút chuyện khá là tế nhị, người ngoài không thể biết được đâu, ta có nói các cô các cậu cũng không hiểu nổi... Tình cảm con người là thứ khó nắm bắt, hận thù hận biển chất hết cả, đến lão già như ta còn chẳng hiểu nữa là.”

Kết luận là, Kaname sama và Zero Kiryuu phát sinh vấn đề, có thể là chuyện liên quan đến tình cảm này nọ, từ hận biến thành... Ế? Cái kết luận này hơi bị mất tự nhiên nhé, rốt cuộc đây là chuyện quái quỷ gì chứ?

Trạm thứ hai: Phòng nhỏ nhà Kurosu, đối tượng tra hỏi luôn được hai người kia đối xử đặc biệt: Yuuki Kurosu.

Yuuki Kurosu: “Chuyện này nói ra dài lắm, chốc lát thì không nói hết được đâu. Thế giới người lớn trăm điều phức tạp, loại chuyện nào cũng có thể xảy ra, mọi người bây giờ chưa hiểu thì sau này sẽ từ từ hiểu... Ai! Sao quần áo rơi từ cửa sổ xuống đất mà vẫn còn trắng như vậy chứ? Vất vả lắm mới mua được cái máy ảnh xuyên thấu này!”

Kết luận, nói chuyện với con bé này thật sự rất vô ích, một đám vampire bị nói là trẻ con, chưa kể đến vụ quần áo trắng nữa... Hoàn toàn không liên quan gì đến chủ đề chính!

Trạm thứ ba: Phòng ngủ nam sinh khối Ngày, đối tượng tra hỏi, kẻ trong cuộc – em trai sinh đôi của Zero, Ichiru Kiryuu.

Ichiru Kiryuu: “Mấy người nhàn rồi không còn gì để làm nữa hả? Xát muối vào vết thương đang chảy máu ầm ầm của người ta bộ sung sướng lắm sao? Không thấy tôi đang vô cùng hối hận, máu cũng vón cục, thần kinh đứt hết rồi hả? Cứ nhìn thấy mấy người là tôi lại nhớ đến gương mặt tên Kaname Kuran chất bằm chết dập kia, cút ngay! Cút cho xa vào. Đùng có mà xuất hiện trước mắt tôi!”

Kết luận, Ichiru Kiryuu đã phạm một sai lầm gì đó khiến cậu ta uất ức đến mức ứ chịu được, hơn nữa, Kaname sama chính là yếu tố ảnh hưởng... Người có bản lĩnh thì đi tìm Kaname sama mà tính sổ, có gì quát tháo chúng ta?

Cuối cùng, chốt sổ: Không thể trông cậy được mấy người này, mà hai người kia, thôi, không có hi vọng moi móc được gì đâu...

Cuối cùng của cuối cùng: Rượu! Thường nghe câu rượu vào lời ra, Kaname sama anh minh thần vũ ngàn chén không say coi như bị gạch khỏi kế hoạch, nhưng chúng ta vẫn còn Zero Kiryuu cơ mà? Cho tới giờ chưa thấy cậu ta đụng tới rượu nha

“Aido, cậu thật sự muốn mời tôi uống rượu? Cái này là rượu X phải không, còn chai này là nhãn hiệu Y hả, đây là rượu Z tận 30 năm nhé, lại còn cả T, U nổi tiếng nữa... Mặc dù tôi biết vampire rất giàu... Nhưng cậu lại lấy hết ra chiêu đãi tôi lần này sao?”

(E/N: X, Y, Z, T, U... Là tên rượu, nhưng vì ta không tìm được tên thật nên thay tạm, nguyên lai Hán Việt nó là thế này:

Cổ điển Khang đế kiên hồng,

Mơ hồ thành mã lệ kiên hồng

Trí lợi lam thạch 30 lâu năm cây khô hồng

Barbie á trân quý phẩm thiên nhiên khởi phao bồ

Hải quân Thượng tướng v. S. O. P

Ai biết thì comt để ta sửa nhé TT^TT, nguyên buổi chiều search google và baidu mà ko đc gì, ta lại chỉ có QT ko có raw.)

“À... Nếu anh hiểu biết nhiều loại rượu như vậy, chi bằng giúp tôi ném thử chút đi, tôi tin là sở thích của chúng ta tương tự nhau.” Vâng, bị mọi người cử ra đích thị là Aido đáng thương, hấn chốt dạ lau mồ hôi, này là mỗi người đóng góp mấy chai... Không ngờ Zero đối với rượu nho lại nghiên cứu sâu sa như vậy, cậu sẽ không giống với Kaname sama, đều là kẻ yêu thích rượu nho chớ?

Zero nhứ mày khó khăn, “Tôi không thích rượu nho, cũng không đủ kiên nhẫn ngồi nửa ngày ném rượu cho cậu. Nếu cậu muốn biết, vậy tìm Kaname Kuran đi. Hấn ngày nào cũng uống mấy thứ này đó.”

“Eh? Chuyện nhỏ này sao phải phiền đến Kaname sama chứ. Hơn nữa, mặc dù nói là ném thử, thực tế là tôi muốn tìm bạn nhậu ấy mà... Zero, anh không thể ngồi uống với tôi một lần được sao.” Há há, này là nửa thật nửa giả, sẽ không khiến Zero nghi ngờ, mà nói thế nào thì hẳn cũng được rèn luyện tửu lượng từ khi còn nhỏ, từ năm mười ba tuổi đã thường xuyên lui tới mấy yến hội rồi, khiến hẳn say được cũng hơi bị khó đó... Huống chi, Zero lại là người không uống rượu, cũng không thích rượu, nhất định sẽ nhanh chóng bị chuốc say...

Bị Aido túm lấy lắc đến chóng mặt, Zero bắt đắc dĩ gật đầu một cái, “Nếu dám dùng rượu dỏm thì tôi sẽ ném cậu ra ngoài.”

“Được mà ~” Haha, giờ chỉ cần chờ cậu ta say mà thôi.

...

Một Zero, hai Zero, ba Zero... Kì quái, có nhiều quá... Huých một tiếng, đồng chí Aido đã vể vang ngã xuống, phe đối diện, Zero lấy khăn tay lau miệng, nhướn mày: Rõ ràng tâm tình rất tốt, tự dưng lại nói muốn được say sưa một trận... Dám lừa gạt tôi hả. Thật đáng tiếc, tôi trời sinh đã là cái thùng rượu, uống mấy cũng không say, cậu lãng phí mất mấy chai rượu quý rồi.

“Kain, phiền đem người của cậu về. Về phần mấy vị đây, có gì thì cứ hỏi thẳng, đừng mưu này kế nọ, không phải style của tôi.”

Một nhóm người từ trong góc tường vụt ra, anh nhìn tôi một cái, tôi nhìn anh một cái, không biết là ai đã cử Aido ra trận đây. Rima lui về phía sau một bước, mặt không chút thay đổi ăn tiếp chocolate trong miệng. Nhân nhả cao quý như không hề có chuyện gì xảy ra, cô nàng dùng mũi chân đá đá vào Ichijou phía trước, Ichijou thì đang định ra hiệu cho Kain, ế? Người đâu rồi? Nhìn lại, tên kia đã bay tới bên cạnh Aido, đang muốn dùng động tác hoàng tử ôm công chúa để đem kẻ say khướt kia về. Hừm, coi như cũng là tự giác nhỉ?

“Mấy ngày nay không khí trong kí túc xá Mặt Trăng rất kì dị... Có chút không giống bình thường.” Ichijou cẩn thận chọn lựa ngôn từ.

“Cho nên?”

“Thân là phó hội trưởng, tôi nghĩ mình cần tìm hiểu cho rõ ràng... Kiryuu-kun, hôm đó, ngoài ban công, cậu đã nói gì với Kaname sama?”

“... A, cái này sao...” Zero cố gắng duy trì biểu cảm bình thường trên mặt, sau lưng cậu là một tầng mồ hôi lạnh... Chuyện như thế muốn hiểu rõ làm chi? Bây giờ nói cái gì mới được đây? Hay là cứ mặc bọn họ đi hỏi Kaname Kuran? Cái tên kia mà nửa thật nửa giả nói thì may ra có thể thông qua trót lọt!

... Năm phút trôi đi

~“...” Chẳng lẽ nói dối? Không được, có lần này thì sẽ có lần sau, không thể để thành thói quen xấu được, tuyệt đối không thể được.

“...” Xem ra thật sự là chuyện rất quan trọng, nhưng cậu ta suy nghĩ lâu quá...

Đang gian nan suy nghĩ có nên nói dối hay không thì ngay lúc này, Zero liếc mắt nhìn Shiki, à không, là Rido Kuran đang từ trên cầu thang bước tới, những người khác cũng chú ý thấy, mặt mày lập tức tràn ngập phòng bị.

“Khó khăn lắm mới thấy tất cả thành viên khối Đêm tụ tập lại như vậy... Ichijou cũng ở đây, ta đang có chuyện muốn nhờ cậu.”

Thân thể Ichijou căng cứng, thành viên khối Đêm dưới sức mạnh của thuần chủng đều run lên...

Giữa lúc không khí hết sức nặng nề này, một vệt sét ngay từ trong không trung đánh tới, hướng về phía Rido Kuran, tóc của hắn liền bị đốt trụi một mảng.

“... Rima, xin lỗi, tôi đốt trụi tóc của Shiki rồi.”

Rima không kịp phản ứng, chỉ kịp nói một tiếng “Ừm.”

“Này này này! Tên nhóc tóc bạch kim kia, đứng có quá đáng! Người bị đốt trụi cả tóc là ta chứ không phải cô nàng kia, không nói gì liền ra tay là thế nào hả? Đồ không biết lễ phép là gì, cậu là hậu bối đó.”

“Ngại quá, tôi chỉ lễ độ với sinh vật có trí khôn thôi. Nếu ông yêu cầu, vậy thì... Ầm!”

Kaname Kuran đang ở lầu hai, tình cờ nghe được tiếng của Zero và Rido Kuran thì có chút lo lắng, đi tới hai bước nữa thì thấy trần nhà lầu một oành một cái thùng một lỗ to tướng... “Zero Kiryuu, tên ngốc này!”

Mặc dù hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới cầu thang nhưng vẫn chậm một giây. Tầng đá dưới sức gió mạnh mẽ nhanh chóng bay thẳng tới Rido Kuran, tiếc là còn chưa đụng được vào người thì đã nổ tung thành từng mảnh, ngược lại còn chôn vùi cả Zero cùng đám người khối Đêm.

“Tuổi trẻ mà làm việc không suy nghĩ thì sẽ chỉ gánh lấy hậu quả thôi.”

“Mẹ tôi từng nói, nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình, tôi chưa bao giờ quên điều đó.” Zero lạnh lùng nói.

“Đối với kẻ thù luôn tàn nhẫn đến vô tình, mà với một số người lại rất ôn nhu. Thật giống với cô ấy... Zero Kiryuu, ta mong đợi vào sức mạnh chưa được thức tỉnh của cậu, còn giờ thì vẫn còn non nớt lắm... Ha ha...”

Rido Kuran cười to rời đi, Zero đứng tại chỗ nghiêng chặt răng: Sớm muộn tôi cũng sẽ đem ông ra cắm hoa, Rido Kuran!

Kaname Kuran vội vã đi xuống, tới gần Zero. “Sao rồi?”

“Mới nãy lão ta nói, tôi rất giống một người. Là ai?”

Kaname Kuran sững sốt một chút, lập tức có câu trả lời, trong lòng người đàn ông kia chỉ có duy nhất một vị trí mềm mại, cũng là vị trí đau đớn nhất... “Đây là mẹ ta, Yuuri Kuran.” Chỉ tiếc rằng, mẹ hắn, vĩnh viễn cũng không yêu ông ta, bất luận ông ta có si mê mẹ tới cỡ nào.

“Tôi lớn lên lại rất giống ‘mẹ hiền’ sao?” Zero co rút khoé miệng, gương mặt cười mà như không.

“Cảm giác rất giống, bao dung, ôn hoà... Ở bên cạnh sẽ vô cùng thoải mái.”

“...” Zero cúi đầu trầm mặc một lúc, chợt ngừng đầu, dùng ánh mắt nghiêm túc mà nhìn Kaname Kuran, “Kaname Kuran, anh có yêu mẹ mình không?” Nghe nói Yuuki rất giống mẹ hắn... Có lẽ là...

“Xem ra tôi đã không cho em cảm giác yên tâm...”

“Hả?” Khoảng cách quá gần đến mức gương mặt anh tuấn của người kia trở nên mơ hồ, đầu óc Zero hoàn toàn trống rỗng...

Lục đục đứng dậy từ trong đám hỗn độn bụi đất, các vampire bắt hạnh chứng kiến cảnh tượng trên nhất thời tâm trí như tấm thủy tinh, oanh liệt vỡ thành vô số miếng nhỏ, ngây ngốc trợn mắt há mồm cũng có, quay mặt đi làm như không thấy cũng có, chảy cả nước miếng cũng có luôn... E hèm! Đề nghị quý ngài lấy gương ra chỉnh trang bộ dạng một chút.

Mãn nguyện liếm liếm môi, Kaname Kuran khẽ nhếch miệng, Zero dùng ánh mắt nghiêm túc như cũ trừng hắn, “Làm người không thể dối trá.”

“Vấn đề này thì để về phòng chúng ta từ từ tâm sự.”

“...” Thần ơi ~... Không đúng! Bồ Tát à ~... Cũng không đúng! Vampire thủy tổ vĩ đại của chúng con ~ Quả nhiên... Quả nhiên là họ có...

Ngày thứ hai, chính giữa bãi hỗn độn hôm qua đã được người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ.

“Ngày hôm qua đúng là một cơn ác mộng.” Ichijou cười cười cầm một chén hồng trà, rất không thèm giữ gìn hình tượng mà một hơi uống hết sạch, phải giải toả sợ hãi đã.

Ruka rất là ưu nhã hất mái tóc dài óng ả, “Tôi trở về liền đi ngủ luôn... Cái gì cũng không biết.”

Rima: “Tôi chọn mất trí nhớ...” Nói xong, một miếng cắn hết nửa thanh chocolate trong tay.

“...” Kain Akatsuki không nói tiếng nào ngồi cạnh Aido, biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác nha.

Aido nhìn một vòng chung quanh, tiếc nuối thở dài, “Tôi không được thấy gì cả.”

Mọi người: Cậu nên vì vậy mà cảm thấy may mắn...

Hết phiên ngoại. [

Aido senpai, anh nên thấy hạnh phúc khi say

41. Chương 41

Cách [KanZe]

Tác giả: Thanh Trúc Diệp

Edit: Bét Leader

**

*

Phá huỷ bao giờ cũng dễ hơn so với bảo vệ, nhưng cứ sống mãi trong hận thù thì vĩnh viễn không thể có được hạnh phúc bình yên.

“Máu của ta đâu?... Vì quan hệ với Zero Kiryuu nên không dám ra tay sao? Mi vô dụng hơn cả tưởng tượng của ta đấy, Ichiru... Được rồi, dù sao ta cũng đang có chuyện quan trọng muốn giao cho mi, nếu làm tốt thì nguyện vọng của mi ta sẽ thực hiện ngay lập tức.” Rido Kuran dựa vào thân cây đằng sau, mỉm cười nhìn Yuuki được bảo vệ nghiêm ngặt đi qua trước mặt.

Không biết Kaname có tài cán gì, nhưng hẳn có thể thuyết phục được Ichijou vốn không bao giờ dám chống lại dòng thuần kia thì cũng quá giỏi, mà chẳng sao cả, chuyện này không ảnh hưởng gì tới kế hoạch. Nếu mà nói tới khả năng tác động, có lẽ phải tính tới nhóc con tóc bạch kim kia. Mấy ngày không gặp thôi mà sức mạnh đã tăng lên nhiều như vậy rồi? Cứ thế chẳng mấy sẽ đủ năng lực để trở thành người thừa kế cho vị nữ vương vampire vĩ đại Lilith. Nhất định phải tiêu diệt trước khi cậu ta hoàn toàn biến thành vampire thủy tổ.

Mỉm cười tự giễu, nhiều năm rồi mang trên người huyết thống thuần chủng, nhưng tinh thần lại là một hunter... Sự xuất hiện của Zero Kiryuu là do bản thân không tính toán mà tạo thành, so sánh với trường hợp cố ý đánh thức Kaname Kuran... Đây có phải là vô tình cảm liễu liễu lên xanh không?

“... Tôi sẽ khiến cho kẻ giết hại Shizuka sama chết trong đau đớn.” Ichiru bình tĩnh nói, “Tôi thực lòng mong ngài có thể khôi phục thân thể... Rido Kuran sama.”

Kaname Kuran và Rido Kuran... Một kẻ là người giết chết Shizuka sama, một tên là đầu sỏ tạo nên mọi bi kịch. Chỉ là, mình thật sự không muốn làm khó Zero, nếu Zero thực sự yêu Kaname Kuran thì... Đời này, người mình thiếu nợ nhiều nhất, cũng là người cho mình nhiều nhất chính là Zero. Không thể làm gì, nhưng ít nhất, hi vọng anh ấy có thể hạnh phúc, không còn bị thù hận trói buộc. Sau khi Shizuka sama chết đi, mình mới biết thì ra sinh mạng lại dễ dàng mất đi như thế.

Trước kia, Zero rất thích cười, nhưng giờ đây, nụ cười cứ như đã tắt lịm, ngay cả vui vẻ cũng chẳng có mấy khi... Bốn năm nay, anh ấy đã sống thế nào đây? Một mình đơn độc trợ trợ, chỉ có thù hận làm bạn sống vai... Mà mình là tên khốn nạn, không hề biết gì cả, lại còn ngu si chém thêm một nhát vào vết thương đang chảy máu của anh ấy.

Nếu Zero không có người em trai như mình, chắc chắn sẽ sống rất tốt. Anh ấy có thể làm một hunter mạnh nhất, chẳng cần đau đớn trong thân phận thuần chủng vĩ đại... Zero, quá mức dụi dụi, ngay từ lúc sinh ra, là vì sự dụi dụi của anh ấy mà mình mới sống sót. Lúc này là lúc mình phải trả lại tất cả cho anh ấy.

Dù cho hấn có ngăn cản như thế nào cũng không đầu lại được số mệnh dành cho Yuuki sao? Khi con bé dần dần nhớ lại, hấn phải làm gì mới được? Yuuri, nguyện vọng của mẹ chắc là không thể thực hiện được rồi, là do hấn quá vô dụng do nên mới không thể bảo vệ được Yuuki?

“Đang suy nghĩ về chuyện của Yuuki sao?” Zero đi tới đằng sau Kaname, nhìn về phía xa. Bây giờ là ban ngày nhưng thành viên khối Đêm nghe lệnh Kaname nên vẫn nghiêm ngặt trông coi Yuuki. Sự có mặt của lão cáo già Rido Kuran đang khiến cái học viện Kurosu này thành bãi săn của vampire mất rồi.

“Em biết ta đang nghĩ gì?” Kaname nghi hoặc quay đầu nhìn Zero, dựa vào bóng lưng cũng có thể đoán được suy nghĩ của người khác hả? Hay là cậu có khả năng nhìn thấu tâm tư của mọi người?

“Đoán thôi. Có điều, có lẽ là tôi đoán đúng rồi nhỉ, Yuuki dù ngốc cũng sẽ đoán được có điều gì đó khác thường. Chỉ cần động não một chút, làm gì có chuyện vampire đối xử tốt với một người như vậy, nhất định là có liên quan gì đó đến mảng kí ức bị mất của Yuuki. Huống chi gần đây cô ấy hay mơ đến những thứ kì quặc nhiều hơn, đến một lúc nào đấy, khi cô ấy nhớ ra mọi thứ, anh định giải thích thế nào?” Zero vẫn không thay đổi nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sớm muộn con bé cũng sẽ nhớ ra, trong cơ thể Yuuki đang chảy dòng máu Kuran. Nếu để Rido Kuran hành động trước, con bé sẽ lại trở thành một thuần chủng không thể chống lại lão ta, không bằng để kẻ làm anh này tự mình gọi nó tỉnh lại... Ta đã đáp ứng mẹ nhưng lại không thể làm được, thực sự là phụ sự tin tưởng của người.”

“Anh đã làm những gì tốt nhất có thể, Kaname Kuran. Nếu cái gì cũng xảy ra y hệt kế hoạch của anh, chẳng hoá ra anh là Thượng Đế rồi sao? Anh là vì bất đắc dĩ mới phải làm như thế, Yuuki biết cũng sẽ không trách đâu. Dù tôi luôn cho rằng cuộc sống của vampire rất bi thảm, nhưng gần đây tôi phát hiện nếu thay đổi cách nhìn nhận thì chuyện gì cũng chỉ là ước lượng và tương đối, vui vẻ cũng thế, chưa chắc làm người đã tốt mà làm vampire đã khổ sở, quan trọng là bên cạnh mình có những ai...” Bạ bệ, người thân, cha mẹ, người yêu... Chỉ cần được ở cùng bọn họ, dù là loài người hay là vampire cũng chẳng đáng để bận tâm.

“...” Cậu biết mình đang nói cái gì chứ? Từ trước đến nay cùng cậu ấy ở chung một nơi... Người này từng rất oán hận việc trở thành vampire, có lẽ nào khi ở bên hấn thì dù là vampire cũng hạnh phúc?

“... Anh cười cái gì?” Tự dừng lại cười kì cục như vậy, chẳng lẽ mình đã nói cái gì buồn cười lắm hả? Đáng nghi quá nha... Zero nhìn về mặt ôn nhu đặc biệt của hấn, nghĩ kiểu gì cũng không ra.

“Bởi vì có người chỉ cần một câu cũng hơn ngàn vạn lời ngon tiếng ngọt của kẻ khác... Mặc dù cứ luôn giả bộ không thèm quan tâm, kỳ thực lại rất để ý đến chúng ta.”

Kaname vẫn cười, mà Zero thì kinh ngạc trừng to hai mắt, “Ê? Tôi á? Lúc nào chứ?”

Thật chậm hiểu mà... Nhưng vì hấn đối với tình cảm của mình luôn bình tĩnh lí trí, thế nên cái khuyết điểm nhỏ nhỏ này đối với hấn lại hoá thành đáng yêu mới sợ chứ, ngay cả vẻ mặt kinh ngạc lúc này cũng thế, trêu đùa cậu vui như vậy thì cho dù là trăm năm hay ngàn năm sau, hấn cũng sẽ không bao giờ thấy chán, ngược lại còn lấy làm may mắn.

Kaname Kuran xoay người nhẹ hôn một cái lên môi Zero, “Em cứ từ từ suy nghĩ, ta cho em suy nghĩ cả đời này cũng được.”

“...” Zero ngẩn người, trên khuôn mặt trắng mịn xuất hiện vết hồng nhàn nhạt... Lời ngon tiếng ngọt gì chứ, rõ ràng là hấn cố ý, chưa có gì mà đã hứa hẹn cả đời rồi.

Cả đời vampire, không biết là dài bao nhiêu.

Kaname quyết định đánh thức Yuuki, hiện tại ngoài việc chờ đợi thì không thể làm gì khác nữa... Sau khi Yuuki nhớ lại, Rido Kuran chắc chắn sẽ có hành động, bởi vì Yuuki rất giống mẹ cô, người mà Rido yêu sâu đậm hận cao với, thế nên lão ta sẽ chọn cô làm tế phẩm. Nếu Yuuki quay trở về thân phận thuần chủng thì cô cũng sẽ có một ít năng lực tự bảo vệ. Đối với hấn mà nói, Yuuki là người em gái quan trọng, hấn không mong cô chịu bất kì thương tổn nào.

Điều hấn bận tâm chính là Ichiru đang ở bên cạnh Rido Kuran, không biết mục đích của cậu ta là gì, nhưng việc ở bên phục vụ cho Rido Kuran rất nguy hiểm, bây giờ cũng không biết cậu ra ở đâu.

Ichiru, tốt nhất là đừng xảy ra chuyện...

Từ phòng Kaname nhìn xuống, Zero bỗng chú ý thấy một vệt sáng loé lên trong rừng... Gió truyền tới một hơi thở tà ác... Zero nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, thời điểm cậu mở mắt ra, màu đỏ đã bao trùm lấy nhãn cầu tím biếc.

Rido Kuran, cảm nhận được hơi thở vampire của Yuuki đã không kìm chế được thú tính rồi sao? Rất tiếc, tôi phải ngăn cản ông... Nếu để ông làm vậy, học sinh trong trường sẽ gặp nguy hiểm...

“Rima?!” Ichijou tiến tới ôm lấy Rima bị một phát xuyên thấu qua tim, đáng ghét thật, đây là sức mạnh chân chính của thuần chủng sao? Đứng trước mặt ông ta, hấn thật nhỏ bé bất lực, không làm được cái gì hết.

“Ichijou, ôm Rima rời khỏi đây được chứ? Cứ để tôi ở lại ngăn cản hấn.” Zero dùng gió đỡ một roi từ phía Rido Kuran, “Đối đầu với thân thể thực sự của hấn thì hơi khó, nhưng đây là cơ thể của Shiki, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn.”

“Zero Kiryuu?” Không biết Zero đã xuất hiện trước mặt Ichijou từ khi nào, mà đối diện chính là Rido Kuran, thuần chủng quyết đấu mình vốn không thể xen vào, “Vậy thì tất cả xin nhờ cậu.”

Đợi Ichijou đi khuất rồi, Zero mới chậm rãi mở miệng: “Ông đã lạc lối nhiều năm rồi phải không, Rido Kuran? Vì không tìm được mục đích sinh tồn nên phá huỷ hết mọi thứ... Một lí do không thể nói là tốt đẹp được nhỉ...”

“Zero Kiryuu, cậu thân là một hunter, lại bảo vệ một đám vampire, không cảm thấy người lạc lối là mình ư?”

“Ông nghĩ thế? Nhưng từ đầu tới tận bây giờ, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ làm cái gì mà hunter với chẳng thợ săn vampire... Nếu như ông không phá huỷ hết tất cả, căn cứ vào tính cách của tôi, sợ rằng tôi sẽ ủng hộ vampire và con người chung sống hoà bình. Vô luận là thời gian nào, giờ cũng đã trôi qua rồi, vô luận là lập trường gì, vampire hay con người cũng thế cả, vô luận là đứng ở vị trí nào, tôi chỉ muốn kiên định với niềm tin của mình, muốn bảo vệ thứ mình yêu quý, điều đó chưa từng thay đổi. Quá khứ, hiện tại, tương lai cũng sẽ không thay đổi. Bọn họ là vampire cũng được, là con người cũng tốt, tôi quý mến bọn họ, cho nên tôi sẽ không để ông hãm hại bọn họ.”

Gió nhẹ lay động mái tóc bạch kim của Zero, lộ ra đôi mắt đỏ tươi màu máu, ánh mắt tượng trưng cho dục vọng của vampire lại bởi vì kiên định trong linh hồn kia mà biến thành ánh ngọc chói mắt.

Đôi mắt này, gọi cho Rido Kuran kí ức khi xưa... Người kia, cũng có đôi mắt như vậy, vì bảo vệ người mình yêu mà vô cùng cương nghị, dù cho đó là Haruka Kuran, hay là Kaname Kuran, chỉ cần có cô ấy ở đó thì ai cũng đừng hòng đụng tới họ... Không cam lòng, thật sự không cam lòng...

“Zero Kiryuu, cậu có từng nếm trải cảm giác bị thế giới bỏ rơi chưa? Có lẽ cậu nói đúng, ta không tìm thấy mục đích tồn tại nên muốn tất cả chôn cất theo mình. Ta hiểu cô ấy yêu gia đình, yêu những đứa con ngoan ngoãn, muốn được cùng con người chung sống hoà thuận... Vì thế, ta phải huỷ diệt tất cả, để cô ấy có thể quay lại nhìn ta, nhớ đến ta? Ha... Ha...” Rido Kuran thấp giọng cười, đầu đón không cách nào giải toả ngưng tụ trong mắt, tràn đầy ưu thương, “Nhưng cô ấy lại dùng cái chết để bóp nát mọi tính toán của ta. Ta hận cô ấy!”

“.. Mẹ tôi luôn nói thiên sứ sẽ phù hộ chúng tôi mãi mãi. Nhưng thiên sứ đã không hề xuất hiện, kẻ ác chẳng kiêng kị gì dẫm đạp hạnh phúc cùng nụ cười, không hề có bất cứ ai bảo vệ chúng tôi. Lòng tôi lúc đó cũng như ông, cảm giác mình đã bị lừa gạt, bị thế giới vứt bỏ. Khác biệt chính là, tôi lựa chọn bảo vệ người khác, thiên sứ không xuất hiện, thế thì tôi sẽ làm thay, giúp thiên sứ hư ảo chống đỡ cho những người tôi yêu quý. Phá huỷ bao giờ cũng dễ hơn so với bảo vệ, nhưng tôi không chấp nhận hận thù đến từ tình yêu, đây cũng là lý do tôi và ông phải đối đầu. Bất kể ông đã mất đi nên mới oán hận, tôi tuyệt đối không thể nương tay. Những thương tổn ông gây ra cho tôi, giờ cũng nên thanh toán đi!”

Lòng ai cũng đều có vết thương, dù lớn hay là nhỏ, nông mà chỉ cần xoa người đã quên hay sâu tới khắc cốt ghi tâm... Tôi rất muốn lựa chọn tha thứ, chỉ tiếc là nỗi đau ông gây ra quá mức nặng nề, đau đến tận xương tủy, Rido Kuran, tôi không thể không giết chết ông.

Tình hình là ta phát hiện ta chăm quá thể TT^TT

Mỗi ngày 1 chương;_____;

Chắc xong bộ này ta cho KanZe nghỉ ngơi 1 time đầu tư sang chỗ khác:3

42. Chương 42

Cách [KanZe]

Tác giả: Thanh Trúc Diệp

Edit: Bét Leader

**

*

Sức mạnh hủy diệt dần hình thành... Cuộc chiến lớn nhất đang tới gần.

“Khát... Khát quá...” Bản năng vampire mới thức tỉnh khiến Yuuki khó chịu kêu lên. Kaname Kuran cắt tay mình, máu chảy dọc theo vết thương của hắn, rơi xuống miệng Yuuki, làm dịu đi cơn khát của cô. Yuuki yên lặng thiếp đi.

Hơi thở của Rido Kuran vẫn ở nguyên chỗ cũ... Ichijou và Rima không thể làm được thế, Zero lại không chịu ngoan ngoãn chờ đợi rồi. Nhưng muốn tiêu diệt vĩnh viễn con người nguy hiểm này thì phải để thân thể ông ta khôi phục, nếu em biết chuyện ta sắp làm, liệu có tức giận hay không hả Zero?

Bước ra khỏi cửa, Kaname đối mặt cùng Aido và Kain, nói “Nhiệm vụ của hai cậu là bảo vệ Yuuki an toàn, cũng phải bảo vệ bản thân cho tốt. Tạm thời không nên tới gần kí túc xá Mặt Trăng, nơi đó cứ để ta và Zero lo. Thuần chúng ra tay, các cậu có muốn cũng không tham gia được. Nếu Yuuki cố chấp tới đó, Aido, cậu phải cản con bé lại. Yuuki tuy là thuần chủng nhưng chỉ vừa mới thức tỉnh, sức mạnh hãy còn yếu, cậu lại từng uống máu Zero, sẽ có khả năng giữ được con bé. Tóm lại, toàn bộ chỗ này giao cho hai cậu.”

“Vâng, Kaname sama.” Aido và Kain cung kính trả lời.

Kaname Kuran đuổi thẳng tới kí túc xá Mặt Trăng, hắn tin Rido Kuran sẽ mang theo thân thể thực sự của ông ta tới đây, chắc là để ở phòng của Shiki hoặc chỗ nào đó.

Nhưng khi vừa tới nơi, hình ảnh đầu tiên mà hắn nhìn thấy là Ruka đang tràn đầy tâm sự. Hắn sớm biết cô yêu mến và kính trọng hắn, chỉ là dù không có Zero Kiryuu thì hắn cũng chẳng thể đáp lại tình cảm đó. Tình yêu sâu đậm của Haruka Kuran và Yuuri Kuran khiến linh hồn vốn cô độc nhiều năm của hắn thực sự xúc động. Cái tịch mịch trong cuộc sống đôi khi có thể giết chết thuần chủng, nào phải cứ trường sinh đã là may mắn. Hắn tưởng mình sẽ tìm được tình yêu như thế ở Yuuki, nhưng rồi một lúc nào đấy khi giật mình tỉnh dậy, lại phát hiện trái tim mình đều đã dành hết cho Zero mất rồi.

“Kaname sama, Yuuki là..?” Ruka nhìn Kaname Kuran, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Em gái của ta, tiểu thư chân chính của dòng họ Kuran.” Kaname nói, hắn không định giấu diếm.

“Em gái?” Ruka hít sâu một hơi, trong thế giới thuần chủng, để bảo vệ huyết thống, anh em kết hôn là hết sức bình thường, có lẽ nào... “Kaname sama chỉ xem cô ta như em gái thôi sao? Kaname sama vẫn luôn thích cô ta, mặc dù không cam lòng nhưng nếu Yuuki là tiểu thư Kuran...”

“Ruka, cô là muốn chất vấn chuyện tình cảm của ta, hay là nghi ngờ ta sẽ vì bảo vệ huyết thống mà sẵn sàng hi sinh tình yêu?” Thời điểm Kaname nói ra điều này, trên mặt hắn không hề có biểu cảm nào, giọng nói lạnh lùng bình thản, thế nhưng lại khiến cho Ruka sợ hãi.

Đây có phải là lời thề nghiêm túc nhất không?... Zero Kiryuu, tại sao có thể lấy được điều này, rõ ràng là một thợ săn biến thành vampire, lại còn là con trai, có điểm nào hơn người chứ?... “Kaname sama, ngài là gia chủ nhà Kuran, nếu yêu một người con trai thì huyết mạch dòng tộc sẽ không được kế thừa. Kaname sama chẳng lẽ không biết rằng trên lưng ngài là trách nhiệm nặng nề ư? Nếu ngài thật sự nghiêm túc với tình yêu, tất lẽ sẽ đánh mất nhiều thứ đang theo đuổi, ngài thực sự không quan tâm?”

“Cô không cần lo, Ruka.”

“Xin lỗi, Kaname sama.” Ruka cúi đầu, Kaname Kuran lướt qua bên cạnh cô... Hắn đi chưa tới hai bước thì dừng lại, giọng nói chỉ đủ để Ruka nghe thấy, “Vì cậu ấy, cho dù có phải mất đi cả thế giới thì cũng có là gì. Ruka, cô là một trong những thuộc hạ xuất sắc nhất của ta, ta không hi vọng cô sẽ phạm phải sai lầm không đáng có.”

“Kaname sama, ngài có từng rung động, cho dù chỉ là trong nháy mắt, với em không?”

“Không.” Kaname tàn nhẫn trả lời, không hề suy nghĩ nửa giây.

Nước mắt chậm chạp lăn trên mặt, Ruka lau nước mắt, quay lại gương mặt kiêu ngạo của trước đây, cô không phải loại con gái yếu đuối mít ướt, nếu đã nhận được đáp án cho mình rồi, cô cũng không thể cứ dầy dụa nữa, làm vậy quá khó khăn.

“Cám ơn ngài đã tin tưởng, em sẽ là trợ thủ đắc lực cho Kaname sama. Chỗ này có ngài rồi, em sẽ đến chỗ em gái Kaname sama, vừa rồi là em không đúng, em xin lỗi.”

Kaname Kuran đứng im cho đến khi hơi thở của Ruka biến mất khỏi kí túc xá Mặt Trăng, “Cám ơn em vì đã hiểu cho ta, Ruka.”

Vào phòng của Shiki, Kaname ngạc nhiên khi thấy Ichiru Kiryuu đang ở đó, cậu ta đứng bên cạnh quan tài đã được buộc chặt bằng xích sắt. Ichiru nhìn Kaname đi tới, lập tức hiểu ra, cậu ta cúi xuống bắt đầu tháo xích.

“Ở một vài phương diện, cậu cùng Zero rất giống nhau. Nhưng ở những phương diện khác thì hoàn toàn không giống. Sự dịu dàng của Zero, cậu không có.” Kaname nhìn Ichiru, cũng không ngăn cản việc cậu ta đang làm.

Ichiru Kiryuu chăm chú làm việc của cậu ta, dường như không thèm đếm xỉa đến hắn, có điều ghét bỏ của cậu ta Kaname có thể nhìn ra được. Lời nói của hắn ảnh hưởng đến người này, mà chính xác hơn thì, Zero mới là thứ khiến cậu ta quan tâm.

“Kaname Kuran, anh muốn gây sự hả? Đã cướp anh trai của tôi, còn ở trước mặt tôi nói đến sự dịu dàng của Zero... Đừng có quá đáng! Nói cho anh biết, Zero và tôi mãi mãi là anh em ruột thịt, giữa chúng tôi là sự gắn gũi mà anh mãi mãi không thể chiếm được.”

“Ichiru Kiryuu, người quá đáng không phải là ta, ngược lại chính là cậu đấy. Bao nhiêu năm qua, Zero đều chỉ thuộc về một mình cậu, thử hỏi cậu còn gì để bắt mãi? Đúng là trẻ con. Ngày đó, là cậu chọn lựa tổn thương Zero, làm như thế giới này chỉ có cậu là khổ sở. Hừ...” Kaname rất ít khi tức giận, nhưng cứ nghĩ tới người trước mặt này đã tự tay chém một nhát vào trái tim của Zero, hắn suýt nữa đã cho cậu ta từ biệt cuộc đời này. Hắn không khống chế được mình, cậu ta từng có một người anh tốt nhất, thậm chí không thèm trân trọng mà hung hăng vứt bỏ, đến bây giờ có tư cách gì oán trách người khác?

“Anh thì biết cái gì? Kaname Kuran, đừng tỏ ra mình hiểu biết mọi thứ, chuyện của tôi và Zero không đến phiên anh quản!”

Kaname cười lạnh một tiếng, “Ta chỉ biết, ban đầu vì cậu, Zero đã bỏ ra rất nhiều thứ mà người bình thường không thể làm được. Mỗi ngày, cậu ở bên Shizuka Hio nói mình cô đơn như thế nào, còn Zero phải cắn răng chịu đựng đau đớn khi biến thành vampire, từng chút từng chút mất đi tất cả, ở thế giới rộng lớn này gánh vác mối thù gia đình, chỉ biết im lặng không hề than trách. Ta thật không hiểu cậu lấy đâu ra dũng khí để đứng trước mặt Zero, hay vì cậu quá ngu ngốc để biết xấu hổ? A... Chẳng lẽ vì Zero bẩm sinh hiền lành, nên chuyện đó là thuận theo tự nhiên? Cậu hi vọng ta sẽ nói gì đây? Ta nên vui mừng cảm ơn cậu vì cuối cùng cậu cũng tha thứ cho Zero khi xưa đã để mình chịu khổ hả? Vớ vẩn, Ichiru Kiryuu!”

“...” Hấn nói không sai, mình chẳng có lí do nào để phản bác... Ichiru ngẩng đầu nhìn Kaname, trong mắt cả hai đều là địch ý, “Tôi thừa nhận những điều anh nói là đúng, cũng thừa sức hiểu mình đã không còn tư cách để làm em của Zero, càng đừng nói đến quyền phản đối bất cứ quyết định nào của anh ấy, kể cả việc anh ấy yêu một tên vampire. Mấy hôm nay tôi đi theo Rido, cũng biết được một vài chuyện... Mục tiêu cuối cùng của anh là Rido Kuran, đúng không? Vì vậy nên mới quyết định hi sinh Shizuka sama... Đáng tiếc, anh lại không thể giết chết ông ta được. Bởi thế, anh cần một người có thể giết chết thuận chúng, mà người đó chính là Zero, hunter mạnh nhất sau khi anh ấy giết tôi. Kaname Kuran, anh dám khẳng định mình không lợi dụng Zero?”

Kaname Kuran mím môi, hấn nghĩ tới trước đây, sở dĩ hấn cho phép Zero ở bên Yuuki cũng là vì thấy được giá trị của cậu, từng bước từng bước xây dựng kế hoạch, dẫn dụ Shizuka Hio tới, đưa Rido Kuran trở lại... Nhưng ai mà ngờ được là hấn lại sa vào lưới tình với cậu. Giờ thì hấn có thể làm gì? Hối hận? Hấn là người bắt đầu mọi chuyện trước, tự phụ cho rằng mình có thể nắm lấy tất cả trong lòng bàn tay, nếu hấn không lừa gạt và lợi dụng cậu, liệu cậu có yêu hấn như bây giờ không?

Nếu câu trả lời là không, vậy hấn chẳng thềm hối hận, sai lầm ban đầu này hấn sẽ chịu trách nhiệm, cũng sẽ làm tất cả để hai người có một kết cục tốt nhất.

“Zero biết, hơn nữa cũng đã tha thứ. Ta nói rồi, cậu ấy là một người dịu dàng đến hết thuốc chữa, ngay cả ta mà cũng có thể bỏ qua. Mà ta không bao giờ để lỡ cơ hội như vậy, không giống cậu, khiến người khác đau đớn. Ta sẽ bảo vệ cậu ấy đến hơi thở cuối cùng. Ichiru Kiryuu, nếu cậu không có được quyết tâm như vậy thì vĩnh viễn cũng đừng hòng cướp cậu ấy đi. Mà dù cậu có được đi nữa, ta cũng không cho phép, bởi vì ta tin tưởng chính mình có thể thực hiện lời thề.”

“Cướp? Anh cho Zero là cái gì? Anh nghĩ chúng ta có thể định đoạt được số phận của anh ấy? Nếu như có thể cướp đoạt, tôi đã không ở đây lúc này. So với tưởng tượng của anh, Zero còn cố chấp gấp trăm gấp ngàn lần, chỉ cần anh ấy chọn lựa chuyện gì, anh cho rằng tôi có thể ngăn cản nổi? Sở dĩ chuyện đến nước này, không phải anh đáng tin cậu, cũng không phải tôi hiểu được mọi thứ mà dừng tay, mà là vì chúng ta căn bản không thể làm được...” Ichiru mở nắp quan tài đá, bên trong là thân thể Rido Kuran đang nhắm nghiền đôi mắt, “Rido Kuran ở đây, anh muốn làm gì thì làm, không liên quan đến tôi. Miễn là đừng quên lời hứa của anh, nếu dám để Zero chịu tổn thương, tôi làm ma cũng không bỏ qua cho anh đâu!”

“Hừ, không cần cậu nhắc nhở.” Kaname Kuran đi tới trước quan tài, Ichiru lui về sau mấy bước, đứng đó nhìn hấn.

Kaname Kuran đặt tay lên người Rido, hấn đâm thanh kiếm thật dài qua tay mình, hai dòng máu hoà vào nhau không phân biệt được ai với ai, “Để khiến người tan biến hoàn toàn... Rido Kuran...”

“Ha ha... Xem ra, hấn đã quyết rồi...”

Gió vẫn vũ bao bọc lấy Rido Kuran, ông ta cười to sáng khoái. Bên ngoài luồng gió, Zero cảm thấy tình huống có gì đó thay đổi, ông ta bỗng nhiên cười như vậy, không phải chỉ là giả bộ huênh hoang. Trong lòng Zero tràn ngập lo lắng không rõ, “Ông cười cái gì chứ?”

Rido Kuran giữ lại trên môi nét cười rét buốt, “Tránh thoát cậu cũng dễ lắm... Zero Kiryuu, cậu kiêu ngạo nói mình phải bảo vệ, trong mắt ta thật đáng ghét... Ta nói cho cậu biết, cái ý nghĩ như vậy quá ngây thơ và ngu ngốc. Bất kì thứ gì cậu bảo vệ đều sẽ bị phá huỷ, mà cậu, lại chẳng thể làm được gì.”

Không lẽ... Zero mơ hồ nghĩ tới gì đó, nhưng chưa đợi cậu nghĩ được rõ ràng, Rido Kuran... Không phải, thân thể của Shiki đã mềm nhũn khuỵu xuống.

Mùi máu của Kaname Kuran từ xa bay tới... Lông mày Zero nhíu chặt.

Cuộc chiến này, sắp sửa khai màn.

Lại nói vấn đề cũ: Nếu mọi người theo dõi bộ này thì ghé qua mục lục xem lời của tớ nhé. Bộ này tớ ko có raw, làm dựa trên QT, chỉ đảm bảo 50% câu chữ của tác giả, và 85% nội dung (Tính luôn cả lí do máy móc của QT). Vậy nên yếu tố chém gió đã được khẳng định, và nếu có gì không đúng, mong mọi người góp ý thẳng thắn.

Nói lại là vì hôm nay đọc trên Đam Mỹ Confession có 1 cái cf đã động đến chuyện edit trên QT và chém gió =)))

43. Chương 43

Cách [KanZe]

Tác giả: Thanh Trúc Diệp

Edit: Bét Leader

**

*

Trong buổi đêm yên tĩnh lại dấy lên chiến tranh, có buồn bã lúc chi lia, cũng có mơ tưởng đến tương lai, ta chỉ muốn nắm lấy tay của em, đi thẳng xuống dưới...

“Theo hướng dẫn của ta, học sinh khối Ngày chuẩn bị xong lập tức đi tới phòng tập trung tránh nạn.” Kurosu Kaien nhìn phía xa dần nồng lên vì máu, gió lốc ngày một lớn dần. Dù là Nguyên Lão Viện của Vampire, hay là Hiệp Hội Hunter thì cùng đều đã thò nanh múa vuốt vào trong học viện này rồi, dù có liều mạng cũng nhất định phải giữ mọi chuyện phát triển trong tầm kiểm soát... Ta đã quyết định không dính tới máu tanh, nhưng giờ phút này không thể không làm trái lời thề này được... Vì bảo vệ các con của ta.

Kurosu Kaien tháo dây buộc tóc, để những lọn tóc dài tung bay. Phía sau, Toga ngậm tẩu thuốc đi tới, ánh vàng kim của chiều tà chiếu lên mặt đất, hiện lên cái bóng tím nhạt của Kurosu.

“Sợ rằng sau lần này, chúng ta sẽ trở thành nhân vật hàng đầu bị hiệp hội truy nã. A... Thật sự là tổn thất nghiêm trọng nha. Có điều, tôi lo cho Zero nhiều hơn, thân thể thằng bé không giống vampire bình thường, ngoài lo lắng từ hiệp hội thì Nguyên Lão Viện cũng phải đề phòng, huyết thống vampire mạnh mẽ như vậy, nếu không sử dụng được thì dĩ nhiên là muốn tiêu diệt.”

“À... Cái này thì khỏi lo, Kaname Kuran sẽ không để thằng bé gặp nguy hiểm... Ha ha, Toga, về mặt ông bây giờ giống như người cha đang chuẩn bị gả con gái đi, còn là gả cho một thằng con rể mình ghét nhất nữa.”

“Hừ! Cái tên kia thì có cái gì tốt?” Toga cau mày, vừa nghĩ tới Zero chọn một đối tượng như vậy... Cùng giới không phải vấn đề quá lớn, cái ông để ý nhất là Zero có được vui vẻ hay không, nếu kẻ kia không phải là một vampire thuần chủng, cũng không phải vương công quý tộc kiêu ngạo... Nhưng Zero chọn rồi, ông chỉ có thể chấp nhận thôi.

“Thay vì lo lắng vấn đề này, sao ông không nghĩ đến ngày mai chúng ta sẽ có một trận chiến khốc liệt. Người của hiệp hội phải đến giao cho ông nhé.”

Toga liếc Kurosu một cái, xoay người, “Tôi làm vì Zero, không phải vì lũ vampire kia...”

Kurosu Kaien không quay lại, chỉ thở dài nói: “Sau khi tất cả rời đi, nơi này sẽ trở nên lạnh lẽo... Toga, ông có muốn ở lại không?”

Toga dừng bước, lâu sau mới nhả một hơi khói thuốc, “Sao ông lại nói ngu đến vậy? Chẳng phải tôi vẫn luôn ở đây à?...”

“À... Thế hả? Vậy thì tốt rồi.”

“Ichijou, cảm phiền mang Shiki đến chỗ của Rima, bên cạnh có hơi thở thì sẽ yên tâm hơn một chút.” Zero đem Shiki còn đang bất tỉnh trên vai ném qua cho Ichijou đang ngơ ngác, cậu xoa xoa bả vai đau nhức hướng tới một gian phòng khác.

“Zero Kiryuu, Kaname sama...”

“Tôi biết rồi. Chắc là hắn đã làm đó. Có vẻ như là dùng máu mình đánh thức thân thể của Rido Kuran, chẳng qua cũng không quan trọng đâu, tôi sẽ không để Kaname sama của mấy người xảy ra chuyện... Rido Kuran không đủ sức làm hắn bị thương. Ngược lại, mấy người phải chú ý an toàn của bản thân, bị thương thì sẽ rất phiền toái. Rido Kuran không phải một kẻ ngốc, ông ta sẽ không một mình xuất hiện, những thứ vampire kia... Hi vọng mấy người cho bọn chúng cái chết thoả mãn.”

“...” Nghe cậu nói như vậy, đột nhiên lại cảm thấy rất dễ chịu...

Kaname sama là một đế vương chân chính, khiến người khác phải thần phục vì uy nghiêm và trí tuệ, song không tránh khỏi cảm giác khó gần không biết phải làm sao để chạm đến. Nhưng Zero Kiryuu thì khác, nhu hoà hơn, có thể bỏ khuyết tốt cho Kaname sama. Mặc dù mình luôn không hiểu, cũng muốn Kaname sama kéo dài huyết thống thuần chủng, nhưng đôi lúc lại nghĩ, hai người họ ở chung một chỗ mới là đúng đắn, rất xứng đôi. “Kaname sama, giao cho cậu đấy.”

Zero sững sốt, giọng điệu này... Ông của Ichijou chính là đầu não của Nguyên Lão Viện, cậu đã gặp ông ta hai lần, ở ký túc xá Mặt Trăng và trong dạ vũ. Thoạt nhìn, ông ta không phải một kẻ tình cảm, có thể vì lợi mà vứt bỏ những thứ yếu đuối dây dưa như thế.

“Ichijou, cái vòng này cho cậu.” Zero tháo chiếc vòng hổ phách ra, nhét vào tay Ichijou, “Tôi có nghiên cứu một chút sách cổ của vampire, làm được thứ này, vốn muốn đưa cho Yuuki nhưng giờ cứ để ở chỗ cậu cũng được. Hổ phách bọc bên trong một giọt máu của tôi, thông qua nó tôi có thể tìm được cậu. Mặc dù không biết cậu muốn làm gì... Nhưng phải sống, sau đó hãy đưa nó cho Yuuki.”

Ichiru nhận lấy cái vòng bỏ vào túi, “Sau khi trở về, tôi sẽ tự tay giao cho Yuuki.”

“Đấy là việc của cậu, tôi không quan tâm.”

“Gió mải miết đi xa, khiến người ta có cảm giác ưu thương...” Aido nhìn về phía chân trời dần biến thành màu xanh đen, giác quan thứ sáu nhạy bén đã cảm nhận được những điềm báo không tốt đẹp... Giác mộng hồng hoa sắp tan biến, hoảng hốt, nhưng không cách nào phản kháng.

Những vampire như họ, tụ tập quanh Kaname sama ở nơi này, tuy bị nhiều thứ hạn chế nhưng lại giống như một giấc mơ đẹp. Vampire đều luôn cô độc, bạn thân cũng hiếm khi gặp gỡ, nếu không vì kế hoạch này của Kaname sama, bọn họ sẽ mỗi người một phương trời, lâu lâu gặp nhau thì khách sáo hỏi thăm một câu, hết đời cha họ cũng thế. Mà sinh mạng vampire lại dài đằng đẵng, tình cảm cũng dễ lãng quên, so với con người càng lạnh khốc vô tình hơn, không phải vì lợi ích sẽ không bao giờ ở chung một chỗ làm gì... Đâu có thừa thời gian?

Aido... Akatsuki tiến lên phía trước, đứng bên cạnh Aido, “Dù kết quả cuối cùng như thế nào, tương lai cuộc sống thế này sẽ không còn nữa... Nhưng anh nghĩ rằng, chúng ta sẽ không quên được nó. Có một ít chuyện sẽ luôn được giữ lại, dù có là thời gian cũng không cuốn đi được.”

“Vậy anh sẽ vẫn ở bên cạnh em chứ?” Aido ngẩng đầu nhìn Kain, nhưng Kain chỉ đưa tay vuốt lấy mái tóc của hắn, tặng cho Aido một biểu cảm yên tâm.

“Mọi người trong nhà phải làm sao đây? Hai chúng ta, là người thừa kế gia tộc... Cứ cho là có việc của Kaname sama tiếp thêm dũng khí thì em vẫn hơi sợ. Chắc chắn là em đã sống trong sung sướng nhiều quá rồi, bị nuông chiều quen mất tiêu, cho nên lúc này ngay cả dũng khí đối diện với tương lai cũng không có.”

“Anh sẽ cho em mượn dũng khí của anh, em không cần lo lắng, mọi chuyện đều có anh giải quyết.”

“Ừm, em có nghĩ tới một chuyện... Sau này, Kaname sama cùng Zero nhất định sẽ mua nhà, chúng ta cũng mua một căn kế bên họ đi. Dù mọi người muốn tìm cũng sẽ không dám động tới thuần chủng ~”

“...” Nếu thật sự có ngày đó... Kaname sama sẽ giải quyết em trước đấy... Nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của Aido, Kain quyết định không nói ra đáp án đã kích tỉnh thần hắn nữa.

Đứng bên cạnh họ, Ruka nhìn về một phía khác, tình yêu của cô vừa phải chịu thương tổn nghiêm trọng, chưa kịp nở đã vội phai tàn, mặc dù biết là kết thúc nhưng cô vẫn cần một khoảng thời gian để khôi phục bình tĩnh khi xưa.

Có lẽ cô nên cảm thấy may mắn, tuy chưa thể bắt trái tim mình yên ổn nhưng chí ít thì Kaname sama đã rất nhân từ, không cho cô bất kì lưu luyến ảo tưởng gì nữa... Dù cho kết cục là gì, cô sẽ tiếp tục đuổi theo bóng của Kaname sama, với vai trò là một thủ hạ.

Zero vào phòng ngủ của Kaname Kuran, cậu biết cơ thể Rido ở trong phòng ngủ của Shiki nhưng đối phó với một thuẫn chủng, dù có cố động cho phá phách cũng không cần làm theo ý ông ta chứ... Tên này, đúng là làm loạn, không biết dùng hết bao nhiêu máu nữa, làm bị thương chính mình thế này mà còn hay trách cứ người khác.

“Kaname Kuran, có trong đó không? Tôi vào được chứ?”

“Vào đi.” Kuran ngồi trên cái giường màu đỏ, hẳn không quay đầu lại, “Em đến rồi à? Ta còn tưởng em sẽ tức giận... Ta đã không bàn bạc mà tự ý dùng cách này đánh thức Rido Kuran.”

“A, thì ra anh cũng biết mình làm như thế là mạo hiểm hả? Nhưng... Rido Kuran rồi cũng sẽ sống lại hoàn toàn, vấn đề chỉ là sớm hay muộn. Hiện tại có thể chúng ta chưa đủ sức giết chết ông ta, nhưng có thể không rơi vào thế bị động là được rồi. Lần này coi như tha cho ông ta, nhân tiện phá một chút thế lực đằng sau.” Zero đi tới, không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh Kaname Kuran, “Bây giờ là mấy giờ rồi? Mặt trời đã xuống núi... Cả ngày hôm nay chưa được ngủ chút nào.”

“Vậy sao? Thế thì nghỉ ngơi một lát đi... Tới sáng là Rido Kuran sống lại hoàn toàn, ta không hi vọng em sẽ vác tấm thân mệt mỏi đi đối đầu với ông ta.” Vừa nói, Kaname Kuran vừa ôm eo Zero, kéo cậu ôm vào lòng, “Trời sáng ta gọi em dậy.”

Quả thật là hơi mệt, cho dù tinh thần vẫn tốt... Zero không nói gì nằm im trên giường, đầu gối lên đùi Kaname, chậm rãi nhắm mắt lại, “Bảo các thành viên khác tạm thời tránh xa ký túc xá Mặt Trăng một chút... Khi Rido Kuran sống lại sẽ cần rất nhiều máu...”

“Những thứ này cứ giao cho ta, em ngủ đi.” Tình tế dùng ngón tay nhẹ nhàng đùa giỡn mái tóc bạc hơi dài kia, Kaname thư thái hưởng thụ nhìn Zero dụ ngoạn đi vào giấc ngủ. Ở cạnh cậu, có một loại cảm xúc không cách nào diễn tả hết được, yên tĩnh, bình thản, thoải mái... Đây là thứ trước kia hẳn luôn muốn tìm nhưng lại tìm không được. Đối huyền não lấy tĩnh lặng, đối phù hoa lấy đơn thuần, đối sắc bén lấy hoà nhã, mặc dù cũng có lúc khiến người khác bất lực vì sự cố chấp, ôn nhu đến làm hại chính mình, nhưng vì là cậu cho nên ưu điểm cũng được, khuyết điểm cũng thế, cái gì mặt nào hẳn cũng thích.

Có lẽ ta không nên tự tiện chen vào thế giới của em, mang đến biết bao nhiêu máu tươi cùng chiến tranh không hồi kết. Cảm ơn em, Zero Kiryuu, cảm ơn em đã đến bên ta lúc mà ta chán nản, tuyệt vọng vì sinh mệnh lê thê này, dùng sự tồn tại của em để nói cho ta biết cái cuộc sống này còn có điều đáng giá để lưu luyến.

“Sau khi giải quyết xong Rido Kuran, có lẽ chúng ta nên tìm một chỗ yên bình, nơi mà cuộc sống chỉ có hai người...”

Suy nghĩ cái gì chứ, thời khắc này lại ao ước những thứ thế kia, chưa gì đã muốn cùng tôi ở chung rồi sao?... Khiến tôi rung động thì phải trả giá đắt đấy, bồi thường cả đời đi... Zero còn chưa ngủ hẳn, đôi mắt nửa khép nửa mở, bàn tay lỏng vào tay của Kaname Kuran, mười ngón quấn quýt không rời.

“Hai bên trồng đầy hoa anh đào... Có một vườn hoa rộng lớn, cây cối bốn mùa đều có...” Zero thấp giọng bổ sung, trong một thoáng tựa như trí óc bị che phủ bởi màu hồng phớt của những cánh hoa bay khắp đào nguyên... Sinh mệnh vampire dài như vậy, người bên cạnh sẽ từng chút một rời xa, thật xa... Kaname Kuran, anh thực sự nghiêm túc muốn giữ một lời cam kết trọn đời sao? Nếu anh nghiêm túc...

Zero Kiryuu, em có biết mình đang miêu tả cuộc sống tương lai của chúng ta không? Em đã quyết định ở bên ta, sống một cuộc sống chỉ có hai người bình lặng ư? Nếu như em nghiêm túc...

Ánh mắt tím biếc đối diện với màu đỏ thâm tình kia, thời gian giờ phút này ngừng lại... Zero dùng cánh tay bên kia chống lên ngai dậy, Kaname mỉm cười cúi xuống, không có gì gọi là chủ động hay bị động, chỉ đơn thuần muốn gần nhau hơn, muốn xây dựng nên sự tin tưởng dành cho nhau... Hơi thở cả hai ôm ấp hoà quyện, thế giới, rốt cuộc bị lãng quên ở một xó...

Nếu như nghiêm túc...

Sẽ không bao giờ buông tay ra nữa.

E/N: Âm quá ngọt quá má ơi; _____;

44. Chương 44

Cách [KanZe]

Tác giả: Thanh Trúc Diệp

Edit: Bét Leader

**

*

Trước khi ánh bình minh chiếu sáng thế gian chính là lúc bóng tối nặng nề nhất.

Trời sắp sáng... Ichiru quay đầu nhìn Rido Kuran nằm trong quan tài đá, vết thương trên người ông ta đã hoàn toàn biến mất, sợ rằng chỉ một lúc nữa thôi là sẽ tỉnh lại. Cậu ta cúi đầu nhìn ống tay áo của mình, bên trong có giấu một con dao găm, dính máu là chết, loại vũ khí này đối với vampire mà nói không thua gì thuốc độc. Nếu như một nhát này đâm trúng, cứ cho là không thể giết được ông ta thì cũng khiến ông ta trọng thương... Sớm chết, sớm được đi theo Shizuka sama. Mà nếu cái chết của cậu ta có thể mang tới chút tác dụng, vậy mạng sống này cũng vẫn còn giá trị.

Ngoài cửa sổ, sương mù dần tan, Ichiru nghe thấy một tiếng động vang lên phía sau, cậu ta nhìn Rido Kuran ngồi dậy. Ông ta ngắm nghía thân thể của mình, tựa như rất hài lòng, nụ cười còn mang theo tà ác và tàn nhẫn.

“Thân thể của chính mình quả nhiên vẫn tốt hơn...” Ông ta đứng dậy khỏi quan tài đá, nhìn ngắm xung quanh một vòng rồi tiện tay lấy một bộ quần áo mặc vào. Đằng sau, Ichiru từ từ áp sát, Rido Kuran lúc này giống như không hề phòng bị...

Đi chết đi! Lưỡi dao vừa ló ra nháy mắt bị đánh cho rớt xuống, khoé miệng Rido Kuran nhếch lên, kinh ngạc đi cùng với nhạo báng nhìn Ichiru, “Mi cho rằng ta không biết rõ ý đồ của mi sao?... Nhiệm vụ của mi kết thúc rồi, mi giờ là quân cờ vô dụng, đã vậy thì biến mất đi thôi.”

Đôi mắt khác màu nhìn thẳng vào soi mói, Ichiru cảm thấy cả người rét lạnh, không sao nhúc nhích được...

Nhìn chằm chằm gương mặt tái xanh trắng bệch kia, Rido Kuran chợt nhớ tới một khuôn mặt khác, giống y như thế nhưng vô cùng sắc sảo. Một dáng vẻ kiêu ngạo, một dáng vẻ kiên định, khiến người ta khát vọng muốn xé nát... Không phải cậu muốn bảo vệ sao? Ta muốn nhìn xem cậu bảo vệ một người sẽ trở thành loại vampire dã thú khát máu như thế nào... Zero Kiryuu, cậu quá ngạo mạn, là một vampire – người nhưng lại dám ở trước mặt ta thể hiện cái thái độ đáng ghét đó, đây là lỗi của cậu.

“A?!” Giật mình thoát khỏi cơn ác mộng, Zero thấy Kaname Kuran nghiêm trọng nhìn về phía bầu trời xa xăm kia, cậu mới phát hiện trên người mình còn đắp áo của hắn. Cậu ngồi dậy, lau đi mồ hôi lạnh vương trên trán, “Trời sáng rồi?”

“Ừm, cảm thấy sao?” Kaname Kuran nhận lấy áo mà Zero đưa tới, trên đó còn lưu lại hơi thở cùng nhiệt độ của cậu.

Zero cúi đầu, không biết nên nói thế nào, ác mộng không phải cứ tỉnh là quên hết, cậu nhớ trong mơ là mùi máu tươi nồng đậm... “Trước khi trời sáng là lúc bầu trời u ám nhất, có lẽ đây là bóng tối mà chúng ta sắp sửa đối mặt.” Zero nhìn về đui Kaname, thứ mà cậu gói lên cả buổi tối, “Có phải rất nặng không?”

Kaname Kuran cười nhẹ một tiếng, “So với thế này, ta càng hi vọng em có thể tỉnh lại trong ngực ta... Dù gì thì sau này cũng sẽ có cơ hội thôi. Hiện tại thì sao? Chúng ta tiếp tục chờ đợi chứ?”

“Trời còn chưa sáng hẳn...” Zero vừa định nói gì đó, mặt lại đột ngột biến sắc. “Kaname, anh có ngửi thấy mùi đó không?... Cảm giác có phần quen thuộc...”

“Cái gì?” Kaname Kuran hít sâu một hơi, sắc mặt cũng lập tức biến đổi, trong không khí thoang thoang chút vị máu tươi, nếu không phải Zero chú ý thì hẳn cũng không phát hiện ra... “Tại sao lại có mùi máu?... Chẳng lẽ...”

“Mùi máu này tôi chưa từng ngửi qua... Nhưng thật sự là rất quen...” Zero cảm thấy cơ thể run rẩy vì mùi vị kia, cậu có dự cảm chẳng lành. “Chẳng lẽ là... Không lẽ là Ichiru?”

Bị suy đoán của mình dọa sợ, Zero bật dậy muốn xông về phía cửa để ra ngoài. Kaname Kuran vừa nghe thấy tên Ichiru thì mặt liền biến sắc, Iciru Kiryuu vẫn còn ở căn phòng kia... Đáng chết!

“Ichiru?...” Đẩy bật cửa phòng Shiki, Zero nhìn thấy một thân hình quen thuộc nằm trên đất, máu lênh láng vương trên mái tóc bạc, giống hệt như giấc mơ ngày trước của cậu... Toàn thân nhuốm máu lúc này từ từ đóng băng, khiến cậu mất đi mọi sức lực để có thể tiến lại gần, càng không dám nhìn vết thương trên cổ kia đang liên tục trào máu... Ichiru bị cái tên Rido Kuran đó...

Lúc Kaname chạy tới thì ngay lập tức nhìn thấy bóng lưng cứng ngắc của Zero. Quan tài đá rỗng không, cửa sổ bị một sức mạnh kinh hồn phá vỡ, mảnh thủy tinh rơi đầy trên đất, nhưng hơi thở của Rido Kuran thì vẫn còn sót lại chút tàn dư, ông ta chưa đi xa.

“Zero, Ichiru Kiryuu bị...? Bây giờ em ổn chứ?... Zero, ta biết em rất khổ sở, nhưng đừng...” Đứng im lặng không nói tiếng nào như thế, cứ trầm mặc khiến ta lo lắng vô cùng...

“... Mục tiêu của Rido Kuran là Yuuki... Đừng chạm vào tôi, không được để ông ta rời khỏi kí túc xá Mặt Trăng. Ngăn cản ông ta lại... Làm ơn đi.” Zero đưa lưng về phía hắn, giọng nói bình tĩnh chậm rãi. Cậu lúc này không thể rối loạn... Biện pháp giải quyết... Nhất định phải suy nghĩ nên làm sao... Đầu óc suy nghĩ đi chứ, cậu cần phải tỉnh tâm... Từ từ nào, Ichiru không có chuyện gì đâu... Tuyệt đối là không bị sao đâu...

Zero buộc bản thân cậu phải tỉnh táo trở lại, thế nhưng bất an cùng sợ hãi vẫn thấm thấu vào lòng cậu. Kaname nhìn thấy bờ vai cậu run lên, cuối cùng cũng không bỏ đi. Hắn tiến lên ôm Zero vào lòng, hai tay vững chãi ghì chặt cậu vào ngực.

“Không sao cả... Ta sẽ ngay lập tức tìm kiếm Rido Kuran, chỉ cần lấy được máu của ông ta, Ichiru Kiryuu sẽ không biến thành vampire cấp E. Zero, không sao đâu... Những gì em mất đi, những gì em đã bỏ ra, đã đủ lắm rồi... Không ai có thể cướp đi thứ gì nữa.”

Hơi thở và tiếng nói khiến người ta an tâm, trái tim vụn vỡ của Zero cũng vì nó mà khôi phục nhịp đập bình thường... Chỉ cần lấy được máu của Rido Kuran, Ichiru sẽ có hi vọng... Zero hít sâu một hơi, lộ ra vẻ mặt ‘Yên tâm đi, tôi không sao’, “Tôi sẽ đuổi theo sau.”

Kaname buông lỏng vòng tay đang ôm Zero, lùi về sau hai bước, hắn nhìn Zero rồi nhìn người đang khó khăn thở dốc nằm trên đất là Ichiru, muốn nói lại thôi. Hắn xoay người lao vụt đi.

Zero đi tới bên cạnh Ichiru, nửa ôm nửa đỡ cậu ta dậy... Ichiru đối với tôi quý giá như thế, vậy mà ông khiến nó thành thế này đây, Rido Kuran, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho ông! Hận thù tràn ngập đáy lòng làm ánh mắt lạnh lẽo của Zero chuyển sang màu đỏ đục ngầu, màu máu đen đậm kia giống như độc được ăn mòn cơ thể cậu, đau đớn khó thở. Zero nắm chặt tay, trong cơ thể như có gì đó muốn xông ra...

Lòng bàn tay Zero phát ra ánh sáng đỏ rực, khả năng chữa lành vết thương của thuần chủng được huy động, vết cắn trên cổ Ichiru nhanh chóng biến mất. Ichiru tựa hồ rất khó thở, bởi vì đau đớn mà đôi mắt khi nhìn Zero ẩn hiện một tầng hơi nước mờ nhạt mà ưu thương.

“Anh... Anh hãy, giết em đi... Cứ nghĩ tới tương lai biến thành loài dã thú khát máu, khiến Zero phải khó xử... Em không có quyết đoán và dũng khí như Zero, như thế rất thống khổ, anh à...”

“Anh vẫn luôn cho rằng mình có thể bảo vệ em... Cố gắng để bảo vệ cho em... Ba mẹ nói thân thể Ichiru không tốt, muốn anh giúp đỡ em, kì thực không cần họ nói thì anh cũng biết... Đó là trách nhiệm của anh.

Nhưng anh lại khiến ba mẹ thất vọng, khiến em thất vọng... Em không thể chết... Anh làm sao có thể sống nữa đây?"

Đột nhiên, Ichiru dùng chút sức lực cuối cùng nắm chặt Zero, "Zero... Chỉ cần hút máu của em, anh có thể trở thành hunter mạnh nhất, có thể đánh bại được Rido Kuran... Em đã bị cắn, thời gian có thể giữ vững lí trí không nhiều... Zero, em muốn vì anh làm chút chuyện... Vì Shizuka sama, vì ba mẹ... Zero, bây giờ em mới biết mình khôn kiếp thế nào, chưa từng nghĩ tới cảm nhận của Zero... Bây giờ chỉ là cứu vãn kết cục mà thôi. Xin lỗi, Zero không hi vọng em trở thành vampire, nhưng... Zero hãy coi như đây là ước nguyện cuối cùng của em... Giết em đi..."

Zero nắm chặt lấy hai vai cậu ta, dùng sức như là muốn bóp vỡ xương Ichiru, nanh cậu gần trong gang tấc mơ hồ loé lên vết sáng trắng lạnh. Thế nhưng đôi con người rục máu kia vẫn chăm chú nhìn cậu ta, tí tách, nước mắt trong suốt chảy xuống... Cậu ta nhìn thấy một đôi mắt ôn nhu lại đau thương, cùng với linh hồn khổ sở giãy giụa.

Ngay cả anh cũng không muốn hút máu em sao? Thấy em trở thành vampire là chuyện đau khổ đến vậy? Đến mức cái mặt nạ kiên cường của anh rạn vỡ, nước mắt kia cứ vậy tuôn rơi.

Trong trí nhớ của mình, Ichiru rất ít khi thấy vẻ mặt đau thương xen lẫn nước mắt của Zero... Cậu ta luôn nghĩ rằng Zero là người không dễ khóc... Xem ra, Zero à, em lại tổn thương anh một lần nữa, mặc dù lần này không phải do em muốn thế.

"Đừng có mà nói như vậy, anh sẽ đánh em một trận đấy. Dám không nghe lời anh, anh sẽ không tha thứ cho em... Nếu vì giết Rido Kuran mà phải hi sinh em, vậy thì giết ông ta có ý nghĩa gì?" Zero ôm lấy thân thể nhuốm máu của Ichiru, thì thầm an ủi, "Không sao cả... Anh bảo đảm sau này sẽ không có ai dám làm em đau... Đừng sợ, đừng lo lắng..."

"Sợ, lo lắng, thân thể đang run rẩy này là anh đó Zero... "Anh là anh trai của em, lần nào cũng là anh hi sinh cho em... Anh gọi đó là trách nhiệm, vậy anh nghĩ trách nhiệm của em là gì? Chẳng lẽ em không thể làm gì cho anh sao? Anh là anh trai của em, em nguyện vì anh làm bất cứ điều gì..."

"Em là người anh yêu thương nhất, là em trai bảo bối của anh..." Zero dùng cả hai tay ôm lấy Ichiru, giống như muốn ôm trọn cả hơi thở của cậu ta, giống như trở về ấu thơ, cả hai quấn quýt... Rốt cuộc là vì cái gì lại trở thành như thế này? Tự giết chóc lẫn nhau, tự tổn thương lẫn nhau... Rốt cuộc là tại làm sao? Chúng ta không làm sai, mà ngay từ khi ra đời đã là một sự sai lầm... Rõ ràng đã quyết tâm phá vỡ lời nguyện song sinh. Rõ ràng, đã đem chính mình làm một lời nguyện, muốn đem mọi khổ đau của em chuyển sang hết cho anh...

"Kể cả có biến thành vampire đi nữa, em cũng là đứa em quan trọng duy nhất của anh..." Zero ôm chặt lấy Ichiru, ánh mắt hoàn toàn đỏ rực, tức giận cùng điên cuồng thiếu đốt, cảm giác như từng mạch máu đều sưng trướng. Có điều Zero không phát hiện ra, cậu vẫn ôm Ichiru thì thầm, "Dù biến thành vampire cấp E, em vẫn là Ichiru của anh..."

"Zero... Anh còn chấp nhận đứa em này ư? Còn có thể giống như trước đây, gọi em là Ichiru ư?"

"A... Ngốc quá. Không phải anh nói rồi sao? Bất chấp em yêu cầu cái gì, bất chấp em làm ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng. Bởi vì em là Ichiru..." Zero mỉm cười đứng lên, cậu giơ tay ra, ngay trước mặt Ichiru cắn xuống... Ichiru lập tức hiểu ra, Zero đem dòng máu đang chảy kia nhỏ vào miệng cậu ta... Hương vị của máu đặc biệt ngọt ngào, máu của Zero... Anh ở đây hi sinh máu, Zero, anh lại tự làm mình bị thương, vì cứu một kẻ khốn nạn như em sao... Ichiru theo bản năng hút máu của Zero, nước mắt bất giác lăn trên mặt...

Zero lẳng lặng nhìn cảnh tượng Ichiru giống như con thú non hút lấy máu cậu, "Ichiru, trận chiến chỉ mới bắt đầu, không tới giây phút cuối cùng thì không được thoả hiệp, đó là tác phong xưa nay của nhà Kiryuu... Chỉ cần chúng ta đồng lòng thì không kẻ nào làm hại được... Tin tưởng anh, em sẽ không biến thành vampire cấp E. Máu của Rido Kuran, anh sẽ lấy cho em."

Hai _____;

Và ta xót Zero ghê = ((

45. Chương 45: Chương Cuối

Zero, là kết thúc, cũng là bắt đầu.

“Rido Kuran, ông muốn đi đâu?” Ichijou ngăn trước mặt Rido, ông ta nhìn Kaname đang đứng im lặng phía bên kia, cười lạnh, “Gọi thẳng tên trưởng bối như vậy là vô lễ lắm đó.”

“Trưởng bối?” Kaname Kuran bước tới hai bước rồi dừng lại, “Vậy ta nên tiệc nuối vì có một hậu bối như ông rồi. Nhà Kuran lại sinh ra một kẻ như ông, quả là sai lầm của ta. Hôm nay, ta sẽ kết thúc tất cả mọi chuyện... Sự trừng phạt dành cho kẻ dám đánh thức ta từ trong giấc ngủ sâu.”

Ai ngờ khi Rido Kuran nghe hắn nói vậy chỉ cười ha hả, “Mi có thể giết ta sao? Hừ, ở chung với loài người lâu rồi nên có những thứ tình cảm ngu xuẩn yếu đuối hả. Đem bọn vampire kia rời khỏi ký túc xá Mặt Trăng, giúp chúng tránh khỏi kiếp nạn trở thành đồ ăn lúc ta đang đói bụng. Một thuần chủng mà lại quan tâm đến tính mạng của vampire cấp dưới? Kaname Kuran, mi lụi bại quá rồi, từ một thuần chủng ngạo nghễ trên cao trở thành một con côn trùng đáng thương hại, lại còn đòi bảo vệ hoà bình giữa vampire và con người. Vì bọn chúng mà tính toán, mi có tư cách gì làm gia chủ gia tộc Kuran?”

Kaname Kuran tặng hắn một ánh mắt đồng tình, “Ta vẫn nghĩ ông khá chín chắn nhưng hoá ra vẫn trẻ con như vậy... Hãy nhìn lại vị trí của ông ở thế giới này đi, ông cho rằng loài người bây giờ vẫn là loài người của trăm năm trước sao? Ông nghĩ những gì mình biết là toàn bộ thế giới này à?”

“Bởi vì có những kẻ như mi mới khiến thời đại huy hoàng của vampire sụp đổ! Chúng ta là vampire, địa vị tất nhiên là cao hơn... Thời đại kia, phù thuỷ chỉ cần một chiếc lá ban sớm mà có thể nguyên rửa giết chết một người, mà vampire, người sói, tinh linh,... Cùng các loại sinh vật đặc biệt đều là bề trên tối thượng. Con người khi ấy không là gì ngoài đồ chơi, thức ăn và nô lệ của chúng ta. Nhưng là mi!” Rido Kuran chỉ thẳng tay vào Kaname, “Vì mi từ bỏ mọi thứ, bắt chấp tất cả lui về phía sau, thế nên con người mới dám ngang nhiên lớn mạnh phát triển.”

Dù thế nào thì sự sinh tồn này đã được quyết định... Nói chuyện này với ông ta cũng vô ích, ông ta mất trí rồi. Thời đại đó, các dân tộc phi nhân loại đích thực là rất lợi hại. Nhưng dù có lợi hại đến đâu thì khi vút vào một đám người cầm vũ khí thì cũng thế mà thôi. Kết cục chỉ có chết! Loài người đã học được cách phá giải mọi thứ sức mạnh kì quái, lại càng không nói đến nhiều người rất giỏi, ví dụ như hunter hay pháp sư trừ tà. Nếu không phải lui về kịp thời thì dù có là vampire hay những tộc khác đều có thể bị tiêu diệt hoàn toàn khỏi lịch sử.

Ngày trước hắn rút lui là điều tốt, mà nay cùng con người hoà bình hợp tác cũng tốt, hắn đang cố gắng để kéo dài chủng tộc vampire... Để vampire có thể tồn tại bền bỉ lâu đời mới là chuyện một đế vương như hắn cần làm. Muốn làm hòn đá cản đường hắn, Rido Kuran, dù ông có là đời sau của ta thì cũng phải chết!

Kaname Kuran định chuẩn bị tư thế tấn công thì cảm giác được một hơi thở vampire mạnh mẽ, loại sức lực cường đại nồng nặc như muốn che phủ cả bầu trời ban mai khiến cả hai thuần chủng đều dừng tay, cùng lúc nhìn về phía cửa ký túc xá Mặt Trăng.

Cảm giác này giống như là...

Cửa lớn không được báo trước bị vỡ thành từng mảnh, sát ý mãnh liệt khiến trời đất lao đao làm tất cả những vampire trong học viện run rẩy... Không thể hình dung được nhưng lại khiến lòng bọn họ sợ hãi kính phục, phảng phất là phát ra từ linh hồn, hoặc như là một loại bản năng.

Băng ngưng kết ở đầu ngón tay Aido do không không chế được mà bay chệch hướng... Hơi thở đế vương này không giống như Kaname sama... Tại sao lúc này lại xuất hiện một vampire có năng lực khủng bố thế này? Người kia rốt cuộc là địch hay bạn?

Kain trối tất cả đám vampire cấp E không chống cự được hơi thở ác liệt kia lại... Lúc này mà ngăn người thì cũng vô ích, chuyện cần làm là đem đám này giải quyết sạch sẽ. Bảo vệ học sinh Khối Ngày là nhiệm vụ của họ, mặc dù... Anh vẫn luôn lo lắng về tình trạng bên kí túc xá Mặt Trăng.

Khi tất cả các vampire cảm nhận được sức mạnh này thì không khỏi khiếp sợ, nó không chỉ là sức mạnh của thuần chủng, nó phát ra một loại áp bách khiến họ vô cùng bất an... Nếu đây là kẻ địch, Kaname sama sẽ gặp nguy hiểm.

“Anh Kaname... Zero.” Yuuki nhìn về phía ký túc xá Mặt Trăng, hai bàn tay siết chặt.

“Tốc chiến tốc thắng!” Ruka nói, cô cũng lo lắng, mặc dù bọn họ không là gì với một thuần chủng, nhưng bắt cô trở mắt nhìn Kaname sama gặp nguy hiểm thì cô không làm được.

Lúc này, Kurosu Kaien không biết từ đâu xuất hiện. Lấy tốc độ nhanh nhất hạ gục một vampire, ông quay đầu lại, “Các người về ký túc xá Mặt Trăng, nơi này giao cho ta. Ta không hi vọng những học sinh đáng yêu này bị nguy hiểm.”

Kaien... Đúng rồi, Kaien là hunter trong truyền thuyết...

“Làm phiền ông bảo vệ nơi này!” Nói xong, thành viên khối Đêm cắn răng phóng thật nhanh tới ký túc xá Mặt Trăng...

“Rido Kuran... Ông muốn chạy đi đâu? Muốn tiếp tục tổn thương những người tôi muốn bảo vệ sao...” Hai bên vách tường đều vang lên tiếng vỡ vụn, Zero chậm rãi đi ra, hình dáng không thay đổi, chỉ có mái tóc dài đến eo khiến người khác nhìn rõ biến hoá. Hơi thở để vương thuần chủng kia là như thế nào? Trong thời gian ngắn chẳng tày gang này... Đã xảy ra chuyện gì?

Zero tới cửa, ánh đỏ vẫn vũ trong mắt cậu chiếu thẳng vào Rido Kuran, “Bốn năm về trước, ông huỷ hoại gia đình yên ấm của tôi, tàn nhẫn cướp đi mọi thứ mà tôi có. Bây giờ, ông còn muốn cái gì nữa?”

“Có vẻ cậu bị kích thích tìm được trạng thái nguyên thủy... Đáng lẽ ngay từ đầu nên giết cậu. Đúng là yếu tố bất ngờ của trò chơi, cũng là mối hoạ trong lòng ta.” Rido Kuran nhếch môi, lại không để tâm đến tình thế bất lợi của mình, chỉ có kiêu ngạo cùng tàn nhẫn, “Ta cho rằng cậu sẽ trở thành hunter mạnh nhất... Đó là lí do mà ta để cho Ichiru sống sót. Nhưng ta thấy được cái gì thế này... Một vampire thủy tổ được giải phóng. Cậu biết không? Máy thí nghiệm này ta làm mấy cái rồi, thế nhưng không có ai có thể thành công, không ai có thể tiếp nhận được sức mạnh của thời đại thịnh trị kia, bao gồm cả hắn... Cậu làm ta bất ngờ, ta tin cậu đã thừa kế huyết thống nguyên thủy chân chính. Thật bi ai, ta vốn mong người đó có thể là một đế vương khai quốc, cuối cùng lại là một hunter.”

“Ai thèm để ý tới chuyện này chứ? Thuần chủng vampire cũng được, con người biến thành vampire cũng được, cái tôi cần là đánh bại ông. Lòng của tôi nhỏ hẹp lắm, tôi không thích cái thời đại mà ông nói tới, tôi chỉ muốn những người bên cạnh tôi vui vẻ bình an. Nhưng ông đã phá tan mọi thứ!”

“Zero, không cần cùng ông ta nói nhảm. Lòng ông ta đã chết, chỉ còn lại đây dục vọng trong thân xác thối rữa... Rido Kuran, ông sống là vì cái gì? Chỉ là thù hận và dã tâm huỷ diệt thôi ư?”

Rido Kuran nhìn hai người vây quanh mình, bỗng nhiên cất tiếng cười to, không tới mấy phút sau lại hoá thành tiếng cười khổ sở đau đớn, “Kaname Kuran, mi có mọi thứ rồi thì làm sao hiểu được. Người quan trọng nhất cùng với mọi thứ của mình đều biến mất, thương tổn này sẽ khiến mi phát điên. Mà ta chính là một người điên như thế.”

“Không, ông không điên. Ông là một kẻ hèn nhát đáng thương.” Zero lạnh lùng nói. Cảm giác được hơi thở vampire đang tới gần, cậu dùng mắt ra hiệu cho Kaname ngăn cản những người đó, một bên vẫn tiếp tục nói với Rido. “Vì muốn trốn tránh thực tế mà chọn lựa đè nén mọi cảm xúc. Rido Kuran, tôi buồn thay cho ông. Người trốn tránh tất cả thì đã bị định đoạt là kẻ thua cuộc rồi.”

Hừm?... Chú ý thấy hơi thở của vampire khối Đêm, Rido Kuran cười cổ quái, “Thua sao? Chưa chắc đâu...” Dứt lời, ông ta biến mất ngay tại chỗ. Zero và Kaname lập tức phản xạ, chỉ sợ là ông ta đến tìm Yuuki.

Song bọn họ vẫn đến chậm một bước, Rido Kuran giữ chặt cổ Yuuki, những vampire khác vì bản năng mà không thể động đậy.

“Yuuri... Ta rút cuộc cũng bắt được em.”

“Rido Kuran, ông còn muốn lừa gạt bản thân thêm bao lâu nữa? Con bé không phải Yuuri, Yuuri đã bị ông hại chết rồi...”

“Không phải Yuuri.. Đúng rồi, nó là con của Yuuri, đứa trẻ dám cướp đi sinh mạng của Yuuri... Tại sao mi còn sống? Yuuri đã chết, tại sao mi còn sống trên đời? Người còn sống phải là cô ấy mới đúng!”

“Người giết chết Yuuri không phải ông sao?” Kaname Kuran hỏi ngược lại, ánh mắt đỏ tươi nhìn thẳng vào Rido Kuran, “Bởi vì sự dối trá và ích kỷ của ông nên Yuuri mới chết. Không chiếm được mà sinh ra hận thù, tình cảm của ông không phải là yêu, nó chỉ là một cái cớ! Thừa nhận đi, ông vốn không yêu bất cứ ai.”

“Không phải ta!... Ta không hề muốn làm cô ấy đau... Chẳng qua là...”

Rido Kuran hoảng hốt kéo Yuuki lùi về phía sau hai bước, chỉ thấy hắn run lên một cái, một bàn tay dính đầy máu xuyên thấu qua ngực Rido Kuran. Sau lưng ông ta, là Zero với vẻ mặt phức tạp...

Zero Kiryuu từng nhỏ bé vô dụng mà nhìn người nhà từng người chịu chết. Vì không muốn bị kịch này tái diễn, cậu mới quyết định thức tỉnh vampire thủy tổ kia... Tất cả chỉ vì giờ phút này, tôi tuyệt đối không cho ông làm hại những người tôi yêu mến, không bao giờ!

Một bàn tay khác của Zero đưa lên, che kín đôi mắt sợ hãi của Yuuki, “Yuuki, nhắm mắt lại.”

Mùi máu tươi nồng đậm... Đã xảy ra chuyện gì rồi? Không đợi Yuuki suy nghĩ rõ ràng, Kaname kéo cô đến nơi an toàn, Zero cũng nói: “Yuuki, chúng tôi không muốn cậu trông thấy khoảnh khắc này... Thế nên đừng quay lại, cũng đừng mở mắt ra.”

Zero rút tay khỏi cơ thể của Rido, máu nhỏ giọt vào một bình thủy tinh. Cậu đem cái bình giao cho Kaname, “Làm ơn.”

Kaname Kuran nhận lấy, “Ta lập tức quay lại.” Nói xong, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Zero nghiêng đầu nhìn về phía ngực của Rido Kuran, “Tôi đã phá hết những mạch máu bên trong cơ thể ông rồi...”

“Khụ! Khụ! Hộc!” Rido Kuran tập tễnh bước mấy bước, tựa vào một thân cây khô ngồi xuống, “Không nghĩ tới lại là cậu... Ta đã tỉ mỉ sắp xếp tất cả, chỉ trừ cậu là không tính tới... Khụ khụ...”

Zero không nói gì, cậu chỉ nhìn ông ta. Cậu cho rằng mình phải rất hận người này, nhưng khi thấy ông ta dần chết đi lại chỉ thấy buồn bã.

“Zero Kiryuu... Nói cho ta biết, là ta ngộ nhận hay sao?... Tình cảm của ta, đều là giả tạo thôi sao?...” Rido Kuran tùy tiện cười, chỉ có giọng nói kia là ngập tràn xót xa... Một người phải nghi ngờ ngay cả tình cảm đẹp đẽ nhất trong lòng mình mới đáng thương làm sao. Nhìn sinh mạng sắp tàn của Rido Kuran, Zero không cảm nhận được sự vui vẻ của việc báo thù, có lẽ hận thù khiến con người ta quá khổ sở, cho dù hận thù đó có là của ai. Đã như vậy thì sao còn làm, Zero tự hỏi, nhưng chẳng có đáp án cho cậu...

“Giờ ông đang nghĩ tới cái gì? Trước khi rời bỏ thế giới này, tua lại một lượt quá khứ hiện tại, còn lại trong đầu ông... Thứ gì là thứ mà ông muốn nhìn thấy nhất?”

“A... Kỷ niệm... Kiểm niệm yếu đuối ngu ngốc... Tại sao lúc này phải nhớ tới? Ta tưởng rằng mình không có, hoá ra vẫn còn kỷ niệm khắc ghi ư?...”

Chính mình, Haruka Kuran, và Yuuri, ba người... Cũng có lúc ở bên nhau gần gũi như vậy... Nếu như mọi việc chưa hề phát sinh, nếu như thời gian dừng lại ngay lúc đó... Mới bắt đầu chỉ là nhỏ nhặt, sao đã phát triển thành thế này rồi? Là ai đã đổi thay tất cả?... Rido Kuran chậm chạp nhắm mắt, sinh mạng cuối cùng cũng dừng lại, cô độc khôn cùng sẽ theo cái chết này mà tan biến... Thật tốt, thật tốt mà...

“... Ta thật sự yêu cô ấy, chỉ là không biết phải yêu như thế nào... Dù sao, không còn quan trọng nữa rồi...”

Thân thể Rido Kuran hoá thành cát bụi, theo gió cuốn trôi. Cuộc sống tối tăm của vampire, đến lúc chết thì biến thành ánh sáng... Bóng tối bị vứt lại, linh hồn bay cao cùng trời xanh, chết rồi, sinh mạng nào cũng trong sạch nhẹ nhàng.

Một đôi tay ôm lấy Zero còn đang mãi miết suy nghĩ. Hơi thở ấm áp của Kaname xua đi lạnh lẽo bao trùm lấy cậu.

Nếu như sống ngàn năm mà phải chịu chừng ấy năm tịch mịch cùng đêm tối, mất hết tất cả, liệu tôi có trở thành Rido Kuran thứ hai không?

Phía xa, bầu trời đã bừng sáng, màu vàng nhạt xoá sạch vết tích tội ác, đêm nay cuối cùng cũng trôi qua...

Rido Kuran trước khi chết đã thản nhiên buông xuống mọi thống khổ tuyệt vọng, nụ cười còn thoáng lộ trên môi... Những gì gắn với ông ta đều siêu thoát, yêu hận tình thù trước cái chết hoá thành hư vô, có lẽ, đây là kết cục tốt đẹp nhất, dù là cho ông ta, hay cho mọi người.

Chết đi đơn giản như vậy, nháy mắt mà đã xong... Gì mà vampire, gì mà hunter, tương lai tốt hay xấu thì tính mạng cũng chỉ có một mà thôi. Cậu không muốn dùng nó làm môi cho thù hận, hoặc là phung phí cho những việc không muốn làm. Ba mẹ, xin lỗi, sợ rằng con sẽ không thể tuân theo nguyên vọng của hai người, trở thành hunter giỏi nhất... Con yêu phải một vampire cố chấp... Con muốn ích kỉ cho riêng mình lần này.

“Ichiru Kiryuu không sao cả...”

“Ừm. Kaname, tôi giết Rido Kuran rồi thì sẽ trở thành đối tượng truy đuổi của Nguyên Lão Viện, chưa kể tới bên Hiệp Hội Hunter... Giờ anh có muốn hối hận cũng không được đâu.”

“A... Ta đã chuẩn bị xong xe ngựa đón em rồi. Ác Long sẽ đem vương tử nó yêu nhốt chặt trong thành trì kiên cố nhất, vĩnh viễn. Nó sẽ dùng cả thế giới này trói buộc cậu ta, chiếm trọn cậu ta.”

“Sai rồi... Bị tước mất tự do, là anh.” Zero nắm tay Kaname, đem một nửa sức nặng cơ thể dựa vào đối phương...

“Bởi vì trái tim anh bị tôi bắt mất, mà để có trái tim tôi thì phải trả giá rất đắt, có thể thôi.”

=== Chính văn | Hoàn ===

Tung hoa!!!!!!!!!!!!!! Còn PN thôi nhé

PN sau set pass vì có H, ai chưa biết pass thì tìm đi không lại =)))

46. Chương 46: Phiên Ngoại: Dục Vọng

Cái gì quan trọng nhất trong phòng?

Trả lời: Giường!

“Zero, đến nơi rồi.” Kaname ngồi dậy, Zero gói đầu vào tay trái hắn vẫn không nhúc nhích. Zero ngủ được là điều tốt, hắn cũng không muốn đánh thức vương tử của hắn. Trước kia, nhiều chuyện xảy ra khiến cậu đem mình chen ép đến tuyệt cảnh, ngay đến nghỉ ngơi cũng chỉ được mấy phút. Sau khi mọi chuyện kết thúc được một thời gian, thói quen ngủ không sâu của cậu vẫn không bỏ được. Mãi cho tới gần đây, Zero mới bắt đầu hưởng thụ một giấc ngủ thật sự chứ không còn là chợp mắt nữa.

Kaname Kuran đưa tay nhéo mũi Zero, Zero không tỉnh mà nghiêng đầu, dụi dụi rồi đắm nhẹ vào ngực hắn. Không biết có phải bản năng thuần chủng hay không nhưng nó khiến tâm tình chơi đùa của Kaname nổi lên. Hắn dùng đầu ngón tay mân mê môi Zero, được một lát lại cúi đầu, ở bên tai Zero thổi thổi. Zero vẫn còn mơ ngủ, vô thức làm ra đủ loại vẻ mặt khác nhau khiến Kaname mãi mê ngắm nghía.

Ánh sáng xuyên qua rèm xe chiếu vào, đây là một chiếc xe ngựa thật sự, bởi vì xe hơi không thích hợp với nơi ở mới của họ. Đó là một mảnh sân cỏ rộng lớn, trồng đủ loại cây cối bốn mùa, còn có vài con ngựa loảng quăng chơi đùa hoặc cúi đầu gặm cỏ, thậm chí có cả thỏ con, hươu nai tự do dạo chơi phơi nắng, có người chăm sóc riêng cho chúng. Đường dẫn đến nơi này lát đá xanh, hai bên là hoa anh đào đang hé nụ, chờ bọn họ lên ban công thì có thể ngắm cả một biển hoa dập dùi. Hai bên nhà của Zero cũng toàn loại anh đào hồng nhạt này. Mấy hôm trước, cậu đưa hắn tới đây xong là thề luôn không bao giờ quay trở lại nữa, năm năm bỏ hoang đủ để sự sạch sẽ nhường chỗ cho phế tích hoang tàn. Zero lúi lúi đi khắp căn nhà, kiểm tra từng góc nhỏ, hắn thì chỉ im lặng không nói tiếng nào. Chẳng qua, sau khi đi rồi hắn dùng một mồi lửa thiêu rụi mọi thứ.

“Tất cả đều đã qua đi, cái gì cũng nên có một khởi đầu mới. Ngay cả mảnh đất này cũng vậy.”

Hắn biết câu này khiến Zero đau lòng, nhưng hắn thề sẽ xây dựng cho Zero một mái nhà đúng nghĩa, để cậu không hối hận vì đã ở bên hắn. Quên đi quá khứ, cuộc sống sau này của Zero hắn sẽ lo lắng chu toàn.

“Kaname...” Zero cuối cùng cũng tỉnh, thấp giọng gọi hắn, ánh mắt loáng nước mở ra, cơn buồn ngủ vẫn còn vương vấn lấy cậu, “Sao rồi?”

Kaname Kuran chỉ cười mà không nói, hắn chỉ đưa tay mở cửa sổ bên trái, ý bảo Zero nhìn thử. Zero trông theo hướng Kaname nhìn theo, thấy được một toà thành màu trắng muốt với cột trụ và tượng đá làm bằng cẩm thạch, bốn phía hình tròn mang những hoa văn riêng biệt. Tường bao bên ngoài có lớp ngói đỏ, cửa sổ có khung mạ vàng, nhưng phần lớn tường trắng bị phủ xanh bởi dây leo mạn đàng, lộ ra chút xíu màu đỏ. Toà thành vì vậy mà ít uy nghiêm hơn, song lại thêm rất nhiều nét tự nhiên nhu hoà và sức sống. Đó là thiết kế của bọn họ cho ngôi nhà mới... Cho dù đã tưởng tượng về nó rất nhiều lần... Đến lúc thực sự nhìn thấy vẫn vô cùng cảm động...

Nhìn vẻ mặt Zero, tâm trạng thấp thỏm mong chờ của Kaname dịu đi một ít, cậu có vẻ rất hài lòng... “Nhìn chỗ này.” Kaname trở vào kiến trúc bên cạnh toà thành thuần trắng, “Đó là tháp đồng hồ...” Tháp đồng hồ là một thứ thú vị, cuộc sống của vampire gần như không có kết thúc, nhưng vật này sẽ nhắc nhở họ thời gian đang trôi qua. Kaname và Zero không biết hai người có thể sống đến bao giờ, thế nhưng họ mong muốn quý trọng từng ngày bên nhau.

Zero tháo chiếc chìa khóa vàng đeo trên cổ, quay đầu nhìn Kaname, “Đi chứ?”

Ánh mắt trời phản chiếu sắc vàng lên người Zero, làm cho nụ cười càng thêm mềm mại yếu ớt hơn trong mắt hắn. Kaname nhìn không được, đưa tay vuốt ve mái tóc bạch kim đang tắm mình trong nắng, “Đồ đặc chuyển tới rồi, tối nay có thể bắt đầu ở đây...” Hắn quan sát mặt đỏ ửng lên trên gương mặt cậu, thân thiết hôn bàn tay kia, tay còn lại cảm thụ sự dẻo dai của eo người yêu, đem cậu nhốt trong lồng ngực, “Vì muốn học viện yên ổn nên không cách nào làm chuyện yêu đương gì được... Em còn muốn ta nhìn bao lâu nữa đây?” Vừa nói, hắn vừa luồn tay vào trong đồ ngủ mong manh mà vuốt ve da thịt bóng loáng.

“Này...” Hiểu được điều mà Kaname nói, Zero rụt đầu, gương mặt càng thêm đỏ bừng. Nhưng hắn không làm gì quá, chỉ tựa đầu nhìn khung cảnh bên ngoài với vẻ mặt bình tĩnh (Bét: Giả tạo), thì thầm, “Lần này, em đừng hòng cấm cản được...”

“Cái gì cơ?”

“Không có gì. Xuống xe thôi.”

Bề ngoài mặc dù là một toà thành, thế nhưng trừ tầng thứ nhất với đại sảnh mang phong cách đặc thù của quý tộc châu Âu ra thì những nơi khác đều được thiết kế đơn giản theo khuynh hướng đông phương. Gỗ, trúc, giấy được sử dụng chủ yếu, đem lại không khí thanh tĩnh nhàn tản.

“Ồ? Phòng cho khách đâu nhỉ?” Nhìn khắp một vòng, mọi thứ đều đã xem qua, nhưng không thấy phòng cho khách ở đâu hết. Nếu cậu không nhầm thì việc thiết kế phòng của khách đã giao cho Kaname rồi mà? Hay là bỏ qua mất phòng nào rồi nhỉ?

Phòng của khách? Kaname Kuran nhướng mi, không thèm để ý phun ra một câu, “Dù sao cũng không có khách tới, không cần dùng đến thường xuyên, thế nên ta không làm.”

“Hả? Yuuki với Ichiru nói phải tới đây mà? Aido còn muốn thường xuyên tới ở nữa... Nếu không có phòng khách thì lấy đâu ra chỗ?” Em trai em gái đương nhiên phải có mặt, Kaname suy nghĩ cái gì mà quên mất chuyện quan trọng như thế.

A... Kaname nhanh chóng thu lại nét cười tà mị, sắm vai anh trai tốt nói với Zero, “Nếu như sống ở đây thì không thể ra ngoài thường xuyên, sẽ không tốt cho giao thiệp bạn bè của bọn họ. Em còn nhớ Maria Kurenai chứ, cô ta hình như có tình ý với Ichiru nên đã mời cậu ta tới nhà chơi. Yuuki cũng có Ichijou chăm sóc, vừa đúng lúc để con bé học hỏi lễ nghi dành cho tiểu thư nhà Kuran. Thế nên không cần chuẩn bị phòng cho bọn họ đâu.”

Zero cẩn thận suy nghĩ, thấy cũng có lí, sống cùng anh trai sẽ rất khó để trưởng thành, cũng là cậu sơ suất, Ichiru và Yuuki nên kết bạn nhiều hơn. “Nhưng còn Aido muốn đến chơi, cả Kaien nữa... Hay là cứ chuẩn bị mấy phòng cho khách đi.”

Aido? Cậu ta dám mò tới thì đừng trách ta độc ác... “Như thế này vậy, dưới tháp đồng hồ có ba phòng trống, nơi đó cũng yên tĩnh, phong cảnh lại đẹp, để làm phòng cho khách đi.”

“Đành vậy.”

Hiện tại đã là ba giờ sáng, quy luật ngủ nghỉ của vampire khiến Zero có chút mơ màng. Cậu vừa rửa táo xong, phát hiện đầu óc lùnh bùng, thời gian ngồi xe ngựa quá dài nên cũng hơi choáng, lúc này nhìn vào ánh đèn càng thêm mông lung mập mờ.

Đây là lần đầu cậu ở trong phòng ngủ, không gian có màu sắc nhẹ nhàng, tuy lớn nhưng ấm áp dễ chịu. Có một bình hoa nhỏ được Kaname đặt trước cái sofa màu đỏ, trên bàn là một hàng rượu vang. Lúc này, Kaname ngồi trên sofa chậm rãi uống rượu, hắn chỉ quần hờ một cái áo choàng tắm mà vẫn toát ra sức hấp dẫn, ánh mắt thỉnh thoảng đảo về phía Zero càng khiến cậu khấn trương. Bề ngoài Zero tỏ ra vô cùng bình tĩnh, kỳ thực trong lòng lại hoang mang khi lơ mơ hiểu được chuyện gì sẽ xảy ra.

Ở cạnh người yêu, dĩ nhiên sẽ muốn làm một chút chuyện thân mật, Kaname Kuran cũng thuộc dạng quân tử... Hay là nên nói hắn rất quan tâm đến suy nghĩ của cậu... Vậy, nên chủ động?

Zero nhìn về phía Kaname, đúng lúc hắn cũng nhìn cậu, ánh mắt cả hai chạm nhau, giống như có luồng điện xẹt qua thân thể Zero. Cậu nhú mày, trong lòng rửa rủa thầm một tiếng nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi mà đi tới cạnh Kaname.

Kaname Kuran ngẩng đầu nhìn Zero, cậu vẫn nghiêm túc và bình tĩnh như thế, có điều ánh mắt lại lảng tránh hắn mà phiêu tới tận phương nào, còn vành tai trắng nõn thì chuyển sang màu đỏ.

“Khụ! Tôi đang nghĩ... Cái giường này hình như hơi lớn.” Khi Zero nói về cái giường thì cậu cũng không đặt mắt mình vào vật thể màu trắng chiếm tới một phần ba căn phòng, đủ để tám người trưởng thành lẩn lộn.

Ở nơi này, trong tình cảnh này, nghe câu nói này, ngu đến mấy cũng hiểu Zero đề cập đến cái gì, hướng chỉ là một Kaname Kuran đang nhẫn nhịn tới cực hạn. Không làm gì thì hắn không phải đàn ông... “Chúng ta thử một chút sẽ biết có rộng quá hay không?” Kéo thẳng người kia vào lòng, hắn dùng đôi môi thoả mãn rượu của mình ngăn chặn những lời nói thừa thãi.

Bị choáng sẵn, lại thêm sự bá đạo mãnh liệt trong hơi thở người kia, Zero càng không nhận rõ được trên dưới trước sau gì nữa. Chẳng qua, cậu còn canh cánh việc mình bị người ta không chế, bị tay người ta dẫn dắt... Giật mình nhận ra thì cả hai đã ngã xuống giường rồi. Chỉ thấy Kaname Kuran đè lên người cậu, chuyên chú mỉm cười.

A... Bị chiếm mất cơ hội rồi. Dù cậu không để ý lắm đến chuyện trên dưới này... Chắc, thôi kệ đi, tính toán nữa sẽ phá hoại không khí mất. Nghĩ xong rồi, Zero không còn khấn trương nữa, về mặt cũng trở nên ôn hoà hơn.

Chống cùi chỗ lên, Zero ngẩng đầu hôn lên môi Kaname, sau đó nhẹ nhàng liếm mút...

Cảm giác hạnh phúc đột ngột xuất hiện khiến Kaname Kuran nghĩ rằng hắn đang nằm mơ, dục vọng trong cơ thể nháy mắt bùng lên dữ dội. Hắn không biết nên làm gì để yêu người con trai này, vừa muốn hung hăng chiếm đoạt xâm phạm, vừa muốn đối tốt bảo hộ cậu cả đời. Em là nỗi ám ảnh của ta, là của ta... Khát vọng sục sôi trong lòng, những nụ hôn trong sáng sớm đã không thể thoả mãn hắn nữa, hắn cần sự thân mật đậm sâu, đủ để trấn an và bao phủ tâm hồn hắn...

Kaname rải lên người cậu một trận mưa hôn, cảnh đẹp bị mảnh áo của Zero che mắt càng thêm cháy bỏng trong mắt hắn, lồng ngực xinh đẹp kia phập phồng hiển lộ một loại phong tình không biết đến từ đâu. Hắn dùng sức ôm thật chặt, cúi đầu chôn bên cổ Zero mà mạnh mẽ hôn lên, để lại trên da thịt cậu một dấu màu đỏ thắm...

Zero hé môi, tiếng rên rĩ trầm thấp vụt qua khiến người ta tê dại, những chuyện này cậu vốn không hề có kinh nghiệm, nhưng bản năng vẫn đáp lại nhiệt tình của hắn. Tay vô thức chạm đến cổ Kaname, nhẹ nhàng

xé mở, cái áo tắm ở trên người Kaname rơi xuống bên giường, trở thành cái giẻ lau sàn không hơn không kém...

Zero mê man nhìn thân thể đẹp đẽ trước mắt, hai tay như ma xui quỷ khiến mà nặng nhẹ chạm tới da thịt bóng loáng như đồ sứ thượng đẳng kia.

Nhận được đáp lại, Kaname Kután tựa hồ quăng lý trí ra ngoài cửa sổ, hẳn âu yếm liếm cắn hầu kết của Zero, một tay ôm hông cậu, một tay lướt theo da thịt trên lưng đi xuống, mỗi nơi tay hắn chạm qua đều là sự ve vuốt nóng bỏng khiến người trong ngực phát ra từng trận thổ dốc mê muội.

Tay Kaname Kuran hết ngọn lửa bùng cháy, nắm lấy nơi nhạy cảm của Zero... Tuy chỉ dựa vào kiến thức khô khan trong sách, thế nhưng không thể không bội phục học trò Kaname Kuran giỏi giang, Zero bị hắn lấy đi gần hết lý trí, dục vọng cũng trôi theo ý muốn của hắn.

Hai người càng dán sát đối phương, không quản ngại ngừng thăm dò xoa nắn, đốt lên một ngọn lửa ngày một lớn, hưng phấn như dòng điện tản ra mãnh liệt, toàn bộ mạch máu rừng rực dục vọng... Mà một thứ dục vọng khác cũng trỗi dậy...

Ánh mắt Zero chuyển thành màu đỏ tươi của máu, mị hoặc và say mê nhìn Kaname Kuran. Kaname mỉm cười, đặt cần cổ trắng mịn trước mặt cậu, bàn tay không để tâm tiếp tục dây dưa nơi mẫn cảm của Zero.

Dòng máu ngọt ngào chảy vào cơ thể, màu đỏ trong mắt Zero càng sáng hơn, chỉ biết cảm xúc trong cậu cứ bay bổng thăng hoa... Đến giữa bầu trời thì nổ tung... Zero thấy cơ thể run rẩy, đầu óc trống rỗng, tầm mắt cũng trắng xoá...

“Zero... Xin lỗi.” Kaname cúi đầu nhìn Zero, ánh mắt của hắn cũng là một vùng đỏ thiêu đốt, mang theo sự áy náy, còn có... Dị dạng như là thuốc tê.

Cơn chóng mặt khiến Zero chưa kịp phản ứng, thân thể cứ như bị xé rách, thế giới vốn đang tươi đẹp như thiên đường bỗng rớt thẳng xuống địa ngục. Cậu hít sâu một hơi, lưng cong lành một đường hoàn mỹ, cảm giác bị đâm xuyên đau đến mức cậu cắn chặt cả môi dưới, ngón tay siết ga giường trắng bệch... “Đau... Khốn kiếp...” Zero hỗn hển nói với Kaname, hơi nước phủ một tầng lên mắt cậu, ướt đầm mà vô thần say lòng, mi mắt sụp xuống vì đau đớn càng thêm xinh đẹp, quyến rũ. Trên môi cậu, vết cắn rỉ máu hoà hợp vào máu của Kaname Kuran, điểm huyết màu sắc nồng nàn này cho gương mặt tái nhợt, điểm lệ khôn cùng. Một giọt máu rơi xuống ga giường trắng tinh, hơi thở đàn ông dung hoà với mùi máu ngọt lành...

Người này hấp dẫn muốn chết, Kaname thầm thở dài. Vốn là kẻ kiên cường đến trời sập cũng đưa vai ra đỡ mà lại lộ ra mặt yếu ớt đến vậy, kích thích lửa tình trong hắn càng thêm bùng cháy. Bản năng nam giới của hắn bị Zero đả phá kịch liệt, muốn chờ thời gian cho cậu thích ứng cũng không được. Mọi tế bào trong cơ thể đều kêu gào đòi chiếm đoạt.

“A... Chạm một chút... Chạm... Khốn nạn... Nơi đó, như vậy... Cái gì...” Zero co rút toàn thân, vài câu nói vụn vặt bị vỡ thành từng tiếng thổ dốc và rên rỉ.

Bị đôi mắt ngập nước mà giận dữ của người yêu chỉ trích, nhất thời Kaname không biết nên khóc lớn hay cười to. Có điều, Zero nhìn hắn như vậy, lệ tràn trên mi, mờ mịt rồi chăm chú, thật sự rất thoải mái.

Thân thể tiếp nhận nhiệt độ nóng ran, thật như bị hoà tan... Zero cảm thấy cậu trôi nổi trong cơn cuồng phong, từng lớp sóng cứ dập dờn đánh tới, suy nghĩ trong đầu bị ép thành một khối, chỉ có thân thể kề cận này là chân thật... “A...” Tia lửa điện xẹt qua, chưa kịp thưởng thức đã lại chịu thêm một lần chiếm đoạt điên cuồng nữa. Zero cho rằng eo cậu sắp vỡ vụn mất rồi...

“Anh đi chết đi...” Zero dùng chút sức lực cuối cùng gằn ra mấy chữ, lý trí hoàn toàn biến mất, nhiệt tình của người phía trên cứ thế bao trùm...

P/S: Giường thể này là vừa đủ rồi.

Thử giường xong.

Hết.

Bét: Qua cái này, phát hiện anh già học tập truyện cổ tích quá nhiều, giấu vợ đọc sách cấm, giả vờ ngây thơ rất chuyên nghiệp...

47. Chương 47: Phiên Ngoại: Tiểu Quỷ Tối Tập

Một ngày bình thường n năm sau đó...

Chạng vạng, ánh sáng mặt trời le lói chiếu vào phòng, hai người bấy giờ mới tỉnh dậy khỏi cơn mơ. Zero hé mắt nhìn mặt rơi xuống dãy núi phía tây, ngay lập tức phải nhắm chặt lại. Tuy thể chất vampire rất khoẻ nhưng ngày nào cũng hì hục vô độ thì vẫn mệt mỏi như thường... Ở chung bao lâu, Zero không chỉ một lần hoài nghi Kaname Kuran có huyết thống vampire lai người sói, hoặc là hẳn thực chất là người sói dùng lớp vỏ vampire che đậy?

Một khi thần trí tỉnh táo, có muốn ngủ nữa cũng khó, thế nên Zero lắc đầu hai cái rồi cũng ngồi dậy. Cái chân mỏng tuột xuống, lộ ra da thịt hoàn mĩ trắng ngần... Làm vampire cũng có cái tốt, vết thương khôi phục rất nhanh, bằng không cả người xanh xanh tím tím thì chẳng có mặt mũi nào ra ngoài gặp ai... Huhm, ngày hôm qua mệt quá nên chưa kịp dọn dẹp đã ngủ, bây giờ cả người đều khó chịu... Zero nhướn mày quay sang nhìn bộ mặt đẹp đẽ tràn đầy thoả mãn còn đang say sưa, tức giận cốc vào trán hẳn một cái.

“Zero...” Kaname nửa mê nửa tỉnh vươn tay chụp tới, ôm chặt lấy eo cậu, “Sao không ngủ thêm đi?” Hẳn híp mắt nhìn bên ngoài, “Vẫn còn thời gian... Hay là, chúng ta lại...”

Đã được lợi lại còn mê nheo, Zero tránh khỏi móng vuốt đen tối của con sói kia, từ trên giường bò xuống, cầm một mảnh áo tắm mặc tạm. Kaname Kuran định chọc ghẹo cậu thêm một chút thì thấy một chất lỏng màu trắng chảy dọc theo bắp đùi xinh xắn xuống phía dưới... Zero mặc xong áo, phát hiện Kaname Kuran hơi bất thường... Cảm giác bị một con sói nhìn, Zero theo tầm mắt của hẳn ngó xuống, nhất thời gương mặt trắng nõn đỏ thành trái táo, vừa xấu hổ vừa tức giận, lại không biết phải làm gì.

“Lần sau sẽ chú ý hơn.” Kaname cũng ngồi dậy, kéo Zero vào ngực mà hôn vành tai hồng hồng của cậu. “Dù sao chúng ta cũng không sợ chuyện sẽ mang thai, để ở trong cơ thể như vậy cũng tốt, rất là...”

Mắt thấy vị đế vương vampire cao quý nghiêm túc thanh cao thoát tục đang lần mò trong vạt áo tắm mới mua mà đã không còn mặc nổi nữa của cậu, Zero nhanh chóng gạt tay hẳn, tránh đi thật xa.

“Anh cũng nhanh lên đi, chút nữa có khách tới.”

Khách? Kaname nhướn mày đón nhận cái tin khiến hẳn khở sở. Mấy người này làm cái gì thế hả? Ba ngày thì hai lần chạy đến, làm như bọn họ mở khách sạn không bằng?

Một tuần trước là Yuuki, Ichijou và đứa con quý báu của hai người. Nhớ tới cô nhóc vừa khóc vừa làm loạn là Kaname liền đau đầu nhức óc. Khóc nháo cũng được, còn có Yuuki dỗ cho, nhưng nhóc con này ý tuổi nhỏ mà bất Zero bế ẵm suốt ngày... Nhờ phúc nó, hẳn được ném trải cảm giác cô đơn khó ngủ lần đầu tiên trong đời.

Ngày hôm trước lại là Aido cùng cái tên nuông chiều hẳn thành tai hoạ là Kain, có Zero làm chỗ dựa thì không thêm biết sợ nữa. Những thành viên khối Đêm cũng thỉnh thoảng mò tới thăm hỏi... Ai!

Hôm nay là ai nữa đây?... A! Kaien và Yagari Toga, còn cả người nhà hẳn ghét là Ichiru Kiryuu, bọn họ hình như còn đem trẻ con tới?... Nó tốt nhất nên giống ba Ichiru của nó, như vậy cũng sẽ giống Zero, hẳn còn chấp nhận nổi.

“Mẹ ơi, tại sao chúng ta lại ngồi xe ngựa a? Thật kì cục... Chẳng lẽ chúng ta tới thành trì nghênh đón một vị công chúa sao?” Tuổi còn nhỏ nhưng hết sức tinh nghịch, bé Juu Hyaku Kiryuu ngoẹo đầu hỏi bà mẹ yếu đuối Maria Kurenai.

“Không phải. Bé cũng có biết Kaname Kuran và Zero Kiryuu không? Chúng ta đi thăm họ đó, đến nơi đừng nghịch ngợm biết chưa hả?” Maria Kurenai mỉm cười giải thích cho con trai bảo bối.

“Oa...” Ánh mắt bé con sáng bừng lên, hiển nhiên có biết tới hai người. “Quản gia nói hai người họ đều là thuần chủng đế vương, sống ở một nơi bí mật không cho ai làm phiền... Mẹ ơi, chúng ta đến thì có sao không ạ? Bọn họ có tức giận không?”

“Ha ha ~ Không sao, không sao đâu ~” Kaien đang ngắm phong cảnh nghe thấy liền quay lại, “Zero Kiryuu là bác của con, quan trọng là nó rất dịu dàng, chỉ cần nó thích con thì dù con náo loạn đến trời long đất lở cũng không sợ. Biết tại sao chúng ta phải đi xe ngựa không? Bởi vì chỗ đó thiết lập kết giới, chỉ có khách được mời tới mới có thể đi vào. Nếu không được phép mà lên vô thì không ra nổi đâu.”

“A? Thật ả? Ông ơi, vậy chúng ta phải làm sao? Nếu con không cẩn thận nói sai thì họ có tức giận không ạ?”

“Tới đây, tới đây, ông nói cho con biết...”

Thân là mẹ, Maria bắt đầu nhìn con trai nói chuyện với Kaien. Người ta nói mạnh mẽ ba thiên quả nhiên là có lý, ban đầu rõ là cục cưng ngây thơ đáng yêu... Nhưng bộ dạng nhóc con nghịch ngợm này cũng vẫn đáng yêu quá đi mất.

“Đến rồi.” Yagari Toga cả đường đều không nói cuối cùng mở miệng thông báo, xe ngựa cũng dừng lại. Juu Hyaku là người đầu tiên ngẩng xuống xe, bé ngay lập tức bị nơi này hấp dẫn, “Mẹ nhìn kìa, nó giống hệt toà thành trong truyện.” Bé cười chạy qua, những người khác không kịp ngăn lại.

Vòng qua cây cột bằng đá màu trắng, Juu Hyaku nhìn thấy cửa lớn hé ra, một người mặc quần áo nhạt màu đi tới. Càng chạy tới gần, bé càng thấy rõ mặt người kia... Ba? Không, cảm giác không giống, người này nhìn rất ôn hoà... Không biết gì, bé ngơ ngác chờ người kia tới bên cạnh mình, đưa tay lên xoa đầu bé, nụ cười đẹp hệt như ánh trăng mỗi tối...

“Con là Juu Hyaku hả. Ta là bác con... Lần trước gặp cũng lâu rồi, không ngờ vẫn nhỏ như vậy.” Zero ngồi xổm xuống ôm lấy nhóc con tóc bạch kim mắt tím giống mình. “Để bác dẫn con đi ăn ngon nhé?”

Giọng nói thật dễ nghe... Juu Hyaku hạnh phúc ôm lấy Zero, trong lòng hối hận vì nhận nhầm bác mỹ nhân với ba, mặc dù có giống chút, nhưng căn bản là không phải... Hạnh phúc quá

Đi vào đại sảnh hoành tráng. Zero nhìn thấy Kaname đi xuống, đẹp trai nhưng hơi mơ màng.

“Nhóc này là con của Ichiru?” Kaname nhìn đứa bé khư khư túm lấy y phục của Zero, giống y hệt nhóc con nhà Yuuki, trong lòng nhất thời liệt bé vào danh sách đen... Thằng nhóc này, tuyệt đối không cho ở lại qua đêm. Kaname lấy ra một chai rượu nho trong tủ, rót nửa ly nhưng không uống mà chỉ vừa lắc vừa suy nghĩ, mùi rượu ngọt ngào lan khắp phòng.

Không phải đợi lâu, bọn Kaien cũng đi tới. Lâu rồi mới gặp, Ichiru nhìn trưởng thành hơn rất nhiều, chắc vì đã làm ba nên hiểu cảm giác vất vả của cha mẹ.

“Anh...” Ichiru nhìn Zero, muốn nói lại thôi. Zero mỉm cười, tặng hắn một cái ôm. Juu Hyaku đứng ở bên sung sướng ăn điểm tâm nhìn thấy thế liền lật đật chạy tới, đầu tiên là kéo áo Zero, sau đó giang hai tay ra, tựa hồ cũng muốn được ôm.

Nhóc này thật là... Zero nhìn bé, ngồi xuống ôm một cái cho bé vui.

“Bác ơi, điểm tâm này ăn ngon quá, đầu bếp ở đây thật siêu.”

“A.” Zero lau cái miệng dính đầy vụn bánh của bé, “Cái này là bác làm, muốn ăn nữa không?”

“Oa ~ Bác thật tuyệt vời...” Juu Hyaku nghiêng đầu một ngẫm nghĩ, sau đó mắt tím trong suốt tròn tròn, nói “Juu Hyaku sau này muốn cưới Zero làm vợ.”

“Khụ! Khụ khụ khụ!” Zero bị sặc nước bọt, ho khan đỏ cả mặt. Đồng ngôn vô kị, đồng ngôn vô kị!

(E/N: Câu này nghĩa là lời trẻ con nói thì thường không suy nghĩ, không kiêng dè...)

Nhìn lại những người kia, Kaname Kuran đang chậm rãi thưởng thức rượu nho khựng lại một giây, ánh mắt đỏ sậm nheo lại, nhìn sang Zero mang theo một cảm giác nguy hiểm. Trẻ con không được chiều... Thật may bọn họ không có con, nếu không trăm phần trăm sẽ cùng hắn tranh giành Zero.

Mà người đang xoay lưng im lặng đọc sách là Ichiru dứt khoát gấp sách lại, ánh mắt nhìn Zero và con trai mình đang tươi cười, thằng nhóc này, sẽ không thích Zero chứ?

Thân là người giám hộ của Zero, Yagari làm như không nghe thấy, cứ hút thuốc lá và nghiên cứu bày trí trong phòng. Kaien mang bộ mặt ngây thơ (?!), đáng yêu (?!!), trẻ con (?!!!) Cười vui vẻ nhìn mọi thứ phát triển.

“Juu Hyaku, con là con trai, không thể làm vậy.” Ichiru dạy dỗ con cái thế nào đây? Ngay cả chuyện này cũng không nói cho nó biết, xem ra cậu phải bảo Ichiru chú ý hơn mới được.

“A? Như vậy ạ?” Bé cái hiểu cái không chớp mắt, “Nhưng người ta rất thích bác

Lớn lên xinh đẹp, lại dịu dàng, làm đồ ăn ngon nữa ~ Bác quản gia cũng nói kết hôn phải chọn người như vậy. Người ta muốn ở cùng bác, ăn cơm cùng bác, cùng bác tưới hoa, còn cả cùng bác ngủ...”

Ầm một tiếng, chùm đèn treo chính giữa trần nhà đứt ròi, rơi xuống mặt đất, mặc dù cách rất xa nhưng vẫn khiến Juu Hyaku giật mình, nhào vào lòng Zero, “Bác ơi

Sợ quá đi

~”

Kaname, lời trẻ con mà anh cũng chấp được, là nó giỡn thôi mà... Zero buồn cười nhìn người yêu ăn dấm. Kaname chạm mắt với Zero liền quay mặt đi. Cái hành động này chứng tỏ cho Zero biết hắn đang khó chịu, rất rất khó chịu.

Cái thằng nhóc này, hẳn tuyệt đối muốn đá khỏi đây, vĩnh viễn không cho tới nữa!

“Nhanh như thế đã muốn về hả?” Zero hơi tiếc nuối nhìn mọi người mới ở chơi được nửa ngày.

“Bởi vì trong trường xảy ra chuyện... Có học sinh đi lạc.” Kaien bí mật ra dấu OK với Kaname ở phía sau, nhanh chóng cúi đầu nói thầm với Juu Hyaku, “Nhóc con, bây giờ còn nhỏ, có một số việc chỉ lớn lên mới được làm...”

Kaien chắc chắn đang thiếu kinh phí trường học... Nên mới âm thầm giao kèo với Kaname Kuran... Chỉ cần đưa cục phiền phức phá hư cuộc sống yên tĩnh của hắn đi, hẳn sẽ xuất một khoản tiền cần thiết.

Zero nhìn bọn họ đi về phía xe ngựa đỗ dưới gốc cây anh đào, mặc dù mới sáng sớm nhưng hoa cũng nở rộ, cánh hoa hồng phấn khiến tầm mắt mông lung... Hay là bảo Kaname bỏ kết giới cho liên lạc dễ dàng hơn?

“Bác ơi

”

Xa xa, nhóc con trong lòng Ichiru vậy tay. Khi bóng dáng bọn họ dần biến mất sau màu hồng của hoa anh đào miên man, giọng nói non nớt kia truyền đến, “Bác ơi ~ ~ chờ con mười năm ~ con trưởng thành liền gạt dây leo giết rồng dữ cưới bác

Vĩnh viễn sống bên cạnh bác

”

Zero:

Kaname Kuran: Khỏi cần chờ mười năm, ta bây giờ sẽ làm thịt mi ngay lập tức...

Hết.

=))))))))))))))))))))))

Chết mắt =))))))))))))))))))))))

Edit Cách vẫn sướng hơn Yêu Đích Vận Mệnh. = ((

48. Chương 48: Phiên Ngoại: 100 Câu Hỏi

1, Tên của bạn? Tôi là Thanh Trúc Diệp.

Kaname: Là nhân vật nam chính ~ [Dem so kè nam chính với Ichiru, thật tốt]

Zero: Zero Kiryuu..

Kaname: Ủ! Lập gia đình rồi thì phải theo họ chồng...

Zero: [Chỉ về Kaname] Anh ta là Kaname Kiryuu.

2, Bao nhiêu tuổi?

Kaname: Từ từ để ta tính. [một thế kỉ, hai thế kỉ, ba thế kỉ...]

Zero: 28.

Au: Zero thật đáng thương

Chưa từng ném trái cái gọi là tình yêu thì đã phải chịu cảnh nhất thụ lê hoa áp hải đường rồi... Kiện hần!

(E/N: Nhất thụ lê hoa áp hải đường là một nhánh hoa lê đề lên hải đường. Đây là câu thơ trong bài thơ Nhất thụ lê hoa áp hải đường của Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã tám mươi tuổi, lấy một người thiếp mười tám tuổi. “Lê hoa” là chỉ Trương Tiên, “hải đường” là chỉ thiếp phụ mười tám tuổi, “áp” là đề lên, áp cũng là áp đảo, vượt trội hơn hẳn. – tham khảo google)

Kaname: [Vắt chéo cặp chân thon dài tao nhã, bộ dáng nhàn hạ cả đời] Kiện ai?

Au: ==|| [Ồ ô, Zero ~ Má cũng không giúp được con, ai bảo trong thế giới vampire tên kia chính là pháp luật chứ

]

3, Giới tính?

Kaname: Có cần ta giới thiệu bác sĩ khoa mắt cho cô tới khám không?

Zero: [sau khi ở chung thì để tóc dài] Tôi muốn cắt tóc!

4, Tính cách của bạn?

Kaname: Ta luôn là một vị vua anh minh tài trí, dĩ nhiên, nếu Zero muốn, ta có thể làm một đế vương bù nhìn.

Zero: Ừm... Dịu dàng, như thế này quá dịu dàng. [trẻ nhỏ biết tự thoả mãn ~]

5, Tính cách đối phương như thế nào?

Kaname: Rất ôn hoà, còn thật thà, chậm hiểu, cũng kiên cường... Rất đáng yêu! [ngẩng đầu đưa mắt chăm chú nhìn Zero, cười khoái trá].

Zero: [trước ánh mắt lộ liễu kia thì dần đỏ mặt]... Bá đạo, gian xảo.

Kaname: [mỉm cười tới gần, một tay ôm eo người yêu] Thích ta bá đạo gian xảo ư?

Zero: [nhăn nhó một lúc lâu]... Thích.

Au: Đúng là trời sinh một đôi... Zero, đừng đừng thành thật quá mức như vậy chứ?

6, Lần đầu tiên gặp mặt là khi nào? Ở đâu?

Kaname: Hơn mười năm trước, trong nhà Kaien.

Zero: Đúng thế.

7, Ấn tượng đầu tiên với đối phương?

Kaname: Nhìn rất xinh đẹp.

Zero: [cau mày] Bớt nói lung tung đi, lúc đó ánh mắt anh nhìn tôi đều là địch ý.

Kaname: Ban đầu ta không ý thức được, nhưng sau này hiểu ra, ta vừa mới gặp là đã yêu em rồi.

Zero: Sặc...

8, Thích đối phương ở điểm nào?

Kaname: Linh hồn, chứa sự kiên cường, thiện lương và dịu dàng, là một linh hồn thuần khiết xinh đẹp.

Zero: Luôn ở bên tôi lúc tôi cần nhất... Như vậy là đủ rồi.

Kan: Năm đó toàn thừa cơ xuất hiện... [ví dụ minh hoạ – đọc lại chương Tình Dạ]

9, Ghét đối phương ở điểm nào?

Kaname: Tại sao ta lại ghét Zero được? [giọng nói thay đổi] Nếu như không phải hoàn mỹ đến cả một nhóc con cũng yêu thích.

Zero: Độc chiếm quá mức, dục vọng sinh lý vô độ...

Au: Đã vất vả rồi...

10, Cảm thấy đôi bên kết hợp ra sao?

Kaname; Nhân duyên ông trời sắp đặt!

Zero: Bị ông trời trêu ác bày trò.

11, Gọi đối phương là gì?

Kaname: Zero, Zero của ta.

Zero: Kaname, Kaname Kuran.

12, Hi vọng đối phương gọi mình là gì?

Kaname: Bình thường gọi Kaname cũng được, đặc biệt hơn thì chồng, chồng yêu, chồng yêu của em...

Zero: [liếc nhìn Kaname một cái, cười lạnh] Sao thế, vợ ngoan?

13, Nếu so sánh đối phương với một loài vật?

Kaname: Hạc tiên.

Zero: Tàng ngao.

14, Sẽ tặng quà gì cho đối phương?

Kaname: Zero là người không ham muốn cái gì hết, nhưng nếu cậu ấy muốn, trừ em bé ra thì cái gì ta cũng cho tất.

Zero: Máu của ta... [do dự] Với một đêm. Nếu...

Kaname: [Mừng rỡ nhìn sang] Phần quà sinh nhật này tặng luôn hôm nay đi nhé?

Zero: Nếu... Anh tặng lại tôi một đứa bé..

15, Hy vọng được tặng gì?

Kaname: Zero, thân thể, linh hồn, toàn bộ..

Zero: Muốn có cơ hội gặp lại người thân, tôi muốn tự mình nói với cha mẹ, tôi sống rất tốt, rất hạnh phúc.

16, Có bất mãn gì với đối phương không? Nói rõ là cái gì?

Kaname: Đối xử với người khác quá dịu dàng... Nhất là mấy nhóc con kia!

Zero: Không để cho tôi đi đâu, không để người khác đến làm khách.

17, Khuyết điểm của bạn?

Kaname: Thân là huyết mạch cuối cùng của gia tộc Kuran, bị bắt phải xem mặt cũng không phải là ý muốn của ta... [quay sang Zero] tin ta, ta chỉ đi từ chối mấy cô gái đó thôi.

Zero: Ừ, cái này tôi hiểu. Nguyên lão viện cũng tìm tôi trình bày, hi vọng tôi có thể lưu giữ huyết thống của Lilith, còn nói sẽ định kì tới làm phiền.

Kaname: Cái gì?!!!... Xem ra cần chấn chỉnh lại Nguyên Lão Viện rồi...

18. Đối phương có khuyết điểm gì?

Kaname: Hoàn mỹ, không tỳ vết..

Zero: Nếu như tinh lực thừa thãi cũng coi là...

19. Ghét đối phương làm gì?

Kaname: Zero làm chuyện gì cũng đáng yêu
phản ứng khi bị trêu chọc cũng rất đặc biệt...

Zero:[suy nghĩ một lát] không đặc biệt ghét cái gì... Mặc dù hay hạn chế quyền tự do của tôi, cũng hay ghen tuông vô cớ nữa..

Au: Zero thật tốt tính...

20. Bạn làm gì thì đối phương sẽ tức giận?

Kaname: Vớ vẩn! Ta làm sao có thể khiến Zero tức giận được chứ?!

Zero: Anh ta làm sao có thể khiến tôi tức giận được?

Au: Hai vị thật là...

21. Quan hệ của hai người đang ở mức độ nào?

Kaname: Nên xảy ra đã xảy ra rồi, mà không nên xảy ra cũng xảy ra luôn. Cô nói mức độ gì?

Zero: Chắc chỉ thiếu một tờ giấy đăng ký kết hôn.

Au: À, chưa đăng ký mà đã ở chung...

22. Lần đầu hẹn hò là ở nơi nào?

Kaname: Ngoài học viện, ở tiệm đồ ngọt

~Zero: Eh Eh Eh? Lần đó là hẹn hò sao?

Kaname: Thì mọi người đều nghĩ như vậy còn gì.

Zero: Eh? Lúc nào thì thành như vậy hả?

Kaname: Ai...

23. Không khí lúc đó thế nào?

Kaname: Phần hồng..

Zero: Như là bị lừa...

24. Khi ấy đã tiến triển tới mức nào rồi?

Kaname: Chắc là hơn một chút so với trước kia..

Zero: Anh ta mời tôi ăn một đồng đồ ngọt..

Au:[nheo mắt] nhà tôi có một tủ lạnh toàn đồ ngọt, thật đó nha ~.

25. Địa điểm thường xuyên hẹn hò là?

Kaname: Hình như có mỗi lần kia là...

Zero:[cúi đầu trầm tư] Như thế nào mới được coi là hẹn hò nhỉ?.

Kaname: Chúng ta hẹn hò một lần nữa chẳng phải sẽ biết ư?

Zero: A, cũng đúng..

Au:[cứng lại bị lừa nha a a a!].

26. Sinh nhật đối phương thì ăn mừng như thế nào?

Kaname: Mua một đồng hồ ngọt về..

Zero: Sau đó dành cả một ngày tiêu phí ở trên giường..

Au:[Vấn đề này hình như hỏi rồi thì phải?]

27. Ai là người tỏ tình trước?

Kaname: Đàn ông như ta dĩ nhiên nói trước rồi![chủ động tấn công, có thịt ăn!]

Zero: Kaname, sau đó mới là tôi..

28. Thích đối phương đến mức nào?

Kaname: Đến mức thiếu chút nữa đã nhận nuôi một nhóc con cho cậu ấy.

Zero: Hôm nay không thấy, ngày mai sẽ nhớ.

29. Như thế tức là đôi bên yêu nhau?

Kaname: Cô nghi ngờ?

Zero: Cô cho là không đúng?.

Au:[yên lặng đổ mồ hôi lạnh ~ ing] không, dĩ nhiên là không!

30. Đối phương nói gì thì không có cách nào từ chối?

Kaname: Kaname...

Zero: Zero...

31. Có từng hoài nghi đối phương đứng núi này trông núi nọ hay không?

Kaname: Còn ai có thể xứng với Zero hơn ta?

Zero: Tôi rất ưu tú..

Au: Khụ, tự tin là chuyện tốt.

32. Có thể chấp nhận đối phương đứng núi này trông núi nọ không?

Kaname: Zero chỉ yêu một mình ta, vấn đề này ngu xuẩn quá.

Zero: Nếu như có, tôi sẽ cố gắng trở nên ưu tú hơn so với kia người, cho Kaname nhiều hạnh phúc hơn, anh ta sẽ không lựa chọn người kia đâu.

Kaname: Zero, em biết rõ chỉ có ở bên cạnh em thì ta mới có thể hạnh phúc...

Au:[nhìn Zero đột nhiên buồn buồn] Xin lỗi! Tôi đã hỏi một câu rất dở hơi!

33. Đối phương đến muộn 1h, làm sao đây?.

Kaname: Tiếp tục chờ.

Zero: Chờ.

Au: Nếu vẫn không đến?.

Kaname and Zero: Về nhà xem lại lịch, có lẽ nhớ lầm thời gian.

34. Thích nhất bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Kaname: Cả trong lẫn ngoài đều thích..

Zero: Ừ, giống hần.

35. Bộ dáng đẹp nhất của đối phương?.

Kaname: Ở trong ngực ta, gọi tên ta lúc...

Zero: Lúc gọi tên hần là lúc thấy hần hấp dẫn nhất..

Au: Độ hợp nhau rất cao á...

36. Lúc nào hai người sẽ cảm thấy khẩn trương?.

Kaname: Zero nhìn ta, mỉm cười nhưng không nói chuyện..

Zero: Cũng gần như hần...

37. Từng nói dối đối phương chưa? Giỏi nói dối không?

Kaname: Ta không bao giờ nói dối Zero, nhiều nhất là cố ý giấu giếm mà thôi..

Zero: Ta không nói dối..

Au: Hiểu rồi, chúng tôi rất hiểu...[Cái vụ tỏ tình bị sắp đặt kia...].

38. Lúc nào thì cảm thấy hạnh phúc nhất?.

Kaname: Khi Zero nói rằng vì ta, trở thành vampire cũng rất hạnh phúc..

Zero: Khi anh ta nói sẽ cùng tôi sống sót..

39. Có từng cãi nhau không?.

Kaname: Không có thì phải.

Zero: Tại sao phải gây lộn?

40. Gây lộn kiểu gì?

Au: Lặp lại vấn đề.

41. Sau đó làm hoà bằng cách nào?

Au: Lặp lại vấn đề x2.

42. Cho dù là kiếp sau cũng muốn là người yêu của nhau?

Kaname: Ta nhất định sẽ.

Zero: Xem duyên phận thế nào đã.

43. Thời điểm nào cảm thấy “Ta được yêu thương”?

Kaname: Lúc cậu ấy chăm chú nhìn ta.

Zero: Ôm nhau ngủ.

44. Thời điểm cảm thấy “Ta không được yêu thương nữa”?

Kaname: Đừng cố gắng khích bác tình cảm của chúng ta...

Zero: Tôi có lòng tin..

Au: Vấn đề không cần phải hỏi.

45. Bạn biểu hiện tình yêu như thế nào?

Kaname: Ôm cậu ấy, hôn cậu ấy, yêu cậu ấy.

Zero: Không từ chối cho hân ôn, hôn, yêu.

46. Đối phương hợp với hoa gì?

Kaname: Bách hợp đen.

Zero: Tulip đen.

47. Hai người có chuyện gì giấu giếm nhau không?

Kaname: Những chuyện Zero không hỏi, ví như kiếp trước.

Zero: Chỉ cần Kaname ở bên cạnh tôi, những thứ khác tôi không quan tâm.

Kaname: Dù kiếp trước hay kiếp này, ta chỉ yêu mình em..

Zero: Tôi biết.

Au:[tìm hồng bay pháp phối...].

48. Bạn từng yêu ai khác chưa?

Kaname: Đã từng là em gái ta...

Zero: Chắc là em trai...

49. Quan hệ của hai người được mọi người xung quanh công nhận chưa? Hay là vẫn giữ bí mật?.

Kaname: Vampire và hunter biết hết rồi.

Zero: Không chủ động tuyên bố cũng không cố ý giấu giếm.

50. Hai người cho rằng tình yêu này sẽ kéo dài mãi mãi chứ?

Kaname: Luân hồi chuyển kiếp vĩnh cửu..!

Zero: Có thể.

Vì hôm nay bạn nên chỉ làm 50 câu đầu. Mai ta post nốt

49. Chương 49: Phiên Ngoại: 100 Câu Phỏng Vấn – Hạ

51. Bạn là công hay thụ?

Kaname:[đắc ý mỉm cười]

Zero: Có thể tận hưởng là được rồi, trên dưới không sao cả.

Au: Cưng thật bình tĩnh...

52. Vì sao lại quyết định như vậy?

Kaname: Bởi vì Zero không thể kháng cự.

Zero: Bởi vì Kaname rất để tâm đến chuyện này.

Au: Tôi nói này Zero, cậu có cần tốt đến thế không?

53. Có hài lòng với tình trạng hiện nay không?

Kaname: Rất hài lòng.

Zero: A, hoàn hảo.

54. Lần đầu H là ở chỗ nào?.

Kaname: Mời đếm ngược tới chương thứ 3. (Bét: Phiên ngoại Dục Vọng đó ==)

Zero: Xem cái chương kia thì biết.

55. Cảm tưởng lúc đó là gì?

Kaname: Thân thể quả nhiên là rất phù hợp

~Zero: Tôi đáng lẽ nên tìm một người có kinh nghiệm...

Kaname: Ai?! Em nói ai?

56. Khi đó, đáng về đối phương thế nào?

Kaname: Một đoá bách hợp dần dần bị ta nhuộm đen... Quyến rũ đến mức không khống chế nổi bản thân.

Zero: Rất hấp dẫn, khiến tôi bị cuốn vào.

57. Sáng hôm sau nói gì đầu tiên?

Kaname: Cô nên hỏi sáng sớm hôm sau nữa.

Zero: Tôi chỉ nhớ là đã gọi tên anh ta...

Au:[yên lặng tưởng tượng... Lau máu mũi.]

58. Một tuần mấy lần?

Kaname: Hai mươi..

Zero: Không biết tiết chế.

59. Một tuần mấy lần là lý tưởng nhất?

Kaname: Phải nhiều hơn hai mươi, hay là một trăm đi..

Zero: Mỗi ngày một lần.

60. H như thế nào?.

Kaname: Đây là vấn đề bí mật chỉ nên để một mình ta biết thôi. Không nên nói ra.

Zero: Không cần phải hình dung.

61. Nơi nào trên cơ thể nhạy cảm nhất?.

Kaname: Zero biết thôi, ta không muốn cho những người khác biết.

Zero: Tôi không muốn để ai ngoài Kaname biết.

62. Nơi nhạy cảm nhất của đối phương?

Au: Tôi hiểu. Tôi hiểu. Câu này không cần trả lời.

63. Dùng một từ để miêu tả đối phương khi H?

Kaname: Về mặt của cậu ấy chỉ ta mới được nhìn, mấy người tự YY đi.

Zero: Quyến rũ.

64. Thật lòng thì có thích H không? Hay là ghét?

Kaname: Vấn đề này cũng cần hỏi?

Zero: Thích thì mới không từ chối chứ.

65. Nơi thường H?

Kaname: Giường.

Zero: Giường.

66. Muốn thử ở đâu không?

Kaname: Nơi nào sạch sẽ, yên tĩnh cũng được...

Zero: Giường là tốt rồi.

67. Tắm trước hay sau H?

Kaname: Cả trước lẫn sau.

Zero: Tôi ưa sạch sẽ.

68. Khi H có hứa hẹn gì không?

Kaname: Khi đó miệng cậu ấy chỉ cần thở dốc và gọi tên ta là đủ rồi.

Zero: Kịch liệt quá nên không nói gì được.

Au: Vì sao tôi thì máu mũi phun trào còn các người lại bình tĩnh như thế...

69. Từng H cùng người khác chưa?

Kaname: Kiếp trước không tính!

Zero: Không có hứng thú với những người khác..

Kaname: Zero...

70. Đối với ý kiến “Nếu như không chiếm được trái tim thì có được thân thể cũng tốt”, bạn tán thành hay không?

Kaname: Hừ hừ, trái tim Zero là của ta, thân thể cũng là của ta.

Zero: Tôi cần một thi thể làm gì?

71. Đối phương bị cưỡng bạo, bạn sẽ làm gì?

Kaname:[nheo mắt cười nhìn au].

Zero: A a... A a...

Au: Cái câu hỏi ngu ngốc này!

72. Trước H hay sau H thì xấu hổ hơn?

Kaname: Cả hai... Da mặt Zero rất mỏng

Zero: Cô nghĩ là anh ta sẽ xấu hổ?

73. “Chỉ đêm nay thôi, tôi rất cô đơn...” Bạn tốt nói như vậy và muốn H, bạn sẽ làm gì?

Kaname: Doạ ta sao? Lôi xuống...

Zero: Tôi không muốn hại chết bạn tốt...

74. Thấy kĩ thuật H của mình thế nào?

Kaname: Kỹ thuật? Với kinh nghiệm kiếp trước cả ta... Ai dám giỏi hơn ~.

Zero: Phản ứng theo bản năng là được rồi, không cần kỹ thuật..

Au: Chậc... Zero, cứng không muốn phản công?.

75. Kĩ thuật H của đối phương thì sao?

Kaname: Kỹ thuật của Zero không tốt thì ta có thể từ từ dạy cho cậu ấy.

Zero: Không làm với người khác nên không biết so sánh thế nào..

Kaname: Những người khác? Ai dám?

76. Mong muốn đối phương nói gì khi H?

Kaname: Gọi tên ta.

Zero: Tên của tôi..

77. Thích xem bộ dáng nào của đối phương khi H?

Kaname: Mặt ửng hồng, không kiềm chế được.

Zero: Tà mị.

78. Có thể cùng người khác H không?

Kaname: Ai sánh được với Zero của ta?

Zero: Tôi không có...

79. Có hứng thú SM không?

Kaname: Ai dám mời chài ta làm đau Zero?!

Au:[thì thầm] Có thể đổi lại, cho Zero S còn anh M...

Zero:[yên lặng nhìn au vài giây] Hoàn toàn không có hứng thú.

Au:[ánh mắt thật là khủng khiếp

xin lỗi, tôi đã vô tình tổn thương anh, Kaname ~].

80. Nếu đối phương không còn muốn thân thể của người nữa thì sao?

Kaname: Ta sẽ xin cậu ấy...

Zero: Hả? Kaname bị ốm?.

Au: Kỳ thực Zero mới là người nắm quyền!

81. Nghĩ cưỡng bức là hành động gì?

Kaname: Chắc, thiếu bản lĩnh.

Zero: Bất kể lí do gì nhưng không thể tha thứ được!

82. Khi H, lúc đau khổ nhất là khi nào?

Kaname: Phải kìm chế bản thân.

Zero: Đối phương không biết kìm chế..

83. Nơi mạo hiểm nhất từng H?

Kaname: Khiến chúng ta sợ?! Là thứ vampire gì? Ở đâu?

Zero: Lần ở nhà Kaien có tính không?

84. Bên thụ có từng chủ động câu dẫn chưa?

Kaname: Chỉ có lần đầu tiên...

Zero: Vampire cũng có lúc..

85. Phản ứng của công là?

Zero: Ngoan ngoan mắc câu.

Kaname: Vui vẻ chạy tới..

86. Công có từng cưỡng bức thụ chưa?

Kaname: Như thế có khác gì ta là vampire cầm thú?!

Zero: Anh ta không cần phải làm như vậy.

87. Phản ứng của thụ lúc đó là?

Au: Lại bị hổ rồi..

88. Đối tượng lí tưởng để H là?

Kaname: Có rồi, không cần phải lí tưởng với chẳng không lí tưởng.

Zero: Phụ nữ...

Kaname:[sốt ruột quay đầu] Ta có thể mang đến cho em vui vẻ gấp bội phụ nữ.

89. Đối phương hiện tại có phù hợp không?

Kaname: Hoàn mỹ.

Zero: Không ai ngờ tới...

90. Khi H có dùng dụng cụ gì không?

Kaname: Không thích thứ gì khác đụng vào Zero nhà ta!

Zero: Tôi không thích bị thứ khác chạm vào, trừ Kaname.

91. H lúc bao nhiêu tuổi?

Kaname: Không biết...

Zero: Mười tám tuổi.

Au: Già trẻ xứng đôi trong truyền thuyết đây ~.

92. Có phải bạn đời hiện tại không?

Kaname: Kiếp này, đương nhiên rồi!

Zero: Phải.

93. Thích nhất được hôn ở đâu?

Kaname: Môi.

Zero: Trán...

94. Thích nhất hôn đối phương ở chỗ nào?

Kaname: Môi, cổ, ngực, bụng... Toàn bộ!

Zero: Gương mặt.

95. Khi H, đối phương làm gì sẽ khiến bạn hưng phấn?

Kaname: Gọi tên ta.

Zero: Đáp lại.

96. Khi H thì nghĩ đến cái gì?

Kaname: Zero.

Zero: Kaname.

97. Một đêm làm mấy lần?

Kaname: Hơn năm.

Zero: Tự nhiên ghét sức khoẻ của vampire quá thể.

98. Khi H, quần áo là ai cởi?

Kaname: Vừa hôn vừa cời rất có tình thú... Hơn nữa ta rất thích Zero không mặc gì bên dưới, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng thôi.

Zero: Anh ta.

Au:[máu mũi, máu mũi...]

99. Đối với bạn, H là gì?

Kaname: Điều tất yếu của cuộc sống

Zero: Gia vị của cuộc sống.

100. Nói một câu với đối phương đi.

Kaname: Ta nhất định chết sau em... Tuyệt đối không để cho em cảm thấy cô độc.

Zero: Tôi sẽ yêu anh cho đến hơi thở cuối cùng.

Au:[tôi cần lời nói yêu thương!!!!!!]

===== Toàn Văn Hoàn =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vampire-knight-cach-quy-luat>